

Quang Thái Tử Đi Ngoại Tình

Contents

Quang Thái Tử Đi Ngoại Tình	7
1. Chương 1: Tiểu Đóa Đóa, Phải Động Phòng Chưa?	7
2. Chương 2: Lời Đồn Tuyệt Đối Không Thể Tin	8
3. Chương 3: Bộ Mặt Thật Của “thần Điều”	9
4. Chương 4: Giảm Béo Là Kế Hoạch Lớn	10
5. Chương 5: Lần Đầu Gặp Mặt Đã Mất Mặt (1)	11
6. Chương 6: Lần Đầu Gặp Mặt Đã Mất Mặt (2)	12
7. Chương 7: Bị Liệt Vào Đối Tượng Bị Tình Nghi	13
8. Chương 8: Thì Ra Nam Nhân Này Soái Như Thế!	13
9. Chương 9: Nàng Phải Biến Thành Mỹ Nữ!	14
10. Chương 10: Bằng Không Người Sẽ Vui Về Với Dáng Vẽ Hiện Tại Của Ta Sao?	15
11. Chương 11: Chẳng Lê Người Sẽ Thích Bộ Dáng Hiện Tại Của Ta Sao? (2)	16
12. Chương 12: Được Soái Ca Khen, Đồ Mặt	17
13. Chương 13: Thái Tử Đến Tột Cùng Có Suất Hay Không ? (1)	18
14. Chương 14: Thái Tử Đến Tột Cùng Có Soái Hay Không? (2)	19
15. Chương 15: Gặp Người Liền Khen Yêu Nghiệt	20
16. Chương 16: Đến Tột Cùng Là Chim Hay Là Người?	21
17. Chương 17: Suýt Nửa Bị Chỉ Điều Bóp Chết	21
18. Chương 18: Đêm Nay Ta Muốn Ngủ Với Người!	22
19. Chương 19: Bỏ Nhào Vào Soái Ca Đang Lộ Ra Toàn Bộ (1)	23
20. Chương 20: Bỏ Nhào Vào Soái Ca Đang Lộ Ra Toàn Bộ (2)	24
21. Chương 21: Soái Ca Hoàn Toàn Gục Ngã (3)	25
22. Chương 22: Soái Ca Bị Gục Ngã Hoàn Toàn (4)	26
23. Chương 23: Hắn Vậy Mà Lại Là Thái Tử? (1)	27
24. Chương 24: Hắn Dĩ Nhiên Là Thái Tử? (2)	28
25. Chương 25: Âm Mưu Bóp Chết Nàng	29
26. Chương 26: Chỉ Có Thể Ở Lại Bên Cạnh Hắn	30
27. Chương 27: Thái Tử Là Tiểu Bạch Ăn Cơm Nhuyễn? (1)	31
28. Chương 28: Thái Tử Là Tiểu Bạch Ăn Cơm Nhuyễn? (2)	32
29. Chương 29: Thái Tử Là Tiểu Bạch Ăn Cơm Nhuyễn? (3)	32
30. Chương 30: Thái Tử Là Tiểu Bạch Ăn Cơm Nhuyễn? (4)	33
31. Chương 31: Bị Buộc Đi Làm Tặc (trộm)	34
32. Chương 32: Hai Người Bọn Họ Có Gian Tình? (1)	35
33. Chương 33: Hai Người Bọn Họ Có Gian Tình? (2)	36
34. Chương 34: Hai Người Bọn Họ Có Gian Tình? (3)	37
35. Chương 35: Nàng Không Phải Cố Ý Nhìn Lõa Nam (1)	38
36. Chương 36: Nàng Không Phải Cố Ý Nhìn Lõa Nam (2)	39
37. Chương 37: Nàng Không Phải Cố Ý Nhìn Lõa Nam (3)	40
38. Chương 38: Nàng Không Phải Cố Ý Nhìn Lõa Nam (4)	40
39. Chương 39: Nàng Không Phải Đến Xem Lõa Nam (5)	41
40. Chương 40: Thỏ Lộ Hậu Quả Thực Nghiêm Trọng (1)	42
41. Chương 41: Thỏ Lộ Hậu Quả Thực Nghiêm Trọng (2)	43

42. Chương 42: Thỏ Lộ Hậu Quả Thực Nghiệm Trọng (3)	44
43. Chương 43: Van Cầu Người, Cưới Ta Đi!	45
44. Chương 44: Ta Muốn Cùng Giường Với Người! (1)	46
45. Chương 45: Ta Muốn Cùng Giường Với Người! (2)	47
46. Chương 46: Ta Muốn Cùng Giường Với Người! (3)	48
47. Chương 47: Thái Tử Bị Phá Điều Đá Xuống Giường	49
48. Chương 48: Thần Điều Đánh Chết Người (1)	50
49. Chương 49: Thần Điều Đánh Chết Người (2)	50
50. Chương 50: Biểu Diễn Chấn Động Cả Hoàng Cung (1)	51
51. Chương 51: Biểu Diễn Chấn Động Cả Hoàng Cung (2)	52
52. Chương 52: Hoàng Thượng Bị Nàng Đảo Lộn (1)	53
53. Chương 53: Hoàng Thượng Bị Nàng Đảo Lộn (2)	54
54. Chương 54: Giảm Béo Biện Pháp Mạnh (1)	55
55. Chương 55: Giảm Béo Biện Pháp Mạnh (2)	56
56. Chương 56: Nhào Vào Trong Lòng	57
57. Chương 57: Dường Như Bị Thái Tử Hoài Nghi	58
58. Chương 58: Dường Như Có Người Ghen (1)	59
59. Chương 59: Giả Vờ Thân Mật Vẫn Rất Thân Mật (1)	60
60. Chương 60: Giả Vờ Thân Mật Vẫn Rất Thân Mật (2)	61
61. Chương 61: Bị Hôn. (1)	62
62. Chương 62: Bị Hôn. (2)	63
63. Chương 63: Bị Thái Tử Lừa Hôn (1)	64
64. Chương 64: Bị Thái Tử Lừa Hôn (2)	65
65. Chương 65: Bị Lừa Thỏ Lộ (1)	66
66. Chương 66: Bị Lừa Trừ Thỏ Lộ (2)	67
67. Chương 67: Nguyên Nhân Chân Chính Thú Nàng (1)	68
68. Chương 68: Mục Đích Chân Chính Thú Nàng (2)	68
69. Chương 69: “gian Phu” Chính Là Hấn	69
70. Chương 70: Thực “xưng Bá” Hoàng Cung (1)	70
71. Chương 71: “xưng Bá” Hoàng Cung Rất (2)	71
72. Chương 72: “xưng Bá” Hoàng Cung Rất(3)	72
73. Chương 73: “xưng Bá” Hoàng Cung Rất (4)	73
74. Chương 74: Rất Mà “xưng Bá” Hoàng Cung (5)	74
75. Chương 75: Một Đám Hoàng Tử Tìm Tới Cửa (1)	75
76. Chương 76: Một Đám Hoàng Tử Tìm Tới Cửa (2)	76
77. Chương 77: Một Đám Hoàng Tử Tìm Tới Cửa (3)	77
78. Chương 78: “thể Thân” Của Thái Tử (1)	77
79. Chương 79: “thể Thân” Của Thái Tử (2)	78
80. Chương 80: Nàng Phải Hồng Hạnh Xuất Tướng! (1)	79
81. Chương 81: Nàng Muốn Hồng Hạnh Xuất Tướng! (2)	80
82. Chương 82: Bị Xem Như Phúc Hắc Nữ	81
83. Chương 83: Hay Là Chúng Ta Có Gian Tình Đi (1)	82
84. Chương 84: Không Bằng Chúng Ta Tiến Tới Giai Đoạn Gian Tình Đi (2)	83
85. Chương 85: Không Bằng Chúng Ta Tiến Tới Giai Đoạn Gian Tình Đi (3)	84
86. Chương 86: Chúng Tổ Chức Thành Đoàn Đến Làm Người Ta Bị Sét Đánh (1)	85
87. Chương 87: Chúng Nó Là Tập Đoàn Sét Đánh Người (2)	86
88. Chương 88: Không Thuần Khiết Học Võ (1)	87
89. Chương 89: Không Thuần Khiết Học Võ (2)	88
90. Chương 90: Không Thuần Khiết Học Võ (3)	89
91. Chương 91: Thiên Kim Của Tế Tướng	89
92. Chương 92: Cô Dâu Nhỏ Của Thái Tử	90
93. Chương 93: Thì Ra Là Tuyệt Thế Mỹ Nhân (1)	91
94. Chương 94: Thì Ra Là Tuyệt Thế Mỹ Nhân (2)	92
95. Chương 95: Thì Ra Là Tuyệt Thế Mỹ Nhân (3)	93

96. Chương 96: Nụ Hôn Chúc Ngủ Ngon Nóng Bỏng	94
97. Chương 97: Biển Mĩ Sau Khi Bị Vây Xem	95
98. Chương 98: Tình Địch Tìm Tới Cửa (1)	96
99. Chương 99: Tình Địch Tìm Tới Cửa (2)	97
100. Chương 100: Tình Địch Tìm Tới Cửa (3)	97
101. Chương 101: Tình Địch Tìm Tới Cửa (4)	98
102. Chương 102: Tình Địch Tìm Tới Cửa (5)	99
103. Chương 103: Tứ Hoàng Tử Tà Mị (1)	100
104. Chương 104: Tứ Hoàng Tử Tà Mị (2)	101
105. Chương 105: Tứ Hoàng Tử Tà Mị (3)	102
106. Chương 106: Ngọt Ngào Thỏ Lộ (1)	103
107. Chương 107: Ngọt Ngào Thỏ Lộ (2)	104
108. Chương 108: Ngọt Ngào Thỏ Lộ (3)	105
109. Chương 109: Công Nhiên Đoạt Lão Bà Người Khác (1)	106
110. Chương 110: Công Nhiên Đoạt Lão Bà Người Khác (2)	107
111. Chương 111: Công Nhiên Đoạt Lão Bà Người Khác (3)	108
112. Chương 112: Công Nhiên Đoạt Lão Bà Của Người Khác (4)	109
113. Chương 113: Thân Phận Bị Phát Hiện (1)	110
114. Chương 114: Thân Phận Bị Phát Hiện (2)	111
115. Chương 115: Hai Tình Địch Giằng Co (1)	112
116. Chương 116: Hai Tình Địch Giằng Co (2)	113
117. Chương 117: Hai Tình Địch Giằng Co (3)	114
118. Chương 118: Hai Tình Địch Giằng Co (4)	115
119. Chương 119: Là Mộng Xuân Hay Có Hái Hoa Tặc? (1)	116
120. Chương 120: Là Mộng Xuân Hay Có Hái Hoa Tặc? (2)	117
121. Chương 121: Là Mộng Xuân Hay Có Hái Hoa Tặc? (3)	118
122. Chương 122: Là Mộng Xuân Hay Có Hái Hoa Tặc? (4)	119
123. Chương 123: Lỏa Nam Trong Mộng Muốn Hôn Nàng (1)	120
124. Chương 124: Lỏa Nam Trong Mộng Muốn Hôn Nàng (2)	121
125. Chương 125: “gian Phu” Kiêu Ngạo (1)	122
126. Chương 126: “gian Phu” Kiêu Ngạo (2)	123
127. Chương 127: Vây Xem Tứ Giác Luyến!	124
128. Chương 128: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (1)	125
129. Chương 129: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (2)	126
130. Chương 130: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (3)	127
131. Chương 131: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (4)	128
132. Chương 132: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (5)	129
133. Chương 133: “giáo Dục Bằng Hành Động Thực Tế, Người Ta Thế Nào, Mình Làm Thế Ấy” Về Xuân Cung Đồ	129
134. Chương 134: “hắn” Là Vương Gia?	130
135. Chương 135: Nhị Tiểu Thư Thầm Mến Thái Tử (1)	132
136. Chương 136: Nhị Tiểu Thư Thầm Mến Thái Tử (2)	133
137. Chương 137: Bí Mật Của Thái Tử (1)	134
138. Chương 138: Bí Mật Của Thái Tử (2)	135
139. Chương 139: Bí Mật Của Thái Tử (3)	135
140. Chương 140: Bí Mật Của Thái Tử (4)	136
141. Chương 141: Toàn Diện Phản Kích (1)	137
142. Chương 142: Toàn Diện Phản Kích (2)	138
143. Chương 143: Toàn Diện Phản Kích (3)	139
144. Chương 144: “giáo Huấn” Thái Tử Phi Vượt Tường	140
145. Chương 145: Thái Tử Nhận Lỗi (1)	141
146. Chương 146: Thái Tử Nhận Lỗi (2)	142
147. Chương 147: Thái Tử Thừa Nhận Sai Lầm (3)	143
148. Chương 148: Mạnh Mẽ Giằng Co (1)	144

149. Chương 149: Mạnh Mẽ Giăng Co (2)	145
150. Chương 150: Mạnh Mẽ Giăng Co (3)	146
151. Chương 151: Thân Phận Thật Của Mỹ Nam Trần Trụi “trong Mơ”	147
152. Chương 152: Nguyên Nhân Lấy Chồng Thật Kỳ Lạ (1)	148
153. Chương 153: Nguyên Nhân Lấy Chồng Thật Kỳ Lạ (2)	149
154. Chương 154: Nguyên Nhân Lấy Chồng Thật Kỳ Lạ (3)	150
155. Chương 155: Công Dụng Của Xuân Dược (1)	151
156. Chương 156: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (1)	152
157. Chương 157: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (2)	152
158. Chương 158: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (3)	154
159. Chương 159: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (4)	155
160. Chương 160: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (5)	156
161. Chương 161: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (6)	156
162. Chương 162: Mỹ Nhân Biểu Ca (1)	157
163. Chương 163: Mỹ Nhân Biểu Ca (2)	158
164. Chương 164: Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt Quốc	159
165. Chương 165: Bí Mật Của Nhiếp Chính Vương (1)	160
166. Chương 166: Bí Mật Của Nhiếp Chính Vương (2)	161
167. Chương 167: Bí Mật Của Nhiếp Chính Vương (3)	162
168. Chương 168: Bí Mật Của Nhiếp Chính Vương (4)	163
169. Chương 169: Ngăn Cản Thái Tử Lấy Tiểu Lão Bà (1)	164
170. Chương 170: Ngăn Cản Thái Tử Lấy Tiểu Lão Bà (2)	165
171. Chương 171: Ngăn Cản Thái Tử Lấy Tiểu Lão Bà (3)	165
172. Chương 172: Ngăn Cản Thái Tử Lấy Tiểu Lão Bà (4)	166
173. Chương 173: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (1)	167
174. Chương 174: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (2)	168
175. Chương 175: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (3)	169
176. Chương 176: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (4)	170
177. Chương 177: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (5)	171
178. Chương 178: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (6)	172
179. Chương 179: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (7)	173
180. Chương 180: Nhiếp Chính Vương Thanh Mai Trúc Mã (1)	174
181. Chương 181: Thanh Mai Trúc Mã Nhiếp Chính Vương (2)	174
182. Chương 182: Thanh Mai Trúc Mã Nhiếp Chính Vương (3)	175
183. Chương 183: Thanh Mai Trúc Mã Nhiếp Chính Vương (4)	176
184. Chương 184: Thanh Mai Trúc Mã Nhiếp Chính Vương (5)	177
185. Chương 185: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (1)	178
186. Chương 186: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (2)	179
187. Chương 187: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (3)	180
188. Chương 188: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (4)	181
189. Chương 189: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (5)	182
190. Chương 190: Kiên Quyết Phải Sắc Dụ (6)	183
191. Chương 191: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (7)	184
192. Chương 192: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (1)	185
193. Chương 193: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (2)	186
194. Chương 194: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (3)	187
195. Chương 195: Máu Mũi Và Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (4)	187
196. Chương 196: Máu Mũi Và Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (5)	188
197. Chương 197: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (6)	189
198. Chương 198: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (7)	190
199. Chương 199: Ngụy Cơ Quốc Gia (1)	191
200. Chương 200: Ngụy Cơ Quốc Gia (2)	192
201. Chương 201: Ngụy Cơ Quốc Gia (3)	193
202. Chương 202: Thành Trong Mây (1)	194

203. Chương 203: Thành Trong Mây (2)	195
204. Chương 204: Thành Trong Mây (3)	196
205. Chương 205: Lời Tiên Tri Của Vũ Linh Tộc (1)	197
206. Chương 206: Lời Tiên Tri Của Vũ Linh Tộc (2)	197
207. Chương 207: Đêm Nay Chúng Ta Chung Giường	198
208. Chương 208: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (1)	199
209. Chương 209: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (2)	200
210. Chương 210: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (3)	201
211. Chương 211: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (4)	202
212. Chương 212: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (5)	203
213. Chương 213: Câu Đố Sinh Tử (1)	204
214. Chương 214: Câu Đố Sinh Tử (2)	205
215. Chương 215: Câu Đố Sinh Tử (3)	206
216. Chương 216: Câu Đố Sinh Tử (4)	207
217. Chương 217: Câu Đố Sinh Tử (5)	208
218. Chương 218: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (1)	209
219. Chương 219: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (2)	210
220. Chương 220: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (3)	211
221. Chương 221: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (4)	211
222. Chương 222: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (5)	212
223. Chương 223: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (6)	213
224. Chương 224: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (1)	214
225. Chương 225: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (2)	215
226. Chương 226: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (3)	216
227. Chương 227: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (4)	217
228. Chương 228: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (5)	218
229. Chương 229: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (6)	219
230. Chương 230: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (7)	219
231. Chương 231: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (8)	220
232. Chương 232: Vương Gia Bị Ép Hôn (1)	221
233. Chương 233: Vương Gia Bị Ép Hôn (2)	222
234. Chương 234: Mộ Dung Thổ Lộ (1)	223
235. Chương 235: Mộ Dung Thổ Lộ (2)	224
236. Chương 236: Mộ Dung Thổ Lộ (3)	225
237. Chương 237: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tính Khiêu Chiến (1)	226
238. Chương 238: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tính Khiêu Chiến (2)	227
239. Chương 239: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tính Khiêu Chiến (3)	228
240. Chương 240: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tính Khiêu Chiến (4)	229
241. Chương 241: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tính Khiêu Chiến (5)	230
242. Chương 242: Cổ Ý Hãm Hại (1)	231
243. Chương 243: Cổ Ý Hãm Hại (2)	232
244. Chương 244: Tình Dịch À Tình Dịch (1)	233
245. Chương 245: Tình Dịch À Tình Dịch (2)	234
246. Chương 246: Tình Dịch À Tình Dịch (3)	235
247. Chương 247: Tình Dịch À Tình Dịch (4)	235
248. Chương 248: Tình Dịch À Tình Dịch (5)	236
249. Chương 249: Tình Dịch À Tình Dịch (6)	237
250. Chương 250: Coi Như Đủ Từ Cách Làm Hoàng Hậu	238
251. Chương 251: Mỹ Nhân Nhiếp Chính Vương Khả Nghi (1)	239
252. Chương 252: Mỹ Nhân Nhiếp Chính Vương Khả Nghi (2)	240
253. Chương 253: Mỹ Nhân Nhiếp Chính Vương Khả Nghi (3)	241
254. Chương 254: Mỹ Nhân Nhiếp Chính Vương Khả Nghi (4)	242
255. Chương 255: “hồng Hạnh Xuất Tường” Bị Bắt (1)	243
256. Chương 256: “hồng Hạnh Xuất Tường” Bị Bắt (2)	244

257. Chương 257: “hồng Hạnh Xuất Trường” Bị Bắt (3)	245
258. Chương 258: “hồng Hạnh Xuất Trường” Bị Bắt (4)	245
259. Chương 259: “hồng Hạnh Xuất Trường” Bị Bắt (5)	246
260. Chương 260: “hồng Hạnh Xuất Trường” Bị Bắt (6)	247
261. Chương 261: Nhiếp Chính Vương Mời Nàng. Bỏ Trốn (1)	248
262. Chương 262: Nhiếp Chính Vương Mời Nàng. Bỏ Trốn (2)	249
263. Chương 263: Nhiếp Chính Vương Mời Nàng. Bỏ Trốn (3)	250
264. Chương 264: Nhiếp Chính Vương Mời Nàng. Bỏ Trốn (4)	251
265. Chương 265: Lang Quân Chính Quy Vs Tình Nhân Tin Đồn (1)	252
266. Chương 266: Lang Quân Chính Quy Vs Tình Nhân Tin Đồn (2)	253
267. Chương 267: Lang Quân Chính Quy Vs Tình Nhân Tin Đồn (3)	254
268. Chương 268: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (1)	255
269. Chương 269: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (2)	256
270. Chương 270: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (3)	257
271. Chương 271: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (4)	257
272. Chương 272: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (5)	258
273. Chương 273: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (6)	259
274. Chương 274: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (7)	260
275. Chương 275: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (8)	261
276. Chương 276: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (1)	262
277. Chương 277: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (2)	263
278. Chương 278: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (3)	264
279. Chương 279: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (5)	265
280. Chương 280: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (6)	266
281. Chương 281: Tiểu Nhạc Đệm Ấm Ấp	267
282. Chương 282: Âm Mưu Của Nhiếp Chính Vương (1)	268
283. Chương 283: Âm Mưu Của Nhiếp Chính Vương (2)	268
284. Chương 284: Âm Mưu Của Nhiếp Chính Vương (3)	269
285. Chương 285: Âm Mưu Của Nhiếp Chính Vương (4)	270
286. Chương 286: Bắt Gian Tại Giường (1)	271
287. Chương 287: Bắt Gian Tại Giường (2)	272
288. Chương 288: Bọn Bất Cốc Bất Hạnh Và Con Tin Kiêu Ngạo (1)	273
289. Chương 289: Bọn Bất Cốc Bất Hạnh Và Con Tin Kiêu Ngạo (2)	274
290. Chương 290: Bọn Bất Cốc Bất Hạnh Và Con Tin Kiêu Ngạo (3)	275
291. Chương 291: Bọn Bất Cốc Bất Hạnh Và Con Tin Kiêu Ngạo (4)	276
292. Chương 292: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (1)	277
293. Chương 293: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (2)	278
294. Chương 294: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (3)	279
295. Chương 295: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (4)	279
296. Chương 296: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (5)	280
297. Chương 297: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (6)	281
298. Chương 298: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (7)	282
299. Chương 299: Ông Vua Bình Tĩnh Chân Chính (1)	283
300. Chương 300: Ông Vua Bình Tĩnh Chân Chính (2)	284
301. Chương 301: Ông Vua Bình Tĩnh Chân Chính (3)	285
302. Chương 302: Mau Động Phòng Đi (1)	286
303. Chương 303: Mau Động Phòng Đi (2)	287
304. Chương 304: Mau Động Phòng Đi (3)	288
305. Chương 305: Mau Động Phòng Đi (4)	289
306. Chương 306: Mau Động Phòng Đi (5)	290
307. Chương 307: Mau Động Phòng Đi (6)	290
308. Chương 308: Kết Thúc Hạnh Phúc	291

Quang Thái Tử Đi Ngoại Tình

Giới thiệu

Không đủ đẹp có thể cố gắng cải tạo, đó thái tử là giả chết, nàng hoàn toàn có thể làm hồng hạnh xu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quang-thai-tu-di-ngoai-tinh>

1. Chương 1: Tiểu Đóa Đóa, Phải Động Phòng Chưa?

Đêm khuya, tại một góc hoàng cung.

Nghe xong hồi báo của thuộc hạ, một mệnh lệnh trầm thấp của nam nhân vang lên, “Tiếp tục điều tra.”

“Dạ, chủ tử.”

Một đám người mặc hắc y nhất tề khom người, sau đó liền không một tiếng động mà thoát ra khỏi cửa, từ kinh thành mà tản đi các hướng khác nhau.

Trầm ngâm một chút, nam nhân được gọi là chủ tử thu hồi biểu tình lãnh túc trên người, ánh mắt lộ ra ý cười, đi ra cửa liền rẽ trái.

Cách căn phòng vừa nãy của hắc chùng trăm thước, có một toà tiểu các lầu, toà các ở giữa cùng với cảnh sắc tú lệ bên ngoài thật mê người, không thích hợp là ở chỗ trên thân cây bên ngoài có treo một tấm bảng, bên trên viết.....

“Mặc kệ người nhìn thấy nhan sắc đông tây gì, ta vẫn là ta, tuyệt đối không phải quý.”

Nam nhân phì cười không ngừng, thiếu chút nữa cười to ra tiếng.

Thu hồi ánh mắt, hắc không một tiếng động tiến lên các lầu, đi thẳng đến phòng ngủ.

Nương theo ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ, mơ hồ có thể nhìn thấy được một người đang nằm trên giường lớn.....

Trên đầu buộc một cái khăn bằng vải bố thật dày, bao hết tóc vào trong, trên khuôn mặt còn có sắc xanh nhìn thật kinh khủng, chỉ có hốc mắt và môi là còn màu bình thường.

Đang là giữa đêm, đột nhiên nhìn thấy một người như vậy quả thực quá dọa người, nhưng nam nhân vừa tới lại không khắc chế được mà cười to, tay chống lên tường, giống như là sắp đứng không vững.

Cười đến nửa ngày, hắc mới thu lại biểu tình, rút một tấm khăn bên cạnh, thấm thấm nước rồi cầm nó đi đến bên giường.

Người trên giường càng nhìn gần lại càng dọa người, nhưng trong mắt nam nhân này dường như lại rất buồn cười, hắc cố nhịn cười, thật cẩn thận cầm lấy khăn, lau lau trên khuôn mặt nàng.

Khăn vừa mới đụng tới má người nằm trên giường, lông mi người nọ không an ổn hơi hơi động.

Cảnh giác như vậy?

Nam nhân cười cười thu tay lại, lập tức để khăn lại vị trí ban đầu, lại dùng nội lực làm khô hết nước trên khăn, tiêu trừ “chứng cứ phạm tội”.

Người trên giường.....

Nhan Đóa Đóa lông mi giật giật, miệng hơi cong lên, mơ mơ màng màng mở mắt ra.....

Hai mắt phút chốc trợn to, nàng trừng mắt nhìn tuấn nhan đang phóng đại trước mắt này.

Nam nhân hơi chớp mắt, con ngươi đen sáng quắc nhìn nàng, thanh âm trầm thấp mà mềm mại như tơ lại tà mi đầy hấp dẫn, mang theo đầy ý tứ hàm xúc, “Tiểu Đóa Đóa, động phòng được chưa?”

Nhan Đóa Đóa hóa thân thành sư tử hà đông, thuận tay cầm lấy cái gối bên cạnh ném qua, “Hoàng Phủ Dật kia, người nhanh đi ra ngoài cho ta.....”

Sự tình phải bắt đầu kể từ ba tháng trước

2. Chương 2: Lời Đồn Tuyệt Đối Không Thể Tin

Ba tháng trước, tại đại trạch của Vân gia.

Nhan Đóa Đóa nhìn mình trước gương đồng.

Nàng xuyên qua, chủ nhân thân thể này là tiểu thư Vân Tri Hiểu của Vân gia – nhà giàu có nhất Kỳ Quốc, cũng được công nhận là đệ nhất mỹ nữ ở kinh thành, nghe nói phàm là ưu điểm gì nữ nhân nên có trên người nàng đều có đủ, chẳng những thế vị Vân tiểu thư này còn có một sủng vật được người người ca tụng

Một con Thần điêu biết nói tiếng người.

Ngay cả đến Hoàng Thượng cũng đã nghe đến tên của nàng, vừa mới hạ chỉ ban hôn, hứa gả nàng cho Thái tử đương triều, người được đồn là suất không gì có thể so sánh, không lâu nữa, nàng có thể lên làm thái tử phi.

Có thể nói Vân Tri Hiểu có được tất cả mọi thứ mà hầu hết nữ nhân đều ao ước, là đối tượng mọi người vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Nhưng nói về vị Vân tiểu thư kia, vận khí của nàng có đúng là thật sự tốt hay không?

Nàng cảm khái một chút, tốt, tốt, tốt cái đại đầu quỷ a!

Nhan Đóa Đóa nhìn vào trong gương đồng, Vân Tri Hiểu rốt cuộc có tinh thông cảm kì thi họa hay không thì nàng không biết, nhưng lại có dáng người mập mập thế này, đầu tóc thì như rơm rạ, da dẻ thì thô ráp, mỹ nữ đây sao?

Rốt cuộc là kẻ nào dám tung tin đồn nhảm, nói Vân Tri Hiểu là một mỹ nữ vậy?!

Còn về con sủng vật mà người người đều ước ao kia ——

Nhan Đóa Đóa nhìn về phía bên phải trên cái giá có một con ‘Phá điêu (con chim xấu) khắp người lông vũ lòa lẹt.

“Thực xấu, thực xấu!” Thân Điểu trong truyền thuyết vỗ vỗ cánh, “Mỹ nữ cái Pa!”

“.....” Lửa giận trong lòng Nhan Đóa Đóa bắt đầu bốc lên, hung tợn nhìn về phía con vật can đảm kia, ôm chặt lấy nó, “Còn ầm ĩ nữa ta liền nhốt hết lông nhà ngươi!”

“Có người muốn lột y phục của ta —— phi lễ a, lưu manh ——” “Thần điêu” cao giọng gào thét.

“.....” Cái gì mà thần điêu a!

Một phen cảm nó ném ra ngoài cửa sổ, đóng chặt cửa sổ lại, Nhan Đóa Đóa bắt đầu thu dọn tay nải, chuẩn bị bỏ chạy.

Không chạy không được, con dâu mà Hoàng Thượng muốn là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, không phải diện mạo này của Vân Tri Hiếu, nếu truy cứu trách nhiệm, cái này chắc chắn bị khép vào tội khi quân.

Nếu nàng cứ như vậy mà gả đi, nhất định Hoàng Thượng sẽ giận dữ, chỉ cần một câu “Mang ra ngoài chém”, nàng liền phải đi tham quan nơi ở của Diêm Vương gia rồi.

Đương nhiên trong Vân gia cũng không phải chỉ mình nàng có ý định chạy trốn, cha mẹ trên danh nghĩa của nàng cùng với hạ nhân trên dưới Vân gia đều đã sớm chạy hết.

Lúc tỉnh lại ở cổ đại, nàng chính là ngựa mặt nằm trên mặt đất, đỉnh đầu có một cục u, bên người còn có một tay nải lớn, còn lại những người khác trong phủ thì đã sớm không thấy bóng dáng.

3. Chương 3: Bộ Mặt Thật Của “thần Điều”

Liền ngay cả thân phận của chính mình, nàng cũng là giả dạng bị hôn mê, mọi vấn đề đều phải hỏi con chim phá phách kia mới biết được.

Phỏng chừng Vân đại tiểu thư này cũng muốn chạy, đáng tiếc là đụng phải cây cối, ngã hôn mê, cho nên so với những người trong nhà chậm hơn một bước.

“Người đuổi không được ta, đuổi không được ta!” Con chim phá hoại kia lại trở về, vênh váo tự đắc bay quanh người Đoá Đoá.

“ ” Nhan Đoá Đoá nhìn cửa sổ vẫn như cũ đóng chặt, có đôi khi nàng cảm thấy được con chim chuyên phá phách nói lời ác độc này thật sự không phải sinh vật bình thường.

Cửa sổ đều khoá chặt, nó vào bằng cách nào?

Hơn nữa loại chim biết nói chuyện nàng cũng từng gặp qua, nhưng một con chim như thế này, đúng thật là cái gì cũng có thể a.

“Thực xấu, thực xấu!” Con chim điên lại bắt đầu mắng nàng, lại còn rất kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu.

“ ” Người cũng đâu có đẹp hơn ta cái gì! Loè loẹt sắc sỡ quá đi, nhìn hoa cả mắt!”

Con chim nói năng hùng hồn đầy lí lẽ, “Ta đây phải gọi là nhiều màu rực rỡ!”

“ ” Không có thiên lý, nàng ngay cả con chim cũng nói không lại.

Từ ngăn tủ lấy ra vài bộ quần áo bỏ vào trong tay nải, Nhan Đoá Đoá nhìn xung quanh, cân nhắc xem đồ vật nào đáng giá lại nhẹ nhàng, để cho nàng có thể mang đi làm lộ phí.

Đúng rồi, cái bao quần áo của Vân gia trước kia đúng là siêu nặng, bảo bối ở bên trong nhất định là không ít!

Chờ Nhan Đoá Đoá vọt tới trong viện, khi mở cái bao ra, nàng hôn mê.

. Tràn đầy cả cái bao toàn là đồ ăn!

“Ha ha ăn!”

Nhan Đoá Đoá nghiêng răng nghiêng lợi đi vào trong phòng, “Người nếu không ăn nhiều như vậy, ta hiện tại cũng không cần vội vã chạy trốn chết!”

Kì thật khuôn mặt hiện tại của nàng hình như ngũ quan cũng rất thanh tú, gầy đi một chút không chừng sẽ trở thành một mỹ nữ.....

Chỉ là hình như, bởi vì trên mặt nhiều thịt quá, đã xem không rõ ngũ quan nữa

“Người đang mắng ai?” Con chim kia hoài nghi bay vòng vòng quanh nàng.

Nhan Đoá Đoá choáng váng đầu che mắt lại, “Lông trên người người thật sự quá lòe loẹt, sau này ta sẽ gọi người là hoa hòe.”

“Thực khó nghe!” Phá điếu không khách khí mà nhổ một ít tóc của nàng, “Không có tiêu chuẩn! Cái tên khó nghe như vậy!”

“. Người câm miệng cho ta!” Nhan Đóa Đóa phát ra sư tử rống.

“Đúng là cộc mẹ hung dữ.....” Phá điếu vỗ cánh điên cuồng bay đi.

“.” Nhan Đóa Đóa chán nản.

Nàng đây là chọc vào ai, xuyên qua một cái thân thể như vậy, bên người lại có một con chim điên khủng chuyên phá hoại!

4. Chương 4: Giảm Béo Là Kế Hoạch Lớn

Giữa thanh thiên bạch nhật, trên ngã tư đường có một người mặc áo đen che kín mặt đi qua.

Nhìn dáng người, mặc dù vóc dáng không cao, nhưng lại khô ngô, chỉ có điều.

Người đi trên đường đều lắc đầu, đáng tiếc là miệng hùm gan sứa!

Người này bước đi cũng còn không vững thế kia, với tổ chất của thân thể này thì còn mặt mũi gì nữa mà làm người trong võ lâm a!

Đói quá

Nhan Đóa Đóa đã không còn chút sức lực nào để đi nữa, ngẩng đầu nhìn thấy trà lâu bên cạnh, quyết định mình nên “ăn cơm”.

Sau khi bước vào, nàng chọn đúng vị trí gần cửa nhất ngồi xuống, “Tiểu nhị, cho ta một ấm trà Phổ Nhĩ, pha đặc một chút.”

“Dạ, ” Tiểu nhị nhiệt tình tiếp đón, “Vị tiểu thư này, ngài có dùng thêm chút điểm tâm không?”

“Không cần, ” Nhan Đóa Đóa ngay cả khí lực để lắc đầu một cái cũng không có, nghiêng người ghé nằm lên tay nải trên bàn của nàng, “Ta đang giảm béo.”

“.” Tiểu nhị nhìn nhìn thân thể của nàng, ân, đúng là nên giảm .

Nếu không phải thanh âm của nàng thanh thúy, hẳn còn không nhận ra nàng là nữ nhân.

“Người thật đúng là giảm béo a.” Thanh âm không lớn của Phá điếu từ trong ống tay áo của nàng truyền ra.

Nàng chạy khỏi Vân gia đến nay đã bảy ngày, nhưng con Phá điếu này đuổi cũng không đi, nó không nên theo nàng a.

Chỉ có điều nàng vừa phát hiện , nó vừa ra khỏi cửa liền hạ thấp âm điệu, lại ở trong tay áo nàng không ra ngoài, dù có muốn nó ra ngoài bay hai vòng cũng không thể.

Nhan Đóa Đóa nằm bò trên bàn, đầu tiên là gỡ khăn che mặt đen xuống, sau đó dùng tay giữ giữ ống tay áo mình, mặt lộ ra tia hung dữ, “Ta muốn giảm béo!”

“.” Phá điếu ít khi trầm mặc như vậy, còn rút lui vào trong tay áo của nàng.

Nàng đã bắt đầu giảm béo từ ba ngày nay, mỗi khi nhìn thấy thịt đều là ánh mắt này, như là hận không thể xông lên cắn một ngụm.

Đem đầu rút vào dưới cánh, Phá điếu thực cẩn thận nhìn nàng, hoài nghi khi nàng đói vì quá nóng nảy sẽ trực tiếp đem nó làm thịt.

Từ trong tay nải lấy ra một quả dưa chuột đã rửa sạch vào buổi sáng, Nhan Đóa Đóa không có tinh thần mà nằm bò trên bàn gặm dưa chuột.

Phối hợp thêm với ấm trà nữa, đây chính là toàn bộ bữa cơm của nàng

Không giảm kiên quyết như vậy thì không được, Vân Tri Hiểu trước kia ăn quá nhiều, dạ dày đều đã bị nàng ta biến thành cái động không đáy, giờ đây nàng muốn giảm béo, bước đầu tiên chính là nhịn đói, dùng tốc độ nhanh nhất làm cho dạ dày nhỏ lại.

Kiên trì nhất định sẽ thành công! Chỉ có điều những ngày này thực sự là thống khổ a.

5. Chương 5: Lần Đầu Gặp Mặt Đã Mất Mặt (1)

Trong trà lâu khách nhân đáng lẽ đều đang nhàn nhã uống trà, cùng ngồi cùng bàn tán với nhau về chuyện thiên hạ, nhưng hiện tại tâm mắt bọn họ đều dán chặt vào thân người vừa bước vào cửa.

Nhan Đóa Đóa đưa lưng về phía cửa, căn bản là không chú ý việc này, với lại nàng cũng đói bụng sắp chết căn bản là không có tâm tư chỗ mồm vào.

Bữa ăn được nhai từ từ chậm rãi, rốt cục ăn hết một ngum dây dưa chuột cuối cùng, Nhan Đóa Đóa ngồi thẳng người, “Tiểu...”

Nàng là muốn tính tiền, nhưng vừa ngồi thẳng người, nâng tay lên đã đụng vào thứ gì, sau khi nàng bị một cổ lực mạnh mẽ từ phía sau đánh ngã, liền trực tiếp té trên đất, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Tuyệt đối là xứng danh với tiếng nổ lớn, nàng liền ở trong tình trạng này, nếu không làm thành một cái hố trên mặt đất cũng đã cảm thấy là kỳ tích rồi.

Nhưng mà thịt nhiều cũng có cái tốt của thịt nhiều, ngã xuống như vậy, nàng cũng không cảm thấy quá đau đớn gì.

Quỳ rạp trên mặt đất, Nhan Đóa Đóa không vội vã đứng lên, ngược lại, lại đi sờ cái khăn đen che mặt mình.

Nàng là một người cực kỳ sĩ diện, ngã sấp xuống không sao cả, có thể té ra tiếng lớn như vậy cũng không thành vấn đề nhưng chỉ có cái thực sự muốn chết!

Lúc này tuyệt đối phải che mặt, không thể để người khác nhớ kỹ mặt mình!

“Vị tráng sĩ này” Phía sau nàng vang lên thanh âm nam nhân dịu dàng dễ nghe.

“” Nổi giận.

Nhan Đóa Đóa đang tức sùi bọt mép, người đứng phía sau đã đưa tay đỡ lấy nàng, “Tráng sĩ...”

“Không cần đỡ ta đứng dậy!” Nhan Đóa Đóa lập tức kêu to, một tay che mặt, tay phải hoả tốc giữ chặt cái khăn đen, luống cuống tay chân hướng trên mặt đất.

“...” Nàng mới mở miệng chợt nghe ra là nữ nhân, người đứng phía sau nhìn xem nàng dáng người “khôi ngô”, biết mình gọi sai.

“Vị này...” Hần lần này dứt khoát không gọi, “Người không bị thương chứ?”

Cái khăn đen đã đem mặt che đi gần hết, Nhan Đóa Đóa đem thân hình không hề tương xứng với tốc độ của nàng từ trên mặt đất nhảy bật dậy, sau khi ném lại tiền ăn, liền hướng phía cửa chạy chối chết, nàng muốn thật nhanh chóng rời xa địa phương mới bị nàng dọa ột trận.

Có điều nàng đã quen với dáng người thon thả, nhất thời đã quên mất dáng người hiện tại của chính mình, thời điểm chạy ra cửa, nàng không cẩn thận va phải người nam nhân vừa lên tiếng.

Chớp mắt một cái, nam nhân liền trực tiếp lùi lại ra phía sau, tay theo phản xạ khuỵa loạn trong không trung, cố gắng tìm điểm tựa.—

Nhan Đóa Đóa bị hấn nắm lấy, “A...” Tiếng kêu sợ hãi.

“Cạch” — tiếng nổ lớn.

6. Chương 6: Lần Đầu Gặp Mặt Đã Mất Mặt (2)

Bị đụng phải người, vốn đã giữ thăng bằng không tốt, lại bị một cú vửa rồi, Nhan Đóa Đóa cũng bị kéo ngã theo, nằm sấp trên người nam nhân, phát ra một tiếng động lớn.

Trừ lần đó ra, Nhan Đóa Đóa còn nghe được tiếng “két” không lớn vang lên.

Nàng cả kinh, không phải là gãy xương chứ? “Người không sao chứ?”

Nói xong nàng liền luống cuống tay chân muốn đứng lên.

Bị đè nặng, nam nhân trên đầu chảy ra mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút trắng bệch, “Vị này... Người trước tiên đừng nhúc nhích.”

“Chủ tử!” Ngoài cửa mấy thân ảnh nam nhân đi tới, thấy một màn này, đều ngậy ngẩn cả người.

Đây là vừa xảy ra chuyện gì vậy?

“Hỗ trợ đem vị này... nâng lên.” Nam nhân vẫn không biết Đóa Đóa là “tiểu thư” hay là “phu nhân” .

“Đắc tội.” Những người kia lập tức đưa tay nâng Đóa Đóa lên .

“” Giận.

Nhưng mà xem dáng vẻ nam nhân này chắc đã bị gãy xương, hiện tại nếu nàng tiếp tục tự mình đứng lên, chắc chắn nam nhân này sẽ đau đến chết.

Cho nên Nhan Đóa Đóa nhắm mắt, giả bộ làm như không biết mình đang bị người lôi kéo tứ chi khiêng đi.

. Mất mặt a!

Chờ một lần nữa từ trên mặt đất đứng vững, Nhan Đóa Đóa lập tức quan tâm nhìn nam nhân đang nằm dưới đất được chạm rãi nâng dậy, “Bị thương ở chỗ nào rồi?”

Nam nhân thực ôn hòa cười cười, “Xương sườn gãy hai cây, không có gì đáng ngại.” (Lik: chẹp chẹp, anh thật là đáng thương..... Jelly: ko đáng ngại sao =.=)

“...” “Bá bá bá”, Nhan Đóa Đóa cảm thấy được tất cả tất cả ánh mắt của mọi khách nhân trong tửu lầu đều dồn lại trên người nàng.

Chỉ một cú ngã phi thân như vậy, cũng có thể làm gãy hai chiếc xương sườn của người khác, đây là lực sát thương mạnh tới mức nào a!!

Lúc này thật sự là dọa người, nhưng mà lại không thể tiếp tục dọa người, nàng cảm thấy may mắn chính mình bây giờ còn che mặt, không ai có thể thấy diện mạo nàng.

Nhan Đóa Đóa luống cuống tay chân tìm túi tiền, cầm vài miếng vàng lá trao cho hắn.

“Có đủ tiền thuốc men hay không?” Nàng hạ giọng, “Ta hiện đang ở trong quán trọ lớn nhất trong thành, không đủ lại đi tìm ta.”

Nàng lo lắng dặn xong, “Ngần vạ lần đừng nói cho người khác biết ta ngụ ở chỗ nào!” Nàng cũng không muốn bị vây xem!

Nói xong câu đó, nàng liền cất bước chạy.

Nàng cũng không phải là trốn tránh trách nhiệm, mặc kệ người bị nàng làm bị thương, là nàng thật sự không có cách nào khác đứng ở chỗ này tiếp tục dọa người !

Để nàng tìm một chỗ không người đập đầu vào đầu hủ đi!

Nam nhân cũng không ngăn cản nàng, thanh âm ôn hòa như cũ phân phó hạ nhân, “Đi mời thầy thuốc.”

7. Chương 7: Bị Liệt Vào Đối Tượng Bị Tình Nghi

“Đạ.” Thuộc hạ đều là những người đã theo hần rất nhiều năm, lập tức hiểu được ý của chủ tử, có ba người lập tức đi ra cửa.

Nhưng khi đi tới một hẻm nhỏ ít người, liền theo dõi bốn phía xung quanh, hai tên trong số đó lập tức thay đổi phương hướng, đi theo phía sau Đóa Đóa, tên còn lại thì thật sự đi mời đại phu.

Nam nhân bị đụng phải liền như vậy mà được thuộc hạ đỡ, đứng tại chỗ tận lực duy trì không nhúc nhích, tránh cử động sẽ làm gãy xương sườn.

Mọi người trong trà lâu thì hơi hơi lắc đầu, cho dù vừa rồi vị kia tiểu thư kia đụng có vẻ hơi mạnh, nhưng đường đường là đại nam nhân, cũng không thể chỉ mới va chạm như thế đã bị đụng đến gãy xương sườn được.

Ai, thân thể hư nhược như thế, thật đúng là hơi có lỗi với khuôn mặt kia của hần.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng người trong trà lâu vẫn là nhìn chăm chăm ngắm nam nhân kia, nam nhân này thật đúng là suất a!

“Chủ tử. . . .” Trong số những thủ hạ vẫn an tĩnh đột nhiên có người kinh ngạc kêu lên.

Vừa rồi miếng vàng lá mà Nhan Đóa Đóa cho bọn họ chính là do hần nhận lấy, hần cũng vừa mới phát hiện miếng vàng lá này không ổn.

Nam nhân cúi xuống, thoáng nhìn ký hiệu của Vân gia trên miếng vàng lá.

Đây là người của Vân gia?

Ánh mắt chợt lóe, nam nhân vẫn là dáng vẻ cùng khuôn mặt ôn hòa, thuộc hạ cũng phát hiện chính mình gây lỗi, vội vàng cất miếng vàng lá kia đi.

Chờ khi đại phu tới, giúp nam nhân bó xong xương gãy, dặn dò những thứ cần chú ý rồi thủ hạ của hần liền đỡ hần rời khỏi trà lâu.

Mãi đến khi tới chỗ không người, mới có một thuộc hạ nhỏ giọng lên tiếng.

“Chủ tử, người vừa rồi là muốn thử xem ngài có võ công hay không sao?”

Nam nhân cười cười, “Có lẽ.”

Hai người theo dõi Nhan Đóa Đóa lúc này cũng trở về thông báo tin tức, “Chủ tử, sau khi nàng vào khách điểm rồi thì không đi ra nữa, cũng không có ai tới gần phòng của nàng.”

Hơi hơi gật đầu, nam nhân cười nói, “Chúng ta cũng đi xem xem.”

Nhan Đóa Đóa hoàn toàn không biết mình đã thành đối tượng bị người ta hoài nghi, sau khi đặt một gian phòng thượng hạng liền vào ở, tháo cái khăn đen che mặt xuống xong liền ngã lên trên giường.

Thực đối a!

Cái con gọi là thần điêu kia từ trong tay áo nàng bay ra, soi mói mà đánh giá căn phòng, “Thực tệ, thực tệ!”

Ở đây mặc dù đã là phòng thượng hạng của khách điểm tốt nhất trong thành, nhưng so với trang trí của đường đường nhà giàu nhất Kỳ Quốc vẫn không là gì, Phá điêu chê ở đây tệ cũng là có đương nhiên.

8. Chương 8: Thì Ra Nam Nhân Này Soái Như Thế!

Đóa Đóa đã không còn thừa thể lực mà để ý nó, ngã lên trên giường nghỉ ngơi một lúc, lại rời giường vận động một cái.

“Đã chưa ăn gì còn bay tới bay lui !” Phá điều bay xung quanh nàng, “Người đánh tiết gà sao ? !”

“” Mắt Đóa Đóa bắt đầu lộ ra tia nguy hiểm, nhìn chăm chăm nó, “Ta đói.”

Nàng muốn ăn nó ? !

Liên tục vỗ cánh, Phá điều vù một cái liền bay lên xà ngang của nóc nhà mà tị nạn.

Trong lòng Nhan Đóa Đóa cười to, vẫn này những lời này hữu dụng nhất a, mỗi lần vừa nói một cái là có thể làm cho con chim lẻo lét này im miệng.

Kỳ thật nàng đã sớm không còn khí lực, không vận động cũng không được a, gầy quá nhanh, nếu như nàng không vận động để kéo căng da ra thì giảm béo xong sẽ giống như da của con chó mất.

Mới vận động được một nửa, bên ngoài bỗng nhiên có người gõ cửa.

“Đến ngay.” Nhan Đóa Đóa hữu khí vô lực đi ra mở cửa, con Phá điều kia cũng vù một cái lại chui vào trong tay áo của nàng.

“Tiểu thư.”

Đóa Đóa ngay cả khí lực mở mắt ra cũng đều giảm xuống, chỉ nghe thấy thanh âm ôn nhuận quen thuộc.

Đây không phải tên nam nhân vừa mới kêu nàng là “Tráng sĩ” sao ? Đáng giận.

Nàng nhất định phải mau gầy đi một chút!

“Thương thế của người thế nào rồi ?” Đóa Đóa mở mắt ra, nhìn nam nhân trước mặt, “A!”

Nàng hít một ngụm khí lạnh, thật soái!

Lúc này ở trà lâu rất hỗn loạn, nàng căn bản là không thấy rõ mặt, không biết chính mình đụng phải lại là một nam nhân như vậy.

Nam nhân cười đến ôn hòa, nhưng ngược lại trả lời thật không khách khí, “Không tốt lắm.”

Nhan Đóa Đóa cũng không thể nói gì hơn, dù sao cũng là nàng đụng gãy xương người ta, “Người đến tìm ta là vì?” Muốn tiền?

“Vị tiểu thư này, đại phu nói chủ tử nhà ta hiện tại cần phải chú ý tĩnh dưỡng, nhưng mấy tùy tùng chúng ta đều là nam nhân, khó tránh khỏi mạnh tay mạnh chân, chăm sóc chủ tử không tốt, cho nên.”

Nhan Đóa Đóa sững sốt, “Các người muốn kêu ta làm nha hoàn hầu hạ hần sao?”

Đám nam nhân này quá tinh mắt rồi, bọn họ nhìn thế nào mà nói nàng hiện tại so với bọn họ “Nhẹ tay nhẹ chân” hơn ?

“Cũng không phải làm nha hoàn, chỉ là trong khoảng thời gian dừng lại ở Thái Vân Thành này thôi, định nhờ tiểu thư giúp chăm sóc chủ tử một chút.” Thủ hạ đang nói chuyện liền tìm từ tương đối khách khí.

“Được.” Nhan Đóa Đóa liền đáp ứng ngay, một chút do dự cũng không có.

Là chuyện thật tốt a! Có việc để làm, cũng có nhiều người đốc thúc nàng vận động, tránh cho nàng lười biếng.

9. Chương 9: Nàng Phải Biến Thành Mỹ Nữ!

Về phần giúp đỡ chăm sóc một nam nhân.

Nàng mới không cần lo lắng, không phải nàng tự coi nhẹ mình mà thứ nhất nàng hiện tại cùng mỹ nữ không hề liên quan, thứ hai nam nhân này nhìn soái như thế, hẳn là chính hần mới phải lo lắng mình bị người ta sờ sảng mới đúng!

Vốn dĩ tưởng rằng cần phải phí một phen miệng lưỡi, không ngờ nàng lại sảng khoái đáp ứng như thế, đám nam nhân ngoài cửa ngược lại thật sững sốt.

“Ta là Nhan Đóa Đóa, còn người?” Nàng hỏi cái tên nam nhân soái đến mức thái quá kia.

“Nhan tiểu thư, ” Nam nhân cười cười thực ôn hòa, “Tại hạ Kì Dật.”

Hắn tự thay đổi ình một cái họ.

Lúc hắn nói lời này thì ánh mắt vẫn đang cười, nhưng cũng vẫn nhìn chăm chăm thần sắc của Đóa Đóa.

“Kì công tử.” Nhan Đóa Đóa cũng không cảm thấy cái tên này có gì kỳ quái , thần sắc vẫn như bình thường.

Bất quá nam nhân này thật sự quá soái a.

Tuy rằng không nhìn ra điều gì không ổn, nhưng Kì Dật luôn luôn cẩn thận, vẫn chuẩn bị dựa theo kế hoạch trước đó, để nàng ở lại bên người quan sát vài ngày, xem nàng có phải là thám tử do ai phái tới hay không.

“Kì công tử hiện tại phải về phòng nghỉ ngơi rồi phải không?” Nhan Đóa Đóa đi ra bên ngoài, thực chủ động mà yêu cầu, “Ta đi chuẩn bị.”

Chỉ cần cho nàng một dịp để vận động là được!

Tới phòng rồi, Kì Dật đứng ở một bên, nhìn động tác của nàng lưu loát, “Sao Nhan tiểu thư lại một mình đi ra bên ngoài ?”

“Khụ, việc này. là bởi vì chuyện hôn ước.” Nhan Đóa Đóa qua loa mà trả lời.

Kì Dật cũng không tin tưởng lời của nàng, cho nên cũng không hỏi kỹ, chỉ là đổi một đề tài khác, “Vậy Nhan tiểu thư hiện tại là định?”

“Giảm béo, làm đẹp!”

Nói tới cái này Đóa Đóa liền chấn phần , “Ta muốn dùng tốc độ nhanh nhất để biến thành mỹ nữ!”

“.” Đám nam nhân xung quanh liền trầm mặc.

Khụ, hiện tại thoát nhìn làm sao cũng không thể tin, Nhan Đóa Đóa cũng không để ý đám người bọn họ đả kích, còn hưng trí bừng bừng mà nói với bọn họ, “Thật sự, ta càng nhìn càng cảm thấy ngũ quan của ta dường như rất dễ nhìn, nhất định có thể biến thành mỹ nữ!”

Kì Dật thận trọng mà nghe ra lỗi trong lời nói, khẽ cười hỏi, “Nhan tiểu thư không biết ngũ quan của chính mình trông như thế nào sao?”

“. Hắc hắc, ý ta là ngũ quan sau khi gãy đi, hiện tại thật nhiều lắm, thấy không rõ.” Nhan Đóa Đóa cười gượng trả lời.

“Nhan tiểu thư không nhớ rõ dáng vẻ mình lúc gãy sao ?”

“Khụ, khi đó còn nhỏ, không nhớ được.”

10. Chương 10: Bằng Không Người Sẽ Vui Vẻ Với Dáng Vẻ Hiện Tại Của Ta Sao?

Đóa Đóa tốc độ trả lời xong rất nhanh, có thể trốn tránh ánh mắt rất ư là quái dị của Kì Dật.

Nàng quả nhiên có vấn đề, Kì Dật ở trong lòng cười lạnh, chỉ là không biết chủ tử của nàng là ai.

Không biết vì lời nói dối của mình mà vô tình gắn lên mình cái dấu hiệu bị tình nghi, Nhan Đóa Đóa cảm thấy mình thuận lợi lừa gạt được người khác, tâm tình tốt đôi chút lên, lấy tay chống đỡ, đảo mắt một vòng.

Mí mắt trên nâng lên hết cỡ, mí mắt dưới lại hạ xuống cực hạn, Đóa Đóa tận lực mở to hai mắt nhìn Kì Dật.

“Mắt mở lớn một chút có phải đẹp hơn nhiều hay không?”

Hai con mắt hắc bạch phân minh, trong suốt không thấy đáy, vui vẻ rạo rức hỏi hắn, nàng như vậy có phải nhìn đẹp hơn hay không, Kì Dật không ngờ lại có chút ngây người.

Nàng thật là do người khác phái tới trình thám?

Hắn lần đầu tiên hoài nghi phán đoán của bản thân.

“Không đẹp sao?” Thấy hắn không phản ứng, Đóa Đóa có chút uể oải.

Chẳng lẽ là nàng mỗi ngày xem thấy chính mình hiện tại này nay mặt đã dày thêm, nhìn thấy thay đổi một chút đã cảm thấy rất đẹp?

Ồ ô. Nàng muốn trở thành mỹ nữ.

Kì Dật hoàn hồn, làm yên lòng nàng, “Đích xác xinh đẹp rất nhiều.”

“Thật vậy chẳng?” Nhan Đóa Đóa lo lắng truy vấn hắn, “Người không cần an ủi ta, nói thật là tốt rồi.”

“Ta nói đúng sự thật” Kì Dật lộ ra mỉm cười, “Người gầy thêm chút nữa sẽ rất đẹp.”

“Cám ơn!” Được hắn khen ngợi, Đóa Đóa yên tâm.

Nàng vui rạo rức nói tạ ơn, đôi mắt mở to giờ cười híp lại sắp trở thành đường chỉ.

Kì Dật lấy lại nụ cười, trong lòng còn đang cân nhắc, nàng đến tột cùng là rất vô tâm, hay là tâm cơ thâm trầm đến ngay cả hắn đều nhìn không ra sơ hở?

Nếu như nàng không có tâm cơ, vậy nàng cùng Vân gia rốt cục là có quan hệ như thế nào, tại sao trong người có thể có lá vàng nhà bọn họ?

Không biết mình đang bị người ta hoài nghi, sau khi đem đệm giường thu thập xong, Nhan Đóa Đóa quay lại nhìn hắn, “Còn muốn ta làm cái gì?”

Bởi vì không phải thực sự hoài nghi nàng, Kì Dật cũng không muốn lấy nàng làm nha hoàn sai bảo, khách khí lắc đầu, “Không dám làm phiền Nhan tiểu thư.”

“”Không phiền toái không phiền toái,” Đóa Đóa tuy rằng thanh âm hữu khí vô lực, nhưng thật ra ánh mắt rất hưng phấn, “Ta đang muốn tìm việc để làm nên mới tự ép chính mình đi đến đây.”

11. Chương 11: Chẳng Lẽ Người Sẽ Thích Bộ Dáng Hiện Tại Của Ta Sao? (2)

Lúc vừa nói xong lời này, trong phòng đột nhiên vang lên một trận thanh âm “rột rột”.

Thật mất mặt a, bụng thể mà lại réo đúng lúc này!

Rơi lệ trong lòng nửa ngày, phát hiện không có ai hỏi nàng về cái bụng, Đóa Đóa cảm thấy mình đại khái có thể giấu diếm được, chuyển mắt quay sang nhìn bên ngoài cửa sổ, “Thanh âm vừa rồi là cái gì vậy?”

Thủ hạ của Kì Dật vốn đã được huấn luyện, hiện tại ai cũng đều cố nhịn cười, trong lòng Kì Dật cũng bật cười, nhưng trên khuôn mặt vẫn là nụ cười ôn hòa, “Có lẽ là sấm nổ.”

Ồ ô, bụng nàng kêu ra tiếng lớn như vậy thật sao?!

Bất quá Đóa Đóa vẫn là nói theo hắn, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, “Đi là tiếng sấm nổ sao, thật tò mò.”

Kì Dật càng muốn cười, đứng lên, “Nhan tiểu thư, ta muốn xuống lầu ăn chút gì đó, người có muốn đi cùng không?”

Hắn thực nể mặt hỏi.

Đóa Đóa lắc đầu lia lịa, “Không ăn không ăn, lúc vừa gặp người thì ta cũng mới vừa cơm nước xong rồi.”

“Ăn cái gì?” Kì Dật không nhịn được hỏi.

“Một quả dưa chuột, một ấm trà Phổ Nhĩ.” Đóa Đóa thành thật trả lời.

“Sao lại ăn ít như vậy?”

“Giảm béo a.”

Kì Dật nhăn mày lại, “Cho dù là giảm béo, cũng không thể chỉ ăn một chút như vậy được.”

Nói đến việc này, Đóa Đóa tuyệt đối một chút thương lượng cũng không có, “Không được, ta muốn nhanh gầy lại.”

Nàng ép thịt ở hai bên mắt vào, sau đó lại lộ ra hai mắt thật to, “Ta phải biến thành như vậy .”

Kì Dật không nhìn được mà cười, “Cho dù giảm béo cũng không thể nôn nóng như vậy, đừng để cho bản thân đói bụng.”

Đóa Đóa hoài nghi cúi đầu nhìn chính mình, nàng cảm thấy “hình thể” hiện tại của mình nhìn thế nào cũng có thể đi ngủ đông được rồi, sao lại không nhịn đói được?

Nàng lắc đầu, “Như thế này vừa khó coi lại không khỏe mạnh, hơn nữa quá béo... , người khác nhìn cũng không có hảo cảm.”

Trong lúc Đóa Đóa đang ai oán chính mình vì sao lại xuyên qua vào người một vị tiểu thư như vậy, Kì Dật lại cho rằng nàng là đang thương tâm.

“Ai nói không có người nào có hảo cảm với người?” Hắc không khỏi phản bác, muốn an ủi an ủi nàng.

“Người không cần an ủi ta, ” Đóa Đóa bĩu môi, “Chẳng lẽ người sẽ thích bộ dáng hiện tại của ta sao?”

Nàng vẫn đang ai oán bản thân, qua nửa ngày mới phát hiện được căn phòng đã hoàn toàn yên lặng được một lúc rồi.

Ách. Ngẫm lại những gì chính mình vừa mới, Đóa Đóa choáng váng.

12. Chương 12: Được Soái Ca Khen, Đỏ Mặt

“Cái kia, người đừng hiểu lầm, ta không phải đang thổ lộ với người, cũng không phải hỏi người có thích ta hay không đâu a!”

Ô ô, vì sao tất cả những chuyện mất mặt đều phải tập trung trong một ngày vậy!

Nàng đáng thương nhìn Kì Dật, “Người cứ coi như cái gì cũng chưa từng nghe là được, ta thật sự không phải là thổ lộ, đó chỉ là phản vấn(hỏi vặn lại), phản vấn thôi.”

Kì Dật không nhìn được mà bật cười, “Vậy bây giờ ta sẽ trả lời phản vấn của người, bộ dáng hiện tại của người cũng rất đáng yêu .”

Thủ hạ của hắc thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, chủ tử ngày thường đối ngoại tuy rằng luôn luôn giả vờ nhã nhặn, nhưng cũng chưa bao giờ đối với một cô nương nào có vẻ mặt ôn hoà như vậy.

Bọn họ nhìn nhìn Đóa Đóa kia, chủ tử. Quả nhiên không phải người bình thường.

“.” Đóa Đóa liền lấy khăn che mặt đen của mình ra che lên, “Ta trở về phòng, người nghỉ ngơi đi.”

Sau khi sững sốt một chút, Kì Dật nở nụ cười, “Tại sao ở trong phòng còn phải che mặt?”

Bởi vì mặt đỏ a Đóa Đóa rơi lệ trong lòng.

Nàng sấm hối, nàng chưa bao giờ thấy qua một nam nhân suất như vậy, cho nên vừa nghe hắc khen nàng liền đỏ mặt.

Kỳ thật người ta chỉ là an ủi nàng một chút a! Ô ô, thật mất mặt!

Nhưng mà thật sự rất suất a.

Nàng lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi, chạy trở về phòng của mình rơi lệ.

Chờ nàng đi rồi, Kì Dật thu hồi tươi cười hiếm thấy của mình, “Đi thăm dò thân thể của nàng.”

“Dạ” Mặc dù cảm thấy ngạc nhiên, nhưng mấy tên thủ hạ vẫn lập tức nhận mệnh rời đi.

Bữa cơm tối hôm đó, Kì Dật vốn muốn mời nàng cùng ăn, nhưng Đoá Đoá mặc dù có tới cùng chỉ ngồi bên bàn gặm dưa chuột.

Nhìn mỹ vị sắc hương của những món ngon trên bàn, không biết có phải là do mấy ngày nay chỉ toàn ăn dưa chuột hay không mà mắt Đoá Đoá lại toả ra ánh sáng màu xanh.

Kì Dật nhìn thấy vô cùng muốn cười, “Ăn nhiều một chút đi.”

“Không ăn.” Đoá Đoá kiên quyết lắc đầu, nuốt nuốt nước miếng.

Nàng nhìn Kì Dật một cách dứt khoát, nếu nàng nhanh gầy lại một chút, nói không chừng sẽ có nam nhân suất như vậy thích nàng nha?

Ai không muốn tìm một lão công hoàn mỹ? Cái này chính là động lực a!

Có điều nhìn gì đi nữa, ánh mắt của nàng vẫn thảnh thơi không nhịn được mà liếc về phía cao lương mỹ vị trên bàn, cho nên trong mắt nàng liên tục ánh lên ánh sáng màu xanh.

Kì Dật bị ánh mắt rõ rệt là vì đói mà nóng nảy của nàng khiến không còn cách nào nhịn cười nổi nữa, sao hẳn lại cảm thấy nàng như là bất cứ lúc nào cùng đều có thể xông lên phía trước, mãnh liệt cắn hẳn một miếng chứ?

13. Chương 13: Thái Tử Đến Tột Cùng Có Suất Hay Không ? (1)

Đoá Đoá cũng ý thức được ánh mắt của mình có thể rất khoa trương, vội vàng tìm một đề tài khác để phân tán lực chú ý. “Kỳ công tử, các người muốn đi đến đâu?”

“Quay về kinh.”

“Đi? Các người là người kinh thành?”

Ánh mắt Kì Dật chợt loé, “Nhan tiểu thư không nhận ra giọng nói của ta sao?”

“Khụ, hắc hắc. Nghe ra được nghe ra được.”

Cũng không biết được là cái giọng nói nào a, căn bản là tiếng phổ thông tiêu chuẩn, nghe thanh âm của chuông quý khách điểm này cũng không khác gì.

“Phải không?” Kì Dật như là đang nhai gì đó, lơ đãng cười, “Mọi người đều nói nghe giọng của ta thật không rõ ràng,, đều không nghe ra ta là người ở đâu.”

Ách. Đoá Đoá hoài nghi nhìn hẳn một cái, sao lại cảm thấy hẳn giống như đang đào một cái bẫy chờ nàng nhảy vào vậy ?

Bất quá nhìn hẳn lơ đãng cười, Đoá Đoá lại cảm thấy mình chính là vì quá lo lắng có người nhìn ra mình không phải người của thời đại này mà trông gà hoá cóc, thế nên mới như vậy.

“Nhan tiểu thư thì sao?” Kì Dật hỏi nàng, “Muốn đi đến nơi nào?”

“Còn chưa có mục đích, tùy tiện dạo chơi thôi.”

Dù sao không trở về Vân gia là được rồi.

Kỳ thật nàng cũng không lo lắng thân phận mình bị vạch trần, Vân Tri Hiểu bình thường nhất định là của lớn cũng không ra đến, như vậy mới có người tin nàng là đại mỹ nữ như lời đồn chứ, cho nên ngoại trừ người nhà Vân gia ra, căn bản hẳn là sẽ không ai nhận ra nàng.

“Nếu đã như vậy, không bằng Nhan tiểu thư theo ta quay về kinh?” Kì Dật hỏi thử.

“Khụ, vẫn là không nên, ” Đoá Đoá cười gượng vài tiếng, “Ta và Kì công tử cũng không phải là rất quen thuộc.”

Cẩn thận vẫn hơn, không nên tới gần kinh thành, tránh cho bị bắt lại chém đầu.

Thái độ của nàng làm cho Kì Dật nghi hoặc, nàng thật sự chỉ là trùng hợp mà ra tay đánh hấn, trùng hợp đụng hấn, căn bản là không phải muốn thử hấn, cũng không phải muốn ở lại bên cạnh hấn để thăm dò tin tức gì sao?

Đóa Đóa kiểm chế không được lòng hiếu kì của mình, do dự nửa ngày, vẫn là hỏi hấn, “Người là người kinh thành thật sao? Vậy người có thấy qua thái tử bao giờ chưa?”

Vừa nói ra khỏi miệng, nàng cũng không chú ý tới thủ hạ của Kì Dật mang theo một vẻ mặt kinh ngạc.

Kì Dật cười nhạt, giấu đi tia sáng trong mắt, “Tại sao Nhan tiểu thư lại hỏi vấn đề này?”

“Khụ, tò mò a, ” Đóa Đóa rất không tự nhiên cười gượng nói, “Nghe nói thái tử suất đến độ người thần cùng phần(người thần đều phần nợ), không biết có phải sự thật hay không?”

14. Chương 14: Thái Tử Đến Tột Cùng Có Soái Hay Không? (2)

Mặc dù nàng đã đào hôn, nhưng vẫn rất tò mò vị hôn phu trên danh nghĩa này đến tột cùng hình dáng như thế nào.

Kì Dật vẫn cười như trước, “Thái tử chưa từng công khai lộ diện, dân chúng trong kinh thành cũng không biết hình dáng của hấn.”

Hấn trả lời mập mờ ba phải, cũng không khác là đang nói dối.

Dân chúng bình thường trong kinh thành tất nhiên là không biết dung mạo thái tử, nhưng hấn thì chắc chắn biết ——

Hấn chỉ cần soi vào gương đồng, thì sẽ biết thái tử hình dáng thế nào rồi.

“Nga, như vậy a.” Đóa Đóa không hề nghe ra huyền cơ trong lời nói của hấn, chỉ gật gù đầu.

Chiều theo sự suy đoán của nàng. hấn là không soái.

Chưa từng lộ mặt, những lời đồn đãi bên ngoài đều ba hoa chích chòe tang bốc, tình hình đích thực của thái tử quả thực cũng giống như Vân Tri Hiểu !

So sánh với dung mạo đích thực của Vân Tri Hiểu một chút, thăm nghĩ thái tử cũng là rất khó coi .

“Thái tử? Hấn chính là người tình trong mộng của các cô nương nha.”

Phía sau Đóa Đóa đột nhiên vang lên một thanh âm mang ý cười, lúc người đó tới gần nàng, nháy mắt cười chào hỏi, “Tiểu mỹ nhân.”

“.” Đóa Đóa sợ đến run lên, vội vàng lùi về phía sau.

Lại một tiếng “Quang” vang lên ——

Nàng bị dọa đến có chút hoảng thần nên đã quên mình đang ngồi trên ghế, lại lùi như thế, liền trực tiếp nhích ra phía sau mà té lăn trên đất.

Ô ô, ngày hôm nay nàng rốt cuộc phải trốn bao nhiêu lần nữa mới được tính là hết a, nàng nhất định là xung khắc với thời đại này!

Tay vội chân loạn mà cầm cái khăn đen che mặt lại, Đóa Đóa co giò bỏ chạy, “Các người không thấy ta, không thấy ta, đây đều là ảo giác!”

Kì Dật nhin cười, nam nhân vừa mới ra tiếng kia lại trực tiếp vọt đến trước mặt Đóa Đóa, chắn ở cửa, “Dọa nàng rồi sao , tiểu mỹ nữ?”

“A!” Đóa Đóa bị dọa nhảy dựng, sau khi nhìn rõ đường phía trước rồi mới lui về phía sau, một mực lui tránh ở phía sau Kì Dật.

“Hấn hấn hấn.” Nàng vốn là muốn hỏi Kì Dật , nhưng mới lắp bắp hai tiếng, người kia lại vọt đến trước mặt nàng.

Nàng cố che dấu hoảng sợ mà cẩn thận hỏi, “Mắt ngươi không tốt sao?” Bằng không sao lại gọi nàng là mỹ nữ?

Nói xong nàng còn quơ quơ tay trước mắt nam nhân kia.

Nam nhân này võ công không tệ, có thể chỉ là đã nghe thấy tiếng nói, không phải thật sự nhìn thấy nàng .

Nam nhân kia vẫn cười như trước, “Tiểu mỹ nữ, ta đương nhiên thấy rõ nàng.”

Hắn nói xong cầm lấy tay nàng, chứng minh lời nói của mình.

15. Chương 15: Gặp Người Liền Khen Yêu Nghiệt

“ ” Đóa Đóa đã sợ đến sắp nghẹn chết, nhìn về phía Kì Dật cầu cứu.

Kì Dật cười cười, “Hắn luôn luôn như vậy, cô nương đừng sợ hãi.”

Tử Dạ hắn chỉ cần nhìn thấy nữ nhân liền gọi người ta là mỹ nữ, cái miệng này cũng đã lừa dối không ít người, nhưng bị dọa sợ giống như Nhan Đóa Đóa thật ra rất ít gặp.

Bạch Tử Dạ tới gần Đóa Đóa, “Mỹ nữ, ta làm nàng sợ sao ? Ta đây xin lỗi.”

“Không, không cần.” Đóa Đóa xua tay liên tục, vòng đến bên kia của Kì Dật, tránh né tên nam yêu nghiệt đột nhiên nhảy ra này.

Bộ dạng yêu nghiệt như thế đẹp như thế, đột nhiên nhảy ra gọi nàng là mỹ nữ. Đóa Đóa rung mình một cái, thật đáng sợ!

Bạch Tử Dạ ngồi xuống, “Mỹ nữ, nàng rất tò mò về thái tử sao?”

Đóa Đóa lại rung mình một cái, “Ta là Nhan Đóa Đóa, ngươi đừng gọi mỹ nữ nữa.”

Rất dọa người.

“Được, sau này ta đây sẽ gọi nàng là Đóa Đóa.” Bạch Tử Dạ vẫn gọi rất thân thiết như trước.

“ ” Đóa Đóa lặng lẽ rót trà vào chung trà, uống một hớp lớn trà nóng.

Gan của nàng phồng chùng bị sợ đến lạnh run, rất cần ấm áp một chút !

“Tử Dạ, sao ngươi lại đến đây ?” Kì Dật ra tiếng hỏi hắn.

“Đã quá thời gian hẹn trước, ngươi vẫn chưa trở về nên ta đi xem thử.”

Kì Dật cười cười, “Không có gì, chỉ bị chút vết thương nhỏ.”

“Bị thương?” Trên khuôn mặt cười của Bạch Tử Dạ phút chốc thu lại, lộ ra sát khí, “Xảy ra chuyện gì?”

Đóa Đóa cảm thấy mất mặt mà gượng tay, “Là ta làm, ta tự thú. ” Ô ô.

Nghe nàng nói qua chuyện xảy ra một lần, Bạch Tử Dạ lại bắt đầu cười, “Việc này cũng không trách nàng, Dật hắn không biết võ công, lại có bệnh cũ chưa khỏi, vốn yếu ớt hơn người bình thường rất nhiều.”

Hắn cười nhìn về phía Kì Dật “Yếu ớt”, “Trong nhà ngươi thật sự không nên sắp xếp hôn sự cho ngươi, với thân thể như bộ xương này của ngươi, sau khi thành thân cũng không tiện sinh hoạt vợ chồng a.”

Thủ hạ của Kì Dật đều nhin cười, Bạch tử tử lại thừa dịp có người ngoài ở đây, là lúc chủ tử không thể nói thật mà giấu cợt hắn.

Đóa Đóa quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt nghiêm túc, nàng không nghe thấy không nghe thấy không nghe thấy.

Rất không có đạo đức !

Nàng vẫn còn ngồi ở đây, thế mà nam yêu nghiệt này lại khơi ra lời trêu đùa này, ngang nhiên ô nhiễm linh hồn thuần khiết của nàng thuần khiết!

Dù sao những gì hắn nói cũng không phải thật, Kì Dật chỉ cười cười, tiếp tục giả vờ sự yếu ớt của hắn.

16. Chương 16: Đến Tột Cùng Là Chim Hay Là Người?

Bạch Tử Dạ nhìn Đóa Đóa, biết rằng hắn chưa nói ra thân phận chân thật, “Trong nhà người đều đang vội vã đi tìm người, ngày thành thân cũng sắp đến rồi.”

Hắn sắp thành thân ?

Nghe thấy câu này, Đóa Đóa hiểu kỳ nhìn sang Kì Dật, “Vị hôn thê của người rất đẹp phải không?”

Kì Dật cười lắc đầu, “Không biết.”

Ách. . . .”Thì ra thật sự đều là do lời mai mối như vậy a.” Đóa Đóa cảm thấy khó có thể tin mà thì thào tự nói.

Người cổ đại cũng quá can đảm rồi, cái gì cũng không biết mà dám cưới, giống như Kì Dật vậy, vạn nhất lấy một cạp mẹ về thì phải làm sao bây giờ?

“Tất cả mọi người đều nói vị hôn thê của hắn là một mỹ nhân.” Bạch Tử Dạ cười nói, “Nếu không cũng sẽ không được gả cho hắn.”

Di? Đóa Đóa tò mò, hỏi hắn, “Rất nhiều người muốn gả cho người sao?”

Kỳ thật vấn đề này căn bản không cần hỏi, cái khác không nói, chỉ cần khuôn mặt này thôi cũng tuyệt đối làm cho nữ nhân đổ xô vào, tranh nhau để được gả cho hắn.

Kỳ thật yêu nghiệt đột nhiên nhảy ra này cũng thực mê người a. Bất quá vừa rồi hắn mới dọa nàng, làm cho trong lòng nàng hiện giờ vẫn còn có chút bóng ma.

“Cũng khá.” Kì Dật hàm hồ mà trả lời, “Nhà của ta rất lớn.”

Nghe thấy cách nói của hắn, Bạch Tử Dạ cùng đám thủ hạ đều nhin không được cười, nhà của hắn đương nhiên rất lớn.

“Ác, là người có tiền a.” Đóa Đóa không hề hoài nghi, chỉ gật gật đầu.

Soái ca có tiền, người lại không tệ, vậy càng có nhiều người muốn gả , nghĩ đến vị hôn thê của hắn cũng thật sự rất đẹp.

Hàn huyền cùng bọn hắn vài câu, cơm cũng đã sớm ăn xong rồi, Đóa Đóa trở lại phòng của mình.

Vừa đi tới cửa, một con chim lẻo lét liền bay ra từ trong tay áo nàng, cũng không nói gì nhiều, chỉ là dùng ngữ khí vô cùng nghiêm nghị hỏi, “Người là ai?”

Khụ khụ, Đóa Đóa bị hình dạng của nó dọa nạt nhảy dựng, lập tức cảnh tỉnh mình ngàn vạn lần không thể yếu thế hơn một con chim được.

Nàng cũng xuất ra ngữ khí nghiêm túc, “Ta là Vân Tri Hiểu, chủ nhân của người.”

“Nói dối!” Con chim cũng không vỗ cánh, giống như nổi trong không khí vậy, tuy không nhúc nhích, nhìn lại có chút uy nghiêm.

“Vừa rồi khi nam nhân kia nói chuyện người căn bản không nghe ra giọng là người ở đâu, Vân Tri Hiểu ở kinh thành nhiều năm như vậy, không có khả năng chỉ cái này cũng không nghe ra được!”

Không cần bối rối, đây là hoa mắt hoa mắt Nhan Đóa Đóa thầm an ủi chính mình.

17. Chương 17: Suýt Nữa Bị Chỉ Điều Bóp Chết

Con điều này tại sao lại lớn như vậy, nàng thế nào lại thấy trong mắt nó ánh lên tia sắc lạnh?

Lông nó màu sắc rất tươi đẹp, nàng hắn là ngay cả ánh mắt của nó tại nơi nào đều thấy không rõ mới đúng!

Có thể mặc dù đang ở trong lòng tự an ủi, nhưng Đóa Đóa vẫn là cảm thấy giật mình, con điều này như thế nào lại giống như lây chồng, sao lại có biểu tình thú vị như vậy?

“Nói! Người đến tột cùng là ai!”

Phá điều đột nhiên vọt đến trước mặt nàng, cánh mở ra, thể nhưng hình như dài hơn một chút, giữ chặt hai bên cổ nàng, hơn nữa còn dùng lực bóp chặt.

“Người. . . .” Nó muốn bóp chết nàng? !

Con chim này khiến cho Đóa Đóa chấn kinh, cũng bắt đầu ý thức được nguy hiểm.

Nàng vươn tay muốn kéo tay nó ra, chỉ là hai cái cánh không quá lớn kia như được làm bằng sắt, mặc cho nàng dùng toàn bộ khí lực cũng không thể di chuyển được.

Hô hấp càng lúc càng khó khăn, con chim trước mắt lại không chút lưu tình, tiếp tục xiết chặt hai cánh.

Cứu mạng. Đóa Đóa đã không còn cách nào mở miệng kêu cứu, dùng sức vùng vẫy, nàng với lấy một cái ghế ném mạnh vào tường, phát ra tiếng động không nhỏ.

Cách vách chính là phòng của Kì Dật, hắn đang cùng Bạch Tử Dạ nói chuyện, nghe thấy thanh âm này, hắn nhú mày, lên giọng, “Nhan tiểu thư?”

Đợi một hồi không thấy trả lời, hắn cảm thấy không đúng, lập tức đập cửa, thẳng tiến vào trong phòng của Đóa Đóa.

Có người đến, phá điều nhanh chóng thu hồi cánh, hừ một tiếng, lại quay về tay áo của Đóa Đóa.

Thời điểm Kì Dật tiến vào trong phòng, nhìn thấy Đóa Đóa ngồi dưới đất, khuôn mặt trắng bệch đang không ngừng ho khan, một khuôn mặt kinh hồn chưa định.

“Làm sao vậy?”

“Không, không có gì, ” nàng có chút hoảng sợ nắm chắc tay áo của hắn, “Cám ơn người.”

“Cổ của người làm sao vậy?”

Kì Dật hoài nghi nhìn trên cổ Đóa Đóa còn lưu lại vết hồng ngân, nhìn ra lực đạo tương đối mạnh, cũng không phải là do tay người, cũng không phải dây lụa, hắn nhất thời không nghĩ ra được là do vật gì gây nên.

Đóa Đóa sờ sờ cổ mình, “Ta không cẩn thận gây ra, không có gì.”

Nàng không dám nói đó là do một con chim muốn bóp chết nàng, thứ nhất dù có nói ra ai tin nổi chứ, thứ hai cả nước biết được cũng chỉ có thể nói “Thần Điều”, nếu nói thật, rất có thể sẽ bại lộ thân phận..

Nàng muốn nhanh chóng thay đổi chủ đề, cho nên lại cảm ơn, “Cám ơn người nhanh như vậy liền chạy tới.”

Nàng chỉ là vô tâm nên mới nói như thế, Kì Dật cùng Bạch Tử Dạ vừa chạy tới nhìn nhau chớp chớp mắt.

18. Chương 18: Đêm Nay Ta Muốn Ngủ Với Người!

Người thường tự nhiên là sẽ không thể chạy đến nhanh như vậy, bước chân của con người sao có thể nhanh như vậy .

Nàng luôn nghĩ Kì Dật có phải biết võ công hay không?

“Tại hạ nhất thời sốt ruột, liệu mình lao đến.”

Kì dật muốn đứng lên, “Nếu Nhan tiểu thư đã không sao, chúng ta cũng nên đi ra ngoài.”

“Không cần!” Đóa Đóa sợ đến mức lập tức gọi hắn quay lại, “Người muốn đi đâu?”

“Trở về phòng.”

“Ta đây trở về với người!” Đóa Đóa không nghĩ ngợi liền nói.

Bạch Tử Dạ lộ ra nụ cười, “Đóa Đóa, Kì Dật hẳn trở về phòng là muốn nghỉ ngơi, người theo trở về, không được tiện cho lắm?”

Ách. Đóa Đóa buông tay ra, “Xin lỗi, người trở về đi, hôm nay thật cảm ơn người.”

Nàng vừa nói vừa bước nhanh ra khỏi phòng, con phá điều kia hình như có vẻ sợ người lạ, chỉ cần nàng đứng ở nơi có người lạ là được rồi!

Kì Dật nhìn nàng đi xuống lầu, ngồi ở bên cạnh giường quỳ, cùng Bạch Tử Dạ liếc mắt nhìn nhau một cái, không quản nhiều lần quay về phòng.

Đóa Đóa tới đại sảnh, mới vừa ngồi yên, tay áo liền truyền ra tiếng nghiêm khắc.

“Đừng tưởng rằng đứng ở đại sảnh người liền được an toàn, khách điếm luôn luôn có thời gian đóng cửa, chờ giường quây cùng tiểu nhị đều đi ngủ, ta xem người làm sao bây giờ!”

Nhan Đóa Đóa sợ đến lập tức nhảy lên lầu, “Kì Dật!” Nàng theo phản xạ kêu lên.

Bạch Tử Dạ nghe thấy tiếng của nàng, nhìn Kì Dật, thờ ơ cười cười, “Xem ra vị thái tử như người thật sự được người ta quan tâm a.”

Kì Dật —— kỳ thật nên gọi là Hoàng Phủ Dật chuyển động chén trà trong tay, “Thân thể của nàng còn chưa điều tra rõ ràng.”

Đang lúc nói chuyện, Đóa Đóa đã xông lên lầu, phanh một tiếng đẩy cửa phòng ra, vẻ mặt hoảng sợ, “Ta hiện muốn ngủ với người!”

... Một phòng im lặng.

Ô ô, thật khiến nàng mất mặt chết đi!

Đóa Đóa vội vàng sửa miệng, “Ta không phải ý kia, ta là nói người phân cho ta một chỗ, ta sẽ đứng ở trong phòng của người...”

Dù nàng nói như thế nào cũng đều cảm thấy không đúng, cuối cùng dứt khoát trực tiếp nói thẳng một chút, “Ta thật sự đối với người không có ý đồ!”

Nói xong lời này, mặt của nàng đã hồng thành một mảnh, làm sao lại dọa người như vậy!

Thể diện nhỏ bé của nàng, vừa đến cổ đại liền biến thành mây bay!

Bạch Tử Dạ nghe được dở khóc dở cười, nhìn Hoàng Phủ Dật, muốn biết hắn sẽ trả lời thế nào với loại yêu cầu cổ quái này.

19. Chương 19: Bỏ Nhào Vào Soái Ca Đang Lộ Ra Toàn Bộ (1)

Họ Hoàng Phủ Dật vẫn trấn định, “Vì sao Nhan tiểu thư lại nhất định phải ở lại phòng của ta?”

“Việc đó. Ta đột nhiên nhớ tới một câu chuyện ma đã từng nghe qua thật lâu trước đây, nên buổi tối không dám ngủ một mình.” Đóa Đóa bịa chuyện nói.

Thấy hắn không có phản ứng gì, Đóa Đóa đáng thương nhìn hắn, “Người cho ta ở lại đi, sau này bảo ta làm nha hoàn cho người cũng được, ta nhất định cái gì cũng nghe người.”

Ô ô, đây là ân cứu mạng a!

Hoàng Phủ Dật liếc nhìn nàng một cái, sau đó gật đầu, “Cô nương ở lại đi.”

“Đa tạ người!” Đóa Đóa tươi cười rạng rỡ, được cứu giúp thì còn gì bằng!

Nàng lập tức ân cần chạy đến bên cạnh hắn, “Người giờ muốn làm gì? Cần ta giúp không?”

“Tắm rửa.”

“” Hai má của Đóa Đóa ửng hồng lên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ta đột nhiên muốn ngắm trăng, người làm việc của người đi.” Ô ô.

Hoàng Phủ Dật nhìn Tử Dạ đang trợn trắng mắt, sau đó hiểu được liền gật gật đầu, “Ta trở về phòng.”

Trong mắt hần hiện lên một tia cười ác ý, bắt quả hần xoay người đi, Hoàng Phủ Dật không nhìn thấy.

Tiểu nhị đã đưa nước nóng vào đến nơi, thủ hạ của Hoàng Phủ Dật cũng đều lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người là Đóa Đóa và hần .

Mặt Nhan Đóa Đóa đỏ bừng ghé vào cạnh cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài.

Nàng đang ngắm trăng nhưng lòng lại không hề chuyên tâm ngắm!

Tiếng nước ào ào kia không phải là soái ca đang tắm, mà chỉ là tiếng dòng suối chảy thôi.

Cái gì soái ca, cái gì lửa nam, đều là mây bay, mây bay.

Trong lòng luôn không ngừng nhắc lại mấy câu nói này, trước mắt hoa lên, Nhan Đóa Đóa cảm thấy có người xuất hiện ở trước mặt mình.

Di di di? Đóa Đóa tưởng chính mình bị hoa mắt, nhưng chỉ trong nháy mắt, người nọ đã lướt nhanh như chớp qua bên người nàng, hướng thẳng về phía sau tấm bình phong có một nam nhân đang tắm rửa mà xông vào.

“Có thích khách!” Đóa Đóa kinh hãi kêu lên, “Người đâu, có thích khách!”

Nàng lập tức xông vào, muốn bảo vệ Kì Dật, nhưng không kịp rồi, kiếm của hắc y nhân đã giơ cao lên.

“Cẩn thận!” Đóa Đóa vẫn chưa ý thức được bản thân đang làm gì thì một màn như trong phim điện ảnh liền xảy ra ——

Nàng rất anh hùng đẩy hắc y nhân ra, bổ nhào về phía “ Kì Dật ” , hướng lưng về hắc y nhân, mặc hần xâm lược.

“Chủ tử!” Nghe tiếng Đóa Đóa kêu cứu, thủ hạ của Kì Dật liền chạy tới, phá cửa tiến vào.

Hô. Không có việc gì rồi.

20. Chương 20: Bỏ Nhào Vào Soái Ca Đang Lộ Ra Toàn Bộ (2)

Hắc y nhân mắng một tiếng, như là đang cảm tức mình đã bỏ lỡ cơ hội tốt.

Trước khi thủ hạ của Hoàng Phủ Dật đuổi đến gần, hần đã lách mình bay ra ngoài cửa sổ.

Mãi lúc đến ngõ nhỏ không người, hần mới tháo cái khăn đen che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt của Bạch Tử Dạ.

Dật nhờ hần giả làm thích khách, thử Nhan Đóa Đóa một chút ?

Hần lại cứ muốn canh lúc hần ta tắm mà đi thăm dò thử! Bạch Tử Dạ cười đến dựa thẳng vào tường, nhanh chóng cởi bộ hắc y bên ngoài ra, nhanh như chớp quay về khách điểm xem nhiệt náo.

Trong phòng của khách điểm, đêm nay Đóa Đóa liên tục phải chịu kinh hãi, hiện tại cũng có chút kinh hồn chưa ổn định được mà nhìn Kì Dật bị mình đè lên.

Đè lên ?

Nàng bất tri bất giác ý thức được mình bây giờ đang đè lên trên người của người ta, hơn nữa. Hần còn không mặc y phục!

Trên người Kì Dật có thương tích, cho nên không tắm trong thùng, vừa rồi Đóa Đóa còn bổ nhào vào như thế, vừa đúng lúc đè lên hần đang lộ ra toàn bộ.

Nhan Đóa Đóa hô lên một tiếng, vì sao chuyện mất mặt đều tới cùng một ngày vậy, đây rốt cuộc là vì sao a!

“Cái gì ta cũng không nhìn thấy, ta thật sự là cái gì cũng không nhìn thấy, các người kéo ta dậy đi.”

Đóa Đóa nhắm chặt mắt, Ô ô.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Tử Dạ hoảng hốt chạy vào, trưng ra vẻ mặt “Quan tâm”.

Kì Dật tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn hẩn một cái, “Không có gì, chỉ là có thích khách đến.”

“.” Da đầu Bạch Tử Dạ bắt đầu tê dại, hẩn sợ nhất là ánh mắt này của hẩn ta!

Lần trước lúc nam nhân này cười với hẩn như thế, là lần hẩn ở trước mặt Hoàng Thượng nói vài lời dư thừa, làm mỗi tác hợp “Lương duyên” của hẩn ta với Vân gia Đại tiểu thư không biết là tròn hay dẹt kia, kết quả chính là ——

Hẩn bị điều đến Nam Cương, làm mối cho các loại trùng độc và muỗi một năm, lúc này.

Kì Dật cũng không vội vã đứng lên, mỉm cười nói, “Nghe nói gần nhất Bắc Tắc.”

“Ta về phòng trước!” Bạch Tử Dạ không nói hai lời, xoay người bước đi.

Quả nhiên, lần trước là Nam Cương, lần này chính là Bắc Tắc! Nam nhân này tuy rằng cả ngày cười cười, nhưng thực chất lại là một tên âm hiểm a!

Đóa Đóa được đỡ dậy, Kì Dật cũng từ trên mặt đất đứng dậy, cầm y phục khoác vào.

Đóa Đóa còn đang thì thào tự nhủ, “Mây bay, đều là mây bay, cái gì ta cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghĩ.”

21. Chương 21: Soái Ca Hoàn Toàn Gục Ngã (3)

“Nhan tiểu thư.” Hoàng Phủ Dật lên tiếng gọi nàng.

Đóa Đóa lại càng hoảng sợ, phản xạ tính cãi lại, “Ta thật sự không muốn!”

. Ô ô, nàng tại sao lại cảm thấy chính mình rất giống giấu đầu hổ đuôi a?

Kỳ thật nàng thật sự không muốn. Không muốn gì cả a, Ô ô.

Thủ hạ của Hoàng Phủ Dật đều nhin cười, chính hẩn cũng hơi hơi cười, “Ta là muốn cảm tạ người vừa rồi đã cứu ta một mạng.”

“Không, không cần khách khí.”

Đóa Đóa càng nghĩ càng cảm thấy chính mình thật không còn mặt mũi nào, nếu không phải là không muốn đơn độc một mình, nàng nhất định đã sớm chạy về phòng mình diện bích đập đầu vào đầu hủ rồi.

Nhưng dù có ở lại trong phòng hẩn, nàng cũng tạm thời không muốn nói chuyện với nam nhân này.
Ô ô, nàng sợ nàng lại tiếp tục nghĩ đến việc kia!

“Cái.” Đóa Đóa kéo tấm bình phong, đem nó để ở góc tường, hình thành một khu vực nhỏ khép kín, “Ta muốn ngồi ở đây một chút.”

Nhìn ánh mắt kỳ quái của mọi người, Đóa Đóa vẽ mặt nghiêm túc giải thích, “Ta thích ngồi suy nghĩ một mình như thế này.”

“.” Mọi người đều bị té ngã.

Đóa Đóa tiến đến phía sau tấm bình phong, ngồi xổm xuống ở góc tường, trong lòng bắt đầu thì thầm.

Không phải có một soái ca thiện lương bị nàng đụng ngã sao, không phải là soái ca không mặc gì sao, đây là cái gì, phù vân, đều là phù vân!

Đóa Đóa không biết rằng suy nghĩ trong lòng mình lại biến thành tiếng than thở nho nhỏ ngoài miệng, mọi lời của nàng đều bị Hoàng Phủ Dật nghe thấy rành rạch.

Hoàng Phủ Dật này giờ vẫn luôn cười, nghe thấy nàng lặp đi lặp lại nói rất nhiều lần, hần đi tới bên cạnh tấm bình phong, muốn gọi nàng đi ra.

Sau đó hần liền nhìn thấy Đoá Đoá ngồi xổm ở góc tường, ngón tay ở trên mặt đất vẽ đi vẽ lại không biết là đang vẽ cái gì, cố gắng nhìn vẫn chỉ thấy một bức tranh thật phức tạp.

Lòng hiếu kỳ bộc phát, Hoàng Phủ Dật thập phần muốn biết thứ nàng đang vẽ là gì, cho nên quay lại trong phòng, phân phó hạ nhân lấy bút chì lại đây.

Bút chì được đưa đến, hần nhìn thấy Đoá Đoá đang tập trung xuất thần, cho nên trực tiếp đem bút đưa đến tầm tay của nàng.

Quả nhiên Đoá Đoá không cảm thấy có gì bất thường, ngón tay đang vẽ đi vẽ lại chạm đến bút chì liền lập tức cầm lấy nó, lại tiếp tục vẽ.

Rất nhanh sau đó, Hoàng Phủ Dật liền nhìn thấy nàng đang vẽ cái gì

Sau khi sững sốt một lúc, hần thực sự không nhịn được cười, lên tiếng gọi nàng, “Nhan tiểu thư?”

Đóa Đoá đang xuất thần ngược đầu liếc hần một cái, “Lại là phù vân....”

22. Chương 22: Soái Ca Bị Gục Ngã Hoàn Toàn (4)

“Nhan tiểu thư,” hần cũng ngồi xổm xuống đất, “Ta là thật.”

“.” Đoá Đoá chớp mắt nửa ngày mới tỉnh lại, cảm thấy khoảng cách giữa nàng và hần hiện giờ quá gần, cho nên thập phần ngưng ngừng muốn đứng lên.

“Người sao lại chạy đến sau bình phong này làm gì?”

Hoàng Phủ Dật không trả lời mà hỏi lại nàng, “Người đang vẽ cái gì?”

“Vòng tròn.”

Sau khi trả lời, Đoá Đoá lại cảm thấy đáp án này thật sự rất mất mặt, vội vàng đổi lại một câu trả lời “cao cấp” hơn, “Ta là đang suy nghĩ về cuộc đời, cho nên liền thuận tay vẽ vẽ thôi.”

“Cuộc đời?” Hoàng Phủ Dật buồn cười nhìn lại “bức tranh” trên mặt đất.

Cảm thấy không phù hợp, Đoá Đoá cũng nhìn theo tầm mắt hần —

“Ô!” Nàng hít một hơi khí lạnh, “Nó, nó nó nó là làm thế nào mà xuất hiện được?”

Vừa nói xong nàng liền phát hiện trong tay mình cầm bút chì, vội vàng trốn tránh, “Nó cùng với ta không có liên quan gì!”

Ô ô, trên mặt đất không biết vì sao lại xuất hiện một bức tranh phác họa nam nhân trần trụi, “Bộ phận quan trọng” được che bằng một đám mây nhỏ.

Rõ ràng là nàng vẽ vòng tròn cơ mà!

Hơn nữa nàng rõ ràng là đang sấm hối, làm sao lại vẽ ra đến mức này chứ?!

Trong lòng Đoá Đoá khấn nguyện, nàng thế nhưng lúc trước nói thêm mình vẽ nhân sinh.

Ô ô, lý tưởng cuộc sống của nàng vô cùng thuần khiết a, cùng với nam nhân trần trụi không có chút quan hệ gì!

Nàng có ý đồ muốn làm cho nam nhân vẫn cười từ nãy tới giờ này bị mê muội, “Người thấy ta vẽ tiểu trư này thế nào?”

“Hình như hơi gầy.” Hoàng Phủ Dật thật nghiêm chỉnh thảo luận cùng nàng.

Tiểu trư này đúng là gầy, nếu là người như vậy mới đẹp biết bao, đáng người thực hoàn mỹ a.

Dừng dừng dừng! Nàng suy nghĩ cái gì vậy!

Đoá Đoá càng cảm thấy mình thật không còn chút mặt mũi nào, vội vàng đứng lên, “Ta muốn đi nghỉ ngơi, ngủ ngon.”

Hoàng Phủ Dật cũng đứng lên, nhìn nàng, lại nói lời cảm ơn lần nữa, “Nhan tiểu thư, hôm nay thực cảm ơn người, ta không ngờ người xả thân cứu ta.”

Hắn chỉ là muốn nửa đêm cải trang làm thích khách, thử dò xét Nhan Đoá Đoá một chút, không nghĩ đến sẽ thử ra kết quả như vậy.

“Ta cũng không nghĩ đến.” Đoá Đoá thành thực mà trả lời.

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Vậy người vì cái gì mà cứu ta.”

Nàng cũng không biết là vì cái gì a, khi nàng lấy lại tinh thần thì, mình đã cứu hắn.

Đoá Đoá rầu rĩ nghĩ lại, dù sao cũng không phải vì muốn mượn cơ nhìn thấy soái ca không mặc quần áo.

23. Chương 23: Hắn Vậy Mà Lại Là Thái Tử? (1)

Nghe thấy tiếng cười, nàng ngẩng đầu lên, mắt ngấn nước hỏi, “Ta sẽ không lại nói ra những gì trong lòng nữa chứ?”

Nàng biết mình có tật xấu này, vẫn không đổi được. Ô ô.

Hoàng Phủ Dật giả ngốc, “Nói cái gì?”

Hô. Thì ra là không nói gì, còn may còn may, Đoá Đoá yên tâm .

Sau đó lập tức nàng lại có điểm chần chờ do dự mà ngẩng đầu, “Ta cũng không thể yêu cầu người báo ân sao?”

Sau đó nàng mãnh liệt xua xua tay giải thích, “Người đừng hiểu lầm, ta cũng không muốn người lấy thân báo đáp!”

“.” Hoàng Phủ Dật thật vất vả mới nhìn được cười.

Đoá Đoá khuôn mặt đỏ bừng, ô ô, nàng ở hiện đại cố gắng khổ cực lắm mới giữ lại được chút mặt mũi, nay vừa đến cổ đại tất cả liền mất hết!

“Nhan tiểu thư muốn ta báo ân thế nào?”

“Người để cho ta đi theo người là được rồi, buổi tối.”

Đoá Đoá đang nói bỗng dừng lại, nhớ tới chuyện hắn sẽ lập tức thành thân.

Vậy buổi tối nàng cũng không thể ở lại phòng của người ta a!

Nàng bắt đầu thấy đau đầu, “Có phòng nào có rất nhiều người ở, lại rất an toàn không?”

Nơi mà Hoàng Phủ Dật nghĩ đến đầu tiên chính là hoàng cung, nơi đó cùng với lời nàng nói giống nhau như đúc.

“Ý của Nhan tiểu thư là?”

“Trước khi ta tìm được một nơi như vậy, để cho ta theo người,” Đoá Đoá có chút ngượng ngùng nhìn hắn, “Có thể chứ?”

“Nhà của ta có một nơi như vậy, Nhan tiểu thư nguyện ý đi theo sao?”

“Nhà người ở đâu vậy?” Đoá Đoá cực kì hứng thú hỏi.

“Hoàng cung.” Hoàng Phủ Dật quyết định nói ra thân phận thực sự của mình.

Ách. mặt Đoá Đoá cứng đờ, “Người, người là người trong cung?”

“Đúng vậy, trước kia thật sự không có nói thật, kỳ thật ta họ Hoàng Phủ, tên thật là Hoàng Phủ Dật.”

“” Không nhận ra.

Nhìn Đóa Đóa ánh mắt mờ mịt, Hoàng Phủ Dật có chút giật mình, mặc dù dân chúng bình thường đều chưa thấy qua bộ mặt đích thực của hắn, nhưng đều biết tên của hắn.

Hắn giải thích tiếp, “Ta là thái tử đương triều.”

“AAAAAA!” Đóa Đóa sợ đến liên tục lui về phía sau vài bước, đứng dựa vào góc tường cách xa hắn nhất.

Quá lắm, thái tử? Nàng đào hôn thế nhưng lại chạy trốn tới bên cạnh vị hôn phu của mình?

Không nên dọa người như thế chứ!

“Nhan tiểu thư?” Hoàng Phủ Dật không nghĩ đến nàng sẽ phản ứng như vậy, nghi hoặc nhìn nàng.

24. Chương 24: Hắn Dĩ Nhiên Là Thái Tử? (2)

“ Hắc hắc, ” Đóa Đóa gượng cười vài tiếng, “Thái tử tốt lành.”

Ô ô, quả là rất “Tốt” !

Nàng hận không thể trực tiếp lẩn thân mình vào trong tường, “Chỗ đó, trong cung nhiều quy củ lắm, ta vẫn là không đi .”

Hoàng Phủ Dật nhìn nàng, nàng rất sợ tiến cung sao?

Hơi sụp mắt xuống, hắn cũng không hỏi thêm nữa, chỉ là cười cười, “Vậy nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại nói tiếp.”

“Được.” Ngày mai nàng liền chuẩn bị chạy trốn.

Trong phòng vốn chỉ có một chiếc giường, hiện tại Hoàng Phủ Dật lại ra lệnh cho thủ hạ đem thêm một chiếc giường nữa đến, giữa hai chiếc giường được cản bởi một bức bình phong, hai người ai cũng không nhìn thấy ai.

Thứ nhất là vì khiếp sợ thân phận Thái tử của Hoàng Phủ Dật, thứ hai là vì ban ngày Đóa Đóa uống quá nhiều trà, thế nên nàng nằm trên giường, lật qua lật lại cả nửa ngày cũng không ngủ được.

Nàng kéo tay áo, con Tệ điều kia lập tức từ từ chui đầu ra, hung tợn trừng liếc mắt nàng một cái.

Lại càng hoảng sợ, Đóa Đóa không dám nhìn vào tay áo mình nữa, dù sao lúc có người nó cũng không dám đi ra, cứ để nó đứng trong tay áo vậy.

Vẫn ngủ không được, nàng tay chân nhẹ nhàng tìm hành lý của mình dưới giường.

Nội lực của Hoàng Phủ Dật rất thâm hậu, tuy rằng động tác của Đóa Đóa rất nhẹ, hắn vẫn nghe được tiếng loạt soạt, sau đó còn có tiếng rót nước.

Hắn có chút tò mò là Đóa Đóa đang làm gì.

Ngẫm lại việc đêm nay, hắn không nhịn được cười, trêu đùa nàng thật đúng là rất vui.

Bên kia tấm bình phong cuối cùng cũng khôi phục yên tĩnh, cũng không bao lâu, hắn cảm giác Đóa Đóa vòng qua tấm bình phong, đang dần tới gần về phía mình.

Trong lòng cảnh giác, nhưng hắn vẫn nhắm hai mắt, muốn biết nàng muốn làm gì.

Nhan Đóa Đóa đứng ở bên giường hắn, xấu hổ đến muốn đâm vào tường, cũng không biết nên lên tiếng thế nào.

Đứng gần bằng thời gian một chung trà nhỏ, cuối cùng nàng cũng lên tiếng, nhỏ giọng gọi hắn, “Kì.
. Hoàng Phủ công tử?”

Hoàng Phủ Dật vờ như vừa mới bị nàng đánh thức, chậm rãi mở mắt ra.

Sau đó hắn liền nhìn thấy một hắc y nhân che mặt đứng ở bên giường mình.

Không muốn bại lộ mình biết võ công, hắn lại vờ như bị làm hoảng sợ, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

“Người đừng sợ đừng sợ, ” Đóa Đóa lên tiếng, thanh âm có chút úp mở giống như không biết làm sao mở miệng, “Là ta.”

“Cô nương che mặt làm gì vậy?”

“Ta sợ làm người sợ.” Nhan Đóa Đóa thành thật trả lời, thanh âm vẫn úp mở như trước.

25. Chương 25: Âm Mưu Bóp Chết Nàng

“.” Hoàng Phủ Dật bất đắc dĩ muốn cười, còn gì sợ hơn một người hơn nửa đêm bật mặt đứng trước giường mình sao?

“Người đừng sợ, ta hiện tại là như vậy .”

Đóa Đóa thật cẩn thận mà cởi cái khăn đen che mặt, lộ ra một. khuôn mặt trắng bệch.

Rất trắng rất trắng, cũng không khác tờ giấy trắng lắm, tóm lại nhìn thế nào cũng không giống mặt người.

“Có phải càng dọa người hơn đúng không?” Đóa Đóa không hề gì mà mở miệng ra hỏi, “Cho nên ta mới che mặt .”

Hoàng Phủ Dật rất không nhịn được mà muốn cười, “Đây là cái gì?”

“Mặt nạ.” Nhan Đóa Đóa chỉ chỉ khuôn mặt mình, “Da quá kém, phải chăm sóc.”

“Miệng của cô nương sao vậy?” Hoàng Phủ Dật phát hiện nàng nói chuyện gần như không mở miệng.

Đóa Đóa ngượng ngùng giải thích, “Làm mặt nạ, nói nhiều sẽ tạo ra nếp nhăn .”

Hoàng Phủ Dật nhin cười, “Cô nương gọi ta làm cái gì?”

Ách. Nhan Đóa Đóa ngượng ngùng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Việc này, ta cảm thấy trăng đêm nay không tệ, người có muốn ra ngoài đi dạo một vòng khọng?”

Hoàng Phủ Dật đương nhiên sẽ không tin tưởng lý do vớ vẩn như thế, có điều hắn vẫn xuống giường, “Được, ra ngoài đi dạo một chút.”

Nhan Đóa Đóa không ngờ hắn dễ dàng đồng ý như thế, mừng rỡ theo sát hắn ra cửa.

Hai người đi được vài bước ở trong sân của khách điểm thì đột nhiên vẻ mặt của Nhan Đóa Đóa nghiêm túc lên, “Bên kia, người không cảm thấy cảnh sắc bên kia không tệ sao? Không bằng người đứng đây xem một lúc, còn ta. đi một chút sẽ trở lại.”

Hoàng Phủ Dật hoàn toàn không hiểu được nàng muốn làm cái gì, bất quá cũng làm theo lời nàng nói.

Xác định hắn sẽ không quay đầu, Nhan Đóa Đóa liền chạy về phía nhà xí, Ô ô, nàng muốn đi nhà vệ sinh!

Rất mất mặt ! Đánh chết nàng cũng không muốn thừa nhận đêm hôm khuya khoắt nàng gọi người ta dậy là vì nguyên nhân này!

“Người thực đúng là cẩn thận, đi nhà xí cũng gọi người đi cùng người.” Tệ diệu đề thấp thanh âm bay ra từ trong tay áo nàng.

“Cái kia, sao người lại muốn bóp chết ta?”

“Bởi vì người không phải Vân Tri Hiểu!” Tệ diệu hung tợn nói, “Người đã làm gì để chiếm lấy thân thể của nàng?”

“Ta không chiếm lấy.” Ô ô, nàng là bị bức !

Nàng cũng muốn biết vì sao mình lại xuyên vào người Vân Đại tiểu thư phiền phức này!

Tệ điểu cũng không thực tin tưởng lời của nàng, “Ta bóp chết ngươi rồi Vân Tri Hiểu hẳn là có thể trở về !”

26. Chương 26: Chỉ Có Thể Ở Lại Bên Cạnh Hắn

Đóa Đóa thực nghi ngờ, quan hệ của con Tệ điểu này với Vân Tri Hiểu rất tốt sao?

Hắn là không thể nào, nàng nhớ rõ lúc mình mới tỉnh lại ở cổ đại, khi con chim này nhìn thấy Vân Tri Hiểu bị đung vào cây cột còn rất hả hê .

Nàng cũng không dám hỏi, nếu hỏi chẳng khác nào thừa nhận mình không phải Vân Tri Hiểu .

“Chuyện đó, ngươi suy nghĩ nhiều rồi, ta thật sự là Vân Tri Hiểu.” Đóa Đóa nói xong liền đi ra ngoài.

Nhưng con Tệ điểu kia đột nhiên bay từ trong tay áo nàng ra, lập tức đánh về phía nàng.

Ách. Đóa Đóa ngây ngốc, nhìn Tệ điểu đột nhiên biến mất.

Nhưng ngay lập tức nàng liền cảm thấy mình đang hoa mắt, bởi vì con Tệ điểu kia lại xuất hiện, đứng ở trước ngực nàng.

Tệ điểu thoát nhìn rất là khiếp sợ, trừng mắt nhìn nàng, sau đó lại bay vù về tay áo nàng, không nói một lời.

Nhan Đóa Đóa cũng không hiểu nó đang làm cái gì, sau khi ra cửa liền trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Dật.

“Khụ, ta vừa mới đi bên kia xem thử, phong cảnh không đẹp lắm đâu, không bằng chúng ta trở về đi.”

“Cũng tốt.” Hoàng Phủ Dật nhin cười, nghiêm trang gật gật đầu.

Vừa rồi hắn đã nhìn thấy nàng vọt vệ hướng mao xí (cách gọi nhà vệ sinh của người xưa), trách không được nàng lại ấp úng, hóa ra gọi hắn đây là vì nguyên nhân này.

“Việc kia, sáng mai ta muốn đi .” Nhan Đóa Đóa do dự lên tiếng.

Hoàng Phủ Dật nhíu mày, “Vì sao?”

Trước đó không phải nàng còn muốn ở lại bên cạnh hắn sao? Vì sao vừa nghe nói hắn là thái tử liền thay đổi thái độ vậy?

“Khụ, chuyện đó, ta có chuyện quan trọng phải làm.”

Câu nói này cũng là sự thật, nàng phải nhanh trốn khỏi hắn một chút để giữ mạng, chuyện đó còn không tính là chuyện quan trọng sao?

“Không muốn đi xem hoàng cung sao?” Hoàng Phủ Dật cố ý hỏi.

Quả nhiên, Đóa Đóa lại càng hoảng sợ, ngay cả nếp nhăn trên khuôn mặt cũng không để ý, lớn tiếng cự tuyệt, “Không cần không cần, ta một chút hiếu kỳ cũng không có, thật đấy!”

Nàng càng phản ứng như vậy, Hoàng Phủ Dật lại càng cảm thấy nghi hoặc, cũng càng phải giữ nàng lại.

“Nhưng vết thương của ta vẫn cần người chăm sóc.”

Ách.”Ngươi là thái tử a, có thể tùy tiện tìm một nha hoàn trong phủ nha đến giúp.”

“Ta không muốn bại lộ thân phận.”

“Vậy ngươi đi mượn một tiểu nha hoàn đi?” Nhan Đóa Đóa tiếp tục ra chủ ý.

“Người làm công ngắn hạn như vậy không quá có thể tin.” Hoàng Phủ Dật nghiêm trang nói, “Dù sao thân phận của ta cũng đặc thù, không thể không cẩn thận.”

27. Chương 27: Thái Tử Là Tiểu Bạch Ăn Cơm Nhuyễn? (1)

Nhan Đóa Đóa rơi lệ, “Người không biết là ta cũng rất có thể không đáng tin sao?”

Nàng chỉ chỉ mặt mình, “Kỳ thật ta rất lén lút, bộ dạng lại khả nghi.”

Hắn tốt nhất là nên tận tình hoài nghi nàng, đem nàng đuổi đi đi!

Hoàng Phủ Dật cười ra tiếng, “Không thấy thế, ta cảm thấy người có thể tin.”

“Người nhìn lầm rồi...” Ô ô.

“Tốt lắm, quay về phòng ngủ đi,” Hoàng Phủ Dật cười đi ra ngoài, “Nếu người chạy, ta sẽ bảo hạ nhân bắt người trở về.”

Ô ô, ác bá a.

Nhưng hình như ác bá đều chiếm lấy mỹ nữ, hắn chiếm lấy nàng để làm chi....

Nhan Đóa Đóa lệ rơi đầy mặt trở về phòng, ngã xuống trên giường.

Xem ra Hoàng Phủ Dật nhất định sẽ không tha nàng rồi, nàng dù gì cũng nên nhanh chóng thực hiện ước mong giảm béo làm đẹp kia, đến lúc đó thay hình đổi dạng, dù có gặp người quen, cũng không nhận ra nàng..

Suy đoán tâm tư này, sáng ngày hôm sau Nhan Đóa Đóa che mặt, trên đầu quấn lấy một cái khăn màu trắng thực lớn, nhìn tương đối quý dị.

Bạch Tử Dạ hoài nghi nhìn nàng, “Đóa Đóa, sao người không để lộ mặt?”

“Dường da.” Nhan Đóa Đóa hàm hàm hồ hồ trả lời, sợ hắn nghe không rõ, vẫn còn đòi giải thích cặn kẽ nguyên do.

Trước kia nàng ở bên ngoài che mặt là vì phòng nắng, bây giờ là vì muốn che mặt mình lại, miễn cho lại đi dọa người.

“Còn tóc thì sao?”

“Dường tóc a, ” Nhan Đóa Đóa giải thích, “Chất tóc quá kém, cần bổ cứu (dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi).”

”...” Một đám nam nhân đều không nói gì..

Thì ra nàng thích chưng diện như vậy , sao lại biến mình thành ra như vậy?

Đóa Đóa cải trang thành như vậy, nhứt đầu nhứt chính là chương quỳ khách điếm..

Bởi vì tạo hình của nàng rất đáng sợ, khách nhân đều bị nàng dọa chạy mất...

“Cô nương, ” chương quỳ dùng giọng nghẹn ngào hỏi nàng, “Người cần ở tới khi nào?”

Ách... Nhan Đóa Đóa thực ngượng ngùng, lấy túi tiền ra, “Thực xin lỗi, tổn thất của người ta có thể đền bù.”

Trong túi tiền chỉ còn lại có bạc vụn , nàng liền rút ra vài miếng vàng lá, khách khí nói, “Thực xin lỗi, khiến ngài phiền toái rồi.”

Thấy nàng lấy ra nhiều tiền như vậy, chương quỳ vui mừng, “Nhan tiểu thư thật sự rất hào phóng, vậy ngài muốn ở bao lâu có thể ở bấy lâu.”

Chờ hắn tiếp nhận vàng lá, hắn không khỏi sửng sốt, “Đây là...”

28. Chương 28: Thái Tử Là Tiểu Bạch Ăn Cơm Nhuyễn? (2)

Hắn nhìn thấy trên vàng lá là ấn ký của Vân gia, “Ngài là người của Vân gia?”

Nhan Đóa Đóa choáng váng, “Cái gì Vân gia?”

Chưởng quầy vẽ mặt cung kính, “Trên miếng vàng lá này có ấn ký của Vân gia, chỉ có ông chủ Vân gia mới có thể dùng, ngài là...”

Hắn đột nhiên dừng lại, nghi hoặc nhìn Đóa Đóa.

Mọi người đều biết, Vân gia có hai nữ một nam, hai vị tiểu thư đều mỹ mạo như hoa, tiểu thiếu gia tuổi còn nhỏ quá, còn chưa cưới vợ.

Ông chủ nhà Vân gia có vài vị tiểu thiếp, vậy vị Nhan tiểu thư đây rốt cuộc là người nào?

Chẳng lẽ là tặc? Mấy miếng vàng lá mà cũng trộm?

Chưởng quầy ánh mắt lập tức nghiêm nghị lại, “Nhan tiểu thư, ngài tại sao có thể có vàng lá này?”

Nhan Đóa Đóa mồ hôi lạnh chảy xuống, kể có tiền như thế nào lại phiền toái như vậy, tiêu tiền còn lưu ấn ký, nàng căn bản là không nhìn kỹ qua vàng lá này, bây giờ nên làm gì?

“Cái kia, kỳ thật ta trước kia là ở Vân gia làm hạ nhân, đây là ông chủ cho ta, cũng không muốn để cho ta dùng, chỉ là muốn lưu cho ta làm kỷ niệm.”

Nhan Đóa Đóa tự nhận lời nói này nói thực hợp tình hợp lý, vẫn có thể tin.

Ai ngờ chưởng quầy nghe xong sắc mặt lập lần, “Đưa cho người? Người đâu, đi báo quan!”

Hắn nói xong vẽ mặt nghiêm khắc nhìn về phía Đóa Đóa, “Chủ nhân Vân gia luôn luôn... tiết kiệm, căn bản không có khả năng đưa cho người nhiều như vậy!”

Chưởng quầy tính rất rõ ràng, người nhà Vân gia cực kỳ keo kiệt, đừng nói một mảnh vàng lá, ngay cả một đồng tiền đã đánh mất, bọn hắn cũng muốn tìm về.

Hiện tại hắn giúp Vân gia tìm được tên Nhan Đóa Đóa đã trộm “Cự khoản” (khoản tiền lớn) này, nói thêm hai ba lời hay, chủ nhân Vân gia vui vẻ, nhất định có thể kiếm được ở Vân gia một chân kha khá.

Việc này so với làm chưởng quầy khách điểm có thể diện hơn nhiều!!

“...” Nhan Đóa Đóa không nói gì.

Xem ra người Vân gia nổi danh keo kiệt, nàng nói dối lại chọn không đúng chỗ.

Làm sao bây giờ, bị đem đến quan sai, nàng cũng giải thích không rõ a!

Nhan Đóa Đóa gấp đến độ mặt đầy mồ hôi lạnh, phía sau đột nhiên có người ra tiếng, “Chậm đã.”

“Kì công tử, Bạch công tử.”

Nhìn thấy hai vị công tử một thân quý khí, chưởng quầy lại biến thành thái độ cung kính.

“Nhị vị có điều không biết, nàng có vàng lá của Vân gia, lại ăn nói không rõ ràng, thân phận thập phần khả nghi.”

29. Chương 29: Thái Tử Là Tiểu Bạch Ăn Cơm Nhuyễn? (3)

Nếu không phải cửa có tiểu nhị trấn giữ, Nhan Đóa Đóa thật muốn lao ra cửa mà đi.

Vân gia a.

Nếu không biết thân phận của Hoàng Phủ Dật cũng liền thôi, nhưng bây giờ. Ô ô, mệnh của nàng sao khổ như thế chứ!

Hoàng Phủ Dật nhìn Đóa Đóa, sau đó liếc Bạch Tử Dạ một cái.

Bạch Tử Dạ đi xuống lầu, cười nhìn chương quỳ, “Không có gì khả nghi, vàng lá trong tay nàng là của ta cho.”

“Này.” Chương quỳ có chút mờ mịt.

Tiểu công tử Vân gia mới mười bốn, khẳng định không phải một trong số hai vị công tử này.

Thật hoài nghi hai vị công tử này là trộm.

Khách sạn nhiều người, chương quỳ nhìn người nhiều năm như thế, nhiều ít cũng có chút nhãn lực, người có quý khí thế nào cũng không giấu được, hai vị công tử này nhất định không phải người thường.

Nhất là vị Kì công tử kia, hẳn không thích nói chuyện chỉ bảo thủ hạ thoát nhìn cũng không là người thường, có thể nghĩ, thân phận chủ tử nhất định rất tôn quý.

Vậy vàng lá của Vân gia này.

Bạch Tử Dạ cười lấy ra một khối binh phù, “Biết thứ này không?”

. Ánh mắt chương quỳ nhìn thẳng.

Sau đó chân hắn mềm nhũn quỳ xuống, “Bạch đại tướng quân, tiểu nhân có mắt như mù, đắc, đắc tội!”

Nhan Đóa Đóa ở bên vừa nghe lại càng kinh kì.

Tướng quân?

Đã biết thân phận của Hoàng Phủ Dật sau đó nàng cũng đoán được Bạch Tử Dạ nếu có thể cùng thái tử quan hệ tốt như vậy, nhất định cũng là nhân vật trọng yếu.

Chỉ là nam nhân này nhìn rất đẹp rất yêu nghiệt, nàng tương đối dễ dàng thừa nhận nếu hắn là người chương quân Chúc Tạo phủ, làm những việc thêu hoa văn vân.

Cầm binh đánh giặc? Ngắm lại cái mặt, phản ứng đầu tiên của Nhan Đóa Đóa là ——

Cần quắc không nhượng tu mi a.

Khụ, không phải nàng biến Bạch Tử Dạ trở thành nữ nhân đâu, nhưng nàng trước kia thật không nghĩ đến có nam nhân đẹp như hắn.

Vừa nghĩ như thế, đã nghe tiếng cười của Bạch Tử Dạ trên đầu nàng.

“.” Cười thản nhiên như vậy, có thể nói ta là hùng thư a.

“Đứng lên đi.” Lại quay về nhìn chương quỳ, Bạch Tử Dạ thu hồi binh phù.

“Tạ ơn Bạch Đại tướng quân.” Chương quỳ run run đứng lên.

Ai cũng biết Bạch đại tướng quân là hồng nhân trước mặt thái tử, bọn họ cũng đều biết thái tử cùng Vân gia Đại tiểu thư có hôn ước.

30. Chương 30: Thái Tử Là Tiểu Bạch Ăn Cơm Nhuyễn? (4)

Như thế vàng lá này là Vân đại tiểu thư cho thái tử, thái tử lại chuyển cho Bạch đại tướng quân?

Chương quỳ tâm nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, tóm lại Bạch đại tướng quân đại danh鼎鼎 sẽ không là trộm là được.

Nhưng Bạch Tử Dạ không để mất cơ hội trên cột Hoàng Phủ Dật, chương quỳ không hỏi, hắn cũng muốn chính mình đem “sự thật” bày ra.

Hắn đè thấp giọng, “Kỳ thật vàng lá này là Vân tiểu thư cho thái tử.”

Hắn dồn dồn, không khỏi lắc đầu thở dài, “Các người cũng đã nghe nói qua, thái tử thân thể không tốt lắm, tính cách cũng tương đối nhu nhược, thời gian lâu. Aiz, ta xem hắn dùng tiền của nữ nhân cũng dùng đến yên tâm thoải mái nha.”

“” Chương quý mặc dù thỏa mãn lòng hiếu kỳ, nhưng cũng đổ mồ hôi lạnh.

Nói như thế chẳng phải thái tử là Tiểu Bạch ăn cơm nhuyễn sao?

Đại bát quái a. biết bí mật như vậy, đầu hắn có phải cũng không an toàn hay không?

Bất quá Bạch Tử Dạ cũng không tính toán chặt đầu hắn, ngoắc ngoắc ý bảo Nhan Đóa Đóa cùng hắn lên lầu.

Ách. Nhan Đóa Đóa nhìn Hoàng Phủ Dật đứng ở tầng hai, mặc dù nàng thực cảm kích bọn hắn cứu nàng, nhưng nàng rất muốn trốn.

Cổ bình tĩnh đi lên lầu, tiến vào căn phòng của Hoàng Phủ Dật , Nhan Đóa Đóa bắt đầu trông gà hoá cuốc, tiếng đóng cửa cũng dọa nàng nhảy dựng.

Những người khác đều đi ra ngoài, hiện ở căn phòng này chỉ có hai người Hoàng Phủ Dật cùng Đóa Đóa.

“Nói đi.” Hoàng Phủ Dật ngồi ở bên bàn, nhàn nhã xoay xoay chén trà nhỏ, vẻ mặt nhìn không ra là vui hay giận.

Thân thể của nàng thật sự rất thần bí, thủ hạ của hắn đã tra xét vài ngày, vẫn không có đầu mối gì, nếu hôm nay gặp dịp này, hắn đơn giản trực tiếp hỏi nàng.

“Cái,” Đóa Đóa miễn cưỡng cười, “Ta đang đắp mặt nạ, không tiện nói nhiều.”

“Vàng lá này ở đâu mà có?”

“Trộm.”

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Trộm thế nào?”

“Ừm. Nửa đêm leo tường vào Vân gia, rồi mới tùy tiện trộm.”

Thật không có “kinh nghiệm”, Nhan Đóa Đóa chỉ có thể nói loạn.

31. Chương 31: Bị Buộc Đi Làm Tặc (trộm)

“Nga?” Họ Hoàng Phủ Dật cười nói, “Một khi đã như vậy, buổi tối người đi nhà giàu nhất trong thành tùy tiện trộm cái gì trở về đi.”

“ Nếu như bị bắt được thì sao?”

Hoàng Phủ Dật cười ôn cùng lại thân thiết, “Bị bắt cũng không sao.”

Hồ. Nhan Đóa Đóa thở ra, xem ra nàng nếu thật sự bị bắt, hắn cũng sẽ gọi người đi cứu.

Nam nhân này vẫn có chút lương tâm.

Hoàng Phủ Dật cười nói tiếp, “Chỉ cần đừng khai ta ra là được.”

“” Lời vừa nói xin lấy lại! Ô ô, thật sự là không có lương tâm!

Không có cách nào, tối đó, Nhan Đóa Đóa thật sự bị buộc đi ăn trộm.

Vẫn cùng Đóa Đóa đi đến ngoài tường nhà giàu nhất trong thành, Hoàng Phủ Dật dừng bước, vẻ mặt khách khí, “Ta đã đưa đến chỗ.”

“” Nhan Đóa Đóa lệ tuôn nhìn hắn cười ôn nhu.

Ô ô, nam nhân này tư tưởng khác hẳn người thường hay cố ý làm người khác tức giận đây!

Mặc kệ nói thế nào, hiện giờ nhiệm vụ hàng đầu của nàng vẫn là leo tường đi trộm.

Cuộc sống của nàng a. Lập tức bị dính 1 vết nhơ rồi!

Nhìn tường cao nửa người ở trước mắt, Nhan Đóa Đóa rất có tự tin.

Mặc dù cô chưa từng leo qua, nhưng khi còn đi học thì cũng từng thấy nam sinh nhảy qua rất dễ dàng, hiện ở nàng cũng nhảy ——

Hay là nhảy thêm vài cái.

Nhảy liên tục hai mươi lần, Nhan Đóa Đóa cuối cùng cũng ý thức được, nàng bây giờ không phải là leo tường, mà là luyện sức bật....

Hoàng Phủ Dật vẫn đứng ở bên cạnh, nhìn nàng phí công nhảy qua nhảy lại.

Sớm biết rằng nàng nửa điểm võ công cũng không có, nhưng hắn vẫn cố ý lộ ra ánh mắt hoài nghi.

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi không leo qua được?”

“Hắc hắc.” Nhan Đóa Đóa cười gượng, “Sao có thể chứ, ta đang làm nóng người mà.”

32. Chương 32: Hai Người Bọn Họ Có Gian Tình? (1)

Nói giỡn, tường Vân gia so với nơi này cao hơn, nếu tường trước mắt này cũng nhảy không qua, lời nói dối của nàng không phải bị vạch trần sao?

Đang lo lắng, nàng đột nhiên cảm giác có một sức mạnh túm cánh tay nàng ——

“A!” Nàng càng hoảng sợ bị bay lên trời cao, nhanh chóng phóng qua đầu tường.

Ánh mắt lóe lên, Hoàng Phủ Dật vẫn như cũ giả vờ không biết võ công, ngoắc kêu thủ hạ mình, mang theo hắn phóng qua tường cao.

Trong tường, Nhan Đóa Đóa hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, vẫn còn giữ dáng vẻ đưa cánh tay vừa bị túm lên cao, dường như bị chết đứng tại chỗ.

“Nhan tiểu thư?” Hoàng Phủ Dật lên tiếng kêu nàng.

Tiếng Hoàng Phủ Dật không khiến nàng chú ý, như có vật gì đè nặng trên cánh tay nàng.

“A!” Nhan Đóa Đóa lại hô một tiếng, đau a!

Là phá điều mỗ nàng, chẳng lẽ vừa rồi là phá điều lời nàng qua đây?

Ngẫm lại “Dáng người” của phá điều, khuôn mặt nàng nổi lên hắc tuyến, nó rốt cuộc là cái quái gì.

“Nhan tiểu thư?” Hoàng Phủ Dật lại gọi nàng một tiếng.

“A?” Nàng hoàn hồn, nhìn cảnh vật chung quanh, “Ta. Ta vượt qua rồi! Bây giờ ngươi tin ta chưa?”

“Nhan tiểu thư biết võ công?”

Hoàng Phủ Dật giấu đi tinh quang trong mắt, mỉm cười nói, “Sao lúc trước không nghe ngươi đề cập qua.”

“Khụ, này. Ta tương đối khiêm tốn.” Khuôn mặt Nhan Đóa Đóa nghiêm túc.

Hoàng Phủ Dật cũng không vạch trần nàng, chỉ cười nói, “Thì ra Nhan tiểu thư thâm tàng bất lộ, hay là ở lại bên cạnh ta làm thiếp thân hộ vệ thế nào?”

. Nhan Đóa Đóa cảm thấy trước mắt một phiến phù vân bay qua.

Tại sao nghe hắn nói một chuỗi dài như thế, nàng chỉ nghe được hai chữ trọng điểm là “Thiếp thân” chứ?

Đóa Đóa lắc mạnh đầu, phù vân, cho dù nam nhân ở trước mắt nàng từng hoàn toàn dụng ngã hắn, cũng đều là phù vân!

“Nhan tiểu thư?”

“Khụ, hắc hắc, cái, ngươi là thái tử, bên cạnh nhất định cao thủ rất nhiều, ta tốt nhất không nên vào giúp vui.”

Hoàng Phủ Dật lắc đầu, “Kỳ thật ta thái tử này chỉ là hư danh, trước đây ta từng trúng độc một lần, để lại bệnh căn, trong triều mọi người cảm thấy ta sống không thọ, sợ không đợi được đến khi kế vị, cũng không có mấy người thật sự để ta vào trong mắt, ngươi xem đâu có mấy người ta có thể điều khiển được.”

33. Chương 33: Hai Người Bọn Họ Có Gian Tình? (2)

Hắn chưa nói xong liền “nhịn không được” ho khan hai tiếng, sắc mặt cũng trở nên kém đi.

Thủ hạ của hắn ở bên nhìn thấy khóe miệng run rẩy, chủ tử giả vờ hư nhược càng lúc càng giống

Hình dạng này của hắn quả nhiên thành công lừa được Nhan Đóa Đóa đồng tình, nàng còn ảo não mình đã khơi gợi chuyện thương tâm của hắn.

“Ngươi cũng đừng bi quan như thế a, Bạch Tử Dạ không phải tốt với ngươi lắm sao?”

Nhan Đóa Đóa an ủi hắn, “Hắn không phải tướng quân sao? Người cầm quân đứng về phe ngươi, thế lực của ngươi vẫn rất lớn mà.”

“Tử Dạ hắn.” Hoàng Phủ Dật không nói thêm nữa, chỉ là sắc mặt nhìn có vẻ cổ quái.

Gì? Nhan Đóa Đóa thật hiếu kỳ nha, Bạch Tử Dạ thế nào?

Hoàng Phủ Dật đột nhiên lắc đầu cười cười, “Nhan tiểu thư đi trộm đồ tiếp đi.”

Ách. Thật muốn trộm sao? Không phải leo qua tường, “Khảo hạch” liền kết thúc sao?

Không còn đường chọn lựa, Nhan Đóa Đóa đành phải lén lút đi qua một tiểu viện.

Hoàng Phủ Dật đứng tại chỗ, nhưng thật ra thủ hạ của hắn đã đi theo Đóa Đóa.

“Nhan tiểu thư, ” thủ hạ bắt đầu tuyên dương chủ tử “bát quái thật sự”, “Ngươi có biết vừa rồi thái tử vì sao lại có biểu tình kì quái như vậy không?”

“Ngươi biết?” Nhan Đóa Đóa cảm thấy rất hứng thú nghe ngóng, “Vì sao?”

Thủ hạ đề thấp giọng, “Kỳ thật trong triều mọi người đều biết, Bạch đại tướng quân thích thái tử của chúng ta a.”

“.” Ách. Đóa Đóa cảm giác một đạo sét đánh xuống.

Bạch Tử Dạ cùng Hoàng Phủ Dật. Bọn họ có gian tình? !

Lãng phí ghê a! Hai soái ca hảo hảo như thế lại vô duyên với chúng nữ tử a!

Thủ hạ tiếp tục nói, “Nhưng mà thái tử thích nữ nhân, vẫn giả như không biết tâm ý của Bạch đại tướng quân, hơn nữa Bạch tướng quân tác phong làm việc cùng người thường bất đồng, ngay cả hôn sự của thái tử cùng Vân tiểu thư cũng là hắn tác hợp, ai cũng đoán không được hắn suy nghĩ cái gì, tất cả mọi người đều cảm thấy, có thể có một ngày tướng quân sẽ yêu quá sinh hận.”

Không phải hắn nhiều chuyện về chủ tử, đoạn thoại này là do Bạch đại tướng quân tự mình soạn ra, cường bức dụ dỗ bọn hắn nhất định phải tìm dịp để nói ra.

Thích thái tử là giả, nhưng còn việc Bạch đại tướng quân là quái nhân tuyệt đối là thật.

Bất quá bọn hắn đều đoán sai, Bạch Tử Dạ tạo tin nhảm này, thứ nhất là mê hoặc ánh mắt của người trong triều, miễn cho bọn họ tưởng thái tử thật sự coi người nắm trọng binh như huynh, thứ hai.

34. Chương 34: Hai Người Bọn Họ Có Gian Tình? (3)

Hắn hẳn là cũng muốn đuổi hết những nữ nhân muốn theo đuổi hắn.

Bạch đại tướng quân tuổi còn trẻ lại quyền khuynh triều chính, hơn nữa khuôn mặt đẹp đến yêu nghiệt, chính là tương đối hấp dẫn nữ nhân.

Nhan Đóa Đóa nghe đến nỗi vô cùng không biết nói gì, thực phức tạp a.

Nàng cảm thấy mình cũng có thể viết một quyển sách, tên là ‘Tướng Quân Yêu Nghiệt Cùng Thái Tử Tuấn Suất – Câu Chuyện Không Thể Bỏ Qua’, bút danh sẽ gọi là. Tiểu Phác Đảo Thuần Khiết đi.

Lắc lắc đầu, Nhan Đóa Đóa tiếp theo bạn “Chính sự”.

Mò vào đến trù phòng, nàng trộm được hai chiếc đĩa, nhét vào tay Hoàng Phủ Dật, “Nhiệm vụ đã hoàn thành rồi chứ?”

“Nhan tiểu thư còn phải phóng ngược trở lại qua bức tường này thì mới tính là được.”

Hoàng Phủ Dật biết rất rõ là nàng rõ ràng không biết võ công, nhưng vì sao vừa rồi đột nhiên lại có thể giống như bay lên vậy, cho nên cố ý nói như thế.

Ách.”Được, ta lại phóng qua lần nữa.”

Nhan Đóa Đóa đã chuẩn bị tâm lý tốt, chờ con Phá điểu sẽ đưa nàng qua.

Nhưng đợi cả buổi mà con Phá điểu kia vẫn không hề có phản ứng, nàng vẫn đứng tại chỗ.

“Khụ khụ, ta sẽ phóng qua!” Tưởng là Phá điểu đang ngủ, không nghe thấy đối thoại vừa rồi của bọn họ, nàng nói có chút lớn hơn.

. Vẫn không có phản ứng.

“Ta sẽ phóng qua!” Lần này Nhan Đóa Đóa còn lắc lắc ống tay áo mà Phá điểu đang trốn, “A!”

Đau a. Con Phá điểu này còn mổ một cái thật độc ác!

Rõ ràng là nó tỉnh, thế mà lại hoàn toàn không có ý giúp nàng phóng qua cái tường cao kia.

Hoàng Phủ Dật hơi cụp mắt xuống, nhìn như đang mỉm cười nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào trong tay áo bên phải của Đóa Đóa.

Cử chỉ lén lút của Đóa Đóa đương nhiên không trốn khỏi được ánh mắt của hắn, chắc chắn bên trong tay áo kia có một bí mật gì đó?

Phát hiện không có người. à, không có con chim giúp nàng, Nhan Đóa Đóa đành phải tự cứu.

Về mặt nàng nghiêm túc ngẩng đầu nhìn lên trên cao, “Ta quan sát những vì sao đêm nay, cảm thấy vào canh giờ này không thích hợp để sử dụng khinh công.”

“Nga?” Hoàng Phủ Dật nhin cười, “Nhan tiểu thư còn biết quan sát những vì sao?”

“Việc này.” Nhan Đóa Đóa vô cùng “Khiêm tốn” mà cười cười, “Ta tương đối đa tài đa nghệ.”

“Vô Đại, mang Nhan tiểu thư qua.” Hoàng Phủ Dật ra lệnh cho thủ hạ.

“.” Lần đầu tiên nghe Hoàng Phủ Dật gọi tên thủ hạ của hắn, khoe miệng Nhan Đóa Đóa giật giật.

Vô Đại bị Đóa Đóa nhìn bằng đôi mắt nhỏ ngưỡng mộ thì sợ hãi, “Nhan tiểu thư?”

“Khụ, không có gì, cái kia.”

35. Chương 35: Nàng Không Phải Cố Ý Nhìn Lửa Nam (1)

Nhan Đóa Đóa nhìn nhìn bạn học Võ Đại ngoại hình không tệ, “Ta chỉ là muốn hỏi một chút, có cái tên như thế, người có thấy áp lực lớn gì không.”

Võ Đại nghe không hiểu, “Vì sao phải thấy áp lực?”

“ Không có gì, ta chỉ nói lung tung thôi.”

Xem ra bạn học Võ Đại Lang* ở thế giới này cũng không có gì nổi tiếng a.

*Võ Đại Lang: nhân vật trong tác phẩm Thủy Hử, chồng của Phan Kim Liên, anh của Võ Tòng.

“Nhan tiểu thư, ta mang cô nương qua trước.” Nhận được mệnh lệnh của chủ tử, Võ Đại đỡ lấy cánh tay trái của Đóa Đóa, nhún người nhảy lên ==

“Tê” một tiếng vải bị xé rách vang lên.

Võ Đại thuận lợi mà phóng qua, Đóa Đóa. tay áo bên phải cũng bay theo qua trên đầu tường.

Tay áo bị người ta làm rách, người thì bị quăng sang, bởi vì ảnh hưởng của quán tính nên tư thế của Nhan Đóa Đóa rất không đẹp mắt gì mà nhào về phía trước, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

Bất quá việc làm cho Đóa Đóa thực sự rơi lệ chính là. Nàng vì muốn đứng vững nên dồn sức về phía trước một bước, dùng sức dận chân xuống, phát ra một tiếng nổ lớn.

Ô ô, có phải bạn học Võ Đại đang báo thù nàng vì đã nhắc tới chuyện Võ Đại Lang hay không vậy.

“Xin lỗi, Nhan tiểu thư.”

Hoàng Phủ Dật lập tức “Cứu chữa” , cởi áo choàng của mình khoác lên người Nhan Đóa Đóa.

Lông mày hăn hơi cứng lại, thoạt nhìn trong tay áo cũng không có gì không ổn, đến cuối cùng là có chuyện gì vậy?

Ách. Đóa Đóa nhìn nhìn cái áo choàng trên người.

Không cần khoa trương như vậy chứ, chỉ là tay áo khoác bị rách thôi , áo trong vẫn hoàn chỉnh mà, cổ đại thật bảo thủ.

Nếu bây giờ nàng là một mỹ nữ thì thật tốt, hoa dưới ánh trăng, soái ca cởi áo choàng xuống khoác lên người nàng. Giống như là một hình ảnh vô cùng đẹp.

Đáng tiếc hình tượng của nàng bây giờ. là một hình ảnh rất không hay, tốt nhất là không nên lan truyền!

Trong lòng lại cường điệu thêm tính cấp bách của việc giảm béo, Nhan Đóa Đóa đột nhiên phản ứng lại, con Phá điều kia đi đâu rồi nhỉ?

Phá điều vẫn đứng yên ở áo ngoài, hiện tại lại không có áo khoác che chắn, sao vẫn không thấy bóng dáng nó đâu vậy?

Nhan Đóa Đóa cúi người xuống cánh tay, xác định Phá điều căn bản không có trong tay áo bên phải của nàng.

Lẽ nào rốt cục nàng cũng quăng được con chim bạo lực, lời nói thì độc ác kia rồi sao?

Nhan Đóa Đóa lập tức vui vẻ ra mặt, so với lễ mừng năm mới còn vui vẻ hơn.

Phản ứng của nàng đều bị Hoàng Phủ Dật thu vào trong mắt, làm hăn không khỏi buồn cười.

Lúc trước thật sự là hăn đã từng phòng bị, nhưng với tâm tư đơn thuần của nàng, không chừng thuộc dạng bị người ta bán còn có thể giúp người ta đếm tiền ấy chứ ==

36. Chương 36: Nàng Không Phải Cố Ý Nhìn Lửa Nam (2)

Có điều trên người nàng quả thật là có bí mật mà hần vẫn chưa biết rõ, chỉ là bí mật này cũng không liên quan đến kẻ địch của hần, cũng như không tạo thành sự uy hiếp gì với hần cả.

Khi ba người trở lại khách điểm, Nhan Đóa Đóa hết sức phấn khởi, ha ha ha. Nàng tự do rồi !

Khi tới cửa phòng Hoàng Phủ Dật, nàng vô cùng hưng phấn mà tuyên bố, “Đêm nay ta không ngủ với người đâu!”

. Một tiếng hít thở vang lên.

Người đi ra ăn bữa khuya , đi nhà vệ sinh đêm, đều bị lời nói này làm kinh động.

Đóa Đóa nhìn bốn phía xung quanh, sao vậy, việc này là sao vậy!

Hơn nửa đêm rồi, những người này còn không đi ngủ mà chạy ra đây làm gì thế!

Ô ô, câu nàng vừa nói kia dễ khiến người ta hiểu lầm lắm sao? Làm gì mà bọn họ đều giống như bị sét đánh mà nhìn nàng vậy.

Mặt mũi của nàng a! Xem thường khuôn mặt to hiện tại của nàng sao. Ô ô, khuôn mặt to này là do Vân Tri Hiếu ăn nhiều mà thành nha, không liên quan đến nàng!

Hơn nửa khuôn mặt to cũng không có nghĩa là da mặt dày a.

“Ta không sợ, sau này không cần tiếp tục ngủ ở phòng của người nữa.”

Hạ giọng giải thích, Nhan Đóa Đóa che mặt lại, rồi lẹ quay về phòng của mình.

Che mặt! Sau này mặc kệ là lúc nào nàng cũng đều phải che mặt!

Trở lại phòng, nàng vừa mới đóng cửa lại, Phá điếu lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Cho người lắc ta, cho người lắc ta!”

Phá điếu vô cùng bất mãn mỗ đầu của nàng, “Đầu ta bị người lắc đến hôn mê!”

“” Nhan Đóa Đóa còn đang khiếp sợ vì nó đột nhiên xuất hiện, đâu nghe cái gì vào cái gì.

Qua nửa ngày, nàng mới hiểu được ý nó muốn nói là chuyện lúc đó mình đã lắc tay áo thúc giục nó.

Phá điếu mỗ cho hả giận rồi đứng trước mặt nàng, dùng một cái cánh giận dữ mà chỉ vào nàng, “Người không thấy dáng người của ta bây giờ rất thon thả hay sao! Làm thế nào có sức lực mà đưa người qua tường hai lần liên tục được!”

Nhan Đóa Đóa vẫn còn chưa hoàn hồn, “Phải, rất nhỏ xinh.”

“Thon thả!”

“Không phải đều như nhau.”

“Không giống” Phá điếu bay một vòng ở trước mắt nàng, “Ta là nam !”

“ Hóa ra người là công .”

Nàng còn vì vấn đề này mà suy nghĩ hồi lâu.

“Nam !”

“ Ừ thì nam.” Nhan Đóa Đóa thỏa hiệp .

Cổ đại quả nhiên là cường nhân tầng tầng lớp lớp, ngay cả một con chim cũng có thể ứng dụng thành thạo biện pháp tu từ, nhân hóa như thế, làm nàng không sao chống đỡ nổi a.

37. Chương 37: Nàng Không Phải Cố Ý Nhìn Lỗ Nam (3)

Phá điều dùng một cánh chùy chùy đầu, “Kiểu tóc cũng làm người hoảng loạn.” “.” Nàng sao lại không nhìn ra mớ lông chim là đầu tóc.

Nhan Đóa Đóa nhìn cái đầu tổ chim, rất mờ mịt nhìn con phá điều hoa hòe hoa sói trước mắt, sao nàng lại cảm thấy có chỗ nào không đúng nhỉ?

A! Nàng tư trong chấn kinh mà bình tĩnh trở lại, ý thức được cái gì không phù hợp, con phá điều này muốn bóp chết nàng!

Lập tức phản tay mở cửa, Nhan Đóa Đóa chạy qua căn phòng cách vách, cửa cũng không gõ, trực tiếp đụng vào ——

“Quang” một tiếng, cửa bị Đóa Đóa làm hỏng, té trên mặt đất.

Đóa Đóa dừng cảm sấn vào như thế, mà rất dễ nhận thấy, Hoàng Phủ Dật trong phòng đang cởi quần áo chuẩn bị đi tắm rửa.

Ở hiện đại, có một vấn đề rất nổi danh, nếu bạn đang ở tắm rửa, đột nhiên có người lạ xông vào, trong tay bạn lại chỉ có một cái khăn mặt, người sẽ che ở đâu? Thân trên, thân dưới, hay khuôn mặt?

Mà đau buồn thay cho Hoàng Phủ Dật luôn ở cổ đại, chưa nghe nói qua vấn đề này, cho nên một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có.

Có điều hẳn không bị khí thế Đóa Đóa phá cửa mà vào dọa sợ, hay là rất cơ trí dũng đảm anh minh thân võ quả cảm trắc tuyệt chọn chính xác——

Che nửa người dưới.

Quyết định anh minh của hắn đã cứu được đôi mắt nhỏ đã không đặc biệt thuần khiết của Đóa Đóa, nhưng lại không cứu vớt được cái mũi nhỏ “ngo ngoe đục động” nàng, cho nên ——

Máu mũi phun trào, Đóa Đóa quơ quơ, té xỉu.

Còn may trước khi nàng ngã xuống thần chí đã không đặc biệt thanh tỉnh, bằng không nàng nghe tiếng mình ngã xuống ầm ầm như vậy, không thể không bò lên tìm khối đậu hủ đập đầu.

Đại hỗn loạn như thế khiến cho thủ hạ Hoàng Phủ Dật cùng Bạch Tử Dạ chú ý, thế là mọi người lũ lượt tới, Hoàng Phủ Dật bị vây xem.

Thấy rõ tình huống, Bạch Tử Dạ cười đến bụng đều đau, lập đi lập lại khen Đóa Đóa, “Có mưu lược, có đảm thức, có quyết đoán, có phát triển!”

Vì xem lỗ nam, nàng thủ đoạn lợi dụng ưu thế đáng người đụng cửa vào, đây là tinh thần gì a!

Đều là nam nhân, Hoàng Phủ Dật cũng không sợ nhìn gì, hắn chậm rãi lấy quần áo bao lấy thân thể, tựa tiểu phi tiểu hủ Bạch Tử Dạ, “Người muốn đi ả Bắc chơi?”

“.” Bạch Tử Dạ da đầu phát run, xoay người bước đi, “Ta trở về ngủ!”

38. Chương 38: Nàng Không Phải Cố Ý Nhìn Lỗ Nam (4)

Thủ hạ Hoàng Phủ Dật cũng vội vàng nhin cười, đỡ Đóa Đóa đến bên bàn biên ngồi xuống, giúp Hoàng Phủ Dật gấn cửa lại rồi lui ra.

Qua một hồi, Đóa Đóa tỉnh.

Chỉ là vừa mở mắt, đầu nàng liền tự động hiện lên hình ảnh trước đó.

Lần trước nàng mặc dù đã đẩy người ta ngã, nhưng khi ấy sự thái khẩn cấp, kỳ thật cũng không xem thấy gì, nhưng lần này.

Ồ ô, nàng hình như cái gì cũng nhìn thấy!

Nhắm chặt mắt, Đóa Đóa ghé vào trên bàn tiếp theo giả vờ ngất.

Lần này thật là không còn mặt mũi nào gặp người, ai đánh nàng bất tỉnh đi, nàng căn bản là không muốn tỉnh lại đâu!

“Tỉnh?” Tiếng cười của Hoàng Phủ Dật vang lên.

Đóa Đóa không nhúc nhích giả hoá thạch.

“Ta biết người tỉnh,” Hoàng Phủ Dật nói tiếp, “Người thật sự ngất lòng mi sẽ động, người giờ đang giả ngất.”

“” Nhan Đóa Đóa cũng không chú ý quan sát người xỉu sẽ ra sao, cho nên bị hù.

“Thật sao?” Nàng đỏ bừng cả mặt mở to mắt hỏi.

Hoàng Phủ Dật cười, tâm tình khoái trá, “Giả.”

“.....” Nhan Đóa Đóa không nói hai lời, “Quang” một tiếng đập vào bàn, tiếp đó giả vờ xỉu.

Hoàng Phủ Dật cười to ra tiếng, “Được rồi, ta biết người không bị ngất.”

Hắn kéo nàng lên, “Sao người lại đột nhiên xông vào?”

Nhan Đóa Đóa mặc hắn lôi kéo, ngấm lại mình hiện đang là cái túi tiền, một chút phản ứng cũng không có.

Lần này nàng tuyệt đối sẽ không bị hắn lừa!

“Thật bị xỉu à?” Hoàng Phủ Dật trong mắt hiện lên ý cười, dường như tự đắc, “Một khi đã như vậy, ta đi tắm trước, một lát sẽ hỏi người.”

Hắn lại muốn cởi quần áo? !

“Tỉnh rồi tỉnh rồi!” Nhan Đóa Đóa sợ đến lập tức lên tiếng, “Ta khỏe mạnh lắm, người muốn hỏi cái gì liền hỏi đi!”

Mở mắt, nàng liền nhìn thấy Hoàng Phủ Dật tươi cười, sao thấy như bị tính kế vậy.

” Sao người lại đột nhiên xông vào?”

Hoàng Phủ Dật cũng kéo ghế, ngồi bên cạnh nàng, giống như lơ đãng hỏi, “Có nguy hiểm?”

Ách.

Kỳ thật Đóa Đóa đối với nam nhân đẹp trai vô cùng, rất dịu dàng này ấn tượng tốt lắm, đáng tiếc hắn là thái tử, vị hôn phu của Vân Tri Hiểu, cũng là người hiện tại không thể biết thân phận thật của nàng nhất.

39. Chương 39: Nàng Không Phải Đến Xem Lỗ Nam (5)

Cho nên Đóa Đóa vẫn không định nói thật.

“Cái. Khụ.”

Xem dáng vẻ ấp úng của nàng đã biết nàng chuẩn bị nói dối, Hoàng Phủ Dật cười lên tiếng, “Nếu không phải người nói hôm nay không ngủ ở căn phòng này, ta cũng không ở trong tấm bình phong cởi quần áo, cho dù người đột nhiên tiến vào, cũng nhìn không thấy ta. Người là cố ý?”

. Nhan Đóa Đóa bị phẫn.

Nàng không phải cố ý xem lỗ nam nha! Thanh danh trong sạch của nàng, sao có thể bị làm bẩn như thế? !

Nàng nhắc cánh tay trái lên liền thấy mảnh liệt lay động, đều là con phá điều này làm hại!

Không muốn nàng lắc, nàng càng lắc!

Lắc đến cánh tay cũng đau, Đóa Đóa buông tay, một khuôn mặt báo cừu tuyết hận, hắc hắc hắc.

“Người chưa trả lời ta xong vấn đề này đâu.” Hoàng Phủ Dật cười nhìn vẻ mặt nàng biến qua biến lại.

“ Đây. ”

Nhan Đóa Đóa do dự một chút, bất cứ giá nào !

“Cái này, ta hiểu người đánh giá rất cao chỉ số thông minh của ta. Ta sao có thể nghĩ ra chiến thuật vu hồi như thế ”

Ồ ô, phải bức nàng thừa nhận chỉ số thông minh của mình mới có thể giúp bản thân rửa sạch hiềm nghi sao?

Nhan sinh a. Người vì sao lại tàn khốc như thế!

Hoàng Phủ Dật trong lòng cười to không ngớt, nhưng trên khuôn mặt vẫn là vẻ mặt hoà nghi, “Nhân vì tài tử, diều vì thực vong (người vì tham mà chết, chim vì miếng ăn mà vong mạng). ”

“ ” Câu nói này có ý là sắc nữ vì lỏa nam mà điên cuồng a.

Nàng không sắc, không sắc!

Nhan Đóa Đóa bị phần đến mức hai bên mắt nổi gân xanh, khiến đôi mắt mở to đến cực độ.

“Người xem đôi mắt nhỏ thuần khiết của ta, ta sao có thể là sắc nữ, ta căn bản không phải đến xem lỏa nam ”

Ồ ô, nàng không phải không thuần khiết, là trên khuôn mặt nhiều thịt quá, chặn đôi mắt nhỏ của nàng, cho nên thuần khiết không hiện rõ thôi!

Hoàng Phủ Dật đã nhin không được, ho khan hai tiếng che giấu ý cười của mình.

“Vậy người vì sao lại thành linh xông tới chứ?”

“Ta, ta. ” Nhan Đóa Đóa trong lúc cấp bách đặc biệt thông minh, “Ta là đến thổ lộ!”

Ồ ô, mặc dù mất mặt, nhưng cuối cùng cũng rửa sạch hiềm nghi

“Thổ lộ?”

“Hắc hắc. đúng, đúng vậy!”

Nhan Đóa Đóa nói quanh co nửa ngày, cuối cùng có thể thêu dệt ra một lí do hợp lí.

40. Chương 40: Thổ Lộ Hậu Quả Thực Nghiêm Trọng (1)

“Này. Ta bị kích thích thổ lộ rất mạnh mẽ, trở lại phòng thể nào cũng ngủ không yên, cho nên ta liền ở lại đây !”

Lập tức Đóa Đóa làm bộ che mặt rơi lệ, “Ta biết người đã cùng Vân tiểu thư định thân , ta chỉ là muốn thổ lộ một chút, người đừng đếm xỉa đến ta, ta đi đây!”

Tới cửa rồi, Đóa Đóa lại cảm thấy không có mặt mũi mà lui về, “Việc này. Ta vẫn không đi, sau này ta vẫn ở lại phòng người.”

Hoàng Phủ Dật trong lòng cười to, hiện tại hắn vẫn cố ý đùa nàng, “Kỳ thật ta cùng Vân tiểu thư không có cảm tình gì, ta ngay cả mặt mũi của nàng cũng không biết.”

“ ” Việc này nàng đương nhiên biết, bằng không nàng đứng ở trước mặt hắn, hắn thế nào lại hoàn toàn không nhận ra?

Bất quá hắn sau khi được nàng “thổ lộ” đột nhiên nói việc này, sao lại khiến nàng cảm thấy có gì không ổn a?

” Hôn nhân người trong hoàng thất hơn phân nửa không thể tự chủ, giữa vợ chồng không có cảm tình gì, ” Hoàng Phủ Dật cố nhin cười, ngữ khí thương cảm, “Người thật sự thích ta?”

“” Nhan Đóa Đóa sợ đến da đầu tê rần, sao càng nghe càng thấy không phù hợp?

“Cái này, ta biết ta không xứng với người!” Nàng vội vàng hạ thấp mình.

“Thế nào không xứng? Giống người như vậy tốt lắm, khỏe mạnh.”

Hoàng Phủ Dật tiếp tục “thương cảm”, “Ta thân thể hư nhược, kỳ thật rất hâm mộ người.”

“” Hư nhược?

Nàng vừa mới xem quá, hần thoát nhìn rất gầy, nhưng khi thoát quần áo, hình như rất cường tráng

Trong phòng vang lên một tiếng “tí tách”.

Nhan Đóa Đóa không nói gì mà nhìn máu mũi không nghe lời mà chảy xuống, phù vân a, phù vân!

Sau đó nàng cuối cùng cũng hiểu được lợi dụng hình thể rồi, chỉ máu mũi đang chảy xuống “Người xem, thân thể ta một chút cũng không tốt! Động một chút là chảy máu mũi!”

“Vậy sao?” Hoàng Phủ Dật mỉm cười, ngữ khí có chút hối hận, “ Cứu đệ ta mười sáu mười bảy tuổi nhìn thấy mỹ nữ liền thích đến chảy máu mũi, ta còn tưởng là bởi vì hần hao sắc, thì ra là hần thân thể không tốt, ta thật sự là nghi oan hần.”

“.....” Nhan Đóa Đóa đỏ hồng cả mặt, trở ngại gì cũng có.

Nam nhân này thật là đang hối hận, chứ không phải cố ý nói những lời này sao? ! Ô ô.

41. Chương 41: Thổ Lộ Hậu Quả Thực Nghiêm Trọng (2)

Trong lòng lệ chảy mấy vòng, Nhan Đóa Đóa tiếp tục ứng phó nam nhân trước mắt, “Thân thể ta thực sự rất yếu đuối, người không cần hâm mộ ta, cũng không cần.”

“Một khi đã như vậy, Nhan tiểu thư càng nên theo ta về cung.” Hoàng Phủ Dật đột nhiên nói.

“” Nửa câu sau chưa kịp nói của Nhan Đóa Đóa cứ như vậy bị mắc tại cổ họng.

Thân thể cường tráng phải cùng hần về cung, thân thể yếu đuối cũng phải cùng hần trở về?!

Ô ô, thật là không chứa cho người ta một con đường sống a

“Vì sao?” Nhan Đóa Đóa run run rẩy rẩy hỏi.

“Ta từ nhỏ thân thể đã suy nhược, nhưng ở trong cung hàng năm được uống thuốc bổ không ngừng.” Hoàng Phủ Dật bày ra khuôn mặt thương cảm.

Việc đó liên quan gì tới nàng?

Hơn nữa nàng vì sao lại không cảm thấy nam nhân này suy nhược ở chỗ nào cả.

Chỉ e máu mũi chảy ra lần nữa lại sẽ liên lụy đến tiểu thanh danh của nàng, Nhan Đóa Đóa vội vàng chuyển ý nghĩ, bắt đầu tự hỏi một vấn đề nghiêm túc ——

Định lý Pitago là như thế nào nhỉ? Nghĩ không ra

Hoàng Phủ Dật tiếp tục nói, “Nếu thân thể suy nhược giống ta, không bằng Nhan tiểu thư theo ta tiến cung, cùng nhau uống thuốc bổ đi.”

“ Cái, cảm ơn ý tốt của người, tấm lòng này ta xin nhận, nhưng là.....” Nhan Đóa Đóa vội vàng mở miệng từ chối.

“Kỳ thật ta không phải có ý tốt,” Hoàng Phủ Dật đột nhiên không có hảo ý nở nụ cười, “Kỳ thật là thuốc bổ rất khó uống, ta muốn tìm người uống giúp ta.”

“.....” Trừ bỏ rơi lệ, nàng đã không biết chính mình còn có thể làm cái gì....

“Kỳ thật người có thể đồ.....”

Hoàng Phủ Dật lắc đầu thở dài, “Ta không muốn lãng phí.”

“.....” Nhan Đóa Đóa vỗ về linh hồn bị kích thích muốn bay mất của mình, “Việc này, kỳ thật ta cảm thấy người không nói thật thì tốt hơn.....”

Hoàng Phủ Dật cười trong sáng lay động, “Ta không thích nói dối.”

Ngoài cửa, thủ hạ Võ Nhị có việc gấp cần bẩm báo vừa vặn nghe thấy câu này của chủ tử, thiếu chút nữa ngã cắm đầu xuống dưới lầu.

Đúng vậy, chủ tử của hắn rất là thành thật

Ổn định lại tinh thần, Võ Nhị thấp giọng lên tiếng, “Chủ tử, Võ Nhị có việc bẩm báo.”

Thanh âm của Võ Nhị kì quái như vậy, không phải là do câu nói kia của Hoàng Phủ Dật dọa nạt, mà hắn là bị thân phận thực sự của “Nhan Đóa Đóa” dọa nạt.

Võ Nhị chính là một trong số thủ hạ hắn phái đi thăm dò thân phận của Đóa Đóa, Hoàng Phủ Dật cũng nghe ra trong giọng nói của hắn có điều khác thường.

Ánh mắt chợt loé, hắn liếc mắt nhìn Đóa Đóa một cái, cười cười đứng lên, “Ta đi ra ngoài một chút.”

42. Chương 42: Thổ Lộ Hậu Quả Thực Nghiêm Trọng (3)

“ Ừm.”

Đóa Đóa không chú ý đến cái liếc mắt có thâm ý đặc biệt kia của hắn, trong đầu đều là cái tên Võ Nhị kia.

Quả nhiên có Võ Đại sẽ có Võ Nhị a, Võ Nhị đồng học, người còn nhớ rõ năm đó huynh đã hỏ trên đồi Cảnh Dương không (Võ Nhị: Võ Tông, 1 trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc trong truyện Thủy Hử).

Chỉ một lát sau, Hoàng Phủ Dật trở về , sắc mặt ưu sầu.

“Người sao vậy?” Kiểm chế không được lòng hiếu kỳ, Nhan Đóa Đóa lên tiếng hỏi.

Hoàng Phủ Dật lắc đầu thở dài, “Vừa mới nhận được tin tức, vị hôn thê của ta đào hôn , Vân gia từ trên xuống dưới cũng đều chẳng biết đi đâu.”

“” Mồ hôi lạnh tuôn rơi, Nhan Đóa Đóa hồi hận nghĩ tới việc treo tường.

Nàng vì sao lại tốt đến kì lạ như vậy. Ô ô, nàng thực muốn lập tức đem cái tò mò “thật tốt” của bản thân bắt lại, bức nó thất cổ!

“Khụ, cái đó. Người chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Một câu nói nhưng Đóa Đóa ấp a ấp úng, vài lần thiếu chút nữa tự cắn phải lưỡi mình.

Phản ứng của nàng đều được Hoàng Phủ Dật thu hết vào trong mắt, trong lòng âm thầm cười, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy vẻ u sầu, “Nếu ta có thể làm chủ thì tốt rồi Chắc người cũng biết, ngôi thái tử này của ta chỉ là hư danh, lời nói không có trọng lượng, việc này phải để xem chủ ý của phụ hoàng.”

Hắn lắc lắc đầu, “Ta nghĩ Vân gia lần này. Có thể là khó tránh được một kiếp .”

“” Nhan Đóa Đóa dường như đã nghe thấy thanh âm đầu của nàng cùng với tiểu cổ nói lời vĩnh biệt

“Cái này,” nàng không khỏi vuốt vuốt cái cổ rồi nói, “Chẳng lẽ đều phải chém sao? Cũng không phân biệt ai là thủ phạm ai là tông phạm và...vv..... Có người là bị bức !”

Ô ô. Nàng oan a!

Hoàng Phủ Dật có tình bày ra vẻ mặt nghi hoặc, “Tình hình của Vân gia, Nhan tiểu thư làm sao biết?”

“Ta đoán!”

Thấy Hoàng Phủ Dật vẫn không quá tin tưởng, Nhan Đóa Đóa chỉ có thể nghiêm túc xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, “Kỳ thật đêm qua ta xem tinh tượng*, đã sớm nhìn thấy sự việc này.”

(*tinh tượng: từ vị trí, độ sáng của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh.)

“Một khi đã như vậy, Nhan tiểu thư có phải cũng thấy được người nhà Vân gia hiện đang ở đâu hay không?”

Ách. “Khụ, cái này. Thiên cơ không thể tiết lộ a!” Nhan Đóa Đóa vẻ mặt uyên thâm.

“Như vậy sao?” Hoàng Phủ Dật thở dài, “Xem ra Vân gia chỉ có thể chờ toàn gia tịch thu tài sản chém đầu cả nhà.”

“.....” Nhan Đóa Đóa thiếu chút nữa trực tiếp ngất xỉu.

“Kia, cái kia, không có phương pháp nào xoay chuyển tình hình sao?”

“Có thì thật ra có, nhưng là.....” Hoàng Phủ Dật khuôn mặt tỏ vẻ “khó xử”, “Việc này có chút khó khăn với Nhan tiểu thư.”

43. Chương 43: Van Cầu Người, Cưới Ta Đi!

“Ta không sợ!”

Làm gì còn chuyện này khó hơn tịch thu gia sản chém đầu cả nhà nữa? Hiện giờ bảo nàng làm gì nàng đều đồng ý!

Ô ô, cái mạng nhỏ của nàng thật là bi kịch a.

“Này.” Hoàng Phủ Dật do dự một chút, lên tiếng, “Kỳ thật ngoài trừ Vân gia, mọi người chưa một ai thấy qua Vân tiểu thư, hiện tại tìm một cô nương trẻ tuổi thay thế Vân Tri Hiếu thành thân với ta là được.”

“.” Ách. Nhan Đóa Đóa da đầu phát run, nàng sao lại cảm thấy mình rất giống đang tự chui đầu vào lưới?

“Thật không dám giấu, cô nương trẻ tuổi mà ta quen biết hiện nay chỉ có một vị,” Hoàng Phủ Dật lắc đầu, “Nhưng đề nghị theo ta về cung đều đã bị Nhan tiểu thư cự tuyệt, thì lại càng miễn bàn việc giả thành thân, việc này hay là quên đi.”

“. Quên đi? Cái này, người còn có biện pháp nào khác không?”

“Không có,” Hoàng Phủ Dật thực “không còn lựa chọn nào khác”, “Hiện giờ ta chỉ có thể trở mắt nhìn trên dưới Vân gia bị treo thưởng truy nã, sau đó tịch thu gia sản chém đầu cả nhà.”

“Thành thân thành thân! Hiện giờ trở về giả thành thân đi!” Nhan Đóa Đóa sợ đến mức lập tức yêu cầu.

Hoàng Phủ Dật trong mắt hiện lên ý cười, nhưng chớp mắt một cái liền quay trở về vẻ lo âu.

“Nhan tiểu thư không cần phải hi sinh như vậy, việc này có phần quá khó khăn với người.”

“Không khó không khó!” Nhan Đóa Đóa khẩn trương mà nắm lấy tay áo của hắn, “Van cầu người, cưới ta đi!”

Ách. Nói xong nàng liền phát hiện trong lúc nhất thời lo lắng, câu nói như thể có nghĩa khác, “Ta không phải đang cầu hôn, ta là nói.” Giả thành thân, Ô ô.

Hoàng Phủ Dật ngắt lời nàng, cười nói, “Ta biết.” Bất quá hắn càng muốn hiểu lắm là được.

“Vậy làm phiền Nhan tiểu thư.” Hoàng Phủ Dật vẻ mặt khách khí.

“Không phiền không phiền.”

Ô ô, nàng cũng là vì cứu vãn tình hình sẽ phải xa cái đầu nhỏ của mình a!

Hoàng Phủ Dật vẫn như cũ ôn nhu cười, vừa lòng nhìn tiểu bạch thỏ đơn thuần. Khụ, là khối thịt nhỏ “phù phù” một tiếng rơi vào cạm bẫy của hắn.

Sau khi bàn xong kế hoạch giả thành thân, Nhan Đóa Đóa rơi lệ mà trở lại sau tấm bình phong, chuẩn bị đi ngủ.

Cái mạng nhỏ của nàng a. Vì sao lại long đong như thế !

Vừa mới nằm xuống, thấy hoa mắt, phá điều bỗng xuất hiện trước mắt nàng, một bộ lông tóc toán loạn.

Lần này là thật sự giận rồi, tất cả lông chim trên người nó đều loạn thành một đoàn, vừa nhìn liền khiến Đóa Đóa nhớ tới quả cầu để đá trước kia của mình.

44. Chương 44: Ta Muốn Cũng Giường Với Người! (1)

Hoàng Phủ Dật còn đứng ở phía sau tấm bình phong, Phá điều cũng không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng hai cánh hoạch hoạch nhiều lần, tức giận trừng mắt Đóa Đóa.

Nhan Đóa Đóa nhìn nửa ngày, cuối cùng hiểu được, con Phá điều này là đang nói. Nàng lắc càng làm kiểu tóc của nó thêm rối.

Nàng thực không biết nói gì mà nhìn con chim có lông toàn thân đều bị loạn cả lên này, sao nó lại không thêm đếm xỉa đến “Quần áo không chỉnh” của nó mà chỉ quan tâm đến mấy cọng “Tóc” kia vậy a.

Mắng xong, Phá điều vươn một cái cánh “Sửa sang lại kiểu tóc”, bất quá ánh mắt vẫn là hung ác nhìn Đóa Đóa chăm chăm.

Mây bay, mây bay. Dù sao nó trừng thì trừng, cũng không thể động thủ thật được, coi như là có hai cái bóng đèn đang chiếu sang ỳnh thôi.

Trong lòng Nhan Đóa Đóa tự nhủ như thế, nhắm mắt lại, chuẩn bị đi ngủ.

Nữ nhân này dám ngủ sao?

Phá điều nổi giận, thiếu chút nữa đã lắc nó đến chấn động não, vậy mà bây giờ còn dám không đếm xỉa đến nó?

Bất đắc dĩ hiện tại đáng người “Thon thả”, khí lực của nó cũng không đủ lớn, đành phải nhảy lên trên mặt Đóa Đóa, cố sức nhảy qua nhảy lại.

“ ” Đóa Đóa ghen ngào không nói được gì.

Ô ô, đây là mặt, mặc dù lớn một chút, nhưng cũng chỉ là mặt, không phải là thảm khiêu vũ.

Nàng mở mắt ra, định bắt lấy con Phá điều không coi ai ra gì này.

Nhưng mà nàng vừa mới mở mắt ra liền nhìn thấy con Phá điều này lộ ra một hàm răng trắng sáng long lanh.

Chim cũng có răng sao?

Nàng còn chưa nghiên cứu rõ nghi vấn này đã nhìn thấy Phá điều không biết từ đâu lấy ra một tấm vải trắng nhỏ, quấn ở. trên thắt lưng chim, nếu như nó thật sự có thắt lưng.

Bộ dáng này sao lại nhìn có chút quen mắt nhỉ?

Lúc Nhan Đóa Đóa còn đang nghi hoặc thì nhìn thấy trong tay Phá điều có thêm một cái bình vô cùng nhỏ.

Trên người nó rõ ràng không có chỗ để đồ vật, ở đâu có thể lấy ra những thứ kỳ quái này? Lẽ nào nó đang cho nàng xem ảo thuật.

Phá điều không để ý tới đôi mắt nhỏ sáng ngời đang nghi hoặc của nàng, liền lấy bình nhỏ rắc rắc trên người nàng.

“ ” Đây là cái gì với cái gì vậy.

Nàng nhìn từng hạt từng hạt màu trắng rơi lả tả bên người, nhìn. Có chút giống muối?

Đợi lúc Phá điếu rắc đến cái bình thứ ba rồi Nhan Đóa Đóa mới bưng tỉnh đại ngộ, này là cách ăn mặc của đầu bếp a!

Vừa nhận ra được điều này thì Phá điếu cũng đã cất tạp dề đi, bày ra một hàm răng trắng mà cười, trên cánh lại thêm một bộ dao nữa.

A a a. Nhan Đóa Đóa sợ đến suýt chút nữa là thét chói tai.

45. Chương 45: Ta Muốn Cùng Giường Với Người! (2)

Ăn nàng không ngon đâu, một chút cũng ăn không ngon! Nó thêm bao nhiêu gia vị cũng không ngon!

Nhan Đóa Đóa sợ đến nỗi nhảy xuống giường, giảm quãng đường đi tìm Hoàng Phủ Dật đến mức ngắn nhất — trực tiếp đẩy ngã tấm bình phong, một chân giẫm đi qua.

Tấm bình phong “Quang” một tiếng ngã vào bên giường Hoàng Phủ Dật, cả người Đóa Đóa cũng nhào tới, nằm úp sấp ở bên giường, thẳng tắp đối diện với khuôn mặt hắn.

“Ta muốn cùng giường với người!”

. Một trận tiếng hít không khí, bên trong còn mang theo vài tiếng bật cười, mọi người nghe thấy tiếng động đều gấp gáp chạy tới lại bị câu tuyên ngôn này làm sững sờ.

Hoàng Phủ Dật giấu đi ý cười trong mắt, ý bảo thuộc hạ cùng Bạch Tử Dạ tới xem nhiệt náo đều đi ra ngoài, sau đó thực bình tĩnh hỏi nàng, “Làm sao vậy?”

“Việc này. Ta quan sát các vì sao, phát hiện hôm nay không nên ngủ một mình!”

Hoàng Phủ Dật bật cười, “Cửa sổ đều đóng hết rồi, cô nương quan sát ở đâu vậy?”

“Khụ, kỳ thật. Cái này là thiên cơ, ta không thể cho người biết.”

Trong mắt giống như còn có thể nhìn thấy ma dao của Phá điếu đang xoèn xoẹt hướng về phía. Khụ, hướng về phía người của nàng, Nhan Đóa Đóa cho rằng bất luận như thế nào mình cũng không thể quay về phía sau tấm bình phong kia của mình mà ngủ được.

Hoàng Phủ Dật từ trên giường nửa ngồi dậy, nhìn nàng, “Sao ta lại cảm thấy chuyện này thật trùng hợp, giống như là cô nương đang lừa ta vậy?”

Hắn rừ mắt xuống, vẻ mặt thương cảm, “Người thật thà như ta đây, rất dễ dàng bị lừa, đã từng chịu rất nhiều lần thiệt thòi rồi.”

Hắn thở dài, “Cô nương nói thẳng đi, có phải là cô nương muốn chiếm tiện nghi của ta không?”

Khuôn mặt Nhan Đóa Đóa đỏ bừng, liên tục xua tay, “Không có, thật sự không có! Ta không có lừa người!”

“Vậy sao hôm nay lại trùng hợp như thế, vừa rồi thì cô nương nhìn ta không mặc y phục, bây giờ lại muốn xin cùng giường với ta?”

Bị hắn tổng kết lại như thế, Nhan Đóa Đóa rơi lệ phát hiện, đường đêm nay nàng đi chính là đường của một sắc nữ điển hình!

Đây chính là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch trong truyền thuyết a. Ô ô!

“Cái đó, người phải xuyên thấu qua hiện tượng mới nhìn thấy được bản chất!”

Nhan Đóa Đóa lại dùng chiêu thức cũ, chống thịt hai bên mắt hỏi hắn, “Người nhìn đôi mắt nhỏ thuần khiết của ta. Ta thật sự không phải muốn chiếm tiện nghi của người.”

Tay nàng nhích tới nhích lui, cuối cùng Hoàng Phủ Dật cũng thấy được trong tay áo nàng lóe lên một quả cầu lông vũ. màu sắc rực rỡ?

Hắn không biến sắc đỡ lấy nàng, “Được rồi, ta tin tưởng cô nương.”

46. Chương 46: Ta Muốn Cùng Giường Với Người! (3)

Vừa đỡ như thế, tay vừa lúc cầm cánh tay trái của nàng, Hoàng Phủ Dật cho rằng hắn có thể bắt được quả cầu lông vũ cổ quái kia.

Thế nhưng tay rắn chắc vừa đặt lên cánh tay của nàng thì bên trong cái gì cũng không có.

Hắn hơi hơi chuyển động tay, phát hiện gần đó cũng không thấy tung tích của quả cầu lông vũ kia.

Phá điều từ lúc tay hắn đặt xuống đã biến mất hút ở tay áo bên trái, bất ngờ xuất hiện ở trong tay áo bên phải của Đóa Đóa.

Nam nhân này muốn bắt hắn sao?

Phá điều mang vẻ mặt cao ngạo ngẩng đầu lên, hừ, tiểu vương hắn đây sẽ đổi vị trí!

Không bắt được quả cầu lông vũ nhỏ kia, nhưng Hoàng Phủ Dật cơ bản cũng có thể đoán được phần nào thân phận của nó.

Hơi cup mắt xuống, hắn đột nhiên lên tiếng, “Ta vừa nghĩ đến, chúng ta sơ sót một việc.”

“Việc gì?”

“Cho cô nương cải trang thành Vân tiểu thư cũng được, nhưng mọi người đều biết, Vân tiểu thư có một con thần điêu biết nói tiếng người.”

“” Nhớ tới con chim hoa hoa (ý chỉ màu sắc rực rỡ) chỉ biết trang điểm, lời nói thì ác độc bạo lực ăn thịt người, trong lòng Nhan Đóa Đóa lặng lẽ rơi nước mắt.

Thần điêu. Kỳ thật tất cả mọi người đều hiểu lắm , thật ra đó là tên gọi tắt của điều bị bệnh thần kinh thôi.

Hoàng Phủ Dật nói tiếp, “Nếu như muốn mọi người tin tưởng, bên cạnh cô nương cũng phải mang theo một con chim mới được.”

Hắn lộ ra tươi cười, “Ngày mai ta sẽ sai thủ hạ mua một con Bát ca biết nói về.”

Bát ca?

Phá điều nghe được liền nổi giận, nam nhân này thế mà lại muốn mua một con Phá bát ca giả mạo loài ca quý như hắn?

Trong lòng bốc hỏa, hắn nhe ra một hàm răng trắng, há miệng liền cắn Đóa Đóa.

Phá điều nhỏ như vậy, răng tự nhiên cũng thực nhỏ, một cái cắn xuống, Đóa Đóa chỉ xem như mình bị kim đâm một cái.

Làm gì mà còn lấy kim đâm người. Đóa Đóa rơi lệ, con Phá điều này có quan hệ gì với Dung ma ma (nhân vật nữ mẫu của hoàng hậu trong phim Hoàn châu công chúa) không vậy.

Thương lượng chuyện mua chim một chút, không nói gì nữa, hai người phải đi ngủ .

Đóa Đóa nhìn chiếc giường hình như rất rộng, “Cái này, ta ngủ rất nghiêm túc, người chia cho ta một chỗ là được.”

Ô ô, nàng thật sự là bị buộc !

Chia cho nàng một chỗ, chờ lúc Đóa Đóa ôm chăn, chuẩn bị lên giường, Hoàng Phủ Dật đột nhiên cười lên tiếng.

“Kỳ thật cô nương không cần khách khí như thế, dù sao sau khi thành thân, chúng ta cũng là phải cùng giường .”

“” Nhan Đóa Đóa bị dọa hoảng sợ, tiều chút nữa đã ngã từ trên giường xuống, “Vì, vì cái gì?”

47. Chương 47: Thái Tử Bị Phá Điều Đá Xuống Giường

“Trong Đông cung gián điệp rất nhiều, nếu chúng ta phân giường, rất dễ dàng bị người ta phát hiện có vấn đề.” Hoàng Phủ Dật vô cùng bình tĩnh giải thích.

“ Phải trường kỳ che dấu gián điệp sao?”

Hoàng Phủ Dật cười nhạt, “Phải”

“” Sao nàng lại có cảm giác lên thuyền giặc thế? Ô ô.

“Nhan tiểu thư không muốn?” Hoàng Phủ Dật rất “lý giải” mà cười nói, “Vậy cũng không sao, ta có thể hiểu được tâm tình của Nhan tiểu thư, dù sao chuyện Vân gia sự cũng không liên quan với cô.”

Ai nói không liên quan.

Nhan Đóa Đóa rơi lệ nhìn hắn, nam nhân này mỗi câu đều là vô tâm, nhưng vì sao mỗi câu đều có thể đánh vào trái tim nhỏ bé yếu ớt dễ vỡ của nàng thế?

Đắm mà khóc lớn.

“Ta không đối ý, ta đáp ứng.”

“Nhan tiểu thư thật sự là thiện lương.”

“Vì nhân dân phục vụ.” Ô ô.

Đến khi nằm trên giường, Nhan Đóa Đóa mới phát hiện phán đoán giường này rất rộng của mình thật rất sai lầm.

Hoặc là nói kỳ thật giường này đúng là rất rộng, nhưng bộ dáng nàng cũng to không kém.

Tóm lại sau khi nằm xuống giữa nàng cùng Hoàng Phủ Dật chỉ còn một khoảng cách rất nhỏ.

Nhan Đóa Đóa đắp chặt chăn, nhắc nhở mình, đang nằm cạnh nàng không phải soái ca, là phù vân.

Hoàng Phủ Dật cũng không trêu chọc nàng nữa, hai người quy quy củ củ nằm ở trên giường, đều bắt giấc mà ngủ say.

Hắc hắc hắc. Phá điều từ tay áo Đóa Đóa bay ra, đã đến lúc nó báo thù!

Đồn sức lực hồi lâu, nó hăm hở đưa ra cước chim, một cước mãnh liệt đá về phía Hoàng Phủ Dật ——

“Phù phù” vừa vang lên, Hoàng Phủ Dật bị đá xuống giường

Nghe tiếng động, Nhan Đóa Đóa bừng tỉnh, nghi hoặc nhìn hắn, “Người sao lại ngủ trên đất?”

Hoàng Phủ Dật bất đắc dĩ cười, “Ta là bị đá xuống.”

Hơn nữa xem lựa đạo, tám phần là do cục lông trong tay áo nàng làm.

Đó thật sự là thần diệu trong lời đồn đãi sao? Hắn cũng có chút tò mò con chim gì có thể có bản lĩnh lớn như vậy.

Hắn vừa nói ra câu này, phá điều đang ở tay áo đắc ý dào dạt mà mổ mổ Đóa Đóa.

Lại là phá điều này làm?

Lại không thể nói ra thân phận của nó, Nhan Đóa Đóa bi phẫn mà đem tội danh ôm đến trên người mình, “Là ta làm, ta sai rồi”

Ô ô, bởi vì con phá điều này, nàng đã trở thành sắc nữ, giờ lại biến thành cuồng bạo lực, nàng phải.
. Làm rối tung kiểu tóc của nó!

48. Chương 48: Thần Điểu Đánh Chết Người (1)

Giơ cánh tay lắc mạnh một hồi, Đóa Đóa cảm thấy mình đã báo được cừu.

Tâm tình không tệ, nàng cười híp mắt cam đoan với hắn, “Lần này ta khẳng định không đá người.”

Kiểu tóc lại bị làm loạn phá điếu ở tay áo nổi giận bưng bưng, không thể nhịn được nữa!

Quyết định chủ ý, đợi cho hai người bọn họ ngủ lại, nó chuồn êm ra khỏi tay áo Đóa Đóa bay tới cạnh cửa.

Thân mình đột nhiên biến đẹp, nó từ khe cửa chui ra ngoài.

Hoàng Phủ Dật giả vờ ngủ khê hí mắt, cục lông kia quả nhiên là con chim.

Chỉ là. . . . Con chim này cũng có chút quá thần kỳ nha.

Sáng sớm hôm sau, bát ca Võ Đại được phái ra ngoài mua đồ đã trở về.

“Chủ tử.” Xách theo một cái lồng chim, Võ Đại thoạt nhìn có chút cau mày ưu tư.

“Không mua được?”

Mua được rồi, ” Võ Đại xấu hổ vén tấm vải bố che cái lồng, “Chỉ là con chim này lại muốn chui vào lồng, đuổi thế nào cũng không chịu đi.”

“Người. Khụ.” Thấy rõ con chim trong lồng, Nhan Đóa Đóa đang uống trà thiếu chút nữa là phun ra.

Phá điếu? ! Sáng nay nàng không thấy nó, tưởng nó đi rồi, sao lại trở về? Phá điếu đứng trên cái giá trong lồng, rất cao ngạo mà ngẩng cao đầu, hắc hắc, tiểu vương nó lại trở về!

Hoàng Phủ Dật giả vờ không nhận ra nó, “Chuyện như thế nào?”

“Thuộc hạ vốn chọn con chim tên Nghiêu Phi, nhưng con lẻo lét sắc sỡ này.”

“Nhiều màu rực rỡ!” Phá điếu đột nhiên kháng nghị.

Võ Đại mặt đầy hắc tuyến, giả như mình không nghe thấy, “Nó nói mình tốt hơn Nghiêu Phi, nhưng thuộc hạ cảm thấy nó gào gào la la, nhìn sao cũng không giống thần điểu.”

Phá điếu nổi giận, “Cái gì mà gào gào la la! Đó là vui vẻ hoạt bát, nhiệt tình thân dân!”

“.” Mọi người trong phòng đều bị sét đánh ngã.

Chỉ có Nhan Đóa Đóa quá mức vui mừng, cuối cùng thì nàng cũng không phải một thân một mình chịu đựng con chim này, nàng có thể cùng người khác trao đổi kinh nghiệm!

Võ Đại dọc đường đã bị phá điếu tra tấn muốn điên rồi, giờ tinh thần lại càng sắp sụp đổ, “Chủ tử, nó chiếm cứ lồng chim không đi, thuộc hạ muốn chẻ nó ra!”

“Sinh mệnh của con vật nhỏ cũng rất đáng quý, chẻ nó như thế rất tàn nhẫn, “Hoàng Phủ Dật ôn hòa cười, “Hay hoả táng đi.”

“.” Vốn đang cảm khái hắn có tâm từ bi Đóa Đóa ngã xuống đất.

49. Chương 49: Thần Điểu Đánh Chết Người (2)

Phá điếu nổi giận, “Cái gì mà hoả táng! Người mà thiêu ta, người có thể tìm đâu ra thần điểu có khí chất được như ta!”

“.” Nhan Đóa Đóa rơi lệ, bạn học hoa hoa à, khả năng nhận định địa vị của người có vấn đề hử.

Phá điều dùng một bên cánh chỉ vào con chim Nghiêu Phi từ đầu đến giờ vẫn chưa nói tiếng nào, vô cùng cao ngạo ngẩng cao đầu, “Nó thật sự biết nói chuyện sao? Thật sự miệng lưỡi trơn tru, thao thao bất tuyệt giống ta sao?”

“” Lần này là mọi người rơi lệ, kỳ thật bọn họ đều hy vọng nó ít nói đi một chút.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm Nghiêu Phi, hy vọng nó có thể tranh luận, đả kích con phá điều kia một chút.

Đại khái là chống không lại được những đôi mắt nhỏ chờ đợi hình thành áp lực của nhiều người như thế, Nghiêu Phi thể hình so với phá điều tốt hơn vài lần kia cuối cùng cũng chịu lên tiếng ——

“Gâu gâu!”

“” Tất cả mọi người bao gồm cả Hoàng Phủ Dật đều như bị sét đánh.

Nhan Đoá Đoá rơi lệ đầy mắt, bạn trẻ Nghiêu Phi à, ta biết ngươi thông tuệ nhiều thứ tiếng, nhưng hiện tại không phải là lúc kiểm tra trình độ ngoại ngữ a, ngươi khoe ra nhảm thời điểm rồi

Lúc này con phá điều kia lại càng đắc ý, bay xuống một cách vô cùng kiêu căng phách lối, ở trong lồng chim nhàn nhả đi lại.

“Nếu các người cầu xin ta, ta có thể cố gắng giúp đỡ các người một chút, thử làm thần điều một chút.”

Xem như không nghe thấy, Hoàng Phủ Dật gật đầu, “Một khi đã như vậy, trước hết đừng thiêu nó vội, cứ giữ lại đã.”

“” Mọi người cảm thấy vô cùng vui mừng, vẫn là chủ tử của bọn hắn uy vũ, không bị một con chim đánh bại a.

Bọn nó đều làm cho người ta cảm thấy rất mất mặt!

Không thành công trong việc chọc tức hắn, phá điều cảm thấy vô cùng căm tức, đưa một cánh lên chải “tóc”.

Phong độ, càng là lúc này càng phải chú ý phong độ!

Bạch Tử Dạ và Hoàng Phủ Dật là huynh đệ lớn lên cùng nhau, suy nghĩ của đối phương đều có thể đoán được không khác là bao, hiện tại cũng rất ăn ý phối hợp lên tiếng.

“Nếu giữ nó lại, nên nghĩ cho nó một cái tên.”

“Ừm,” Hoàng Phủ Dật gật đầu, “Nếu con chim kia là Nghiêu Phi, vậy con này gọi là Yêu Phi đi, nếu người khác có hỏi, sẽ nói nó là nương tử của Nghiêu phi, phu xướng phụ tùy* nên lấy tên như vậy.”

(*lấy chồng theo chồng ~> phá điều lấy Nghiêu phi nên đổi tên thành Yêu phi theo chồng =)))

“” Mọi người phì cười.

“Cái gì mà Yêu Phi! Cái gì phu xướng phụ tùy!” Phá điều dựng lông, “Ta là nam!”

“Cứ quyết định như vậy đi, ” Hoàng Phủ Dật đứng lên, “Dọn dẹp một chút, lát nữa chúng ta xuất phát.”

50. Chương 50: Biểu Diễn Chấn Động Cả Hoàng Cung (1)

Thấy kháng nghị không được đếm xỉa tới, phá điều đương nhiên không thể quên đi dễ dàng như thế được, cho nên lúc mọi người chuẩn bị xuất phát một canh giờ, nó tự mình kéo cái lồng chạy khắp nơi, thì thầm mà kháng nghị.

Nhan Đoá Đoá xách con chim lên, tới một nơi vắng vẻ không người, nhỏ giọng hỏi nó, “Ngươi chẳng phải là sợ người sao? Làm sao có thể chạy lung tung ra ngoài?”

Trong mắt phá điều hiện lên đầy tia căm tức, sau đó lập tức quay đầu đi, kiêu ngạo hừ một tiếng, không thèm nói lại.

Thế là thế giới thanh tịnh

Hoàng Phủ Dật cùng bọn thủ hạ đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Đóa Đóa, nhân tài a!

Nhan Đóa Đóa “khiêm tốn” ho khan hai tiếng, thấp giọng, thấp giọng.

Một canh giờ sau, mọi người đứng giờ xuất phát.

Bởi vì Hoàng Phủ Dật tương đối “yếu ớt”, không thể cưỡi ngựa trong khoảng thời gian dài, cho nên quyết định ngồi cùng xe ngựa với Đóa Đóa.

Dọc đường đi thuận lợi suôn sẻ không nói chuyện mà tới kinh thành, Bạch Tử Dạ chỉ sợ thiên hạ không loạn đã cưỡi ngựa quay về cung trước, kêu gọi tất cả mọi người nhân rồi không có việc gì làm qua xem thái tử phi tương lai. =.=

Rất cục có thể trong thấy đệ nhất mỹ nữ của kinh thành trong truyền thuyết, tất cả mọi người đều lập tức trở nên “không có việc gì làm”, hoả tốc chạy đến cổng Đông cung, chờ được nhìn thấy Vân Tri Hiếu.

Xe ngựa tiếng vào hoàng cung, tới tận cửa Đông cung mới dừng lại.

Bởi vì suốt dọc đường cũng không có cơ hội vận động gì, mấy ngày nay Đóa Đóa cũng chưa ăn gì, xe ngựa dừng lại, nàng có chút chân tay mềm nhũn trong xe.

Đây. Chính là bởi vì chân mềm nhũn không có chút sức lực, nàng lo lắng mình sẽ ngã sấp xuống mất, khi xuống xe nhất định phải thận trọng một chút ——

Cùng với một tiếng “ầm”, Đóa Đóa mặc y phục đen che mặt xuống xe.

Lần này cả thị giác và thính giác của quần chúng vây quanh xe ngựa đều bị chấn động cực lớn, trong nháy mắt mọi người cảm thấy như sấm sét từ trên trời đánh xuống, không may bổ trúng bọn họ.

Thái tử bị đạo tặc hung ác bắt cóc?

Tên phản tặc này cũng thật quá lớn mật, dám chạy hẫng vào trong cung giương oai!

Đúng lúc thị vệ bao quanh xe ngựa đang chuẩn bị xông vào cứu thái tử “ốm yếu” của bọn họ thì lập tức, người mặc áo đen bịt mặt biểu tình thẹn thùng, hoàn toàn không phù hợp với thân hình của “hắn”, một đường chậm chậm chạy vào trong Đông cung.

“” Mọi người lại lần nữa bị sét đánh, bọn thị vệ đang định rút đao kia bỗng hiện lên suy nghĩ muốn tự chém mình một đao.

“Bên trái.” phát hiện Đóa Đóa không tìm được đường, Hoàng Phủ Dật vừa mới xuống xe cười nhắc nhở nàng.

51. Chương 51: Biểu Diễn Chấn Động Cả Hoàng Cung (2)

Nghe hẫng nhắc nhở, Đóa Đóa do lạc đường mà vô cùng ngượng ngùng dừng chân lại một chút, sau đó liền che mặt chạy về phía bên trái.

. Lại giả bộ thẹn thùng!

Bọn người vây quanh xe ngựa đều nổi giận, đường đường là một đại lão gia, xấu hổ cái gì mà xấu hổ!

Hơn nữa cái người vừa thẹn thùng vừa dửng dưng này có quen biết thái tử sao?

Không còn nghi ngờ gì nữa, mọi người vây quanh đó đều bắt đầu cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ dùng, việc này rốt cuộc là thế nào?

Hoàng Phủ Dật xuống xe, mọi người dài cổ ngó, cũng không thấy trong xe còn có ai a.

Vân tiểu thư đâu?

“Tất cả mọi người đã thấy thái tử phi lương lai rồi chứ?”

Bạch Tử Dạ đúng là cái tên chỉ sợ bọn họ còn chưa đủ loạn, lên tiếng hỏi.

“” Thái tử phi đã xuất hiện sao? Ở đâu?

Tất cả mọi người đều mờ mịt, nhưng thấy sắc mặt của Bạch đại tướng quân đã trở nên khó coi, mọi người giật mình, vội vàng gật đầu lia lịa.

“Thấy rồi, thấy rồi.”

“Ừm.” Bạch Tử Dạ cũng không nhiều lời, tùy bọn họ hiểu lầm đi, nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Dật, sau đó hẩn lập tức rời đi.

Cái liếc mắt kia của Bạch đại tướng quân đúng là một cái liếc mắt đưa tình mang nồng đậm u oán..... Liên tưởng đến lời đồn đại trong cung, mọi người một lần nữa lại có cảm giác bị sét đánh trúng.

Làm người hầu trong cung chẳng dễ dàng, chẳng những phải cẩn thận hầu hạ chủ tử, còn có thể bị sét đánh bất cứ lúc nào!

Hoàng Phủ Dật cũng đi vào Đông cung, xe ngựa cũng đi rồi, chỉ còn lại một đám người vây quanh vẫn mờ mịt không biết gì.

Thái tử phi. Ở đâu?

Một tiểu thái giám phản ứng nhanh đột nhiên run run một chút, “Vừa rồi trừ thái tử và thuộc hạ của người, chỉ có hai người khác a.”

Một là Bạch đại tướng quân đẹp mạnh mẽ đến không cần phải nói của bọn hẩn, một là người bịt mặt giả bộ thẹn thùng.....

“Răng rắc” ——

Lại là một đạo sét đánh xuống, tất cả mọi người “tĩnh ngộ”, chẳng lẽ thái tử phi chính là một trong hai “nam nhân” này?

Đừng lấy sét đánh bọn hẩn nữa a..... Việc này thật là không cho người ta con đường sống!

Tin tức này rất đáng sợ, đó cũng là lí do vì sao bọn Hoàng Phủ Dật hồi cung chưa đến nửa canh giờ, tin tức thái tử mang một nam “phi” trở về đã truyền khắp hoàng cung, ngay cả Hoàng Thượng cũng bị kinh động.

Mang theo tức giận bừng bừng chạy đến Đông cung, Hoàng Thượng vừa tiến vào liền thấy một cái lồng chim treo trên không.

Nhìn thấy có người tiếng đến, phá điều kéo cửa lồng sắt ra, bay đến trước mặt người đó, nhìn thoáng qua từ trên xuống dưới, không đầu không đuôi nói một câu, “Thật không dùng được mắt!”

52. Chương 52: Hoàng Thượng Bị Nàng Đảo Lộn (1)

“” Hoàng Thượng còn tưởng mình nộ khí xung thiên, bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Thấy hẩn không nhúc nhích, tiểu thái giám phía sau tưởng Hoàng thượng nổi giận, vội vàng lên tiếng.

“Hoàng Thượng bớt giận, ý nó nói Hoàng thượng người là cửu ngũ chí tôn, có khí thế quân vương không ai bì được, cách bao xa cũng biết ngài đang ở gần đó.”

Tiểu rất giám mặt không đổi sắc tim không đập loạn nói bậy bạ một phen nịnh hót, cũng không sợ buồn nôn.

“Cái rắm.” Phá điều khinh bỉ nhìn hẩn, sau đó lại giơ một cánh chỉ Hoàng Thượng, “Ta nói hẩn xấu rất có đặc sắc, không dùng được mắt!”

“” Thị vệ vừa mới đuổi kịp đến cửa Đông cung vừa vận nghe thấy câu này, sợ đến chân tay mềm nhũn, chỉ kém trực tiếp quỳ xuống.

Hoàng thượng cả đời này thất bại nhất chỉ có trên khuôn mặt, cho nên tối kị nhất là người khác nói hấn xấu.

Hiện giờ nghe câu này của phá đế, hấn tức sùi bọt mép, cao giọng quát to, “Người đâu, bắt nó lại rán lên cho ta, coi như ngộ thiện* hôm nay!”

(*ngộ thiện: bữa trưa)

“Chờ một chút!”

Đóa Đóa đã từ xa chạy đến, “Nồi hạ lưu diệu ——” (Dạ vâng, nguyên gốc là đao hạ lưu nhân ạ)

“” Một trận sét đánh xuống, Hoàng Thượng sắp học máu.

Lần này Đóa Đóa chạy không giống với lần chạy chầm chậm vào Đông cung lần trước, lần này là chạy như điên một mạch lại đây.

Khí thể chạy như điên này. Khụ, kỳ thật có thể nói là lay động cả núi, làm người ta rung động. =.=

Thế là tất cả mọi người đều rung động, ngơ ngác nhìn nàng chạy đến.

Hoàng Thượng không mặc long bào, bởi vì lúc đi cấp bách, phía sau cũng chỉ có một tiểu thái giám đi theo, cho nên Đóa Đóa không ý thức được thân phận của hấn.

Chạy đến trước mặt hoàng thượng, Đóa Đóa đồng loạt kéo phá diệu đang hooảng loạn ở không trung cho vào trong lồng.

”Không thể rán nó, nó là lão bà của thần diệu của Vân tiểu thư.

“” Hoàng Thượng bị lời này làm cho kinh hãi.

Phá diệu vẫn còn nổi giận, “Cái gì mà lão bà, ta là nam!”

Nhan Đóa Đóa đề thấp giọng giáo huấn nó, “Còn ầm ĩ nữa ta sẽ cắt trụi tóc của ngươi!”

Phá diệu lập tức giơ hai cánh lên ôm đầu, ngữ khí phòng bị, “Ngươi dám!”

“” Hoàng Thượng hoàn toàn rối loạn.

Tiểu thái giám dù sao vẫn còn trẻ tuổi, có một tái tim mạnh mẽ, mới không bị Đóa Đóa và phá diệu làm cho rối loạn, vào thời khắc mấu chốt cũng tự nhiên dừng cầm ra.....

“Làm càn! Thấy Hoàng Thượng còn không quỳ xuống!”

Ách. Vị đại thúc râu ria này là Hoàng Thượng sao?

53. Chương 53: Hoàng Thượng Bị Nàng Đảo Lộn (2)

Bộ dáng hấn cùng với Hoàng Phủ Dật..... Thật sự là hoàn toàn trái ngược.....

Song nghĩ thế nào cũng không thấy có ai dám ở Đông cung giả mạo làm Hoàng Thượng, Đóa Đóa lập tức tỉnh an.

“Thảo dân. Khụ, dân nữ ra mắt Hoàng Thượng.”

Biết là Hoàng Thượng muốn rán phá diệu, nàng bèn dấu lồng sắt ra phía sau mình, “Hoàng thượng, cái này, kỳ thật nó ăn không hề ngon a.”

“” Tiểu thái giám cũng kiên trì không ngừng, liều mạng nói một câu cuối cùng, “Con chim lớn mặt này dám xúc phạm Hoàng Thượng!”

“Ta không phải nói là hấn xấu có đặc sắc sao.” Phá diệu bất mãn xen mồm.

“” Nhan Đóa Đóa yên lặng rơi lệ, phá diệu, ngươi biết quá nhiều rồi, trách không được người ta phải diệt khẩu!

Nghe chữ “xấu” này, Hoàng Thượng đang rối loạn lại bị tức giận làm cho “sống lại”, “Lớn mặt!”

“Hoàng Thượng bớt giận!” Nhan Đóa Đóa vội vàng lên tiếng, “Kỳ thật nó hoàn toàn nói bậy!”

Hoàng Thượng tức giận lộ ra mặt, “Ý của ngươi là nói trẫm nhìn đẹp trai?!”

Cái này, làm người không thể trái lương tâm a.

Nhan Đóa Đóa rối rắm thật lâu, cuối cùng phát hiện, “Hoàng Thượng, ta cảm thấy ngài nhìn rất. phức tạp khó hiểu!”

“.” Lại có một từ ngữ mới mẻ độc đáo để hình dung về gương mặt của Hoàng Thượng .

“Đây là có ý gì? !”

“Khụ, cái này.” Nhan Đóa Đóa vắt óc suy nghĩ, sau đó đột nhiên bỏ khăn che mặt đen xuống, “Người xem gương mặt ta đây, vùng đất bằng phẳng.”

Hoàng thượng & tiểu thái giám: đó là bởi vì mặt ngươi rất lớn.

Nhan Đóa Đóa thanh thanh cổ họng, “Việc này. Cái gọi là tương do tâm sinh (tương mạo là do tâm mà ra), Hoàng Thượng trong đầu đều là suy nghĩ việc quốc gia đại sự, cho nên nhìn tương đối khó hiểu phức tạp!”

Hoàng thượng lần đầu tiên nghe được cách kiến giải này, cảm thấy tương đối hài lòng, khuôn mặt vốn đang giận đã bắt đầu có nụ cười.

Tiểu rất giám khâm phục, đây quả là chiêu vỗ mông ngựa rất tốt*! Nhân tài!

(*nịnh hót)

Được tiểu thái giám nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, Nhan Đóa Đóa “khiêm tốn” cười cười, thấp giọng, thấp giọng.

Nàng đây cũng chỉ là vì cứu phá điều thôi nha.

Nếu cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, vậy nàng cứu một mạng chim, dù thế nào cũng có thể hơn xây bảy cái lồng chim nha?

Hoàng Thượng say mê ngây ngất diện mạo của mình, đã đem lời lúc nãy quên sạch, “Ngươi tên là gì?”

“Khụ. Làm việc tốt không cần để lại danh tính.”

54. Chương 54: Giảm Béo Biện Pháp Mạnh (1)

Nói câu này xong, Đóa Đóa lập tức lấy khăn đen che mặt lại, tiếp tục làm người che mặt của nàng.

. Hoàng thượng bị . . . lần hai.

Nhan Đóa Đóa trong lòng rơi lệ, nàng cũng không muốn dọa người như thế a!

Nàng lại thuộc tuýp người rất chú trọng ngoại hình, nàng còn phải ở lại hoàng cung một khoảng thời gian, thật sự là không muốn để mọi người biết trước khi nàng giảm béo thành công đã mang hình dạng như bây giờ .

“Hoàng thượng, ta đi trước!” Đóa Đóa nói xong liền nhấc chân chạy như điên.

“Đứng lại!”

Thật vất vả mới gặp được một người tinh mắt như thế, có thể phát hiện ngoại hình mị lực của hần, Hoàng thượng không thể dễ dàng thả nàng rời khỏi như thế được.

“Ngươi là người của Đông cung ?”

Ách. “Đúng vậy.”

Hoàng thượng nhìn hình tượng của nàng, vừa vặn phản ứng lại, đây không phải là hắc y “Tội phạm” che mặt sao?

“Người là nữ?” Bởi vì kinh ngạc, Hoàng thượng buột miệng hỏi.

“.” Ô ô, không cần đả kích người ta như vậy chứ!

Chỉ nhìn qua bề ngoài nhận lầm cũng không nói gì, mà hiện tại Hoàng thượng cũng đã cùng nàng nói chuyện một lúc lâu như vậy rồi thế mà vẫn cho nàng là nam ?

“Ta là nữ , ” Đóa Đóa rơi lệ, “Hoàng thượng, nếu như không có việc gì, ta đi về trước đây.”

Ô ô, nàng muốn lui vào góc tường ngồi chồm hổm vẽ vòng tròn.

Hoàng thượng cũng không phải không biết xấu hổ , cả hai đều là người ngoại hình. đặc biệt, đồng bệnh tương lân (cùng cảnh ngộ) người ta còn vừa mới khen hần, hần sao có thể đả kích người như thế được?

Nhìn từ trên xuống dưới, Hoàng thượng muốn tìm ra một câu khen để nói, cuối cùng vẽ mặt hần hiện lành cười cười, “Tiểu cô nương, nhìn người cũng rất cường tráng.”

“.” Ô ô, người trong cung các người đều là khen người ta như thế sao.

Lần này Đóa Đóa thật sự rơi lệ, hơn nữa bị kích thích cực lớn, chờ Hoàng thượng đi rồi, nàng liền đi tìm Hoàng Phủ Dật thương lượng, muốn ở trong Đông cung “Hãng hái xây dựng” ——

Kỳ thật chỉ là đóng đinh hai tấm ván gỗ lại với nhau mà thôi.

“Đây là muốn làm cái gì?” Hoàng Phủ Dật bật cười hỏi.

“Độc thúc ta giảm béo.”

Giải thích một lần mục đích của nàng cho Hoàng Phủ Dật nghe, thế là sau thời gian một chung trà, trước cửa tấm điện Đông cung xuất hiện thêm hai tấm ván gỗ bị đóng đinh lại với nhau.

Khe hở giữa hai tấm ván gỗ không lớn, vừa vặn có thể chứa được một người có vóc dáng bình thường đi qua, đương nhiên, Đóa Đóa là không qua được

Phương pháp của nàng rất đơn giản, nhốt chính mình ở trong tấm điện, mỗi ngày gọi người đưa nước và rau xanh đến.

55. Chương 55: Giảm Béo Biện Pháp Mạnh (2)

Cho nên tại trước khi đi qua được khe của tấm ván gỗ, nàng cũng chỉ có thể xem mình như động vật ăn cỏ.

Nếu có sức, nàng liền vận động vài cái, còn không có sức, nàng liền xách ghế đi ra ngoài cửa nhìn, nàng muốn đi ra ngoài. Ô ô.

Vì vậy bắt đầu từ hôm đó, người đi qua ngoài tấm điện thường có thể nhìn thấy bên trong có một người mất tủa ra tia sáng màu xanh ngời đó, tất cả mọi người đều cảm thấy, ánh mắt kia rất rõ ràng chính là ——

Ta muốn ăn thịt.

Đóa Đóa nếu chỉ là nhìn thôi thì cũng không có gì, nhưng bởi vì sợ con Phá diệu kỳ quái kia ngày nào đó lại muốn bóp chết nàng, bên cạnh Đóa Đóa lại không có ai để ngăn chặn lại, mỗi ngày đều có cung nữ thái giám luân phiên đi vào hầu nàng.

Số bọn họ thật khổ!

Người đi vào tấm điện đều sẽ giống nhau mà lui vào góc tường, cố hết sức tránh né ánh mắt của nàng, tránh để nàng quá đói mà nóng nảy, cắn bọn họ một miếng.

Đồng thời với việc lo lắng sợ hãi, bọn họ cũng là bội phục Hoàng Phủ Dật.

Mỗi tối Thái tử đều ở trong tấm điện, cũng không sợ bị cắn mất mấy miếng thịt, quả nhiên là người của hoàng gia, có sự gan dạ!

Biện pháp giảm béo mạnh của Đóa Đóa như vậy mà lại rất có hiệu quả, ngày đầu tiên khi Hoàng Phủ Dật quay về tắm điện, đều tưởng cái ở trên giường là một bộ y phục, nhìn một lát, đã có thể nhìn ra đó là một người

Lại qua một khoảng thời gian, đã có thể nhìn ra, kia thực sự là một người!

“Ta cảm thấy ta có thể đi ra ngoài rồi.” Vào một buổi tối, Nhan Đóa Đóa nằm úp sấp ở trên giường, hữu khí vô lực hướng về phía Hoàng Phủ Dật ở bên kia của giường lớn nói.

Tiến cung rồi cũng giống như lúc trước đã từng nói vậy, bọn họ là ngủ trên cùng một chiếc giường.

Có điều giường ở tắm điện Đông cung đại khái có thể cho hai mươi người ngủ được, giữa bọn họ cũng cách một khoảng khá xa.

“Vậy bây giờ liền đi thử xem sao?” Hoàng Phủ Dật cười hỏi.

Biện pháp giảm béo của Đóa Đóa mặc dù hiệu quả cũng nhanh, nhưng cũng cực kì tổn hại thân thể, mỗi tối hẳn đều chờ nàng ngủ rồi sẽ đút cho nàng một viên được hoàn, tránh cho nàng làm mình đói quá mức.

“Cái đó.” Nhan Đóa Đóa thực rơi lệ mà thẳng thắn nói, “Ta không dám.”

“Có cái gì mà không dám ?”

“Ta sợ vạn nhất ta không ra được, bị kẹt lại.”

Ô ô, nàng không dám nghĩ đến nữa.

Hoàng Phủ Dật cố nín cười, “Sẽ không đâu, nàng hiện tại dường như còn gầy hơn ta.”

Đóa Đóa chậm chậm so sánh hai người bọn họ, “Hình như ta vẫn còn. hơi to một chút.”

“Đứng lên đo sẽ biết.” Hoàng Phủ Dật kéo nàng đứng lên.

56. Chương 56: Nhào Vào Trong Lòng

Đóa Đóa đã đói đến không còn sức lực gì, mặc hẳn kéo đứng lên.

Hai người mặt đối mặt, đứng rất gần, Đóa Đóa so sánh, thực kinh ngạc vui sướng ngẩn đầu, “Hình như quả thực so với người.” Gây a.

Lời phía sau còn chưa nói xong, đã bởi vì nàng vừa ý thức được hai người đứng gần như thế, đã sắp ôm lấy nhau rồi.

Hơn nữa thế nào mà lại thấy Hoàng Phủ Dật đẹp trai hơn vậy.

Mây bay, đều là mây bay!

Đóa Đóa vội vàng cúi đầu, nhưng chính là vì quá vội vàng , nên ngay tức khắc liền nhào vào trong lòng Hoàng Phủ Dật.

Vốn đã không còn sức lực gì, lại va chạm như thế, nàng thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, vội vàng bám lấy Hoàng Phủ Dật để giữ thăng bằng.

“Ta không phải cố ý ôm người!” Đóa Đóa vội vàng giải thích, “Ta cũng không định chiếm tiện nghi của người.”

Hoàng Phủ Dật thở dài một tiếng, vừa ôn hòa vừa bất đắc dĩ cười cười, “Không có việc gì.”

“” Ngữ khí của hẳn hình như là vô lực phản kháng nữ sắc lang, chỉ có thể chịu đựng mà nuốt phực con sói nhỏ đó.

Ô ô, nàng bị oan a!

Nhan Đóa Đóa rơi lệ buông tay ra, quyết định sau này nhất định phải tránh thật xa hẳn ra, ngàn vạn lần không thể làm chuyện khiến người ta hiểu lầm nữa.

“Vây, ta hình như có thể đi ra ngoài rồi, ta đi thử xem đã.”

Hoàng Phủ Dật nhanh hơn nàng, đi ra khỏi tấm điện trước nàng vài bước, liền đứng ở ngoài cửa nhìn nàng. Đóa Đóa có chút khần trương, thật cẩn thận bước ra một bước, một hồi lâu mới bước được bước thứ hai——

“A. Ta đi ra được rồi!” Đóa Đóa mừng rỡ nhảy nhót, lại quên việc thể lực của mình hiện tại cực kém.

Vì thế lúc nàng đặt chân xuống mặt đất, chân liền yếu ớt ngã về phía trước, vừa lúc rơi vào trong lòng Hoàng Phủ Dật.

Nàng có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Đó là ý thức cuối cùng trước khi Nhan Đóa Đóa té xỉu.

Ôm nàng, thừa dịp bốn bề không có ai, Hoàng Phủ Dật còn nâng cánh tay xốc xốc nàng lên, hiện tại đã rất nhẹ.

Đóa Đóa vẫn che mặt, hắn vô cùng tò mò mặt nàng bây giờ trông như thế nào, nhưng ngón tay vừa chạm tới mặt nàng, miệng Đóa Đóa liền há ra, cắn ngón tay hắn.

“Ta muốn ăn thịt.” Nàng mơ hồ nói.

Hoàng Phủ Dật cười to, lập tức gọi người làm món thịt dễ tiêu hóa đến, cho nàng ăn một bữa thật đã.

Người còn chưa thực sự thanh tỉnh, Nhan Đóa Đóa chậm rãi mở mắt ra, “Thật đẹp trai.”

Mơ thấy soái ca sao?

Trong lòng cười, nhưng Hoàng Phủ Dật vẫn mang vẻ mặt quân tử, “Thật sao?”

57. Chương 57: Đường Như Bị Thái Tử Hoài Nghi

Hắn hỏi khiến Đóa Đóa bị dọa nhảy dựng, người cũng tỉnh ra.

Vội vàng từ trong ngực hắn chạy ra, Đóa Đóa vẻ mặt nghiêm túc, “Đương nhiên là giả!”

Hoàng Phủ Dật vẻ mặt thuần lương vô hại, “Mọi người đều nói ta nhìn suất, tại sao Nhan tiểu thư lại không cho là vậy?”

“Khụ, này. Là thế này, suất hay không suất đối với ta mà nói đều là phù vân.” Đóa Đóa rất nghiêm túc.

Hoàng Phủ Dật nhin cười khen nàng, “Nhan tiểu thư cảnh giới thật cao.”

“Khụ, tạm được.”

Hoàng Phủ Dật đột nhiên lắc đầu thở dài, “Vừa rồi ta còn tưởng là Nhan tiểu thư cố ý nấp trong ngực ta, muốn chiếm tiện nghi của ta, giờ nghe Nhan tiểu thư giải thích như vậy, ta mới biết được, cũng giống như chuyện chảy máu mũi, ta lại trách lầm người.”

“.” Nhan Đóa Đóa rơi lệ, đây thật sự không phải là cố ý nói nàng sao? Ô ô.

Đồng cung tiểu trù phòng lại đưa đến một bàn ăn khuya, đều là những món dày công chuẩn bị, mặc dù dùng rất nhiều thịt, nhưng cũng rất dễ tiêu hóa, cũng không nhiều dầu mỡ.

Nhan Đóa Đóa vừa muốn chảy nước miếng lại muốn chảy nước mắt, “Nhìn thật ngon.”

“Vây ăn đi,” Hoàng Phủ Dật đem đũa nhét vào trong tay nàng, “Ăn một chút, không thể phát phì.”

“Quá muộn, muộn như vậy ăn thức ăn, rất dễ mập ra.”

Nàng thật vất vả mới gầy xuống, vẫn rất quý trọng thành quả lao động của bản thân.

“Thêm chút thịt cũng không có việc gì, tròn núc ních, rất thú vị.”

Kỳ thật hẳn rất thích dáng vẻ Đóa Đóa trước khi giảm cân, cảm giác rất khả ái, cùng tính cách của nàng thật rất xứng.

Đóa Đóa không ý thức được giọng điệu sủng nịch của hắn, lập tức kháng nghị, “Ta không muốn tròn, ta muốn biến đẹp.”

Hoàng Phủ Dật bật cười, “Được, đẹp thì đẹp.”

Đang nói hắn hỏi nàng, “Sao cô còn che mặt?”

“Ta chờ mỹ dung thành công mới tháo xuống.” Hắc hắc. Nàng nhất định phải biến thành mỹ nữ!

“Cô đã thích đẹp như thế, sao lúc trước không chú ý?”

Khụ. “Này. Hắc hắc,” Nhan Đóa Đóa gượng cười hai tiếng, “Ai cũng đều có một thời tuổi trẻ khinh cuồng, không hiểu chuyện mà!”

“Ồ?” Hoàng Phủ Dật tâm lí có chút nghi hoặc, nhưng trên khuôn mặt vẫn cười nhẹ, “Nhan tiểu thư giờ đã hiểu chuyện rồi, đã đủ tuổi?”

“Khụ. Đúng vậy.”

58. Chương 58: Đường Như Có Người Ghen (1)

“Nhan tiểu thư bao nhiêu?” Hoàng Phủ Dật cười hỏi.

“.” Hảo vấn đề!

Ô ô, nàng cũng muốn biết mình hiện bao nhiêu tuổi.

Ngẫm lại dáng người mình hiện giờ, Nhan Đóa Đóa đoán một chút, “Ta mười tám.”

“Oh?” Hoàng Phủ Dật ánh mắt lóe lên, “Vậy Nhan tiểu thư sau này phải sửa miệng, bởi vì Vân Tri Hiểu nàng mới mười sáu.”

Nàng không nghĩ thừa nhận thân phận thật có thể nói là có nguyên nhân khác, tại sao nàng lại phải nói dối cả tuổi tác?

“Khụ, hắc. Vậy sao? Mười sáu tốt!”

Nhan Đóa Đóa uống một ngụm trà cho đỡ sợ, còn may nàng không thừa nhận nàng chính là Vân Tri Hiểu, bằng không chẳng phải là lộ rồi sao?

“Nhan tiểu thư hình như cùng con chim hoa hộc kia đã sớm quen biết?” Hoàng Phủ Dật làm như lơ đãng hỏi nàng.

“Không quen!” Lần này dĩ nhiên là phá điều vội vàng kéo lồng sắt bay lại, thè thốt phủ nhận. Đóa Đóa bị nó đột nhiên xuất hiện dọa nạt nhảy dựng, lập tức cũng phủ nhận, “Không quen.”

Phá điều đứng trong lồng, tiếng nói nghe có chút kinh ngạc, “Người gây nhiều như thế?”

“Hắc hắc.” Nhan Đóa Đóa rất là cao hứng.

“Sao người còn che mặt?” Phá điều vương một cánh, lớn giọng nói, “Tháo xuống cho ta xem xem!”

“. Không tháo.” Đóa Đóa nắm chặt cái khăn đen.

Bóng chim chợt lóe, phá điều đã từ trong lồng bay ra ngoài, ỷ vào ưu thế dáng người, tiến tới cái khăn đen che mặt của Đóa Đóa.

“A!” Đóa Đóa bị dọa nhảy dựng, không chỉ là bởi vì phá điều đột ngột động cánh, hơn nữa.

Nàng sao cảm thấy hoa mắt, như là nhìn thấy một nam nhân thật suât?

Hơn nữa người nọ còn đưa tay chỉ vào đầu nàng, bĩu môi, sau đó nàng liền nghe tiếng phá điếu, “Còn có thể nhìn.”

“” Nhan Đóa Đóa nghĩ mình đối sinh ra ảo giác.

Hoàng Phủ Dật ngồi bên cạnh híp mắt nhìn, vươn tay muốn bắt phá điếu.

Trước hấn một bước, phá điếu tự mình bay đi, quay về lồng chim, có chút đặc ý nhìn Hoàng Phủ Dật, “Ta là người đầu tiên thấy gương mặt của cô ta!”

Hoàng Phủ Dật hơi cười, “Vây cũng phải xem ai nhìn được lâu hơn.”

Phá điếu hai cánh ôm trước ngực, rất là cao ngạo ngẩng đầu, “Ta cũng không muốn nhìn lâu.”

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Ta muốn.”

59. Chương 59: Giả Vờ Thân Mật Vẫn Rất Thân Mật (1)

“” Nhan Đóa Đóa hoàn toàn bối rối, một người một chim này nói cái gì.

Có điều sao nàng lại cảm thấy trong không khí có mùi dấm chua nhỉ?

Nàng nhìn một vòng trên bàn, phát hiện đồ ăn không có bỏ thêm dấm chua gì, kỳ quái a.

Nàng cầm lồng chim lên, “Ta có chuyện phải nói với nó, một lát sẽ trở về.”

Nói xong bỏ chạy.

Nàng tưởng Hoàng Phủ Dật không có võ công, thính lực cũng giống như người bình thường, cho nên chạy đến hơn hai mươi thước, thấp giọng hỏi phá điếu.

“Người là điều hay yêu, hay. Điều nhân?”

Phá điếu tức giận nhìn nàng, “Người hỏi cái này để làm gì?”

“Hình như ta vừa thấy người ở dạng người?”

Phá điếu hơi hơi sững sốt, nàng nhìn thấy hấn?

Lập tức hấn lắc đầu phủ nhận, “Người hoa mắt!”

Thật là hoa mắt?

Nhan Đóa Đóa bán tín bán nghi, bất quá theo tính cách của con phá điếu này, nếu nó thật sự có thể biến thành hình người, đã sớm khoe ra mới đúng.

Mang theo nghi hoặc, nàng trở lại chỗ ngồi.

Đoạn đối thoại này bị Hoàng Phủ Dật nghe hết, hình người?

Hấn nhìn con chim hoa hoa lục lục kia, nó rốt cuộc là cái quái gì?

Phá điếu hừ một tiếng, kéo theo lồng chim đi, tiểu vương hấn không cho người xem!

Hoàng Phủ Dật cười cười, nhìn Đóa Đóa, “Người đã giảm béo thành công, chúng ta cũng nên thành thân .”

“Tốt, trong cung.”

Nhan Đóa Đóa ngừng bật, ngây ngốc nhìn tay mình. Trên đó nhiều thêm một đôi tay sói.

Nàng từ đôi tay một đường nhìn qua, xác thật là mọc ở trên người Hoàng Phủ Dật.

Hoàng Phủ Dật sờ tay nàng?

Nhan Đóa Đóa cảm thấy mình thật sự là giảm béo giảm đến nhìn thấy ảo giác.

Đem ánh mắt biến hóa của nàng đều thấy ở trong mắt, Hoàng Phủ Dật nhin cười, chừng chạc đang hoàng nói, “Từ giờ bắt đầu, chúng ta nhất cử nhất động không thể bị người phát hiện sơ hở, nếu là vị hôn phu thê, thì nên thân mật một chút.”

Hắn thở dài, “Đắc tội.”

“Không, không sao.”

Nhan Đóa Đóa nhắc nhở mình phải bình tĩnh.

Này là tuyệt đối “Quân tử chi sờ”, cái gì soái ca, cái gì tim đập nhanh, phù vân, đều là phù vân!

“Ta đây sau này đã kêu cô là Đóa Đóa?”

“.....” Đóa Đóa nháy mắt vài lần, lại là một đóa phù vân bay qua.....

60. Chương 60: Giả Vờ Thân Mật Vẫn Rất Thân Mật (2)

“Khụ, cái, người ngoài nghĩ ta là Vân Tri Hiếu a.”

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Coi như đây là nữ danh của cô, chỉ có người thân mới gọi như thế.”

“.” Hôm nay phù vân có chút nhiều.

Đóa Đóa cố hết sức bình tĩnh, “Được, ta đây đi về ngủ trước.”

Hoàng Phủ Dật đứng lên, “Cùng nhau trở về.”

“.” Ô ô, thế này bảo nàng bình tĩnh thế nào hả.

Đóa Đóa nghĩ muốn rút tay mình về, “Hắc hắc, bây giờ không có ai, không cần diễn trò.”

Hoàng Phủ Dật vẫn cười nhạt, nhìn thì cảm thấy quang minh lỗi lạc, không có gì đáng nghi, “Trước kia chưa từng cầm tay người khác, muốn luyện tập một chút.”

“.” Cái, ta nghĩ người không cần luyện tập.”

Ô ô, hẳn tuyệt đối thuộc loại tự học thành tài, còn luyện nữa là có thể vì nước giành vinh quang rồi!

Hoàng Phủ Dật thập phần khiêm tốn cười, “Đáng luyện tập còn có rất nhiều.”

“.” Nhan Đóa Đóa sợ đến cả kinh, cứng rắn rút tay ra, bỏ chạy, “Ta. A!”

Thì ra đã đến cửa tắm điện, nàng thiếu chút nữa đã trực tiếp đụng vào cửa, may mắn Hoàng Phủ Dật kéo nàng lại, mới không đụng đầu vào.

Chỉ là. Người nàng đã trong lòng Hoàng Phủ Dật.

Hoàng Phủ Dật cười cúi đầu nhìn nàng, “Tạ Nhan tiểu thư phối hợp, ta đang muốn luyện tập cái này.”

“.” Ô ô, đập đầu khóc lớn.

Nhan Đóa Đóa trong lòng dùng tư thế nước mắt chạy vội một vòng, sau đó nhìn hắn, “Luyện tập đủ rồi chứ.”

Ô ô, tha nàng thuần khiết lại yếu ớt lại dễ dàng hiểu sai mà ch1u ý chút đi! Đừng cho nàng nhiều đóa phù vân như thế!

Hoàng Phủ Dật mặt lộ vẻ nghi hoặc, “Người khác cũng ôm như thế? Sao cảm giác không đúng lắm?”

“Cái. Không bằng người ngày mai tìm người đi nghiên cứu nghiên cứu, kỳ thật ta cũng không hiểu lắm.”

“Vậy vừa lúc chúng ta cùng nhau thảo luận một chút,” Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Bằng không ta sợ ta cái gì cũng không hiểu, khiến cô cười.”

“.” Ô ô, sao nói thế nào cũng không đúng?

Nhan Đóa Đóa thập phần hâm mộ nhìn Hoàng Phủ Dật, người ta sao lại quân tử như thế chứ, người ta sao lại bình tĩnh như thế chứ.

Ồ ô, nàng muốn đi góc nhà sám hối, nàng có tội!

61. Chương 61: Bị Hôn. (1)

Một lúc sau, Hoàng Phủ Dật cuối cùng cũng buông nàng ra, Nhan Đóa Đóa như được cứu chạy nhanh ra phía cửa, trốn vào sau tấm bình phong, với được cái khăn đen che đi khuôn mặt xanh mét doạ người của mình.

Đáng sợ như thế này, có phải sau này hắn sẽ không bao giờ đến gần nàng nữa không?

Đóa Đóa rất yên tâm quay về giường nằm, tiếp đó Hoàng Phủ Dật lại áp sát đến, dang tay ôm lấy nàng một cách vô cùng tự nhiên.

Nhan Đóa Đóa trong lòng rơi lệ, “Sao lại ôm nữa rồi?”

Hoàng Phủ Dật mỉm cười, “Trước khi ngủ ôn tập lại một chút.”

“. Ôn tập thì ôm một lúc là đủ rồi.”

“Ôm nhiều hơn thì càng tốt, quen tay hay việc thôi.”

“Nhưng.” Nhan Đóa Đóa vẫn còn muốn kháng nghị.

“Xuyt,” Hoàng Phủ Dật cười nhìn nàng, “Không phải nàng nói khi đắp mặt nạ mà nói chuyện sẽ để lại nếp nhăn sao?”

“.” Ô ô, không còn lời nào để nói, trên mặt nàng quả thật sẽ không xuất hiện nếp nhăn, nhưng nàng vẫn nên cẩn thận một chút, không cẩn thận đập nhanh quá có thể nứt ra a!

Kháng nghị liên tiếp bị vô hiệu, Nhan Đóa Đóa âm thầm rơi lệ duỗi tay lần mò cái tủ bên cạnh giường, cuối cùng cầm được một cái hộp gỗ.

“Nàng định làm gì?”

Nhan Đóa Đóa vẻ mặt bi tráng, “Đánh ngất bản thân.”

Nếu không nàng cũng sẽ vì tim đập quá nhanh mà ngất xỉu, dù sao cũng là ngất, nàng vẫn nên “tự kết liễu” thì hơn.....

Hoàng Phủ Dật chỉ mỉm cười, cũng không có ngăn cản nàng.

Cho nên bạn Đóa Đóa nâng cao cái hộp, nện xuống cái đầu thân yêu của mình.....

“Bốp” một tiếng, hộp gỗ lại nện ở trên đầu Hoàng Phủ Dật, mà nàng thì bị hôn.

Ảo giác, ảo giác, thực ra hộp gỗ nện trên đầu nàng, nàng ngất xỉu rồi.

Nhan Đóa Đóa nhắm chặt mắt, chuẩn bị ngất xỉu, nhưng cảm xúc ầm áp trên môi vẫn chân thật như vậy.

Đây là hậu di chứng, hậu di chứng. có đúng không?

Trong lòng run sợ, Nhan Đóa Đóa từ từ mở mắt ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt anh tuấn phóng đại của Hoàng Phủ Dật.

Hình như thật là. Bị hôn?

Nàng chớp chớp liên tục vài cái, cuối cùng cũng ý thức được mình nên lùi lại, nhưng cánh tay mạnh mẽ của Hoàng Phủ Dật vẫn ôm chặt nàng, làm nàng căn bản không thể cử động được.

“Cái.”

Môi của hai người vẫn dính vào nhau, vừa nói liền ma sát môi của đối phương, đây là sự mờ ám mà Nhan Đóa Đóa không thể thừa nhận nổi.

Cho nên nàng vội vàng ngậm miệng, cũng không dám... lên tiếng nữa, chỉ duỗi tay muốn đẩy cánh tay của Hoàng Phủ Dật ra.

62. Chương 62: Bị Hôn. (2)

“Đừng nhúc nhích.” Hoàng Phủ Dật cuối cùng cũng lên tiếng nói chuyện.

“.” Ô ô, vì sao?

“Ta bị choáng,” Hoàng Phủ Dật dùng giọng “suy yếu”, “Bây giờ không thể cử động.”

“.” Ô ô, lời này nghe hình như là thật.

Thế là Đóa Đóa cũng chỉ có thể ngây ngốc không nhúc nhích, giữ nguyên trạng thái, nàng tưởng tượng ra một đám mây nhỏ, che trước gương mặt quá mức anh tuấn của Hoàng Phủ Dật.

Sau đó nàng liền phát hiện. Như thế này rất giống hình vẽ trên gạch men a.

Thì ra gương mặt nàng vẽ là có điểm không thuần khiết như thế này, gương mặt này, thế nào lại làm cho nàng cảm thấy vô cùng tàn ác a?

Ô ô, nàng cũng muốn thử đập hủ a!

Trên khuôn mặt Đóa Đóa có một lớp mặt nạ, vì thế không thể thấy rõ sắc mặt nàng hiện giờ, nhưng Hoàng Phủ Dật cảm nhận được rất rõ hai má nàng đang tỏa ra nhiệt khí.

Trong lòng bật cười, còn có chút quyến luyến không rời, Hoàng Phủ Dật cuối cùng cũng tha nàng.

Xem ra vẫn phải nhanh nhanh thúc giục công tác chuẩn bị đại hôn, mau mau cưới nàng về nhà mới tốt.

Ô ô, được cứu rồi!

Đóa Đóa lập tức lui về phía sau, “Người người người.”

“Đắc tội,” Hoàng Phủ Dật làm bộ vô cùng hối lỗi, “Ta chỉ là muốn giúp nàng ngăn cái hộp gỗ kia đập xuống, không ngờ lại hôn nàng.”

“.” Ô ô, sao có thể khéo như vậy, tổng cộng tất cả mọi nơi trên mặt nàng, đều bị hân hôn mất rồi.

“Lúc vừa mới bắt đầu nàng cũng không muốn từ chối ta a.”

“Ta nghĩ người chỉ đùa thôi.”

“.” Được rồi, hân là hảo tâm.

Nhìn Hoàng Phủ Dật trên mặt luôn là biểu hiện chân thành, Nhan Đóa Đóa một chút cũng không hoài nghi lời hân nói.

Ô ô, kỳ thật chỉ là môi chạm môi thôi, nếu không thần sắc của hân làm sao có thể không thay đổi như thế kia? Đều do nàng hiểu lầm thôi!

Trong lòng ăn năn hối lỗi một phen, Đóa Đóa lập tức phản ứng lại, “Người bị đập trúng, không bị thương chứ?”

“Không sao,” Hoàng Phủ Dật cười nói, “Không cần lo lắng.”

“Vẫn nên gọi thái y xem qua một chút đi.”

“Từ nhỏ thân thể ta đã suy yếu, cho nên không thích gặp thái y,” Hoàng Phủ Dật cười cười, “Tự xoa xoa một chút là ổn rồi.”

“.” Cảm giác tội lỗi của Nhan Đóa Đóa ngày càng tăng lên.

Hân là vì cứu mình nên mới bị như thế a, cho nên Nhan Đóa Đóa lại tiến lại gần hân một chút, “Ta giúp người.”

Khuôn mặt Hoàng Phủ Dật vẫn bình tĩnh như cũ, vừa lòng tươi cười, nhìn thần sắc nàng có chút kì cục, còn thật sự nghiêm túc xoa xoa nơi mà hắn bị đánh trúng.

63. Chương 63: Bị Thái Tử Lừa Hôn (1)

Tiểu nha đầu này sao có thể đơn thuần dễ lừa đến mức này cơ chứ?

Hoàng Phủ Dật trong lòng bất đắc dĩ cười, sau này hắn phải trông chừng nàng cho tốt, miễn cho nàng bị người khác lừa mất.

Mười ngày sau, là ngày đại hôn của Thái tử.

Sau những lễ tiết vô cùng phiền phức liên tiếp, Đóa Đóa cuối cùng cũng có thể trốn về tân phòng.

Nhưng mà trước khi rời đi, Hoàng Phủ Dật đột nhiên thấp giọng dặn dò Đóa Đóa. “Sau khi trở về phòng không được mở khăn hi.”

“Vì sao?” Cách một tấm khăn hi, Đóa Đóa cũng không thấy rõ vẻ mặt hắn, rất thắc mắc hỏi.

Không vén khăn hi làm sao có thể tháo cái đồng trang sức nặng chết người này xuống được, mệt chết đi a.
.

“Nguyên nhân rất phức tạp, nhưng rất quan trọng.” Hoàng Phủ Dật trả lời thực qua loa, tuy nhiên giọng nói vô cùng nghiêm túc.

“Ta sẽ lập tức trở về.” Hắn cũng biết đồng đồ trang sức kia rất nặng, ép đến làm cổ nàng phải khom xuống, cũng không nỡ để nàng mệt như thế.

Đóa Đóa bị hắn dọa, chẳng lẽ còn có chuyện quan trọng như vậy?

Được người đỡ quay về hi phòng, nàng ngoan ngoãn ngồi trên giường, chờ Hoàng Phủ Dật trở về.

Không bao lâu sau, cửa phòng mở ra sau đó lại đóng lại, có người đi đến trước mặt nàng.

Cúi đầu có thể nhìn thấy người đến mặc áo hi màu đỏ, Nhan Đóa Đóa thật kinh ngạc, “Sao có thể trở về nhanh như thế? Không phải còn phải tiếp rượu linh tinh gì đó sao?”

“Tất cả mọi người đều biết ta thân thể không khỏe, không thể uống rượu.” Hoàng Phủ Dật nhìn Đóa Đóa cả người mặc hi phục, ngồi ở bên giường.

“ Ồ.”

Rất nhiều người đều nói vậy, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy nam nhân này làm gì có chỗ nào không khỏe đâu?

“Vì sao ta không được vén khăn hi lên hả?”

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Bởi vì ta muốn tự mình vén nó lên.” (Min: ôi cái lí do mới quan trọng làm sao =))

Hả? Đóa Đóa đang kinh ngạc sững sốt, liền cảm giác trước mắt sáng lên, khăn hi trên đầu được người ta xốc lên.

Hoàng Phủ Dật động tác rất chậm, khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười mà vén khăn hi lên, lộ ra một. . . .
. cái khăn đen che mặt.

Đã sớm biết hôm nay nàng vẫn che mặt, Hoàng Phủ Dật cũng không kinh ngạc, nhưng khi nhìn nàng chỉ lộ ra hai con mắt, trên khuôn mặt vẫn mỉm cười.

Đóa Đóa còn đang kinh ngạc, “Vì sao phải đích thân người mở? Có vấn đề gì sao?”

“Có, ” Hoàng Phủ Dật bưng hai chén rượu qua, “Uống rượu trước rồi nói.”

Hả? Nhan Đóa Đóa mơ mơ màng màng bị hấn ép uống rượu giao bôi, “Không phải chỉ là giả thành thân thôi sao? Vì sao phải làm một đồng lễ nghi như vậy?”

64. Chương 64: Bị Thái Tử Lừa Hôn (2)

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Nếu làm xong những lễ nghi này thì dứt khoát có thể coi như thật sự thành thân rồi.”

Đây là theo quy luật quái nào vậy, phải. thật sự thành thân? !

Sau khi Đóa Đóa ý thức được câu nói này, kinh ngạc đến ngây người mà mở to mắt, “Cái gì mà thật sự thành thân?”

Khuôn mặt Hoàng Phủ Dật mang theo tươi cười, tâm tình vui sướng, “Chính là nàng thật sự gả cho ta, ta thật sự cưới nàng.”

“. Trước đó ngươi không phải nói như thế !”

Hoàng Phủ Dật rũ mắt xuống, vẻ mặt áy náy, “Đó có thể là ta lừa nàng.”

“.” Bị phẫn (đau buồn căm phẫn) !

Nhan Đóa Đóa co giò chạy thẳng ra ngoài cửa, “Ta không gả đâu!”

Hoàng Phủ Dật cười cười đứng tại chỗ, cũng không tính đuổi theo nàng, “Đóa Đóa, trước khi chạy hãy nói cho biết ta những người còn lại của Vân gia đã đi đâu đi.”

“.” Lập tức lùi về phía sau, Nhan Đóa Đóa lại chạy về bên cạnh Hoàng Phủ Dật, dùng giọng nói vô tội nhất mà hỏi, “Ngươi nói cái gì? Ta nghe không hiểu.”

Nhìn đôi mắt nàng – đáng vẻ giả vờ vô tội đang trông mong, Hoàng Phủ Dật không khỏi cười to, liền cúi đầu hôn nàng một cái, “Nàng thật đáng yêu.”

Nói xong hấn cười nhìn nàng, “Ta còn tưởng Vân Tri Hiểu là một Đại tiểu thư cứng nhắc.”

“.” Chết rồi, bại lộ ?

“Ầm ầm” một tia sét đánh xuống, mồ hôi lạnh của Nhan Đóa Đóa cũng toát ra, cười gượng hai tiếng, “Hắc hắc, là ý gì a?”

Hoàng Phủ Dật ung dung thông thả nói, “Đóa Đóa, ta đã biết thân phận của nàng.”

“Hắc. Hắc, chuyện đó. không phải ngươi hiểu lầm gì đó chứ?” Đóa Đóa còn muốn xảo biện.

Nam nhân này thoát nhìn thực thật thà trung hậu, dễ bị lừa lắm a.

“Ta hiểu lầm rồi sao?” Hoàng Phủ Dật lộ ra một vẻ mặt thật thà, “Nhưng rõ ràng thủ hạ của ta nói rằng nàng chính là Vân Tri Hiểu.”

“Vậy nhất định là bọn hấn tra lầm rồi!” Nhan Đóa Đóa lập tức biện bạch, “Ta sao có thể là Vân Tri Hiểu được, tất cả mọi người đều biết Vân Tri Hiểu là đại mỹ nữ, lúc chúng ta vừa quen nhau ngươi cũng từng nhìn thấy khuôn mặt của ta, ta sao có thể là mỹ nữ được chứ!”

“Tra lầm rồi?” Vẻ mặt Hoàng Phủ Dật thoát nhìn có chút nghi hoặc.

Ồ? Hình như thật sự tin tưởng nàng thì phải? Mặt Nhan Đóa Đóa lộ vẻ vui mừng, không ngừng cố gắng.

“Đương nhiên , vả lại nếu ta là Vân Tri Hiểu, ta đã sớm nói rõ thân phận , cần gì phải giấu diếm ngươi chứ.”

Hoàng Phủ Dật rũ mắt, vẻ mặt thương cảm, “Có lẽ vì nàng không muốn gả cho ta thì sao.”

65. Chương 65: Bị Lừa Thổ Lộ (1)

Hắn thở dài, “Ta biết ta chỉ có cái hư danh là thái tử, lại luôn ồm yếu, còn nàng là Đại tiểu thư của Vân gia, không muốn gả cho ta cũng là điều đương nhiên.”

Cho rằng hắn là thật sự thương cảm, Nhan Đóa Đóa vội vàng an ủi hắn, “Làm gì có, người rất tuần tú, vả lại tính tình cũng ôn hòa, nhất định là một ông xã tốt biết dịu dàng săn sóc. Khụ, là phu quân tốt, tuyệt nhiên chính là người tình trong mộng của các nữ hài đấy.”

Ồ ô, nếu như nàng ghét bỏ hắn thật thì đã không cần lúc nào cũng phải xem trước mắt như đám mây đang nhẹ nhàng bay rồi!

Hoàng Phủ Dật giấu đi ý cười, hỏi nàng, “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật !”

“Nếu đã như vậy, lần này lại càng phải thật sự thành thân.”

“” Ở đâu mà đưa tới cái kết luận này vậy?

Nhan Đóa Đóa rơi nước mắt hỏi hắn, “Ban đầu rốt cuộc là người dự định giả vờ thành thân hay là thật sự thành thân?”

“Thật sự thành thân.” Hoàng Phủ Dật hiếm có nói câu thật lòng.

“Vì sao?”Ồ ô, hóa ra từ lúc bắt đầu nàng đã bị lừa rồi!

“Bởi vì bọn họ tra ra nàng là Vân Tri Hiếu.”

“Nhưng ta không phải.”

“Nhưng nàng cũng vừa nói ta sẽ là một phu quân tốt,” Hoàng Phủ Dật cười cười mà nói, “Ta chấp nhận lời thổ lộ của nàng.”

“”Ồ ô, để cho nàng mặc sức rơi lệ đi!

“Đó không phải thổ lộ a.”

“Là ta hiểu lầm rồi sao?” Trong mắt Hoàng Phủ Dật xẹt qua tia buồn bã, “Ta còn tưởng là cuối cùng cũng có người thích ta.”

Ách. Không cần có cảm giác tội ác, không cần có cảm giác tội ác, Nhan Đóa Đóa thầm nhắc nhở chính mình.

“Nàng ngủ trước đi, ” Hoàng Phủ Dật cười khổ một cái, “Ta nghĩ yên tĩnh một chút.”

Ồ ô, sao có thể không có cảm giác tội ác được a!

Nhan Đóa Đóa nhìn thấy dáng vẻ bi thương của hắn, “Chuyện đó, kỳ thật. Cho nên. Người hiểu rõ chưa?”

“Không rõ.” Hoàng Phủ Dật giả vờ bộ dạng mờ mịt, nhưng trong lòng thì lại đang mỉm cười chờ mong.

“Chính là. Chuyện đó. Người thật sự là rất tốt nha.”

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Nàng không cần an ủi ta.”

Nhan Đóa Đóa khẽ cắn môi, như có một tiếng trống cổ vũ tinh thần hăng hái hơn, “Ta không có an ủi người, ta nói đều là sự thật mà, người tốt lắm! Ta, ta.”

Ồ ô, tiếng trống chưa đủ lâu, câu quan trọng nhất vẫn chưa nói ra được?

“Nàng làm sao?” Hoàng Phủ Dật khẽ lắc đầu, “Dù sao cũng không phải là thích ta.”

“ Đúng vậy a!”

66. Chương 66: Bị Lừa Trứ Thổ Lộ (2)

“Ý nàng là nàng thích ta sao?” Hoàng Phủ Dật rũ mắt xuống, cũng nhìn không ra là vẻ mặt gì.

“Khụ, cái đó. ừm.”

Hoàng Phủ Dật mới vừa rồi vẫn còn “Thương cảm” đột nhiên đã nở nụ cười, “Ta cũng thích nàng, Đóa Đóa.”

Có thể vào đêm tân hôn lừa được một câu thổ lộ của nàng, Hoàng Phủ Dật so với nghe thấy cái gì cũng đều vui vẻ hơn.

A a a?

Tâm tình hần chuyển biến quá nhanh cùng việc đột nhiên thổ lộ đều làm cho Đóa Đóa ngây người.

Có phải tất cả mây bay đều chạy đến trước mặt nàng mở hội hay không

Hoàng Phủ Dật cười cười ôm ngang người nàng, “Một mỗi cả ngày, ngủ sớm một chút thôi.”

“” Nhan Đóa Đóa vẫn mở mắt nhìn hần như cũ, hần vẫn chưa quay về được.

Hần cười cười cúi đầu, thừa dịp nàng đang ngẩn người, hôn nàng một cái, “Chờ khi nào nàng yêu thương ta, chúng ta mới động phòng.”

A a a. Lại bị hôn thật sự cùng hai chữ “Động phòng” cuối cùng đã thức tỉnh Đóa Đóa.

“Người người người. Người từ đầu tới cuối vẫn luôn lừa ta? !” Rất bi phẫn !

“Đóa Đóa, nàng thì không lừa ta sao?” Hoàng Phủ Dật cười cười hỏi nàng, “Vẫn chưa chịu thừa nhận nàng là Vân Tri Hiếu?”

“” Ô ô, sao nàng luôn không nói lại hần, ngược lại còn bị chiếu tướng lại?

Rất bi phẫn , nàng mới là người bị hại a!

“Nếu như ta không lừa nàng, nàng sẽ chịu gả cho ta sao?”

“Đương nhiên sẽ không!” Cho nên mới nói nàng bị lừa a!

Đóa Đóa bắt đầu tìm tay nải của mình, nàng muốn ly hôn!

Hoàng Phủ Dật vừa định ra tay ngăn cản nàng, chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng người tới gần.

“Ta sẽ không chạm vào nàng, ” hần đột nhiên thở dài một tiếng, “Bên cạnh tấm điện có một lầu các, nàng sẽ ở đó, không ai có thể quấy rầy nàng.”

A? Cái gì với cái gì vậy?

Nhan Đóa Đóa còn chưa kịp phản ứng, Hoàng Phủ Dật đã đứng ở bên cạnh nàng, đưa lưng về phía cửa sổ, giúp nàng thu dọn tay nải.

“Gả cho ta là ủy khuất nàng rồi, ” hần thở dài, ” Thái y vừa đổi phương thuốc khác cho ta, nếu điều dưỡng thêm một thời gian ngắn nữa thì có lẽ thân thể của ta có thể sinh hoạt vợ chồng được.”

“” Ô ô, nói vậy nghĩa là gì a.

Mặt Đóa Đóa trướng đỏ hồng lên, muốn tránh khỏi, nhưng Hoàng Phủ Dật kéo tay nàng rất chặt, không để nàng tránh được.

“Người của Đông cung sẽ không nói lung tung ra bên ngoài, ” hần liếc nhìn nàng một cái, “Nàng có thể giúp ta giữ bí mật không?”

“” Ô ô, nàng muốn giả vờ nghe không hiểu.

67. Chương 67: Nguyên Nhân Chân Chính Thú Nàng (1)

Nhìn ra vẻ ngượng ngùng của nàng, nhưng người ngoài cửa sổ vẫn chưa đi, Hoàng Phủ Dật chỉ có thể tiếp tục nói, “Ở bên ngoài ta luôn cố gắng giả vờ trắng kiện một chút, ta không muốn để người khác biết ta. . .”

Ồ ô, đừng nói nữa, sinh hoạt vợ chồng cái gì. Điều là phù vân nàng nghe không hiểu!

Bọn họ cũng không phải rất thân quen a.

Người nghe trộm ngoài cửa sổ cuối cùng cũng rời khỏi, Hoàng Phủ Dật lần này là giải thích thật, “Xin lỗi Đóa Đóa, ta không phải cố ý.”

“” Nhan Đóa Đóa tức giận trừng hắn, không biết câu nào là thật câu nào là giả.

“Vừa rồi có người nghe lén” Hoàng Phủ Dật thở dài, “Ta là nói cho người bên ngoài nghe, không phải cố ý nói với nàng những lời này.”

Tiểu nha đầu này rất đơn thuần, hắn cũng không muốn dọa hổng nàng, hiện tại không thể nói những chuyện này với nàng.

“ Người nghe lén là ai?”

“Chắc là người của hoàng tử khác,” Hoàng Phủ Dật vô tình cười cười, “Bọn họ dù sao cũng lo lắng ta sống lâu quá.”

“” Huỳnh đệ bất hòa sao?

“Ta muốn đi mật báo!” Đóa Đóa trừng hắn, uy hiếp nói.

“Nếu sợ nàng mật báo, ta sẽ không cho nàng biết.”

Cách cái khăn đen che mặt của nàng, Hoàng Phủ Dật cười bóp cái mũi của nàng, “Đóa Đóa, ta tin nàng.”

“ Mật báo!” Nàng tức giận lại uy hiếp một câu.

Ồ ô, nàng xác thật sẽ không đi mật báo.

Hoàng Phủ Dật cười ha ha, “Sao nàng lại dễ thương như thế.”

Sau khi cười xong hắn nghiêm túc lại, “Đóa Đóa, trong cung người muốn ta chết rất nhiều, nhưng mà ta sẽ không để nàng gặp nguy hiểm.”

“ Người vì sao muốn lấy ta?”

“Bởi vì nàng là Vân Tri Hiểu.”

“ À.” Đóa Đóa đột nhiên cảm thấy ảm đạm, nàng cứ tưởng là có nguyên nhân khác.

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, bóp cái miệng nhỏ nhắn của nàng, “Không vui?”

“Không có.” Miệng bị hắn nắm, giọng Nhan Đóa Đóa mơ hồ không rõ phản bác.

“Tên bịp bợm nghĩ một đằng nói một nẻo, ” hắn cười hôn nàng một cái, tránh thoát nắm đấm của nàng đánh tới, “Đóa Đóa, Vân gia là nhà giàu nhất Kỳ quốc, tài sản Vân gia là thứ các hoàng tử đều quan tâm, nếu ta không nhanh chóng cưới nàng về, nàng sẽ rơi vào trong tay người khác.”

Hắn cười nhìn nàng, “Nếu không có nguyên nhân này, ta sẽ chậm rãi truy nàng, chờ nàng cam tâm tình nguyện gả cho ta.”

68. Chương 68: Mục Đích Chân Chính Thú Nàng (2)

“Thật sao?”

Thấy sự vui mừng trong mắt nàng, Hoàng Phủ Dật hơi hơi run sợ.

Nàng căn bản là không biết che giấu tâm tình mình, hẳn tựa hồ không nên đem sự thật nói ra sớm như thế, tránh cho nàng đưa tới nguy hiểm.

Tâm tư khê chuyển, hẳn đã có chủ ý, cười nói, “Lừa nàng.”

“Người.” Nam nhân này có phải hay không căn bản không có một câu nói thực a!

Nhan Đóa Đóa nổi giận, “Ta muốn báo cừu!”

“Được” Hoàng Phủ Dật bật cười nhìn nàng, “Ta chờ nàng báo cừu.”

Đóa Đóa phẫn phẫn ôm bọc đồ đi rồi, đại hỗn đản, đại bại hoại!

A a a. Nàng phải báo phục!

Nàng vừa đi, Bạch Tử Dạ từ ngoài tiến vào, “Người vì sao muốn nàng ghét người?”

Hoàng Phủ Dật bất đắc dĩ cười cười, “Về điểm này tâm tư của nàng giấu được? Nếu như bị bọn họ nhìn ra nàng thích ta, chắc chắn sẽ cướp nàng đi.”

Bạch Tử Dạ vô tình nhú mày, “Đoạt đi thì cứ cướp về, người đừng giữ lập trường yếu đuối như nữ nhân chứ.”

Hoàng Phủ Dật liếc hẳn một cái, “Ta sợ nếu thật sự tranh đoạt nàng sẽ nguy hiểm.”

“Nhìn không ra người lại quan tâm như thế,” Bạch Tử Dạ đáng vẻ xem nhiệt náo, “Người không sợ nàng báo thù?”

Hoàng Phủ Dật nhin không được cười, “Nàng căn bản cũng không làm được thủ đoạn kịch liệt gì.”

“Đó cũng không chắc.” Bạch Tử Dạ đứng lên, hưng trí bừng bừng.

“Nữ nhân trở nên tàn nhẫn cũng rất dọa người, ta có chủ ý này, bây giờ đi cùng nàng thương lượng đây.”

Bóng người nhoáng lên một cái, Hoàng Phủ Dật ngăn ở trước mặt hẳn, nhìn bạn tốt chỉ e thiên hạ không loạn, “Chủ ý gì?”

“Xúi nàng hồng hạnh xuất tường,” Bạch Tử Dạ ngay cả người cũng đã chọn xong, “Ta tự mình làm gian phu.”

Hắn dự đoán được Hoàng Phủ Dật sẽ đem việc điều hắn đến ải Bắc để uy hiếp hắn, chỉ là trò này chơi rất vui, cho dù thật sự bị điều đi ải Bắc hẳn cũng nhận!

Nhưng ngoài dự kiến của hắn ——

“Đúng là ý kiến hay.” Hoàng Phủ Dật cười nói. “.” Bạch Tử Dạ ngây người, “Người có biết ta nói gì hay không? Ta nói chính là cho người đội nón xanh chính là xuất tường đó (Đội nón xanh: ý chỉ người đàn ông có vợ ngoại tình).”

“Biết.”

“. Đó là ý hay?” Bạch Tử Dạ không thể tin được vào tai mình, “Người không phải thích nàng?”

“Đúng.”

69. Chương 69: “gian Phu” Chính Là Hẳn

“Vậy người.” Bạch Tử Dạ ngắt, “Người cảm thấy có gian phu là biện pháp tốt?”

“Đương nhiên là biện pháp tốt,” Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Ta sẽ tự mình làm gian phu.”

“.” Bạch Tử Dạ cảm thấy hai người bọn họ nhất định có một người bị điên, có lẽ không phải là hẳn.

Hoàng Phủ Dật rất có tin tưởng cười cười, không giải thích nhiều.

Cũng chỉ là thời gian mấy tháng, chờ hẳn giải quyết cái gọi là huynh đệ này, sẽ cùng Đóa Đóa thăng thần.

Bên kia, ra khỏi tấm điện Đông cung, Nhan Đóa Đóa vốn muốn đến tiểu lâu phía trước, nhưng lại bị phá điếu chạy tới túm nàng.

Đang do dự, phá điếu kéo lồng chim bay qua, “Ta muốn rời khỏi một thời gian.”

Hả? “Vì cái gì?” Nhan Đóa Đóa nhin không được hỏi.

“Có việc!”

Phá điếu xoay người bay đi, đột nhiên lại từ lồng tre xông tới, bay đến trước mắt nàng.

Ách. Nhan Đóa Đóa lại ngây dại, hình như vừa trông thấy một nam nhân?

Lần này phá điếu dừng lại thật lâu, nàng nhìn cũng rõ ràng một chút, phát hiện trước mắt thật là nam nhân rất đẹp trai.

“Mặc kệ ai hỏi người, đừng nói người là Vân Tri Hiểu thật!”

A? Nhan Đóa Đóa có chút khó hiểu, con phá điếu này không phải không tin nàng là Vân Tri Hiểu sao? Sao giờ lại dặn một câu như thế?

“Nhìn cái gì mà nhìn,” lui về phía sau một chút, phá điếu dùng một cánh đánh nàng, “Nghe lời của ta!”

Nó vừa lui, nam nhân trước mắt nàng liền không thấy, vẫn chỉ là con chim hòa hòa hoa sói này.

Đóa Đóa buồn bực, “Ta vì cái gì phải nghe một con chim?”

Phá điếu vòng hai cánh trước ngực, cao ngạo ngẩng cao đầu, “Ta cũng không phải là chim bình thường.”

“” Nhan Đóa Đóa lặng lẽ rơi lệ, không thể tự kỷ như thế chứ.

“Nhớ kĩ lời của ta!” Phá điếu lại lấy cánh đánh nàng một chút, xòe cánh bay mất.

Nhan Đóa Đóa mờ mịt nhìn lồng chim bị phá điếu ném trên mặt đất, sao lại có cảm giác mặc kệ là người hay chim, nó đều cao thâm hơn nàng.

Lúc trước Võ Đại mua con Nghiêu Phi về còn ở trong lồng, thấy Đóa Đóa nhìn chăm chăm nó, nó cũng nhìn nửa ngày, sau đó lên tiếng ——

“Meo ~”

“” Ô ô, thì ra nó biết nhiều ngoại ngữ như thế!

Phá điếu đi rồi, nàng không cần phải lo lắng bị túm, phóng tâm mà đi tiểu các lâu.

70. Chương 70: Thực “xưng Bá” Hoàng Cung (1)

Loay hoay một ngày đã sớm một mỗi, nhưng Đóa Đóa vẫn không quên đại kế mỹ dung của mình đâu.

Tháo cái khăn đen che mặt xuống, nàng hài lòng nhìn ngũ quan của mình, thì ra thật sự là mỹ nữ a.

Không ngờ Vân Tri Hiểu lại có thể ăn tới mặt như vậy, thật sự là rất khoa trương .

Bất quá nàng đối với da mặt mình vẫn không đặc biệt hài lòng, điều dưỡng tiếp!

Nàng vừa gặp Bạch Tử Dạ thì cảm thấy chấn kinh vô cùng, không tin trên thế giới này lại có mỹ nhân như thế, hiện nhìn lại, nàng cũng không tệ hơn Bạch Tử Dạ đâu.

Hắc hắc hắc, cổ đại quả nhiên là mỹ nhân nhiều hơn! Đắp mặt nạ lên mặt, nàng lại đi làm màng dưỡng tóc, sau khi lau mái tóc dày thật khô, dùng khăn vải bao tóc, yên tâm đi ngủ.

Nàng đang ngủ không lâu, Hoàng Phủ Dật đến, buồn cười nhìn mặt nạ trên mặt nàng.

Tối gần, còn có mùi ô mai, khiến hần muốn cắn một ngụm.

“Ngủ ngon, Đóa Đóa.” Nhẹ nhàn ấn vào môi nàng một nụ hôn, lại nhìn nàng một hồi, Hoàng Phủ Dật phi thân rời khỏi.

Đóa Đóa ở đông cung như vậy, nhưng nàng luôn che mặt, nói gì cũng không chịu dỡ xuống, khiến một đám người muốn xem kinh thành đệ nhất mỹ nhân gấp đến độ quả muốn nạo tường.

Nàng ban ngày che mặt, buổi tối đi ngủ chắc phải tháo cái khăn đen xuống chứ?

Thế là ngày thứ hai sau đại hôn, một đám người lòng hiếu kỳ lớn tụ cùng một chỗ tới gần tiểu các lầu Đóa Đóa ở.

Hoàng Phủ Dật sớm nghe thấy động tĩnh, nhưng hẩn nhìn ra ngoài, phát hiện trong đám kia người có tâm phúc của mình, cũng không để ý.

Đóa Đóa kỳ thật không ở trong phòng, vừa mới đi vệ sinh trở về, nàng liền nhìn thấy một đoàn cung nữ rất giam lén lút tới gần phòng nàng .

“Các người làm gì thế?” Nàng ngủ mơ mơ màng màng, cho nên phản ứng có chút chậm trễ.

Nghe tiếng, mọi người đều quay đầu, thấy đối diện một thân áo trắng, đầu đội vải trắng, sắc mặt xanh mét

“A ——” tất cả mọi người phát ra tiếng thét chói tai kinh khủng, chạy ra ngoài, kẻ nhất gan đã sớm sợ đến chân nhuyễn, dùng cả tay chân để bò ra ngoài.

“.” Nhan Đóa Đóa bị nhiều người như thế cùng nhau phát ra kinh kêu biến thành choáng váng.

“Thế nào a. Ngày mai lại hỏi vậy.”

Nàng ngáp một cái, cũng không ngó ngang tới bọn họ, đi thẳng về phòng mình.

71. Chương 71: “xưng Bá” Hoàng Cung Rất (2)

“Khanh khách khanh khách.” Đóa Đóa nghe thấy một loạt tiếng động kì lạ.

Quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, nàng phát hiện một tiểu thái giám nhìn rất quen ngả trên mặt đất.

Người trong Đông cung nhiều vô cùng, thời gian nàng ở đây lại không nhiều, cho nên không nhớ nổi tên mọi người.

Cho nên nàng đi qua hỏi, “Người là ai? Nằm ở đây làm gì?”

Tiểu thái giám tên là Tiểu Đỗ Tử, vốn cũng là đến đây xem náo nhiệt, nhưng bởi vì rất sợ ma quỷ, ban nãy sợ tới mức trực tiếp hôn mê bất tỉnh, bây giờ vừa mới tỉnh dậy, mới bắt đầu bò ra ngoài.

Âm thanh kì quái mà Đóa Đóa vừa mới nghe thấy, chính là tiếng răng hẩn va vào nhau lập cập.

Hẩn vốn đã sợ hãi, bây giờ Đóa Đóa lại mang theo khuôn mặt xanh xanh mờ nhạt tiến đến, làm cho hẩn sợ đến mức miệng sắp sùi bọt mép.

“Đại gia, người tha cho tiểu nhân đi!” Hẩn nước mắt nước mũi đầy mặt.

“.” Đóa Đóa buồn bực.

Đã giảm béo thành công rồi, hiện giờ người ta vừa thấy liền biết nàng là nữ nhân, làm sao còn gọi nàng là đại gia?

Đóa Đóa buồn bực, đôi lông mày liền nhăn lại, tiểu thái giám run rẩy càng lợi hại, “Đại, đại gia.”

Đây là muốn ăn thịt hẩn? !

Ý thức muốn sống làm cho thất lực hần không mỏi, chân không mềm, bước đi cũng có sức lực, giống như vừa được bồi bổ can xi, hần đột nhiên bò dậy, quay đầu chạy như điên.

“Đằng trước.” Đóa Đóa muốn lên tiếng nhắc nhở hần một chút.

“Không thể ăn ta!” Nghe thấy tiếng của Đóa Đóa, hần chạy càng nhanh hơn, sau đó ——

“Ầm” một tiếng đâm đầu vào một cái cây rất lớn.

“Ta chỉ là muốn nhắc người đằng trước có cây a.” Đóa Đóa lại đi qua, muốn xem hần có cần gọi thái y xem qua một chút hay không.

Thấy quỷ mặt xanh lại bước đến, tiểu thái giám bắt chặp việc trước mắt mình giờ toàn là sao bay, nhảy dựng lên chạy ra ngoài, vài giây sau liền biến mất khỏi tầm mắt của Đóa Đóa.

Đóa Đóa vô cùng nghi hoặc, “Đã quá nửa đêm, hần còn đi qua đi lại làm cái gì a.”

Bị tiểu thái giám làm phiền như vậy, nàng đã có chút tinh thần, liền rửa sạch mặt nạ đắp trên mặt, lại phủ một lớp màu đen lên, quay về giường đi ngủ.

Tiểu thái giám chạy thẳng một mạch về trong sân nơi ở riêng của thái giám Đông cung, sau khi trở về, hần trông thấy ở cửa viện đông nghìn nghịt vô số người.

Hơn nữa không chỉ có người của Đông cung, rất nhiều thị vệ và thái giám của các cung khác cũng đến đây.

“Tiểu Đồ Tử!” Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn hần, “Chúng ta còn tưởng người đã bị ăn!”

72. Chương 72: “xưng Bá” Hoàng Cung Rất(3)

“Ta trốn thoát,” cuối cùng cũng an toàn, Tiểu Đồ Tử mặt trắng bệch được dìu vào trong phòng, “Các người đến đây làm gì?”

“Bắt quỷ!” Một đám người vô cùng háng hái nói.

Bắt con yêu quái mặt xanh kia sao?

Tiểu Đồ Tử hơi giật mình, nhìn kỹ một chút, phát hiện những người ở đây quả nhiên không có những người cùng xem lúc nãy với hần, chẳng trách mấy người này lại can đảm như thế.

“Các người bảo trọng.”

Tiểu Trữ Tử run run rẩy rẩy quay về phòng, phát hiện mấy người lúc nãy đi xem cùng hần đều đang rúc trong chăn run run.

Thế là đội quân bắt quỷ cầm đao thương gây gộc, nồi niêu xoong chảo, cây lau nhà chổi lông gà, người người cầm “vũ khí”, trùng trùng điệp điệp tiến về chỗ tiểu các lâu

Đóa Đóa vừa mới nằm xuống không bao lâu, còn chưa ngủ hần, cho nên bị tiếng bước chân của nhiều người như vậy đánh thức.

Đêm nay mọi người sao cứ không yên ổn như thế?

Cùng thời gian, người của đội quân bắt quỷ đục cửa xông vào, rất có khí thế đồng thanh quát to, “Yêu quái, người trốn đi đâu!”

“.” Đóa Đóa mờ mịt, Tôn Ngộ Không đến đây sao?

Nàng vô cùng khó hiểu ngồi dậy, vén chăn muốn xuống giường.

Thế là mọi người liền nhìn thấy một vật thể gì đó một thân áo trắng ngồi trên giường, phía trên cổ là một khoảng không, trên đó “bay bay” một chiếc khăn màu trắng

. Yêu quái không đâu!

“A ——” lại là đồng thanh quát to, song chỉ có điều lần này là đồng thanh hét chói tai.

Sau đó là một loạt âm thanh “leng keng xúng xoảng” hỗn loạn, “vũ khí” của tất cả mọi người đồng loạt rơi xuống.

Cũng như lần trước, người gan lớn hơn thì nhanh chân chạy ra ngoài, kẻ ít can đảm thì bò bốn chân mà ra.

“” Cái gì cùng cái gì hả.

Đóa Đóa vẫn hoàn toàn không kịp phản ứng lại chuyện này “Các người.”

“A ——” nghe nàng lên tiếng, mọi người lại thét chói tai một trận, tốc độ chạy trốn cũng nhanh hơn.

“” Thật nhanh a.

Nhan Đóa Đóa kinh ngạc đến ngây người, mấy người này nếu đi tham gia thể vận hội Olympic, chắc ít nhiều có thể mang lại vinh quang cho đất nước a.

Hạ nhân trong hoàng cung cực kì nhiều, những người đến tiểu các lâu của Đóa Đóa hôm đó thực ra cũng chỉ có một phần năm số người.

Nhưng khi bọn họ trở về phòng đều vô cùng sợ hãi đến không ngủ được, trước sự hỏi han của những người cùng phòng, liền run run rầy rầy đem chuyện này kể ra.

73. Chương 73: “xưng Bá” Hoàng Cung Rất (4)

Nếu chỉ là kể lại, quý ở tiểu các lâu nghe qua cũng không phải rất đáng sợ, bằng không nhóm người thứ hai cũng sẽ không to gan chạy tới bắt quý như vậy.

Cho nên mọi người vì không muốn những người khác cười mình nhất gan, không hèn mà cùng đem chuyện trong tiểu các thổi phồng lên, rùng rợn đến mức khiến cho người nghe chuyện vô cùng sợ hãi.

Cho nên những người cùng phòng của bọn họ, những người hơi nhất gan một chút đều sợ đến ngã bệnh.

Cho nên ảnh hưởng của “quý” ở tiểu các lâu lan rộng ra nửa số người trong cung.

Cho nên ngày hôm sau, không đủ nhân sự làm cho hoàng cung tê liệt

Nhan Đóa Đóa hoàn toàn không biết tình huống này, nàng chỉ cảm thấy, trên đường hôm nay sao lại không có người nào?

Hơn nữa nàng ngay cả một cung nữ cũng không thấy, thái giám cũng chỉ thấy từ phía xa xa, đến nỗi thị vệ.

Thị vệ mọi hôm đều bình tĩnh uy phong hôm nay không biết thế nào trở nên trông gà hoá cuốc, dường như chỉ đi qua bên cạnh cũng có thể dọa nạt bọn họ.

Việc nàng không biết còn có, hôm nay có mấy góc trong hoàng cung không được yên tĩnh——

Tên thái giám có vẻ bệnh, mặt không có huyết sắc quỳ trên mặt đất, “Chủ tử, nô tài cầu xin người, nô tài nói thế nào đi nữa cũng không thể ở lại Đông cung tiếp tục giám thị thái tử được.”

“Đồ vô dụng!”

Đại hoàng tử tức giận đến nỗi đem chén trà nhỏ trong tay đập nát, “Không phải chỉ là một con quỷ sao! Có cái gì mà dọa người!”

Để bảo toàn tính mạng, tên thái giám nọ lại đem chuyện quý kia thêm mắm thêm muối kể lại một lần, thế là đại hoàng tử luôn sống an nhàn sung sướng cũng bị dọa sợ đến ngã bệnh.

Thái giám ất, thị vệ bính, cung nữ đình*.

(*cũng giống cách nói: Thái giám A, thị vệ B, cung nữ C... ý mừ ==)

Tất cả tai mắt bị sắp xếp tại Đông cung đều chạy về tìm chủ tử thực sự của bọn họ, nói gì cũng không chịu tiếp tục ở lại Đông cung.

Thái giám giáp cũng như vậy, vì để bình ổn sự tức giận của chủ tử, bọn họ đều tận tình kể chuyện ma quỷ kinh khủng nhất có thể, thế là lại có thêm vài hoàng tử ngã bệnh.

Mà ở trong cung hiện giờ gần như không có cung nữ khỏe mạnh, thái giám có thể làm việc bình thường cũng rất rất ít, thị vệ lại không biết đặc biệt hầu hạ chủ tử, cho nên hoàng cung lâm vào rối loạn tập thể.

Nghe thuộc hạ hồi báo lại kết quả như vậy, Hoàng Phủ Dật bị chọc cười ha ha, Đóa Đóa nhà hắn thật quá mạnh.

Bạn Đóa Đóa hoàn toàn không biết mình làm cho hoàng cung trở nên rối loạn như vậy, vẫn rất mờ mịt.

Nàng không rõ hôm nay vì sao lại không có ai gọi nàng dùng đồ ăn sáng, đành phải tự mình đi đến phòng bếp của Đông cung ——

74. Chương 74: Rất Mà “xưng Bá” Hoàng Cung (5)

Không có người.

Bất đắc dĩ, nàng lại ra khỏi Đông cung, chuẩn bị tới Ngự thiện phòng.

Đi được mấy trăm thước (mét), cuối cùng nàng cũng nhìn thấy vài người.

Thái tử phi ở trong tiểu lầu các vẫn còn sống! Vẫn sống vui vẻ !

Dọc theo đường đi tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn về phía Đóa Đóa, một thiếu nữ thân hình đã không còn cường tráng nữa, dùng thân thể nhỏ đơn bạc của nàng đứng cảm chiến đấu với ác quỷ, đây là loại tinh thần gì a!

Ách. Thế này là thế nào ?

Đóa Đóa vô cùng mờ mịt nhìn ánh mắt sùng bái cùng hàng phục của mọi người, nàng cúi đầu nhìn chính mình.

Vẫn giống như trước kia a, lẽ nào nàng đột ngột có khí chất bá vương trong truyền thuyết sao?

“Việc này.” Nàng định lên tiếng hỏi.

“Thái tử phi cát tường!” Những người ở gần nàng đột nhiên cùng lên tiếng thỉnh an, ngược lại càng làm Đóa Đóa hoảng sợ.

“Khụ, việc này, đều đứng lên đi.”

Mọi người lại càng bội phục, một đại cường nhân (người có thể lực lớn) như vậy thế mà một chút làm giá cũng không có, đây là loại cảnh giới gì a!

Thế là chưa tới nửa canh giờ, uy danh của Đóa Đóa đã truyền khắp các ngõ ngách trong cung, tất cả mọi người đều say sưa nói về “Sự tích anh hùng” của Đóa Đóa, nàng nghiêm nhiên trở thành một tấm gương thể hệ mới ở trong cung.

Thế là Đóa Đóa đã trở thành không gì sánh được trong cảm nhận của mọi người.

Mấy người được gọi là huynh đệ của Hoàng Phủ Dật kia hôm nay tìm khắp nơi cũng không được người hầu hạ vừa ý, đang một bụng buồn bực trong lòng rồi, sau đó lại nghe nói tới “Uy danh” của Đóa Đóa, trong lòng lại càng khó chịu hơn, dứt khoát đều chạy đi tìm Đóa Đóa.

“.” Đột nhiên có n hoàng tử xuất hiện trước mặt mình, Đóa Đóa có chút choáng váng.

Hoàng Thượng hẳn thật giỏi sinh a.

“Vân tiểu thư.” Bọn hắn cùng lên tiếng, có chút lấy lòng mà gọi nàng.

“. Không phải nên gọi là hoàng tử gđ đó sao?”

Cũng không hiểu quy củ trong cung lắm nên Đóa Đóa có chút mờ mịt hỏi.

“Cho dù cô nương đã gả cho Ngũ Ca, cũng vĩnh viễn là Vân tiểu thư trong lòng ta.” Một hoàng tử trong đó ra vẻ như rất thâm tình mà nói.

Ách. Là có ý gì?

Không ý thức được những người này là muốn ngang nhiên câu dẫn nàng xuất tường (ngoại tình), Đóa Đóa tiếp tục mờ mịt.

Nàng che mặt nên không nhìn ra cảm xúc trên khuôn mặt, nhưng sự mờ mịt trong ánh mắt đều bị mọi người nhìn thấy rất rõ ràng.

Thì ra là loại hình nữ nhân nhà lành! Trong lòng chúng hoàng tử đều có chủ ý.

Loại hình này là dễ câu dẫn nhất, chỉ cần nói mấy câu là có thể nắm được nàng ta!

75. Chương 75: Một Đám Hoàng Tử Tìm Tới Cửa (1)

“Chủ tử, ” Thủ hạ của Hoàng Phủ Dật tiến vào thư phòng, “Mấy vị hoàng tử đều tới rồi, thái tử phi đang bị bọn họ vây quanh.”

“Cứ mặc bọn họ, ” Hoàng Phủ Dật cười nói, “Đóa Đóa ắt có thể đuổi bọn họ đi.”

Đang nói hân giao phó, “Đứng một bên quan sát, đừng cho bọn họ chạm vào thái tử phi.”

“Dạ.”

Bọn họ cùng đi theo Hoàng Phủ Dật hồi cung , cũng quen biết Đóa Đóa được một thời gian ngắn, đều hiểu tính cách của nàng, cho nên cũng đối với tự tin hiện tại của Hoàng Phủ Dật có chút khó hiểu.

Thái tử phi nàng ấy cũng không phải là người mạnh mẽ gì a. Có điều nếu chủ tử đã giao phó như thế, bọn họ cũng nghe lệnh mà tuân theo.

Trong Lương đình (đình nghỉ mát), Đóa Đóa ngồi trên ghế đá, chung quanh vây một đám người, ghế đã sớm không đủ dùng, cho nên có rất nhiều người tự nhận phóng khoáng mà tựa vào cột trụ.

“Đã sớm nghe nói Vân tiểu thư sắc nước hương trời, hôm nay được gặp, quả nhiên không tầm thường.” Đại hoàng tử mang vẻ mặt kinh diễm.

Đóa Đóa khó hiểu, “Ta che mặt mà.”

Đại hoàng tử dừng một chút, “Nhưng Vân tiểu thư lại lộ ra đôi mắt đẹp đến điên đảo chúng sinh.”

“.” Đóa Đóa hoài nghi liếc hán một cái, sau đó nhìn hán vẫy vẫy tay, ý bảo hán tới gần.

Trong lòng đại hoàng tử vui vẻ, chỉ hai câu khen ngợi như thế đã được rồi sao?

Chờ khi đại hoàng tử tới gần, Nhan Đóa Đóa thần bí đè thấp giọng, “Người có việc thỉnh cầu ta sao?”

“. Không có.” Đại hoàng tử không rõ vì sao nàng lại hỏi như vậy.

Đóa Đóa lại càng nghi hoặc, “Vậy người cần gì phải vỗ mông ngựa ta?” (ý nói nịnh bợ)

“.” Đại hoàng tử hóa đá .

Những người còn lại “Phi” cười, đều có chút hả hê khi thấy đại hoàng tử ra trận bất lợi.

“Vân tiểu thư, ở trong cung đã quen chưa?” Nhị hoàng tử lên tiếng hỏi nàng.

“Cũng được.”

“Nếu thiếu cái gì, có thể sai người tới tìm ta, ta nhất định sẽ tự mình đưa tới.”

Nhị hoàng tử nói xong còn dùng quạt xấp trong tay, tự cho là phóng khoáng mà phẩy phẩy.

Nhan Đóa Đóa run lên, “Người không lạnh sao.”

Trời đã vào thu rồi , sao còn có người quạt gió vậy.

Tay nhị hoàng tử đang đung đưa cây quạt bồng cồng dờ, gượng cười nói, “Vân tiểu thư thật sự là hài hước.”
Đóa Đóa buồn bực, “Nhưng ta không phải đang kể chuyện cười.”
“.” Nhị hoàng tử cũng tạm thời im miệng, dự định quan sát tình huống một chút rồi mới quyết định xem nên nói cái gì.

76. Chương 76: Một Đám Hoàng Tử Tìm Tới Cửa (2)

Hai người liên tiếp bị nàng đánh bại, sau đó cũng không có ai nói chuyện nữa, tất cả mọi người đều đang đợi những người khác lên tiếng, đều định dò xét xem Đóa Đóa yêu thích cái gì trước.

Ánh mắt của mỗi người bọn họ đều khác nhau, Đóa Đóa nhìn mà cũng không hiểu ra sao.

“Các người tới tìm Hoàng Phủ Dật sao?”

Đôi mắt của tam hoàng tử sáng lên, “Vân tiểu thư có thể gọi thẳng tên của lão ngũ như vậy, xem ra quan hệ với lão ngũ rất tốt?”

Hai việc này. hình như không liên quan gì đến nhau thì phải, Đóa Đóa rất thông cảm, thì ra tư duy của tam hoàng tử không tốt lắm.

Phát hiện bọn họ đều đang chờ đáp án của nàng, Đóa Đóa chợt lóe lên tia sáng, cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù.

“Ta phát hiện Hoàng Phủ Dật rất ngốc.”

“Cái này chúng ta đã sớm biết.” Chúng hoàng tử đều là một bộ giọng điệu cười nhạo.

Ách. Đóa Đóa ngây ngẩn cả người, mặc dù nàng đã từng nghe Hoàng Phủ Dật nói tình cảm giữa huynh đệ bọn họ không tốt, có điều bọn họ cũng không cần chẳng kiêng nể gì như thế chứ?

Nàng cảm thấy. Khụ, kỳ thực chỉ số thông minh của bọn họ cũng không cao lắm.

“Lão ngũ hiển nhiên là ngốc, Vân tiểu thư vừa nhìn đã biết là người thông minh, ở cùng với hắn nhất định là cảm thấy không quen phải không?” Tam hoàng tử lấy lòng nói.

“.” Ô ô, mắng người.

Đóa Đóa đối với chỉ số thông minh của mình trong lòng đều rõ, nếu như nàng thông minh đã không bị Hoàng Phủ Dật lừa!

Tam hoàng tử còn chưa biết mình đã giẫm phải mìn, còn giữ lấy đề tài này không buông, “Vân tiểu thư ở trong Đông cung này nhất định cảm thấy rất chán, không bằng thường xuyên đến chỗ ta chơi đi.”

“Được, nghe nói người đã cưới ba người vợ, ta vừa vặn có thể hợp thành một bàn đánh mạt chược.”

Đóa Đóa hưng trí bừng bừng, mặc dù nàng còn chưa biết đánh mạt chược, bắt quá có thể học mà.

“.” Tam hoàng tử cho rằng nàng cố ý nên có chút cứng nhắc nói, “Vân tiểu thư, ba nữ nhân kia đều không phải ta thật lòng thích, nếu tìm được tình yêu đích thực, ta nhất định chỉ sủng một mình người ấy.”

Kỳ thực nửa câu đầu là nói thật, hắn cưới ba nữ nhân kia cũng vì nhà bọn họ đều là đại thần quyền cao chức trọng trong triều, mục đích chỉ để củng cố thế lực bản thân.

Đóa Đóa cũng không nhìn ra ý nghĩa trong đôi mắt hắn, có điều lại vô cùng khinh bỉ lời hắn nói.

“Sao người có thể nói vậy chứ, nếu không thích thì sao còn lấy về nhà?” Còn vừa cười liền cười đến ba người.

Tam hoàng tử cứng đờ, “Ta cũng hiểu.”

77. Chương 77: Một Đồng Hoàng Tử Tìm Tới Cửa (3)

Khụ, cái. Hiểu được cái gì? Đóa Đóa vô cùng mờ mịt.

Chỉ là thấy tất cả mọi người đang nhìn, nàng cũng ra vẻ cao thâm gật đầu, “Hiểu được là tốt rồi.”

Sắc mặt hơi thay đổi, tam hoàng tử đột nhiên đứng lên, “Ta hiện phải trở về đi.”

Cái gì cùng cái gì a. Đóa Đóa khó hiểu nhìn bóng dáng tam hoàng tử.

Những hoàng tử khác đều có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Trong bọn họ chỉ có tam hoàng tử đã thành thân, những người khác đều chỉ có mấy nữ nhân không danh phận làm bạn giường thôi.

Hiện mấy nữ nhân kia của lão tam quả nhiên thành chướng ngại lớn! Xem, chọc đại tài thần Vân Tri Hiểu này mất hứng rồi?

Đóa Đóa kỳ thật. muốn đi nhà vệ sinh.

Nhưng nhiều nam nhân ở đây như thế, nàng lại có chút ngại nói.

Ngẫm lại tam hoàng tử vừa mới mặc danh kỳ diệu đi rồi, Đóa Đóa lại trưng ra khuôn mặt cao thâm đảo một vòng, “Các người hiểu được?”

Vốn chúng hoàng tử đang vui sướng trong lòng liền run sợ, hiểu được cái gì?

Nhưng Đóa Đóa vẫn rất nghiêm túc nhìn bọn họ, bọn họ đành phải nghĩ ngợi, chẳng lẽ Vân tiểu thư ngay cả mấy nữ nhân không danh phận kia cũng không thể dễ dàng tha thứ?

Đây cũng không sao, trực tiếp đuổi đi!

Hiện chỉ cần có thể lừa được Vân tiểu thư phương tâm ám hứa, có thể được Vân gia giúp sức, những việc khác sao cũng được.

Cho nên chúng hoàng tử đều đứng lên, “Hiểu được.”

“Ừm,” Đóa Đóa thật nghiêm túc gật đầu, “Vây là tốt rồi.”

Nếu ai có thể ám chỉ một chút bọn họ rốt cuộc hiểu được cái gì liền rất tốt. Ô ô.

Đêm đó, Đóa Đóa uống quá nhiều trà, có chút ngủ không được, liền rời giường đi lanh quanh bên ngoài.

Đi ngang thư phòng thì nàng loáng thoáng nghe bên trong có tiếng người.

Còn có người sao? Cũng không đốt đèn nữa.

Nhan Đóa Đóa cảm thấy kỳ quái, dùng tay chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy, tò mò nhìn vào trong.

Căn phòng tối om chỉ có thể nhìn ra bốn bóng người, trong đó một người đưa lưng về phía nàng, chấp tay đứng trước cửa sổ, ba người khác hơi khom người nói gì đó với hắn, xem vẻ rất cung kính.

Người nói chuyện tốc độ rất nhanh, Đóa Đóa chỉ nghe “Tào bang” “Nam Cương” vân vân, hình như đang nói chính sự.

Đang muốn rời khỏi, nam nhân trước cửa sổ đã di chuyển.

Nhờ ánh trăng mờ mờ, Nhan Đóa Đóa thấy rõ khuôn mặt đẹp trai quá đáng của người kia.

Hả? Là Hoàng Phủ Dật!

78. Chương 78: “thể Thân” Của Thái Tử (1)

Chỉ là nhìn lại, lại cảm thấy không phải.

Ánh sáng không tốt lắm, Đóa Đóa cảm thấy mình nhìn không rõ lắm, nhưng nam nhân kia có khí chất nói không nên lời, rất uy nghiêm tôn quý, lại mang theo chút ác liệt, cùng đáng vẻ bình thường ôn hòa của Hoàng Phủ Dật thật khác rất xa.

Kỳ thật khi Đóa Đóa sắp tới gần thư phòng thì, thủ hạ của Hoàng Phủ Dật đã biết có người tới.

Nhưng võ công chủ tử so với bọn họ lợi hại hơn nhiều còn chưa nói gì, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục báo cáo.

Đóa Đóa ở bên ngoài nhìn thật lâu, càng nhìn càng nghi hoặc, người này rốt cuộc có phải Hoàng Phủ Dật hay không?

Chờ thủ hạ đều nói xong, Hoàng Phủ Dật phát tay, ý bảo bọn họ đều đi xuống.

Đóa Đóa chỉ cảm thấy ba bóng người kia nhoáng lên một cái, liền từ cửa sổ đi ra ngoài.

Cao thủ a. Đóa Đóa rất là hâm mộ.

“Xem đủ?” Hoàng Phủ Dật đột nhiên cười hỏi.

Ách. Bị phát hiện? Đóa Đóa bị dọa nhảy dựng, xoay người muốn chạy.

Sau đó nàng liền đụng vào người một nam nhân

“Cẩn thận,” Hoàng Phủ Dật đỡ lấy nàng, “Thái tử phi.”

Đóa Đóa mơ hồ, sân tương đối sáng, khuôn mặt này thoát nhìn xác thật là giống Hoàng Phủ Dật như đúc, nhưng hắc sao lại kêu nàng là thái tử phi?

“Người là?” Nàng nhin không được hỏi.

“Ta là thể thân của thái tử.”

“.” Cũng không phải diễn kịch, vì sao cần thể thân?

Nhìn đôi mắt khó hiểu của nàng, Hoàng Phủ Dật nhin không được nở nụ cười, “Chuyện thái tử cần làm rất nhiều, nhưng thái tử tinh lực không đủ, cho nên tìm thể thân đến giúp việc.”

“À.” Bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là lừa a, nhưng sao người nhìn giống hắc như đúc thế?”

Hoàng Phủ Dật nói dối, nhưng vẻ mặt lại vô cùng thành thật, “Nếu không phải nhìn giống nhau, thái tử sao lại tìm ta làm thể thân?”

“Như vậy à,” Nhan Đóa Đóa có chút cảm thông với hắc, “Vậy người không phải ngại cả thân phận công khai cũng không có?” Thật thắm.

“Đúng vậy,” Hoàng Phủ Dật hạ mắt, “Trừ thái tử, hiện ở cũng chỉ có người biết thân phận của ta.”

“Người yên tâm, ta sẽ không đi khắp nơi nói lung tung.”

Liếc hắc một cái, Đóa Đóa có chút do dự, “Cái. Người vì sao lại nói chuyện này cho ta biết?”

“Bởi vì thái tử phải tạm thời rời khỏi một khoảng thời gian, hiện muốn ta giả mạo thái tử, ở lại bên cạnh người.”

79. Chương 79: “thể Thân” Của Thái Tử (2)

Hắc cười cười, “Thái tử lo lắng người sẽ phát hiện chúng ta là hai người, cho nên bảo ta trước nói thẳng với người.”

Ô ô, bọn họ đánh giá cao chỉ số thông minh của nàng.

Kỳ thật nếu không phải hắc thừa nhận trước, nàng cũng chỉ là hoài nghi một chút, không bao lâu liền quên.

“Ừm, ta đã biết.”

“Ta đây sau này cũng sẽ gọi người như thái tử,” Hoàng Phủ Dật cười nói, “Đóa Đóa.”

“”

Giọng hần hơi trầm, khi kêu tên của nàng rất dịu dàng, khẽ cười, rõ ràng là tên nghe rất nhiều lần, nhưng bị hần kêu, má của nàng bỗng đỏ hồng.

Đóa Đóa không thể nào bình tĩnh ngẩng đầu nhìn trời, cổ đại khắp nơi đều có phù vân a.

“Đóa Đóa, sao người vẫn chưa ngủ?”

“Khụ, uống nhiều trà, ngủ không được.”

“Ta đây cùng người đi dạo một chút.”

“Khụ, không cần, hình như ta hơi mệt.” Đóa Đóa nói xong liền che miệng ngáp thực khoa trương.

“Đóa Đóa, người sợ ta?” Hoàng Phủ Dật cười hỏi nàng.

“Không có a,” Đóa Đóa trừng lớn mắt, cố gắng biểu hiện mình vô tội, “Ta vì sao phải sợ người?”

“Vậy người rõ ràng rất tinh táo, vì sao phải giả buồn ngủ?”

Hoàng Phủ Dật cúi đầu, rất gần nàng, “Người có phải là sợ đã trễ thế này, còn đi lòng vòng với ta, sẽ khiến thái tử hiểu lầm?”

“” Đây. Không khác lắm, aiz, nàng dù sao là “phụ nữ có chồng” a.

“Người cùng thái tử không phải giả thành thân?” Hoàng Phủ Dật cười hỏi, “Vậy vì sao phải sợ việc này? Người hiện đang tự do.”

Uh, nói cũng đúng a, Đóa Đóa rất bị kịch mà bị hù dọa.

“Nhưng người không sợ hần trừng phạt người?”

Đóa Đóa khó hiểu nhìn hần, “Hần là chủ tử người a.”

“Ta có võ công, sao phải sợ hần?”

Hoàng Phủ Dật diễn thật sự giống, làm thấp mình lại không chút do dự.

“Đóa Đóa, người thích thái tử sao?”

“Đây.”

Aiz, hình như thật sự từng có chút thích.

Đầu tiên là khuôn mặt kia của hần rất khó khiến người ta không thích a. Hơn nữa khi đó hần đối với nàng tốt lắm rất ôn nhu, cho tới bây giờ cũng chưa từng ghét bỏ nàng, nàng vẫn rất cảm động.

Không nghĩ đến hần đều là lừa người!

Đóa Đóa tức giận nhú mũi, nam nhân kia căn bản là đại lừa gạt không có một câu nói thật! Đồ lừa gạt!

80. Chương 80: Nàng Phải Hồng Hạnh Xuất Tường! (1)

Hoàng Phủ Dật không khỏi bật cười, hần thật đúng là rất thành công mà xóa sạch một chút hảo cảm của mình trong lòng nàng.

Bất quá hần hiện tại có thể đổi thân phận một lần nữa đuổi theo hần.

Như vậy cũng tốt, không có thân phận trói buộc, không có rất nhiều nghi ngại, hần cũng không cần giả vờ hư nhược.

Cho nên giờ hần đang cười nhìn nàng, “Vậy có nghĩa ta có thể theo đuổi nàng?”

“Hả?”

Nhan Đóa Đóa ngây ngốc, phù vân, lại một đóa. Không phải, là rất nhiều đóa phù vân xuất hiện!

Hoàng Phủ Dật nắm tay nàng, giọng nói dịu dàng có chút bá đạo, “Đóa Đóa, nguyện ý cho ta theo đuổi nàng chứ?”

“” Đóa Đóa liên tục chớp mắt, “Người chỉ vừa mới quen ta.”

“Ta không phải ngày đầu tiên thể thân thái tử,” hắc cười nói, “Ta đã thích nàng thật lâu.”

“” Khụ, cái này hình như là một đóa phù vân có thể bắt lấy

Phải bình tĩnh, bình tĩnh!

Trong lòng nhắc nhở mình như thế, Đóa Đóa rất nghiêm túc xụ mặt, “Thì ra là như vậy, khụ, giờ đã quá muộn, ta muốn trở về ngủ.”

“Ta đưa nàng trở về.” Hoàng Phủ Dật đang nói cũng rất tự nhiên dặt tay nàng.

“” Phù vân, đều là phù vân!

Đóa Đóa vẫn nghiêm túc, “Thái tử đã đi rồi sao?”

“Chưa đâu, nàng có việc tìm hắc?”

“Ừm” Đóa Đóa rút tay mình ra, “Người về trước đi, ta có việc gấp.”

Nhìn phương hướng nàng chạy đi, Hoàng Phủ Dật vòng một vòng, nhanh chóng vọt vào tấm điện, chờ nàng đến tìm hắc.

Đóa Đóa không nghĩ đến đây là một người phân hai chỗ, sau khi vào phòng liền trực tiếp hỏi hắc, “Người phải đi?”

“Chỉ có đêm phải đi, ban ngày vẫn ở chỗ ta.”

Ô, như thế có nghĩa nàng chỉ có buổi tối mới có thể nhìn thấy phù vân thể thân a.

Đóa Đóa rất nghiêm túc, “Ta muốn hồng hạnh xuất tường!” (Jelly : chị bị đưa vô tròng =))

Này. Nàng cảm thấy mặc dù là giả thành thân, cũng vẫn nên báp một tiếng mới tốt.

Hoàng Phủ Dật thiếu chút cười thành tiếng, vội vàng ho khan hai tiếng che giấu, cũng nghiêm mặt, “Tất cả mọi người đều biết nàng là thái tử phi, trong cung này có nam nhân nào dám làm gian phu?”

“Có người can đảm không sợ người a!”

81. Chương 81: Nàng Muốn Hồng Hạnh Xuất Tường! (2)

“Ai là người nàng nói?”

Đóa Đóa lập tức có cảm giác muốn che giấu, “Đánh chết ta cũng không nói!”

Hướng hắc làm một cái mặt quỷ, nàng đắc ý dào dạt chạy đi.

Hì hì, báo thù!

Hoàng Phủ Dật còn đang đứng tại chỗ tươi cười không thôi, cảm thấy hành động của nàng vô cùng đáng yêu, thật muốn hôn nàng, cho nên hắc nghiêng người đi ra ngoài.

Đóa Đóa vừa mới quay về tiểu các lầu của mình không bao lâu, bên ngoài liền có người gõ cửa.

Nàng vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy vị “thái tử thể thân” đứng ở ngoài, “Có việc gì không?”

Hoàng Phủ Dật có chút ngạc nhiên, “Ta còn chưa mở miệng nói chuyện a, nàng liếc mắt một cái liền có thể phân biệt được ta và thái tử sao?”

“Người so với hắc có phần nhanh nhẹn hơn a.”

Đại khái là do có võ công, nên đoá phù vân thể thân này đứng ở đây liền có cảm giác rất có khí thế, cùng ôn hòa. Không sai, khác hẳn tên thái tử lửa đảo kia.

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, lực quan sát của tiểu nha đầu này thật ra cũng không tệ.

“Ta có việc tìm nàng.”

“Oh, đã trễ thế này, có chuyện gì?”

Đóa Đóa rất là khó hiểu, có chuyện gì phải vội vã nói như thế?

“Ta đã quên hôn nàng.”

Bóng người đột nhiên áp sát đến, nàng còn chưa kịp phản ứng, khăn đen che trên mặt bị vén lên một góc, đôi môi mềm mại đã ấn lên môi nàng.

Tay hắn đặt sau đầu nàng, làm cho nàng không thể cử động, mà nụ hôn này cũng không dài, ngắn ngủi, nhưng vô cùng nóng bỏng.

Trước mắt một trận hoa lửa bắn ra bốn phía, ở giữa còn kèm theo đoá đoá phù vân.

Chờ Hoàng Phủ Dật lùi lại, Nhan Đóa Đóa có chút ngây ngốc kéo kéo cái khăn đen che mặt, sau đó nửa ngày cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

“Ta muốn trở về ngủ.” Nàng có chút luống cuống xoay người trở về.

Hoàng Phủ Dật cười ha ha, ôm lấy nàng, “Đóa Đóa, nàng thật đáng yêu.”

“ ” Phù vân, người thật nhiều.

Dường như toàn bộ máu trên người đều dồn lên mặt, Nhan Đóa Đóa cảm thấy mặt của mình nóng hổi, giống như một cái tiểu bao tử (túi nhỏ dùng đựng kim loại lỏng khi luyện kim).

Bình tĩnh, bình tĩnh.

“Ta thật sự phải về!”

Đóa Đóa cứng rắn đẩy tay hắn ta, nhanh chóng chạy vào phòng, đóng cửa.

Đi ngủ đi ngủ, không được nghĩ đến phù vân nữa!

Nàng cầm gương đồng, trực tiếp đem nó vào trong chăn, sau đó quay về phía gương đồng uy hiếp mình ——

“Nếu không ngủ ta liền đánh ngươi ngất!”

82. Chương 82: Bị Xem Như Phúc Hắc Nữ

. Thế là nàng liền ngủ.

Sáng ngày hôm sau, toàn bộ mọi người trong hoàng cung đều thảo luận một việc bất quá ——

Tam hoàng tử bị các phi tần của hắn đánh hội đồng. (Min: =) LL tỷ thấy từ lầy k hợp có thể đổi =))))
LL: từ này chuẩn a)

Nghe nói không biết tam hoàng tử bị điên gì, chuẩn bị một lúc hưu ba người.

Kết quả mấy nữ nhân bình thường mảnh mai yếu đuối đều nổi cơn, sử dụng móng tay dài cùng với các loại châm hoa làm vũ khí tra tấn tam thái tử đến đầu rơi máu chảy, khiến mọi người hoàn toàn hiểu được chân lý: hổ không phát uy người cũng không thể coi nó là HELLO KITTY!

Tam hoàng tử lâm vào bi kịch, chẳng những bị đánh, mà còn trở thành trò cười cho toàn bộ hoàng cung.

Hoàng thượng nghe xong tức giận không thôi, nói hắn đã làm mất mặt toàn bộ hoàng tộc, sau đó hạ chỉ cấm hắn vĩnh viễn không được hưu thê, còn phạt hắn cấm cửa một năm không được ra khỏi cung, thuận tiện miễn cho hắn công việc trong triều.

Hơn nữa các phi tần của hắn đã để lại tội hậu thư, hắn nếu thật sự dám hưu các nàng, phụ thân các nàng liền phản chiến, đi giúp đỡ kẻ thù không đội trời chung của hắn là lục hoàng tử.

Nhan Đóa Đóa đã nghe thấy n hoàng tử đến nói với nàng chuyện này.

Nhan Đóa Đóa chấn kinh, rõ ràng biết lão bà nhà mình có thể lực như vậy, còn tính hưu toàn bộ các nàng

Cái này chỉ có kẻ chỉ số thông minh siêu nhỏ mới có thể đưa ra quyết định!

Lục hoàng tử có quan hệ kém nhất với tam hoàng tử hiện đang đắc ý nhất, “Nhà mấy nữ nhân của lão tam kia hiện ở trong triều đã có chút thất thế, huống hồ ba nữ nhân kia luôn dịu dàng, hắn nhất định nghĩ là hưu các nàng cũng không ảnh hưởng lớn.”

Nhà ba nữ nhân kia nếu hợp lại, so ra vẫn kém một nửa lợi ích nhà Vân Tri Hiểu có thể cho hắn, lão tam làm vậy cũng có thể hiểu.

“Nhưng hắn sao có thể hưu cùng lúc tới ba người?”

Đóa Đóa kiểm chế không được lòng hiếu kỳ, cho nên hỏi bọn hắn.

Nhìn đôi mắt rất vô tội của nàng, trên khuôn mặt đám hoàng tử đều hơi biến sắc.

Ngày hôm qua rõ ràng chính nàng ám chỉ lão tam hưu toàn bộ đám nữ nhân kia đi, sao hiện tại có thể giả vờ trong sáng vô tội như thế hỏi bọn họ chứ?

Chẳng lẽ nàng căn bản không hề đơn thuần, mà là giả heo ăn thịt hổ?

Chúng hoàng tử đều bắt đầu cẩn thận, chỉ e mình lại rơi vào cái bẫy nào đó của nàng, sẽ có kết cục giống như tam hoàng tử.

Đóa Đóa không biết chỉ số thông minh thấp của mình được đánh giá cao như vậy, còn đang chờ đáp án của bọn hắn.

83. Chương 83: Hay Là Chúng Ta Có Gian Tình Đi (1)

“Khụ, lão Tam tự mình phát điên, ai biết hắn nghĩ gì,” Đại hoàng tử nịnh nọt nói, “Dù sao cũng không liên quan đến Vân tiểu thư!”

“Đúng đúng đúng, việc này không hề liên quan đến Vân tiểu thư!” Các hoàng tử khác liền phụ họa.

“Từ đầu vốn chẳng liên quan đến ta không phải sao.”

Đóa Đóa vô cùng nghi hoặc, có gì đó rất cường điệu, đám hoàng tử này. Rất kỳ quái a.

Giả vờ quá giống!

Nhìn vẻ mặt của nàng, chúng hoàng tử lại cảnh giác, nhất thời không ai nói gì.

“Đều ở đây à.” Tiếng cười từ phía sau bọn họ truyền đến, vừa nghe liền cảm giác được người này có rắp tâm bất lương.

“Bạch tướng quân.” Nhìn thấy hắn, đám hoàng tử thần sắc khác thường.

Cũng không thỉnh an bọn họ, Bạch Tử Dạ đi thẳng tới thất hoàng tử ở bên trái Đóa Đóa, ngồi xuống.

Bạch Tử Dạ không phải người dễ chọc, mặc dù tức giận, nhưng thất hoàng tử cũng không dám nói gì, nghiêm mặt cách xa hắn một chút.

“Đóa Đóa.” Bạch Tử Dạ nở nụ cười mê người với nàng.

“Lâu rồi không gặp.” Đóa Đóa cũng cười chào hắn.

Bạch Tử Dạ nhướng mày, “Nhớ ta?”

“Hả?” Đóa Đóa cứng người, cái này sao lại giống trêu ghẹo con gái nhà lành thế....

Bạch Tử Dạ kỳ thật đang buồn bực không thôi, chậm một bước a!

Hắn đã sớm quyết định chủ ý phải làm “gian phu” mang Đóa Đóa xuất tường, không nghĩ đến vị trí này lại bị đoạt rồi..... Chẳng trách ngày đó tên đó nói là một ý kiến hay.

Bạch Tử Dạ lại quyết định, thừa dịp tình cảm giữa hai người đó vừa mới chớm nở, hắn nhất định phải “hoành đao đoạt ái”!

Nghĩ vậy, hắn đem nụ cười mê người nhất của mình lộ ra, tính mê hoặc Nhan Đóa Đóa.

“Đóa Đóa, mấy ngày nay ta đều rất nhớ nàng, nhưng bận quá, không có thời gian qua đây.”

Đám hoàng tử nhìn thấy thế trợn mắt há mồm, Bạch tướng quân không phải tâm phúc của Hoàng Phủ Dật sao.

Đây cũng là nghi vấn trong lòng Đóa Đóa, chẳng lẽ hắn muốn câu dẫn nàng xuất tường trước, sau đó đi tố giác với thái tử nàng không chung thủy, chờ thái tử hưu nàng, Bạch Tử Dạ có thể độc chiếm thái tử?

Thật âm hiểm. biện pháp thật tốt!

Khụ, cái này, nàng kỳ thật rất muốn thái tử hưu nàng a.

Nhưng mà phương pháp này dường như rất không hiệu quả, nàng hôm qua vừa mới tuyên bố mình muốn hồng hạnh xuất tường, nhưng thái tử đâu có hưu nàng a, aizzzz!

84. Chương 84: Không Bằng Chúng Ta Tiến Tới Giai Đoạn Gian Tình Đi (2)

Mấy vị hoàng tử cảm thấy không đúng lắm, dù Bạch tướng quân có làm càn đến mức nào, cũng không ở trước mặt bọn họ công khai câu dẫn thái tử phi, trong việc này có thể có lừa gạt gì đó!

Bọn họ mỗi ngày đều quen với việc tính toán âm mưu quỷ kế, cho nên nhìn cái gì cũng thấy khả nghi.

Thấy bọn họ muốn rời khỏi, Bạch Tử Dạ đưa tay ngăn cản bọn họ, nhưng ánh mắt lại vẫn nhìn về phía Đóa Đóa, “Đóa Đóa, nàng cảm thấy ta thế nào?”

“Rất tốt a.” Đóa Đóa lễ phép trả lời.

Kỳ thật nàng cùng hắn căn bản cũng không quen biết sâu a. Đóa Đóa nâng chung trà lên, nhấp một ngụm.

“Ta cũng thấy nàng rất tốt ,” Bạch Tử Dạ cười nhìn nàng, “Một khi đã như vậy, không bằng chúng ta tiến tới giai đoạn gian tình đi.”

“Phụt. Khụ khụ.” Sặc, sặc mắt rồi.

“Đóa Đóa, nàng không thích đề nghị này của ta sao?”

“Khụ khụ.” Đóa Đóa ho đến không nói được, chỉ là ra sức lắc đầu.

“Thật sự không thích? Nhưng ta lại cảm thấy đề nghị này cũng không tệ,” Bạch Tử Dạ quay đầu nhìn đám hoàng tử kia, “Các người nói xem?”

“.” Chúng hoàng tử im lặng, không chạm đến được tâm tư của hắn, cũng không biết nên nói thế nào.

Đóa Đóa cuối cùng hít thở vững vàng , kỳ quái nhìn bọn họ, sao những hoàng tử này tựa như rất sợ Bạch Tử Dạ?

“Được rồi, các người đều đi đi.” Bạch Tử Dạ đuổi bọn họ rời khỏi.

Chờ trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Bạch Tử Dạ cười nhìn Đóa Đóa, như là nhìn ra nghi vấn trong lòng nàng nên giải thích.

“Bọn họ đều là hoàng tử, vốn dĩ là không cần sợ ta, nhưng trong tay ta lại nắm binh quyền, vì thế bọn họ đều muốn lôi kéo ta, cho nên đối với ta phá lệ khách khí.”

“Nga, khụ, cái kia. Ta còn có chút việc, đi trước .”

“Đóa Đóa, nàng còn chưa trả lời ta đâu.” Bạch Tử Dạ cười ngăn cản nàng.

Do dự hơn nửa ngày, sau đó thấp giọng nói với hần, “Kỳ thật ngươi cứ việc câu dẫn thái tử đi, ta sẽ không để ý .”

“” Bạch Tử Dạ hóa đá .

Đây là tự lấy đá nện vào chân mình sao?

Hiện tại hần thật hối hận lúc trước đã tự mình thêu dệt ra tin đồn hần thầm mến thái tử kia.

Thấy hần không nói lời nào, Đóa Đóa còn cổ vũ hần, “Bộ dạng ngươi đẹp như thế, lại rất có tiền đồ , dừng cảm tiến tới đi!”

“” Bạch Tử Dạ bị , thực không biết nói gì mà nhìn nàng, “Đóa Đóa, ta đến để cảm dỗ nàng, còn đối với thái tử không hề có hứng thú.”

85. Chương 85: Không Bằng Chúng Ta Tiến Tới Giai Đoạn Gian Tình Đi (3)

“Không sao không sao, khỏi phải không thừa nhận, ” Đóa Đóa kích động lên, thuận miệng nói, “Hủ nữ chỗ chúng ta cũng đặc biệt thích.”

Ách. Tiếng nói bỗng ngừng lại, thiếu chút nữa đã lộ.

“Hủ nữ?” Bạch Tử Dạ nghi hoặc nhìn nàng.

“Khụ, ta là nói phụ nữ, nghĩa là nữ nhân đã kết hôn !”

“Thật.”

Thấy hần còn hoài nghi, Đóa Đóa vội vã chuyển đề tài, “Việc kia, không bằng chúng ta tâm sự gian tình đi!”

Nhất thời vội vàng đã nói ra câu này, Đóa Đóa âm thầm rơi lệ trong lòng, nàng là bị bức , nàng một chút cũng không muốn trò chuyện về cái đề tài này!

Bạch Tử Dạ hài lòng gật gật đầu, “Ta cũng thích trò chuyện gian tình với nàng.”

“” Ô ô, không cần như vậy

Đang lúc rơi lệ, nàng bỗng cảm thấy trên tay mình nặng hơn.

Cúi đầu nhìn xem, trên tay có thêm một con so với chim sẻ còn nhỏ hơn gấp đôi Chim sao?

Quá nhỏ , nó lại tròn thành một khối, quả thực có chút nhìn không rõ .

Bạch Tử Dạ cũng đang trong kinh ngạc, với võ công của hần, cho dù là con muỗi bay đến hần cũng phát hiện được, sao có thể không chú ý đến quả cầu lông ngắn này xuất hiện từ lúc nào?”

Đóa Đóa nghi hoặc nâng tay lên, nhìn khối cầu nhưng nhỏ kia.

“Hoa Hoa? Ngươi giảm béo làm đẹp rồi sao?”

Hóa ra thân lông vũ trước kia thật sự làm người xem hoa mắt, hiện tại thân lông vũ xám trắng này thật sự rất dễ nhìn.

Hai cánh giơ lên, quả cầu lông quơ quơ ——

Đóa Đóa cảm thấy động tác này nhìn có chút giống đang đuổi người.

Con chim kia đứng lên, vô cùng bất mãn, “Đem hoàng cung xây lớn như vậy làm gì chứ, làm lão tử lạc đường ! Mệt muốn chết mới tìm được đến đây!”

“” Nhan Đóa Đóa cùng Bạch Tử Dạ đều bị sét đánh.

Nghe thanh âm này, tuyệt đối không phải con Phá điệp trước kia, nhưng sao lại xuất hiện một con chim biết nói chuyện nữa vậy?

“Người là Vân Tri Hiểu?” Nó hùng hổ hỏi Đóa Đóa.

“Còn. Người là ai?”

“Nói người cũng không biết!” Con chim kia hết sức táo bạo, “Mộ Dung đâu? Hắn không phải ở chỗ người sao!”

“. Ai là Mộ Dung?”

Hôi điệp (hôi nghĩa là tro, bụi, hoặc màu xám) nhìn thấy ánh mắt Đóa Đóa hết sức mê man, đột nhiên bay tới trước mắt nàng, “Người không phải là Vân Tri Hiểu!”

“.” Đóa Đóa đột nhiên nhớ tới Phá điệp trước khi đi đã dặn nàng, bất kể là ai hỏi, cũng không được thừa nhận nàng là Vân Tri Hiểu thật sự.

86. Chương 86: Chúng Tổ Chức Thành Đoàn Đến Làm Người Ta Bị Sét Đánh (1)

Nhưng nàng nghĩ rằng kẻ đến tra xét nàng sẽ là người, không ngờ rằng lại là chim.

Bạch Tử Dạ cũng nhìn ra tình hình không ổn, liền lên tiếng giúp đỡ, “Nàng là giả, còn người thật không biết chạy đi đâu rồi.”

“Người là ai?” Hôi điệp xoay người, bay tới trước mặt Bạch Tử Dạ.

Hắn cười cười, cực kỳ tự hào với thân phận mới của mình, “Ta là gian phu của nàng ấy.”

“.” Đóa Đóa nghẹn họng không nói được gì.

Hôi điệp nhìn hắn từ trên xuống dưới, sau đó lắc đầu, hướng về phía Đóa Đóa nói, “Nữ nhân các người vẫn là không có đầu óc như thế, nam nhân này một bộ dạng mặt trắng, nhìn được mà không dùng được!”

“.” Những việc này động vật nhỏ đều rất thuần thục.

Ô ô, cho giông tố tới mãnh liệt hơn chút đi!

Bạch Tử Dạ cũng bị lời nói như sét này đánh, gốc ở trên ghế.

“Người thật sự không phải Vân Tri Hiểu sao?” Hôi điệp bay tới trước mặt Nhan Đóa Đóa, “Nếu để ta phát hiện ra người nói dối, ta sẽ giết người!”

“.” Sao lại giết? Đóa Đóa thực rơi nước mắt nhìn vóc dáng cực kỳ mê người của nó.

Nghe được thủ hạ báo tin, Hoàng Phủ Dật lập tức chạy tới, hơi nhíu mày mà nhìn con Hôi điệp biết nói chuyện kia.

“Người lại là ai?”

“Hắn là phu quân chính thức của nàng, có điều lập tức sẽ bị ta thay thế.” Bạch Tử Dạ tiên phong trả lời.

Hoàng Phủ Dật cười nhạt nhìn bạn chí tốt, “Chờ người trở về rồi hãy nói tiếp.”

“Cái gì trở về?” Bạch Tử Dạ cảm thấy không ổn.

“Người đã bị điều đi Bắc Tắc, thánh chỉ cũng hạ rồi.”

“.” Bạch Tử Dạ cắn răng, hắn vừa mới đến, sao Dật đã lay chuyển được Hoàng thượng hạ chỉ rồi vậy!

Như là nhìn thấu được hắn suy nghĩ cái gì, Hoàng Phủ Dật đến gần hắn, thấp giọng nói, “Đã sớm đoán được người muốn làm gì rồi.”

“” Hấn phải báo thù, báo thù!

Bạch Tử Dạ nhìn về phía Đóa Đóa, “Đóa Đóa, chúng ta bỏ trốn đi!”

“” Ô ô, nhỏ giọng xuống.

Hồi chiêu nhìn qua lại mấy người bọn họ, sau đó dùng cánh chỉ chỉ Hoàng Phủ Dật, “Người cũng quá không có mắt, tìm hai nam nhân, đều là mặt trắng!”

“” Đóa Đóa rơi lệ, “Ta đi về trước, các người tán gẫu đi.”

Bóng chim chợt lóe, che ở trước mặt nàng, “Không phải người có một con chim lờ lợc sao? Hấn gọi là gì?”

“Hoa Hoa, Yêu Phi.”

Hồi chiêu khinh bỉ nàng, “Tên khó nghe như vậy mà người cũng có thể nghĩ ra được, không biết lấy một cái tên dương cương soái khí giống lão tử sao? !”

87. Chương 87: Chúng Nó Là Tập Đoàn Sét Đánh Người (2)

“ Người tên gì?”

Bụi chiêu vô cùng kiêu cách giơ một cánh, “Ta là Tiểu Bụi!”

“” Ba người đều hóa đá.

“Các người đó là về mặt gì hả!” Tiểu Bụi nổi giận, nhìn chăm chăm Đóa Đóa, “Tên của đại gia ta không dương cương suất khí sao!”

“ Suất, rất suất, rất uy vũ.”

Bạch Tử Dạ khinh bỉ Đóa Đóa, rất khiến cho người ta mất mặt!

Hoàng Phủ Dật bật cười không thôi, tiếng cười hấp dẫn lực chú ý của Tiểu Bụi, miễn cho nó lại đi dọa nạt Đóa Đóa, “Người tới hoàng cung làm cái gì?”

“Tìm Mộ Dung!”

Tiểu Bụi bay vòng vòng trên đầu ba người bọn họ, “Xem ra không cho các người biết lợi hại của đại gia ta, các người sẽ không nói thật!”

Ba người bị lời này đánh tan, Tiểu Bụi vẫn rất tự tin phát ra một tiếng kêu.

Tiếng hót trong trẻo khiến Hoàng Phủ Dật cùng Bạch Tử Dạ đều nao nao, nếu nó là người, phải rất có nội lực mới có thể phát ra tiếng kêu như vậy.

Một trận vũ cánh vang lên, sau đó trước mắt ba người liền hiện ra một đám màu sắc nham nhở, vón dáng nhỏ bé của con chim.

Đóa Đóa choáng, đây là cái gì cùng cái gì a.

Tiểu Bụi đắc ý dào dạt hừ một tiếng, “Sợ rồi sao?”

“ Khụ, sợ.” Rất “uy vũ”

Đóa Đóa im lặng nuốt xuống, những con chim này là tổ chức thành tập đoàn dùng sét đánh người à?

Một con hắc chiêu toàn thân đen bay lại, hai cánh ôm ngực, đánh giá Đóa Đóa từ trên xuống dưới.

Sau đó nó lắc đầu, “Mộ Dung soi mói như thế, không có khả năng tránh ở chỗ này, chúng ta tìm lầm người.”

“Ta thế nào” Ô ô, bị hiềm nghi.

Hắc chiêu nhìn nàng, “Cùng Mộ Dung khí chất kém nhiều lắm.”

“” Đóa Đóa thở phào nhẹ nhõm.

Nếu phá điều thật sự là “Mộ Dung” mà chúng nói, nàng rất cảm tạ chúng nó nói nàng không giống nó!

Bất quá nàng nhin không được tò mò hỏi, “Mộ Dung kia thế nào?”

Tiểu Bội giọng điệu trở nên nghiêm túc, “Đây là việc riêng của quốc gia chúng ta!”

“” Còn có quốc gia.

Một đám chim tụ cùng một chỗ thì thăm thương lượng vài câu, cũng không chào hỏi liền bay đi.

Chim đều đi rồi, hiện chỉ còn lại chuyện người đáng giải quyết.

Hoàng Phủ Dật cười nhìn Bạch Tử Dạ, “Chúng ta đã lâu chưa ‘nói chuyện’.

88. Chương 88: Không Thuần Khiết Học Võ (1)

“Nói cũng đúng.” Bạch Tử Dạ cũng cười, bắt đầu âm thầm hoạt động cổ tay, chuẩn bị đánh nhau.

Ách. hai nam nhân này là chuẩn bị. “Liên lạc cảm tình một chút”?

“Khụ, cái, ta đi trước, các người chậm rãi tán gẫu đi!”

Nàng cũng không nên làm bóng đèn!

Hơn nửa canh giờ sau, Bạch Tử Dạ mang theo một thân thương tích xanh xanh tím tím quay về tướng quân phủ của hắn.

Thật là, lại thua!

Đêm đó, Hoàng Phủ Dật lại giả thành “thể thân” của mình, đi tìm Đóa Đóa.

Đóa Đóa đang ở tiểu các lâu mình phát sầu, thấy hắn đến, má có chút hồng.

Khụ, bình tĩnh.

“Suy nghĩ cái gì?”

“Ta về đến liền trước cửa bày một đồng công phẩm, còn mới tinh, không biết vì sao.”

Hoàng Phủ Dật phì cười, “Người không biết sao? Hai ngày trước về mặt của nàng, dọa mọi người, bọn họ đều tưởng tiểu các lâu có quỷ.”

“” Ách. Đóa Đóa nhớ lại một chút.

Trách không được bọn họ đêm đó kêu sợ liên tục, thì ra là hiểu lầm.

Đóa Đóa đứng lên, “Ta tìm bọn họ giải thích.”

“Ban ngày hãy đi,” Hoàng Phủ Dật giữ chặt nàng, rất dịu dàng cười, “Buổi tối ở bên ta nhiều chút.”

“ Ừm.” Nhan Đóa Đóa đỏ mặt, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh.

Ô ô, nàng ý chí không kiên định, bị phù vân che mắt!

Hoàng Phủ Dật kéo nàng ngồi xuống, “Đóa Đóa, nàng khi nào thì có thể đem khăn che mặt dỡ xuống?”

“Nhanh mà. Chắc hai ba ngày nữa.”

Hoàng Phủ Dật hình như rất hài lòng với đáp án này, “Vậy là tốt rồi.”

“Người không sợ ta nhìn kỳ thật rất khó coi?”

“Không sợ,” Hoàng Phủ Dật nháy mắt mấy cái, “Nhưng ta rất sợ cái khăn đen che mặt này ảnh hưởng ta hôn nàng, giờ thật sự rất bất tiện.”

Mặt “ầm” một cái lại đỏ lên, Đóa Đóa lập tức ngẩng đầu nhìn trời, đóa phù vân này rất nhiệt tình, đây là mây hồng!

“Cái, khụ, nói chuyện khác đi,” Đóa Đóa nghiêm túc nhìn hấn, “Người có thể dạy ta võ công không? Ta muốn bái người làm thầy.”

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Dạy nàng võ công có thể, nhưng ta không thu nàng làm đồ đệ.”

“Vì sao?” Sở nàng học không tốt, làm hấn mất thể diện?

89. Chương 89: Không Thuần Khiết Học Võ (2)

Ô ô. Bị hoài nghi.

Hoàng Phủ Dật cười xoa má của nàng, “Đứa ngốc, nếu thu nàng làm đồ đệ, ta làm sao có thể thú nàng?”

“.” Đóa Đóa nhiều lần bị phù vân khiến cho không lời nào để nói cuối cùng cũng quyết chí tự cường, cơ trí dũng cảm nghiêm túc tìm đề tài thuần khiết trong đám không thuần khiết ——

“Người rất coi trọng lễ nghĩa sao?”

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Ta không cần, bất quá ta không nỡ khiến nàng bị người khác nói xấu.”

“.” Đóa Đóa tiếp tục đỏ mặt.

Ô ô, vấn đề nghiêm túc như thế cũng có thể bị hấn kéo về!

“Sao lại thích thẹn thùng như thế?”

Hoàng Phủ Dật đột nhiên đem nàng kéo đến, thân mật ôm lấy, “Đóa Đóa, nàng rất khả ái, thật muốn mau lấy nàng về nhà.”

Kỳ thật hấn hiện đã cười, nhưng cũng không xem như thật sự cười, aiz.

“Ta muốn học võ.” Không cần phù vân. Ô ô.

“Được, ta dạy cho nàng, chỉ là ta muốn thù lao.” Hoàng Phủ Dật xấu xa cười nhìn nàng.

“Ta có tiền.” Nàng từ Vân gia chạy ra, mang theo rất nhiều tiền.

“Ta không cần tiền,” Hoàng Phủ Dật cười nói, “Ta muốn nàng.”

“A? Ta không bán thân!” Nhan Đóa Đóa theo phản xạ nói.

Lời vừa ra khỏi miệng nàng đã muốn đi đập đầu hủ, Ô ô, nàng lại mất mặt!

Hoàng Phủ Dật nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xấu hổ cười ha ha, “Đứa ngốc, ta sao có thể để cho nàng bán thân, ta là nói ta dạy nàng một ngày, sẽ đổi một cái hôn.”

“.” Trên khuôn mặt Đóa Đóa vù vù bốc hơi, thật chịu không được thử thách mà kinh sợ không thôi.

Ô ô, không nói điều kiện không thuần khiết như thế!

Trên khuôn mặt Hoàng Phủ Dật vẫn đầy ý cười, “Yên tâm đi, ta sẽ không bức nàng, mấy cái hôn này, ta muốn chờ nàng thích ta sẽ đòi lại.”

“.” Bây giờ hình như chỉ còn thiếu “sổ ghi nợ”, khụ.

Đã nhìn thấu lòng nàng, Hoàng Phủ Dật cũng không vạch trần nàng, chỉ cười kéo nàng đến căn phòng rộng rãi hơn.

“Đến, ta trước nhìn xem tư chất của nàng thế nào.”

Sau một phen khảo nghiệm, Hoàng Phủ Dật nhin cười nói, “Nàng thật sự muốn học võ?”

90. Chương 90: Không Thuần Khiết Học Võ (3)

“” Nhan Đóa Đóa khuôn mặt bi tráng, “Tư chất của ta rất kém cỏi?”

Ồ ô, “Người nói thẳng đi, ta chịu được.”

“Không phải tư chất kém,” Hoàng Phủ Dật lắc đầu cười nói, “Kỳ thật tư chất nàng tương đối tốt.”

Đóa Đóa mắt sáng rực lên, “Ta là kỳ tài võ học?”

Thanh thanh cổ họng, Hoàng Phủ Dật nhin cười, “Kỳ thật tư chất người tốt cũng không nhất định đều thích hợp học võ, nàng học võ công nội lực sẽ tiến triển rất nhanh, nhưng chiêu số. khó tiến bộ.”

Đóa Đóa yên lặng rơi lệ, “Là nói ta năng lực phối hợp tay chân có vấn đề sao?”

“Kia thật không đến nỗi, ” Hoàng Phủ Dật cười an ủi nàng, “Nhưng vũ đạo nội lực thương rất dễ tổn thương đến bản thân.”

“Vậy luyện nội lực đi.”

Đóa Đóa có chút tự an ủi, “Xem ti vi, cao thủ đều đánh ra một chưởng liền thắng, có phải nội lực cao cũng có thể trở thành cao thủ hay không? Ta muốn học thành như người vậy, đại khái cần một thời gian dài?”

Ti vi? Nhíu mày, Hoàng Phủ Dật suy nghĩ từ chưa nghe nói qua này.

Muốn dùng nội lực trở thành cao thủ cũng không phải không có khả năng, bất quá nội công tu vi dù sao cũng là võ công chậm, muốn học được lợi hại như hần vậy, ít nhất cũng phải hai mươi năm.

Không đành nhìn Đóa Đóa thất vọng, Hoàng Phủ Dật an ủi nàng, “Trước luyện đi, nội công tâm pháp môn phái chúng ta toàn bộ dựa vào tạo hóa của mỗi người, có lẽ nàng học mấy tháng là có thể.”

“Thật sao?” Đóa Đóa lại bắt đầu cao hứng, “Vậy người dạy ta bây giờ đi!”

Đem tâm pháp khẩu quyết cơ bản dạy nàng, Hoàng Phủ Dật không cho nàng thức đêm luyện tập, cứng rắn bức nàng đi ngủ.

Đem Đóa Đóa dỗ ngủ, hần rời khỏi tiểu các lâu, xa xa nhìn thấy trên tấm điện mình ngồi một bóng người.

“Hoàng Phủ sư huynh.” Thấy hần, người đó hạ xuống khỏi nóc nhà, vọt đến trước mặt hần.

“Sư muội, sao người đến đây?”

Hoàng Phủ Dật thần sắc lạnh nhạt, nhìn không ra vẻ thân thiết.

Người được gọi là sư muội một thân sa y trắng, khuôn mặt như họa, khí chất như tiên không nhiễm chút khói bụi trần gian.

“Gia bảo ta trở về.”

Trình Tuyết Y hơi cúi đầu, cũng không quá nhiệt tình với hần, “Nghe nói người cưới vợ? Sao không mời ta uống chén rượu mừng?”

Ánh mắt hơi run, Hoàng Phủ Dật bình tĩnh, “Chỉ là kẻ giành quyền thôi.”

91. Chương 91: Thiên Kim Của Tể Tướng

“Tại sao huynh lại lừa ta? Nếu chỉ là vì giành quyền, tại sao vừa rồi huynh lại đi ra từ phòng của nàng ta?”

Hoàng Phủ Dật khẽ cười, “Không phải sư muội luôn lạnh lùng sao? Sao hôm nay bỗng nhiên lại có nhiều vấn đề muốn hỏi thế?”

“Người nhà muốn ta thành thân.” Trình Tuyết Y không đầu không đuôi nói một câu.

“Chúc mừng.” Nghe giọng điệu có thể thấy được, Hoàng Phủ Dật chẳng mấy quan tâm đến việc này cho lắm.

“Sau này chắc sẽ thường xuyên gặp mặt sư huynh, xin sư huynh đừng quên tình đồng môn.”

Hơi nhú mảy, Hoàng Phủ Dật cười hỏi, “Nói vậy nghĩa là sư muội sắp gả vào cung sao? Là hoàng tử nào thế?”

Thấy hắn chẳng có một chút mảy may kinh ngạc nào, điều này làm cho Trình Tuyết Y có chút cảm tức, “Là tứ hoàng tử.”

Người có thực lực mạnh nhất trong các hoàng tử - lão tứ?

Hoàng Phủ Dật hơi cười lạnh, thiên kim của tể tướng kết duyên với hoàng tử mạnh nhất, Trình Tuyết Y muốn dùng điều này để uy hiếp hắn sao?

Trình Tuyết Y đột nhiên ngẩng đầu lên, “Sư huynh, Tuyết Y chỉ cần một câu nói của huynh, nếu hôm nay huynh nói không đồng ý, ta sẽ lập tức trở về cự tuyệt hôn sự này.”

Hoàng Phủ Dật ngữ khí lãnh đạm, “Lão Tứ không tệ, gả đi.”

“” Hy vọng bị “ầm” một tiếng tiêu tan, trong mắt Trình Tuyết Y đột nhiên hiện lên lúng túng và tức giận, nhanh chóng xoay người đi khỏi, phút chốc đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

“Chắc chắn, người thật chẳng để ý nhân chút mặt mũi nào.” Bạch Tử Dạ lắc đầu thở dài, từ trong bóng đêm xa xa xuất hiện.

Hoàng Phủ Dật cười nhạo hắn, “Cái tật xấu nghe trộm này của ngươi vẫn không sửa được.”

“Ta đến bàn bạc với ngươi việc đừng bắt ta đi ải Bắc, không ngờ đúng lúc nàng ta ở đây.”

Bạch Tử Dạ dùng khinh công đến trước mặt hắn, “Ngươi không lo lắng về nàng ta một chút nào sao? Nàng gả cho tứ hoàng tử, đối với ngươi chính là bất lợi.”

“Ta đã có Đóa Đóa,” Hoàng Phủ Dật nhú mảy, “Hơn nữa ta cũng không cần nữ nhân giúp đỡ.”

“Có chí khí.” Bạch Tử Dạ vỗ vỗ vai hắn, cười gian.

“Có điều Trình Tuyết Y nếu gả vào cung, Đóa Đóa lại là cái đinh trong mắt nàng ta, nhất định không an toàn lắm, ngươi lại bận nhiều chuyện, không bằng ban ngày để ta âm thầm bảo vệ nàng đi.”

“Không cần vất vả thế,” Hoàng Phủ Dật cười vô cùng có “tình huynh đệ”, “Ngươi cứ yên tâm đi ải Bắc chơi đi.”

“” Bạch Tử Dạ run rẩy khóe miệng, “Rốt cuộc vì sao ta lại trở thành bằng hữu của ngươi, trước đây ta chính là bị về bệnh tật đáng thương của ngươi lừa gạt a!”

92. Chương 92: Cô Dâu Nhỏ Của Thái Tử

Màn đêm buông xuống, Bạch đại mỹ nhân hóa thân thành giáo chủ rít gào, hối hận bản thân trước đây không nhìn rõ bộ mặt thật của người nào đó.

Trình Tuyết Y và Hoàng Phủ Dật đều là đệ tử của Thiên Cơ lão nhân.

Nhìn mặt đã biết, bộ dáng của hoàng thượng chỉ được đến thế mà lại có thể sinh ra đứa con anh tuấn xuất sắc như Hoàng Phủ Dật, từ đó hiển nhiên thấy được mĩ mạo của mẫu thân Hoàng Phủ Dật là cỡ nào.

Cho nên mẹ hắn năm đó là phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất, hắn vừa mới sinh ra đã được toàn bộ người trong cung cho là người có hi vọng cạnh tranh chức thái tử nhất.

Tần phi khác đương nhiên không thể để yên cho việc này xảy ra, cho nên đó là lí do Hoàng Phủ Dật từ lúc một tuổi đã “uống nhầm” một chén canh độc, suýt chút nữa mất cái mạng nhỏ.

Tuy được ngự y cấp cứu kịp thời, đủ mọi loại linh dược quý hiếm đã trở thành cơm ăn hằng ngày của hắn, nhưng dù sao lúc ấy hắn mới có một tuổi, lại bị độc được dày vò như vậy rốt cục cũng trở thành bệnh cũ

lâu ngày của hắn, suốt ngày đều có vẻ bệnh yếu, ngay cả thái y cũng không thể bảo đảm hắn có thể sống được bao lâu.

Coi như là hắn có vận khí tốt, lúc năm tuổi vừa vặn gặp được Thiên Cơ lão nhân trong cung.

Khi ấy Hoàng Phủ Dật bước đi cũng run rẩy, vậy mà lại được nhìn ra là kỳ tài luyện võ.

Hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của hắn lại khiến cho người ta vô cùng yêu thích, ngay lập tức liền được Thiên Cơ lão nhân ưu ái, chẳng những chữa khỏi hoàn toàn bệnh cũ của hắn, còn bắt đầu âm thầm dạy hắn võ công.

Mà cái phiên toái là ở chỗ. Thiên Cơ lão nhân rất thích chơi đùa, hoàn toàn là một lão ngoan đồng.

Hắn rất yêu thích tiểu Hoàng Phủ Dật, cho nên hắn liền cảm thấy.

Một búp bê nam anh tuấn mịn hoặc như thế phải sánh đôi với một nữ búp bê xinh đẹp, giống như là một đôi búp bê vẽ trên tranh tết, thật là náo nhiệt, chơi thật vui!

Chạy một vòng cả kinh thành, hắn chọn đúng đại tiểu thư nhà tể tướng là Trình Tuyết Y.

Hoàng Phủ Dật khi đó mới năm tuổi, hơn nữa nhiều bệnh, thể lực cực kém, khi hắn đọc sách cũng chọn những quyển quan trọng nhất để đọc, những cái khác đều không biết gì.

Cho nên cũng không hiểu sư phụ đang âm mưu cái gì, hắn mơ hồ đi trao đổi tín vật gì gì với Trình Tuyết Y, xem như đính ước.

Đến khi hắn lớn lên, hiểu được ý nghĩa của chuyện năm ấy, ngay lập tức nói với sư phụ, nói hắn hoàn toàn không đồng ý hôn sự này.

Khi đó Trình Tuyết Y cũng đã đã bái Thiên Cơ lão nhân làm sư phụ, mặc dù không nhớ được chuyện hồi bé hồ đồ đính ước, nhưng trong lòng đã sớm yêu thích vừa ý sư huynh của mình.

Sau khi biết được ý nguyện của Hoàng Phủ Dật, nàng vô cùng khó chịu, trực tiếp rời khỏi kinh thành, đi theo Thiên Cơ lão nhân đến Linh Vụ đảo mà lão đã ẩn cư trước kia.

93. Chương 93: Thì Ra Là Tuyệt Thế Mỹ Nhân (1)

Mà Thiên Cơ lão nhân. lại nổi giận với Hoàng Phủ Dật, nói hắn không phải là một đứa bé tốt, không chơi với hắn nữa. Khụ, sau đó liền tức giận đi luôn.

Hoàng Phủ Dật đối với tính cách giận dữ như trẻ con của sư phụ mình thật không có cách nào, nhưng nhiều năm như thế, hắn phải rất nhiều người đi tìm sư phụ, vẫn không có kết quả.

Hiện giờ Trình Tuyết Y trở về. Hoàng Phủ Dật xoay người nhìn tiểu các lâu phía sau, hắn phải bảo hộ Đóa Đóa thật tốt mới được.

Thực ra Hoàng Phủ Dật lo lắng nhiều quá rồi... , Đóa Đóa không cần được bảo hộ, bởi vì nàng có thể đem bất cứ kẻ nào đối nghịch với mình. Khụ.

Sáng sớm hôm sau, Đóa Đóa ăn cơm xong, sau khi ra khỏi cửa thuận miệng gọi một tiểu cung nữ.

“Thái tử phi?” Tiểu cung nữ ánh mắt sáng trong suốt, nhìn nàng vô cùng sùng bái.

Thái tử phi của bọn họ rất dũng cảm nha, có thể một mình đấu với ác quỷ!

Đóa Đóa có chút ngượng ngùng lên tiếng, “Thực ra ta muốn giải thích với người một chút, trong tiểu các lâu không có quỷ, hôm đó là ta đang đắp mặt nạ, cho nên trên mặt mới có mấy mảng xanh đen ấy mà.”

“” Tiểu cung nữ mặt biến sắc vì sợ, “Thái tử phi, ngài đang nói gì vậy? Ngài nói con ‘quỷ’ kia chính là người?”

“Phải.” Nói như thế cũng đúng.

“Cứu mạng a ——” Tiểu cung nữ vút hết đồ đạc trong tay xuống bỏ chạy, “Thái tử phi bị ma nhập!”

“” Đóa Đóa cảm giác có một đám quạ đen bay trên đầu mình ..., hình như giải thích rõ không thuận lợi cho lắm a.

Có vết xe đổ phía trước, lần này nàng trực tiếp đi giải thích với thị vệ mới được, thị vệ đều có võ, dù sao can đảm sẽ lớn hơn một chút.

“Thái tử phi.” Ánh mắt thị vệ cũng tràn đầy sùng bái.

“Khụ, ta muốn giải thích một việc, nhưng ta nói trước cho người biết, người không được chạy nha.”

“Vâng.” Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng thị vệ vẫn đáp ứng.

“Người đã nghe nói tới đắp mặt nạ chưa?”

“Không có.” Thị vệ mờ mịt lắc đầu.

“Thì là. cái này, đồ rất nhiều màu sắc khác nhau lên mặt.”

Thị vệ bỗng nhiên tỉnh ngộ, ngắt lời nàng, “Chính là giống như thứ bôi trên mặt khiêu đại thần?”

“Khụ.” Đóa Đóa bị , “Giải thích như thế cũng đúng.”

Nàng nói tiếp, “Hôm đó các người tưởng là thấy quỷ, thực ra là ta đắp mấy thứ lên mặt, khi ấy ta còn nói chuyện với các người, đáng tiếc không ai để ý ta.”

94. Chương 94: Thì Ra Là Tuyệt Thế Mỹ Nhân (2)

Sắc mặt thị vệ cực kém, song vẫn đứng tại chỗ.

Ừm, quả nhiên vẫn là lá gan của thị vệ lớn hơn, Nhan Đóa Đóa hỏi hần, “Còn gì thắc mắc không?”

“Có, ta, ta, ta.”

Thị vệ cà lăm cả nửa ngày, cuối cùng hỏi ra được một câu, “Ta có thể chạy không?”

“” Lại là một đám quạ đen bay qua.

Nhưng mà sau đó rốt cục Đóa Đóa cũng hỏi được đáp án của thị vệ kia rằng không phải hần không tin lời của nàng, mà chỉ là vừa nghĩ đến phiên bản chuyện ma quỷ đã từng lưu truyền trong cung liền cảm thấy khủng bố, cho nên mới muốn lập tức chạy trốn như vậy.

Đóa Đóa còn cho bọn họ nhìn khuôn mặt mình lúc đắp mặt nạ vào ban ngày để khẳng định tính chính xác trong lời nói của mình.

Nhưng do ánh sáng cùng không khí không giống nhau, nên dù có cùng một khuôn mặt đắp mặt nạ khi nhìn vào kết quả vẫn là không giống.

Vì để yên ổn lòng dân, Nhan Đóa Đóa kêu một bộ phận thị vệ có lá gan lớn một chút trong Đông cung lại để đến hoạt động quy mô lớn là “Tham quan mặt nạ quỷ”.

Đêm đầu tiên, nàng đắp sẵn mặt nạ, thành thành thật thật chờ được tham quan, những chờ mãi đến lúc ngủ rồi cũng không thấy nửa bóng người nào cả.

Ngày hôm sau đi hỏi, hóa ra là không ai dám đến, rõ ràng là người chịu trách nhiệm kia đã không truyền xuống a.

Thế là đổi một bộ phận khác, nhưng đêm thứ hai vẫn không ai đến, đêm thứ ba, đêm thứ tư.

Sau đó Đóa Đóa cũng không biết làm sao, bỏ đi, chờ cho lá gan nhỏ bị hù dọa đến nứt ra của mọi người khép lại một chút rồi tính tiếp vậy.

Nhưng mà tới ngày thứ năm, đã có mấy người lá gan lớn đến, nơm nớp lo sợ mà gõ gõ cửa phòng Đóa Đóa.

Đóa Đóa đang mơ mơ màng màng ngủ, đã sớm quên chuyện mặt nạ gì rồi.

Bị tiếng gõ cửa đánh thức, nàng động tác chậm chạp mà bò từ trên giường dậy, đi mở cửa cho bọn họ.

Vì vậy mấy người ở ngoài cửa liền nhìn được một khuôn mặt màu tím.

“A ——” lại là một trận thét chói tai.

Nhan Đóa Đóa bị âm thanh này dọa thanh tỉnh, ý thức được mình lại đang đắp mặt nạ.

“Là ta là ta.” Nàng vội vàng giữ chặt một tên còn chưa chạy đi được, “Ta đắp mặt nạ màu tím.”

Người nọ còn chưa bị hù dọa hồ đồ hẳn, còn có chút năng lực phân biệt, nhận ra giọng của Đóa Đóa.

“Thái, Thái tử phi?”

“Là ta, trên mặt là mặt nạ, không tin ta lau đi cho người xem thử.”

Nàng nói xong liền kiên quyết kéo người nọ vào cửa, thị vệ kia đã sớm sợ đến nhũn cả chân, không còn năng lực phản kháng nào, liền bị nàng kéo đi.

95. Chương 95: Thì Ra Là Tuyệt Thế Mỹ Nhân (3)

Thắp đèn, thấm ướt khăn vải, Đóa Đóa lau lau trên khuôn mặt, lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt của mình, “Nhìn thấy chưa? Ta là người.”

“.” Thị vệ ngây dại, con mắt cũng tròn to đến sắp rớt ra ngoài.

Ách. Nhan Đóa Đóa có chút không biết làm thế nào, “Vẫn không tin sao? Bằng không ta cũng đắp cho người thành màu tím là được rồi.”

“Không, không phải, ” Mặt thị vệ đột nhiên có chút đỏ, “Nô, nô tài cáo lui trước, thái tử phi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Ồ?

Đóa Đóa còn chưa phản ứng được là xảy ra chuyện gì, rất khó hiểu mà nhìn thị vệ đang cấp tốc chạy đi kia.

Thoảng một cái, Hoàng Phủ Dật đã xuất hiện trước mặt nàng.

“Người ở đâu xuất hiện vậy?”

“Bọn họ hơn nửa đêm lại lén lút đến đây, ta lo lắng cho nàng.”

Hoàng Phủ Dật cười kéo tay nàng, trong mắt đều là ôn nhu.

“Nga, ” Mặt Đóa Đóa có chút hồng, “Ta không sao.”

Hoàng Phủ Dật không nói thêm gì nữa, chỉ là cười nhìn nàng.

Đóa Đóa bị hắn nhìn làm mặt càng lúc càng hồng, “Người đang nhìn cái gì vậy?”

“Đương nhiên là nhìn nàng, ” hắn nắm chặt tay nàng, “Đóa Đóa, nàng thật đẹp.”

A?

Được hắn tán thưởng, Đóa Đóa rất là thẹn thùng, sau đó mới phát hiện có chỗ không thích hợp.

Nàng lau luôn mặt nạ ở nửa bên mặt còn lại xuống !

Ồ ô. Đóa Đóa cuống quýt định che mặt lại, vẫn còn chưa tới lúc cho hắn xem đâu!

Hoàng Phủ Dật ngăn tay nàng lại, “Đừng che, ta còn chưa xem đủ mà.”

“Khó coi.”

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Nàng còn muốn xinh đẹp bao nhiêu nữa? Nếu còn đẹp hơn thế này nữa, ta sẽ trực tiếp ngắt luôn mắt.”

“Ta vốn muốn để làn da tốt hơn một chút rồi mới lộ mặt ra.”

Ô ô, nhất thời lo lắng, đã quên mất chuyện này.

“Làn da như vậy vẫn còn chưa tốt sao?” Hoàng Phủ Dật kinh ngạc tán thán mà chạm nhẹ vào mặt nàng, “Giống như em bé vậy.”

“Làn da ta vốn còn tốt hơn thế này.”

Nếu không nàng cũng không nhớ kỹ được nhiều phương pháp đắp mặt nạ như vậy, ở hiện đại nàng cũng rất yêu quý làn da của mình.

“Vốn?” Hoàng Phủ Dật hơi hơi nhướn mày.

Ách. “Hắc hắc, chuyện đó, ý ta là khi ta còn bé, lúc còn chưa ăn đến béo ra.”

“Không phải nàng nói lúc đó còn quá nhỏ nên nàng không nhớ được chuyện gì soa?” Hoàng Phủ Dật cố ý trưng một khuôn mặt nghiêm túc hỏi nàng.

“Khụ, nghe cha mẹ nói a, này. Ta muốn rửa mặt!”

96. Chương 96: Nụ Hôn Chúc Ngủ Ngon Nóng Bỏng

Nàng lập tức giả vờ bận rộn, muốn chuyển hướng đề tài.

“Tiểu nha đầu không nói lời thật.”

Hoàng Phủ Dật cười nàng, sau khi thật cẩn thận giúp nàng vén tóc, tránh cho bị nước dính ướt.

Khuôn mặt đã được rửa sạch sẽ rồi, nhưng đầu Đóa Đóa cũng chưa nâng lên mà lấy khăn vải che mặt ở một bên qua, không muốn hẳn nhìn thấy toàn bộ diện mạo của mình.

Nhưng Hoàng Phủ Dật đã nhanh hơn một bước kéo nàng lại, làm cả khuôn mặt của nàng đều lộ ở trước mắt mình.

“Thật đẹp.” Hắn có chút nín thở tán thán.

“.” Bởi vì thẹn thùng, mặt Đóa Đóa nhìn hơi hơi hồng, đáng yêu lại mê người, làm cho lòng Hoàng Phủ Dật lại càng động.

“Đóa Đóa, ta muốn hôn nàng.”

“.” Nga.

Ôm chặt nàng, Hoàng Phủ Dật còn ý xấu mà trêu nàng, “Có thể không?”

“. Không thể!”

“Ta đây cũng hôn.” Cười cười mà nắm lấy nắm tay nhỏ của nàng đang đánh tới, Hoàng Phủ Dật cúi đầu liền nóng bỏng mà hôn nàng.

Thế là cả phòng mây bay lượn lơ. tâm hồn bé nhỏ của Đóa Đóa liền luân hãm như thế.

Qua một lúc lâu, Hoàng Phủ Dật buông nàng ra, hơi hơi để nàng rời khỏi vòng ôm của mình,

“Ta đi về trước, ngày mai gặp.” Cúi đầu nhanh chóng lại hôn nàng một cái, Hoàng Phủ Dật vội vàng rời khỏi.

Hắn không nỡ đi, nhưng nếu cứ ở lại đó nữa hẳn có thể sẽ không có cách nào khống chế được chính mình .

“.” Đóa Đóa đóng kỹ cửa lại, ngay cả bước đi cũng đều nhẹ như bay, như là đang giẫm lên mây bay vậy.

Đây thật sự là đám mây hồng a.

Ô ô, quá nhiệt tình rồi. Đáng thương cho tâm hồn nhỏ bé yếu ớt của nàng!

Bởi vì Hoàng Phủ Dật đã nhìn thấy toàn bộ diện mạo của nàng, mà thị vệ kia cũng nhìn thấy nửa khuôn mặt nàng, cho nên sáng sớm hôm sau Đóa Đóa dứt khoát không che mặt nữa.

Vì vậy lúc nàng vừa ra khỏi cửa, cái nghe được đều là tiếng đồ vật này nọ rơi xuống đất.

Kỳ thật thanh danh của Vân Tri Hiểu vẫn rất vang dội, hiện tại trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một tuyệt sắc đại mỹ nữ, mọi người cũng sẽ không quá kinh ngạc.

Nhưng vấn đề ở đây là vì hình tượng của Đóa Đóa khi vừa mới tiến cung. có chút kinh khủng.

Cho nên bọn họ đều cho rằng thái tử bị lừa, nếu không phải tính tình của Đóa Đóa tương đối làm người ta thích thì bọn họ đã chuẩn bị thay Hoàng Phủ Dật bị ai vì cưới phải một người vợ như vậy rồi.

Ngày hôm qua khi cái thị vệ kia trở về thông báo lại tin tức, mọi người vẫn còn không tin, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy

Tất cả mọi người đều cả kinh đến nỗi sắp trật khớp cằm, những thứ đang cầm trong tay cũng đều rơi xuống mặt đất .

97. Chương 97: Biến Mĩ Sau Khi Bị Vây Xem

Đóa Đóa thập phần lệ bốn, thất sách a!

Cung nữ đưa điểm tâm cho nàng đang đứng cách nàng hơn mười bước, mà điểm tâm của nàng vốn ở trên tay cung nữ, hiện cũng bị ném trên đất không thể ăn.

Ô ô, nàng kêu tiểu trù phòng làm riêng món cháo trứng muối thịt nạc.

Hắn là nên ăn xong điểm tâm mới lộ ra mặt a!

Một ngày nay, Đóa Đóa trên cơ bản không làm gì, chỉ ngồi một chỗ trong lương đình ở Đông cung, ngoan ngoãn mặc ọi người vây xem.

Bất quá quy củ vẫn có, chính là chỉ cho xem không được sờ.

Ô ô, cũng không phải bánh bao, vì sao tất cả mọi người đều muốn chọt chọt mặt nàng....

Kỳ thật mọi người chỉ là cảm thấy da nàng tốt lắm, muốn chọt chọt một chút xem có cảm giác gì mà thôi.

“Đóa Đóa a.” Cùng mọi người nhìn nàng nửa ngày, hoàng thượng lệ nóng doanh tròn.

Cũng không biết nhi tử vì cái gì kêu “Vân Tri Hiểu” là Đóa Đóa, hoàng thượng liền kêu nàng như thế.

“Hoàng thượng.” Nhan Đóa Đóa rất nhu thuận nhìn hắn.

“Mau cùng lão ngũ sinh một đứa con đi, cha mẹ đều xinh đẹp như thế, đứa nhỏ nhất định khả ái vô cùng.”

Hoàng thượng vẫn canh cánh trong lòng vì diện mạo của mình, sợ con mình cũng cùng bị kịch như mình, cho nên khi lão tứ lão ngũ nhà hắn sinh ra thì, hắn ngửa mặt lên trời cười thật lâu, thì ra di truyền từ mẹ của đứa con cũng quan trọng như thế!

Thời xưa không có dạy về gen, hoàng thượng chỉ biết cha mẹ đặc biệt xinh đẹp, sinh ra đứa nhỏ tám phần là có thể nhìn.

Cho nên hắn đối với việc nhi tử của mình lấy vợ cực nghiêm, thứ nhất là diện mạo, thứ hai mới là gia thế.

Bằng không cho dù Vân gia giàu nhất nước, thiên kim nhà họ cũng không phải dễ dàng có thể gả cho thái tử.

Giờ nhìn thấy khuôn mặt của Đóa Đóa, Hoàng Thượng sôi trào.

Cha mẹ đều giống như tiên nhân, sinh con chắc chắn rất xinh đẹp!

Sau này xem ai dám nói hắn xấu! Xấu có thể có hoàng tôn xinh đẹp như thế sao!

Hoàng thượng hãy còn đang say mê, Đóa Đóa đã , sao lại nói đến việc sinh con vậy. . . .

Nàng mới không cùng tên thái tử lừa đảo sinh con đâu, đường đường chính chính gả cho “thể thân” của thái tử, sau đó cùng hần xông xáo giang hồ thật ra cũng không tệ.

Trog đầu hiện lên ý niệm này, Đóa Đóa mặt ửng đỏ, mềm mại nồn nà, mọi người nhìn muốn chảy nước miếng, đều muốn nhéo nhéo.

98. Chương 98: Tình Định Tìm Tới Cửa (1)

Hôm nay đại đa số người trong cung đều hưng phấn, thì ra bọn họ có thái tử phi đẹp như thế! Cùng thái tử đẹp trai kinh người thật sự là rất xứng!

Nhưng đương nhiên cũng có người tức tối, chính là đám gọi là huynh đệ của Hoàng Phủ Dật.

Từ nhỏ Hoàng Phủ Dật chính là cái gai trong mắt họ, trong tay có hần thứ gì tốt, bọn họ đều động tâm muốn chiếm đoạt.

Theo lý thuyết lần này hôn nhân của hần cùng Vân gia đại tiểu thư, bọn họ cũng sẽ nhúng tay can dự, nhưng hôn sự có thể coi là Bạch Tử Dạ làm mai.

Tài phú Vân gia cùng binh quyền trong tay Bạch Tử Dạ, cái nào trọng yếu hơn?

Đám hoàng tử không hện mà cùng chọn Bạch Tử Dạ, định để Hoàng Phủ Dật thuận lợi đem người cưới vào cửa sau đó bọn họ sẽ quyền rũ Vân Tri Hiếu trở về.

Như vậy chỉ có thể nói là Vân Tri Hiếu tự mình hồng hạnh xuất tường, cũng không thể trách bọn họ cái gì đúng không?

Vốn đã chuẩn bị kế hoạch hoàn hảo, nhưng hai ngày trước bọn họ đều bị vẻ phúc hắc của Đóa Đóa khiến cho toàn bộ đều phòng bị, giờ lại phát hiện nàng là tuyệt thế mỹ nhân!

Nhìn thấy khuôn mặt đẹp kinh người của Đóa Đóa, đám hoàng tử đều không cam lòng, vừa phẫn hận lại ghen tị.

Nữ nhân đẹp như thế, lại để lão ngô chiếm được trước!

Trong lòng đều đang tự tính toán, bọn hần đều tính kế làm thế nào để đoạt được Đóa Đóa.

Vì vậy mang theo tâm tư đen tối, mọi người cùng nhau vây quanh Đóa Đóa.

Kỳ thật người trở nên đẹp rất phiền, tháo khăn đen che mặt xuống mới ba ngày, Đóa Đóa thu hoạch ghen tị cùng xem thường vô số, kinh điển “thu ba” vô số, mỗi ngày đều phải chịu đựng những đôi mắt liếc xéo.

Đợi cho ngày thứ tư, lại gặp phiền phức lớn hơn nữa ——

Một mỹ nhân khác tìm tới cửa.

Tin tức là cung nữ Tâm Nhi một đường chạy tới cho nàng biết, hơn nữa Tâm Nhi còn rất khẩn trương.

” Thiên kim tử tướng?” Nhan Đóa Đóa khó hiểu, “Này có gì khẩn trương?”

Tâm Nhi thủ tay đã bay nhanh lên đầu tóc của nàng, gần như đem tất cả trang sức đều cố gắng cầm lên đầu nàng.

“Đương nhiên có liên quan!” Tâm Nhi dè dặt giọng, khẩn trương nhắc nhở nàng, “Trình tiểu thư hình như thích thái tử!”

“Oh.” Aiz, lại một người bị lừa a.

Đóa Đóa bị ai thay Trình tiểu thư chưa thấy mặt.

“Thái tử phi, sao ngài không khẩn trương thế! Trình tiểu thư trước kia hình như cùng thái tử tốt lắm!”

99. Chương 99: Tình Định Tìm Tới Cửa (2)

“Ồ” Đóa Đóa có chút tò mò, “Bọn họ là thanh mai trúc mã?”

“Không biết, nhưng nghe mọi người trong cung nói qua, lúc nhỏ thái tử thân thể không khỏe, đứa nhỏ cùng tuổi không thích chơi cùng hắn, chỉ có Trình tiểu thư luôn đến tìm hắn.”

Tâm Nhi đang nói cũng có chút nghi hoặc, “Cũng không biết vì sao, từ khi thái tử mười lăm tuổi, Trình tiểu thư đột nhiên rời khỏi kinh thành, cũng không biết đi nơi nào, gần đây mới trở về.”

Hoàng Phủ Dật bí mật bái sư học võ công, Trình Tuyết Y cũng phát thệ, sẽ không tiết lộ bí mật này với bất luận kẻ nào, cho nên người trong cung cũng không biết bọn họ là đồng môn sư huynh muội.

Trình Tuyết Y luôn lấy cơ luận bàn võ công, tiến cung tìm Hoàng Phủ Dật, mọi người liền nghĩ bọn họ khi đó đến chơi với nhau.

Nói xong đoạn này, Tâm Nhi cũng giúp Đóa Đóa sửa soạn xong rồi, “Thái tử phi, người xem như vậy đẹp không?”

Nàng đang nói nhìn không được sờ sờ đầu tóc Đóa Đóa, thật giống như thêu hoa trên gấm!

“ ” Đóa Đóa nhìn mình trong gương đồng yên lặng rơi lệ, đẹp.

Giống như bán đồ trang sức vậy!

“Như vậy rất phức tạp, làm đơn giản một chút đi.”

Tâm Nhi rất khó xử, nàng cũng là nhất thời lo lắng, đã không nhận ra sửa soạn thế nào mới đẹp.

“Kỳ thật thái tử phi xinh đẹp như thế, căn bản là không cần lo lắng thái tử bị cướp đi!”

“Khụ, làm đi.”

Kỳ thật nàng rất muốn thái tử bị cướp đi a!

Ô ô. Tốt nhất thái tử có thể mau hưu nàng một chút!

Đợi cho đến khi trang điểm đẹp rồi, Đóa Đóa ra đại sảnh, vừa vào cửa đã thấy Trình Tuyết Y sớm ngồi bên trong.

A? Quả nhiên rất được a, là mỹ nữ!

“Trình tiểu thư.” Nàng rất hữu nghị cùng Trình Tuyết Y chào hỏi.

Thấy bộ mặt thật của Đóa Đóa, Trình Tuyết Y sắc mặt có chút khó coi.

Lúc trước nghe đồn Vân Tri Hiểu là đệ nhất mỹ nữ trong kinh, có thể do Vân gia có thói quen thích nói khoác, Vân Tri Hiểu lại chưa từng chân chính lộ mặt, nàng đã sớm hoài nghi Vân gia khoác lác.

Nàng luôn đối với dung mạo của mình mà lấy làm tự hào, nhưng hôm nay vừa thấy, so cũng không cần so, nàng cùng Đóa Đóa còn kém một mảng lớn.

Bại bởi tình định thâm như thế, tâm lý nàng đương nhiên sẽ không quá thoải mái, cho nên giọng điệu có chút cổ quái.

“Thái tử phi quả nhiên là nhân gian tuyệt sắc.”

100. Chương 100: Tình Định Tìm Tới Cửa (3)

Bởi vì nghe Tâm Nhi nhắc qua, Đóa Đóa cũng nghe ra ghen tuông trong giọng điệu của nàng, bất quá cũng không để ý.

” Đa tạ, Trình tiểu thư cũng rất đẹp, hơn nữa khí chất lại độc đáo.”

” Đa tạ.” Trình Tuyết Y không lạnh không nóng trả lời.

“Trình tiểu thư tìm ta có việc?”

“Tuyệt Y sắp tới sẽ gả tiến cung, nên đến thăm muội muội mới phải đạo.”

Mặc dù thần sắc lạnh nhạt, nhưng Trình Tuyết Y cố ý nói như vậy khiến người khác hiểu lầm.

Quả nhiên, Đóa Đóa hiểu lầm, thế là.

“Người phải gả cho thái tử?” Đóa Đóa vô cùng vui mừng bắt lấy tay nàng.

“Đại hôn là lúc nào? Thái tử đã viết hưu thư cho ta chưa? Ta khi nào thì có thể đi?”

Nàng liên thanh hỏi một chuỗi vấn đề, trong lòng đã bàn tính sau khi ra khỏi cung phải đi chỗ nào trước tiên.

“” Cung nữ thám giám trong đại sảnh đều hóa đá, Trình Tuyết Y vẻ mặt cứng đờ.

“Thái tử phi nói đùa,” nàng rút tay về, lại khôi phục thần sắc lãnh đạm, “Ta là gả cho tứ hoàng tử.”

Ách. Khụ, thì ra là hiểu sai.

Đóa Đóa rất là thất vọng, bất quá cũng cảm thấy ngưỡng ngùng, “Là ta hiểu lầm, người đừng để ý.”

Đóa Đóa tâm tư đơn thuần, không đặc biệt che giấu tâm tư, thất vọng trong mắt giấu đều giấu không được, Trình Tuyết Y nhìn thấy lửa giận lại càng bốc lên.

“Thái tử phi hình như không thích thái tử?”

“Khụ, cái. Người gọi ta Đóa Đóa là được.” Đóa Đóa tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Đóa Đóa.” Trình Tuyết Y cũng thuận miệng kêu, bất quá vẻ mặt lạnh như băng.

“Người giờ ở có thể ỷ vào ưu thế dung mạo, nên thái tử đối với người mọi việc đều dễ dàng tha thứ, nhưng tuổi trẻ của nữ nhân chỉ có vài năm, sau đó sẽ có người xinh đẹp hơn xuất hiện, đến lúc đó người sẽ hối hận thái độ của bản thân hiện giờ thì đã muộn.”

Đoạn này giọng điệu nghe rất giống thuyết giáo, Đóa Đóa nghe có chút , này là cái gì cùng cái gì a.

“Nữ nhân phải dịu dàng hiền thực, mới có thể khiến nam nhân vui lòng.”

Blablabla, Trình Tuyết Y lại thuyết giáo một đồng.

Nhan Đóa Đóa nghe đến trợn mắt há mồm.

Nàng đối với Trình Tuyết Y ấn tượng đầu tiên là không thuộc nhân gian khói lửa, còn tưởng nàng rất siêu phàm thoát tục chứ, không nghĩ đến nàng đối với việc tam tòng tứ đức lại có thể nói thuận miệng như vậy.

101. Chương 101: Tình Định Tìm Tới Cửa (4)

Đóa Đóa chỉ ngây dại, nhưng Tâm Nhi đứng một bên lại tưởng Đóa Đóa bị Trình Tuyết Y “giáo huấn” không dám phản bác, vội vàng thay nàng nói chuyện.

“Tính cách thái tử phi nhà chúng ta chính là đánh yêu như vậy, Thái tử cũng không yêu thích cái vẻ cứng nhắc của Trình đại tiểu thư đây.”

Nhà tể tướng có gia giáo cực nghiêm, Trình Tuyết Y có thể gọi là mẫu thiên kim điển hình, bây giờ Tâm Nhi nói như vậy chẳng khác nào đang chế nhạo nàng.

“Chủ tử nói chuyện, nào có chỗ ột cung nữ như người xen mồm vào?”

Trình Tuyết Y giọng điệu bình tĩnh hạ lệnh, “Người đâu, vả miệng.”

A? Lần đầu tiên nhìn thấy chủ tử tự cao tự đại như vậy ở trong cung, Nhan Đóa Đóa sửng sốt, lập tức phát tay ngăn cản.

“Trình tiểu thư, Tâm Nhi chẳng qua là nhất thời nhanh miệng, không cần phạt.”

“Đóa Đóa, cô vừa mới vào cung, không biết trong cung hiểm ác, có hạ nhân lắm miệng như thế ở bên cạnh, sau này không biết còn gây cho cô bao nhiêu phiền toái nữa đâu.”

Tâm Nhi bực bội nghiêm mặt, ủy khuất đứng bên cạnh Đóa Đóa, cái gì mà trong cung hiểm ác, nàng thấy hiểm ác nhất chính là ả Trình Tuyết Y này!

Cũng chẳng biết nàng ta làm gì mà chạy đến cung thái tử phi nói một đồng lời như thế, dù sao cũng không phải có lòng tốt gì!

Trình Tuyết Y vẫn trưng một bộ mặt giống như đang thuyết giáo, “Đóa Đóa, cô nên đổi một tỳ nữ thân cận khác đi.”

“Chuyện ở Đông cung của người ta, người quan tâm nhiều như thế làm gì?” Từ ngoài cửa truyền đến giọng nói thực khinh bỉ.

Bóng chim nhoáng lên một cái, phá điều đã lâu không thấy mặt mũi bay đến trước mặt Trình Tuyết Y, từ cao xuống thấp nhìn một lượt, “Không thú vị.”

Nói xong lại bay đến trước mặt Đóa Đóa, “Dáng vẻ còn có thể nhìn được.”

Đóa Đóa còn chưa kịp phản ứng, nó liền vươn cánh chỉ vào nàng —

“Nữ nhân này lân la rầy rà không dứt, thực sự coi mình là nữ chủ nhân của Đông cung, người còn ngồi ở đây lắng nghe!”

Nó lấy cánh vuốt vuốt “tóc” mình, “Thật sự là, không có ta một cái là loạn hết cả lên!”

“.” Đóa Đóa yên lặng rơi lệ, thì ra phá điều vẫn tưởng mình là lão đại của nàng.

Nhưng nàng cũng chẳng muốn so đo với nó làm gì! Ô ô, vừa nhìn đã biết chả có tiền đồ.

Phá điều đột nhiên xuất hiện khiến cho Trình Tuyết Y không khỏi ngây ngốc, mãi đến lúc nàng bình tĩnh lại mới ý thức được nó đang nói cái gì, sắc mặt nàng lập tức khó coi, nếu không phải từ nhỏ đã được gia giáo hà khắc huấn luyện thì nàng đã nổi bão từ lâu rồi.

“Đóa Đóa, nó là cái gì?”

102. Chương 102: Tình Định Tim Tới Cửa (5)

“Nói cho ả biết!” Phá điều rất ra dáng ông chủ vênh mặt.

“.” Đóa Đóa rất muốn đập đầu vào đầu hũ, nhỏ giọng nói với phá điều, “Khụ, ta cũng không biết người là cái gì.”

Phá điều hiển nhiên phát điên, vô cùng tức giận đập xuống đất nhìn nàng, “Người nói xem có phải chỉ số thông minh của người, không làm cho khuôn mặt này của người thất vọng? Không làm cho dáng người này của người thất vọng? Không làm cho... công lao trước kia mỗi ngày giáo dục người của ta thất vọng sao!”

“.” Đóa Đóa yên lặng rơi lệ, kể từ khi gặp gỡ con phá điều này, cuộc sống nhỏ bé của nàng cũng quá trở trêu rồi!

“Thời gian qua người đi đâu vậy?”

Nàng lại không nhận được mà hỏi, bởi vì phá điều. hình như là càng lúc càng đánh chết người.

“Bí mật!”

Phá điều đắc ý dào dạt xoay người, nhìn Trình Tuyết Y, “Ta là thần diệu, chưa nghe thấy bao giờ sao?”

Người kinh thành ai ai cũng biết Vân Tri Hiểu có một thần diệu, đây cũng là một điểm khiến cho tất cả mọi người rất hâm mộ, nhưng hôm nay mới thấy.

Trình Tuyết Y bỗng cảm thấy cuộc sống của Đóa Đóa cũng không dễ dàng cho lắm, nuôi một con sủng vật thế này thật chịu không ít tra tấn a!

Song có điều suy nghĩ này chỉ chợt loé rồi biến mất rất nhanh, trong đầu nàng hiện giờ lại càng muốn đoạt được Hoàng Phủ Dật.

Lúc này bị phá điều mĩa mai một phen, nàng cảm thấy vô cùng mất mặt, cho nên bây giờ mới phản bác.

“Ta tự coi mình thành nữ chủ nhân của Đông cung làm gì? Nếu muốn tìm nơi vênh váo, ta về nhà là được, cần gì phải chạy vào cung?”

Về mặt lãnh đạm, ngữ khí bình tĩnh của nàng, nghe qua giống như không tranh sự đời, nhưng gắn trên người nàng lại rất dễ dàng làm cho người ta tin tưởng.

Phá điều không lên tiếng, mắt lạnh liếc Đóa Đóa bên cạnh, dự định nếu nàng thật sự bị lừa, nó nhất định sẽ ngâm nàng trong hồ sen hai canh giờ để nàng nhớ kĩ bài học này.

Đóa Đóa không thấy đôi mắt nhỏ chăm chăm như hổ đói của phá điều, còn lâu mới bị lừa.

Bề ngoài của Trình Tuyết Y rất có tính lừa gạt, nhưng vừa rồi nàng ta mới khẳng khẳng muốn dạy dỗ Tâm Nhi thì Đóa Đóa đã nhìn ra, nàng ta không phải là người tốt đẹp gì, cho nên đương nhiên cũng không tin mấy lời này.

“Ồ.” Nàng cười nhẹ rồi hơi cúi đầu, cũng không giải thích hay đáp lời gì của Trình Tuyết Y.

Không nhìn thấy kết quả như mình dự liệu, Trình Tuyết Y cảm thấy rất bất ngờ, sắc mặt cũng không tốt cho lắm.

Còn phá điều lại rất hài lòng gật đầu, còn không ngốc lắm, còn cứu được.

Trình Tuyết Y đứng lên, hơi cúi thấp đầu, dấu đi thần sắc quỷ nhị trong đáy mắt, “Đóa Đóa, chúng ta ra ngoài dạo một chút được không?”

103. Chương 103: Tứ Hoàng Tử Tà Mị (1)

“Được.” Chỉ là đi dạo trong cung một chút, Đóa Đóa cũng không cảm thấy có gì bất thường, cho nên không do dự mà đồng ý.

Phá điều đương nhiên cũng muốn như thế, bay thẳng lên trên xà nhà, “Ta nghỉ ngơi một chút.”

Trình Tuyết Y dường như đã có mục đích gì đó, dọc đường rẽ ngang rẽ dọc không chút do dự, vẫn đi trước dẫn Đóa Đóa đi.

“Trình tiểu thư muốn đến Phương Tung đình?” Nhìn con đường phía trước, Đóa Đóa nghi hoặc hỏi.

“Đúng, cảnh sắc chỗ đó không tệ.” Trình Tuyết Y cười thầm trả lời.

Phương Tung đình không phải là nơi hẻo lánh, nàng cũng từng đi qua rất nhiều lần, cảnh sắc đúng là không tệ, Đóa Đóa không hoài nghi nhiều, cũng không do dự đi qua.

Nhưng hôm nay. có lẽ phải nói là giờ phút này Phương Tung đình hiển nhiên không giống với những lần nàng thường đến.

Mỗi ngày vào giờ này, tứ hoàng tử Hoàng Phủ Hạo đều đến đây luyện công, đây cũng là chuyện ai ở trong cung cũng biết.

Có điều tứ hoàng tử cũng không nói là không được đứng nhìn xung quanh, cho nên cũng không có lệnh cấm gì, đương nhiên cũng không có người nhắc với Đóa Đóa.

Đó là lý do lúc nhìn thấy một nam nhân để trần nửa người trên đưa lưng về phía nàng, Đóa Đóa rất kinh ngạc.

Đây chính là mục đích Trình Tuyết Y dẫn nàng đến đây sao?

Chỉ là một nam nhân không mặc áo thôi mà, nhìn thấy cũng không việc gì phải không?

Khụ, nếu mà là ở bể bơi thì còn tốt hơn.

Đóa Đóa rất là bình tĩnh, cái này, nàng đã có người trong lòng rồi, cho nên có nhìn thấy nam nhân để trần thì cũng như là nhìn thấy phù vân thôi.

Biết có người đến, Hoàng Phủ Hạo chậm rãi thu công, xoay người nhìn hai người các nàng.

Khuôn mặt thật vô cùng đẹp trai.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Đóa Đóa.

Khuôn mặt này có vài phần tương tự Hoàng Phủ Dật, chỉ có điều nam nhân này đẹp mang theo một chút tà khí, hơn nữa ánh mắt sắc bén, cảm giác như hắc nắm trong tay dã tâm rất to lớn.

Hắn nhìn về phía Đóa Đóa, hơi hơi nhăn mày, “Nữ nhân của lão ngũ à?”

Đóa Đóa còn chưa biết thân phận của hắn, nghe lời này có chút kinh ngạc.

Hắn cũng là hoàng tử?

Trước đây có mấy lần một đồng hoàng tử chạy qua chạy lại trước mặt nàng, nhưng nàng chưa từng gặp hắn lần nào.

Xem ra hắn không giống với các hoàng tử khác lắm.

“Tứ hoàng tử.” Trình Tuyết Y lãnh đạm tham kiến.

Đây chính là hoàng tử Trình Tuyết Y sắp gả cho?

Đóa Đóa lại mơ hồ, vật nàng ta dẫn nàng tới đây làm gì?

104. Chương 104: Tứ Hoàng Tử Tà Mị (2)

Hoàng Phủ Hạo đối với vị hôn thê của mình nhìn như không thấy, y phục cũng chưa khoác vào, đi thẳng trước mặt Đóa Đóa.

Sau đó hắn ngẩng đầu, nhếch khóe môi lên, nhìn Trình Tuyết Y.

“Sao ngươi còn chưa đi? Chẳng lẽ còn thật sự muốn nói chuyện yêu đương với vị hôn phu ta đây hay sao?”

Trình Tuyết Y lúng túng mà đen cả mặt, sau đó vẻ mặt cũng lạnh lên, cũng không nói thêm câu nào, xoay người bước đi.

Thấy Đóa Đóa cũng muốn rời khỏi, hắn đưa tay ngăn nàng lại, “Nhiều người ở đây như vậy, còn sợ ta có có hành động không tốt gì sao?”

“ Ta với ngươi lại không quen biết, không có gì để nói.”

Hai bên Phương Tung Đình quả thực là có rất nhiều người, hơn nữa bây giờ cũng đều đang chú ý quan sát động tĩnh bên này.

Thế nhưng nam nhân này lại khiến người ta cảm thấy nguy hiểm nên nàng không muốn ở lâu.

“Còn thật phòng bị , nếu đã như vậy, sao ngươi còn theo Trình Tuyết Y đến chỗ của ta?”

“Ta không biết ngươi ở chỗ này, trước kia cũng chưa từng thấy qua.”

Hoàng Phủ Hạo cười đến có chút kỳ quái, “Biết vì sao nàng ta lại mang ngươi tới đây không?”

“Không biết.”

“Bởi vì ngươi rất đẹp, nàng ta hy vọng ta sẽ chú ý đến ngươi.”

“ Nàng ấy không phải vị hôn thê của ngươi sao?” Đóa Đóa nhin không được mà hỏi.

“Hôn ước của Hoàng gia vốn chính là một chuyện cười.”

Hoàng Phủ Hạo hiển nhiên rất khinh thường mà cười nhạo một tiếng, sau khi nhìn nàng, “Tiểu mỹ nhân, người vẫn không rõ sao? Người nàng ta thích chính là lão Ngũ, nếu ta cướp đi người rồi, cơ hội của nàng ta sẽ lớn hơn.”

“” Cướp đi?

Đóa Đóa nhìn ánh mắt hấn rất tà khí, cho dù những hoàng tử này có đấu nhau đến đâu rơi máu chảy thể nào chẳng nữa, cũng không ai dám trắng trợn mà cướp Thái tử phi đã gả đi như nàng chứ?

Nhưng nàng rõ ràng là đã phán đoán lầm.

Bởi vì nam nhân trước mắt đã cúi đầu, tràn đầy hứng thú mà nhìn nàng.

“Thực không ngờ người lại đẹp như vậy, sớm biết thế, ta đã cùng đám ngu xuẩn kia đi tìm người rồi.”

“” Đóa Đóa lùi về phía sau một bước.

Hoàng Phủ Hạo cũng không đi qua, mà là đứng thẳng dậy.

“Đáng tiếc Trình Tuyết Y nàng ta đã quên một điểm, Hoàng Phủ Hạo ta ghét nhất là bị người khác lợi dụng, nàng ta muốn ta cướp người, ta có thể liền cố tình không cướp.”

Quan niệm rất hay!

Cảm thấy mình được giảm bớt phiền phức, Đóa Đóa không khỏi lộ ra ý cười, lại càng tôn lên khuôn mặt xinh đẹp như hoa sen, càng đẹp làm người ta phải nín thở.

105. Chương 105: Tứ Hoàng Tử Tà Mị (3)

Hoàng Phủ Hạo nhìn dáng tươi cười tuyệt mỹ của nàng, cũng nhếch môi cười.

“Tiểu mỹ nhân, đừng vui mừng quá sớm, ta vừa nói chính là có thể liền cố tình không cướp .”

“” Nụ cười của Đóa Đóa liền cứng ở trên mặt.

Hắn thật sự đang chuẩn bị làm mẫu Hoàng tử sơn đại vương hay sao vậy?

Hoàng Phủ Hạo nheo mắt lại, như là cảm thấy phản ứng của nàng vô cùng thú vị, trong mắt đều là hứng thú mà nhìn nàng.

“Tiểu mỹ nhân, nàng sẽ không cho rằng ta thật sự bỏ qua người đẹp như nàng chứ?”

“” Buồn nôn.

Nhan Đóa Đóa run rẩy nổi cả da gà, nhận ra rằng biến thành xinh đẹp cũng thật sự là rất tai họa.

Khụ, “Ta đi trước.”

Nàng nói xong liền xoay người rời khỏi, không chút nào chần chờ.

Một cánh tay đột ngột chắn ở trước người nàng, Đóa Đóa né ra được rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng chủ nhân của cánh tay hiển nhiên là không định bỏ cuộc, lần này dứt khoát muốn trực tiếp nắm lấy nàng.

Vào lúc tay hắn sắp đụng tới Đóa Đóa thì một hồi tiếng xé gió chói tai vang lên, một vật gì đó thẳng tắp đánh vào mu bàn tay Hoàng Phủ Hạo.

Hắn lập tức thu tay lại, tay trái trống không lại phản ứng cực mau mà kéo Đóa Đóa đi.

Nhưng động tác của hắn đã chậm một bước, một bóng đen nhanh chóng xẹt qua, trực tiếp ôm chặt thắt lưng Đóa Đóa, ôm người vào lòng mình.

Hoàng Phủ Hạo đương nhiên không có khả năng mặc kệ để Đóa Đóa bị cướp đi, nhưng liên tục ra hai chiêu công kích để cướp lại đều bị người bịt mặt không chút tổn sức nào một tay hóa giải.

“Đừng chạm vào nàng lần nữa!”

Người bịt mặt đè thấp giọng cảnh cáo, đánh ra một chưởng xong liền ôm Đóa Đóa nhanh chóng rời khỏi.

Mặc dù mang theo một người, nhưng tốc độ của hắn vẫn cực nhanh, đuổi theo cũng không đuổi kịp.

Tầm mắt Hoàng Phủ Hạo chuyển hướng xuống mặt đất nhìn vật vừa mới đánh lên tay hắn.

Thế nhưng chỉ là một phiến lá cây, mà hiện tại lá cây này đang cắm trên mặt đất .

Cầm hoa phi lá cũng có thể đả thương người sao?

Hoàng Phủ Hạo cảm thấy hứng thú mà nhướng mày, “Gian phu? Còn rất lợi hại .”

Chỉ là hắn không ngờ tiểu nha đầu thoát nhìn nhu thuận như vậy cũng sẽ cho lão Ngũ đội mũ xanh.

Mọi người hai bên Phương Tung Đình đều nhìn đến choáng váng, mãi đến khi Hoàng Phủ Hạo khoác thêm y phục vào đi rồi, mới nhớ tới mà kêu to ——

“Bất thích khách.”

Bên kia, “Thích khách” lại là mang theo Đóa Đóa nhảy một cái liền bay lên, một mạch đi tới một tòa cung điện bỏ hoang trong hoàng cung.

Mới vừa rơi xuống đất, Hoàng Phủ Dật liền tháo cái khăn đen che mặt xuống, vừa định lên tiếng

106. Chương 106: Ngọt Ngào Thổ Lộ (1)

“Rất vui nha!”

Đóa Đóa hưng phấn dị thường, “Giống như bay lên vậy!”

“Được, ” Hoàng Phủ Dật bất đắc dĩ cười, “Sau này ta sẽ thường xuyên mang theo nàng chơi như thế.”

“Tốt quá tốt quá.”

Ách. Mặt hắn rất đen.

Đóa Đóa không nghĩ ra mình đã phạm phải sai lầm gì, có điều vẫn thực nghiêm túc nhắc nhở hắn.

“Khụ, phải lấy đức thu phục người, không được tùy tiện nổi bão.”

Hoàng Phủ Dật “xì” cười một tiếng, thực bất đắc dĩ xoa mặt nàng, “Tiểu nha đầu.”

Làn da của Đóa Đóa tốt lắm, hắn có chút捏 thành ngiên, lại không muốn dùng sức nhiều, cho nên chỉ chọc chọc.

“.” Đóa Đóa cổ vũ mà trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn mặc hắn chọc.

Ô ô, tất cả mọi người đều xem nàng là bánh bao.

“Người đang tức giận cái gì?” Nàng nhìn thấy mặt Hoàng Phủ Dật vẫn rất đen.

“Không phải tức giận nàng, ” hắn có chút tự trách mà thở dài, “Ta đã tới chậm.”

Kỳ thật hắn đã phải mấy tâm phúc luôn luôn âm thầm bảo hộ Đóa Đóa, nhưng võ công của lão Tứ thực sự lợi hại, mấy người kia cũng đánh không lại hắn ta, bọn họ chỉ có thể trở về tìm hắn xin giúp đỡ.

Trùng hợp trước đó hắn lại cùng phụ hoàng thương lượng chính sự ở Ngự Thư Phòng, nên bọn họ cũng không dám xông vào, vì thế mà chậm trễ thời gian thông báo cho hắn.

Sau khi nhận được tin tức, hắn đã dùng thời gian nhanh nhất để đi tới, còn may chưa để Đóa Đóa bị lão Tứ chạm vào.

“Hắn cũng chưa làm cái gì a, vả lại còn có nhiều người ở đó như vậy.”

“Nàng không hiểu lão.”

Nhớ tới mình hiện đang là “Thế thân” của mình, Hoàng Phủ Dật sửa lại miệng.

“Nàng không hiểu tứ Hoàng Tử, hẳn là kẻ luôn luôn làm theo ý mình, cho dù là toàn bộ người của hoàng cung đang nhìn, hẳn muốn cướp người cũng vẫn cướp không bỏ.”

“” Đóa Đóa nghe mà cảm khái muôn vàn.

Nếu như người kia đi đổi nghề làm thổ phỉ, thật rất có tiền đồ a.

“Sau này phải hết sức tránh xa hẳn.”

Hoàng Phủ Dật ngừng tiếng nói, suy nghĩ một chút, kéo nàng, “Theo ta lại đây.”

Bọn họ lại một mạch “bay” trở về tiểu lầu các mà Đóa Đóa ở, Hoàng Phủ Dật lục lọi trong phòng của nàng một lúc, tìm được một sợi vòng tay tinh xảo.

Hắn đặt dây đeo lên tay Đóa Đóa, vỗ vỗ chuông nhỏ trên dây.

“Nếu như có việc cần tìm ta, cứ lắc lắc vòng tay, ta sẽ lập tức xuất hiện.”

Đóa Đóa dùng sức lắc lắc tay, phát hiện âm thanh cũng không phải rất lớn.

107. Chương 107: Ngọt Ngào Thổ Lộ (2)

Có lẽ do liên quan tới chất liệu gỗ, tiếng này quả thật rất biến ảo, cùng với tiếng bình thường không quá giống.

“Hoàng cung to như thế, sao ngươi lại nghe thấy?”

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Đồ ngốc, ta biết võ công.”

Chỉ cần lưu ý, đương nhiên có thể nghe thấy tiếng tinh tang độc đáo này.

“Vậy cũng không thể tiếng động bao xa đều nghe được chứ.”

“Ta sẽ không ở quá xa nàng,” Hắc rất dịu dàng dặt tay nàng, “Bằng không sao bảo vệ được nàng?”

Trong lòng có cảm giác ấm áp, Nhan Đóa Đóa đỏ mặt nở nụ cười.

Hoàng Phủ Dật nhìn không được cúi đầu hôn nàng, sau đó nghiêm mặt, “Ta muốn phạt nàng.”

“” Ô ô, trở mặt thật nhanh.

“Vì sao phải phạt ta?”

“Vừa rồi Tứ hoàng tử không mặc áo, sao nàng không nhắm mắt?”

“ Bởi vì không thấy rõ đường.”

Hoàng Phủ Dật bị đáp án như thế cười, sau khi thanh thanh cổ họng, cố gắng làm nghiêm túc chút.

“Vậy cũng phải phạt.”

“Ta không có nghiêm túc xem mà.”

Ô ô, thật oan.

Đóa Đóa biện giải, “Đó đều là phù vân, phù vân chân chính.”

“Thật sao?” Hoàng Phủ Dật nhíu mi.

Đóa Đóa không chú ý tới ý cười xấu xa trong mắt hắn, rất chân thành gật đầu, “Đương nhiên là thật.”

“Ta muốn thử một chút.” Hoàng Phủ Dật trịnh trọng nói.

“Thử thế nào?”

“Ta cởi áo, xem nàng có thể coi ta là phù vân hay không.”

Nhan Đóa Đóa bị dọa nhảy dựng, vì lo lắng cho cái mũi nhỏ của mình, nàng vội vàng đề tay hắt đang dường như thật sự muốn cởi quần áo.

“Khụ, việc này. hai ngày nay nhiệt độ giảm xuống, nếu cởi quần áo, rất dễ bị lạnh.”

“Ta có nội lực, không sợ lạnh.”

“. Nhưng cũng phải cẩn thận mới tốt.”

Nhan Đóa Đóa dùng vẻ mặt nghiêm túc nhất của mình nói, “Cẩn thận là con thuyền dùng được vạn năm, lời người già nói không phải không có đạo lý.”

Nhìn cười, Hoàng Phủ Dật cố ý dùng vẻ mặt hoài nghi nhìn nàng.

“Đóa Đóa, nàng hình như rất sợ ta cởi áo?”

“Khụ, này.”

Nhan Đóa Đóa rất không bình tĩnh nghiêm túc nhìn trời.

“Ta đêm. Khụ, ngày xem này. mặt trời! Đúng, ban ngày nhìn mặt trời, phát hiện giờ này không thích hợp để nói chuyện, chúng ta đều im lặng đi.”

108. Chương 108: Ngọt Ngào Thổ Lộ (3)

Tiểu nha đầu này không phải thật sự nghĩ rằng lý do này có thể lừa hấn chứ?

Nhưng Hoàng Phủ Dật vẫn nghiêm nghị gật đầu với nàng, rồi liền....

Kéo nàng đến hôn nàng.

“.” Ô ô ô.

Đây là ban ngày!

Mặc dù hôn môi không cần phân ngày đêm, nhưng đêm đen tương đối có thể giúp nàng che giấu mặt nàng đỏ a.

Nhan Đóa Đóa phản khởi phản kháng, kiên quyết không đồng ý bị hôn, còn định lên tiếng phản bác.

Hoàng Phủ Dật làm động tác “suyt”, rồi chỉ chỉ bầu trời.

Ý tứ thật rõ ràng, đừng quên nàng đã nói kết quả “ngày nhìn mặt trời”, giờ không thể nói chuyện a.

Ô ô, đây chính là dùi tảng đá đập vào chân mình!

Đóa Đóa rơi lệ tránh khỏi hấn, “Giờ đã có thể nói chuyện!”

“Được, vậy nàng trả lời vấn đề của ta đi.”

Mặc dù đây vốn chính là mục đích của mình, nhưng giờ Hoàng Phủ Dật lại tiếc nuối không thể hôn nàng, cho nên vẫn quyến luyến không rời ở khóe môi nàng.

Bất luận là vấn đề này hay động tác của hấn, đều khiến Nhan Đóa Đóa mặt đỏ bừng.

Ánh mắt của nàng liếc đến hộp trang sức, van cầu người, tự mình bay lên đập ta ngất đi!

Đáng tiếc hộp trang sức không hiểu nàng “liếc mắt đưa tình”, nên vẫn thành thành thật thật nằm trên bàn.

“Sao không trả lời?” Hoàng Phủ Dật cười hỏi nàng.

“Không phải đều là phù vân sao? Vì sao sợ ta cởi quần áo?”

“.” Khuôn mặt có chút xấu xa của hấn ở ngay trước mắt, lại còn thân mật quyến luyến hôn nàng, tim nàng rất yếu ớt a.

Ô ô, nàng chịu không được a.

“Người không giống.” Mấy chữ này Đóa Đóa nói rất hàm hàm hồ hồ, suýt nữa không nghe ra được. Phù vân cùng phù vân, cũng không nhau mà.

“Cái gì?” Trong mắt hiện lên ý cười hạnh phúc, Hoàng Phủ Dật cố ý giả vờ như mình nghe không rõ.

“Người không giống.” Ô ô.

“Vẫn chưa nghe.” Hoàng Phủ Dật đang nói hôn nàng thật mạnh.

Ô ô, “Người không giống!”

Nàng nói còn không được à.

Mặt bị hôn đến đỏ sấp nổ mạnh Đóa Đóa cuối cùng bộc phát, tiếng lớn nói ra đáp án.

“Sao không giống?”

Hoàng Phủ Dật cười hỏi nàng, rất thích nhìn nàng đỏ mặt.

109. Chương 109: Công Nhiên Đoạt Lão Bà Người Khác (1)

Bất luận là vấn đề này hay động tác của hắn, đều khiến Nhan Đóa Đóa mặt đỏ bừng.

Ánh mắt của nàng liếc đến hộp trang sức, van cầu người, tự mình bay lên đập ta ngất đi!

Đáng tiếc hộp trang sức không hiểu nàng “liếc mắt đưa tình”, nên vẫn thành thành thật thật nằm trên bàn.

“Sao không trả lời?” Hoàng Phủ Dật cười hỏi nàng.

“Không phải đều là phù vân sao? Vì sao sợ ta cởi quần áo?”

“.” Khuôn mặt có chút xấu xa của hắn ở ngay trước mắt, lại còn thân mật quyến luyến hôn nàng, tim nàng rất yếu ớt a.

Ô ô, nàng chịu không được a.

“Người không giống.” Mấy chữ này Đóa Đóa nói rất hàm hàm hồ hồ, suýt nữa không nghe ra được.

Phù vân cùng phù vân, cũng không nhau mà.

“Cái gì?” Trong mắt hiện lên ý cười hạnh phúc, Hoàng Phủ Dật cố ý giả vờ như mình nghe không rõ.

“Người không giống.” Ô ô.

“Vẫn chưa nghe.” Hoàng Phủ Dật đang nói hôn nàng thật mạnh.

Ô ô, “Người không giống!”

Nàng nói còn không được à.

Mặt bị hôn đến đỏ sấp nổ mạnh Đóa Đóa cuối cùng bộc phát, tiếng lớn nói ra đáp án.

Nghe nàng thổ lộ, Hoàng Phủ Dật cười rất cao hứng, má đỏ đến sấp ngất Đóa Đóa cũng cuối cùng cũng nhìn ra không phù hợp.

“Người cố ý!”

Đóa Đóa rơi nước mắt, “Người căn bản là cố ý lừa ta bày tỏ câu này.”

Ô ô, bị lừa!

Hoàng Phủ Dật cười to hôn nàng, “Đừng giận đừng giận, ta có thể nói một trăm câu trả lại cho nàng.”

Hắn dán chặt lấy nàng, ôn nhu nỉ non, “Đóa Đóa, nàng trong lòng ta bất luận cùng kẻ nào đều không giống nhau.”

“. Đừng nói nữa.”

Còn nói một lần nữa tim nàng sẽ bãi công Ô ô.

Nhưng Hoàng Phủ Dật vẫn ôm nàng, ôn ôn nhu nhu nói lời yêu thương.

Mặc dù mỗi một câu hần nói Đóa Đóa đều cảm thấy mình muốn ngắt đi, nhưng nàng vẫn phá lệ tỉnh táo mà nghe xong.

Có thể nghe lời tình yêu ngọt ngào như thế, thật sự là không thể ngắt a.

Chiều hôm đó, Hoàng Phủ Hạo hiềm thấy xuất hiện ở Đông cung, đến tìm Hoàng Phủ Dật.

“Vân Tri Hiểu đâu?” Hần hỏi thẳng.

“Tứ ca tìm nàng có việc gì?”

Hoàng Phủ Dật lại biến thành người yếu đuối, tiếp tục giả vờ hư nhược.

“Không có gì,” Hoàng Phủ Hạo nhếch môi, “Coi trọng nàng mà thôi.”

110. Chương 110: Công Nhiên Đoạt Lão Bà Người Khác (2)

Cung nữ hầu hạ đứng gần bọn họ đều hóa đá, này cũng quá trực tiếp rồi.

Hoàng Phủ Dật vẫn ôn hòa, “Tứ ca nói đùa rồi.”

“Lão ngô,” Hoàng Phủ Hạo nhú mày, “Người có phải bị bệnh lâu, nên một chút sức để tức giận cũng không có? Ta đã nói đến mức này, người còn cười được à?”

“.” Người vậy xem yên lặng rơi lệ.

Thì ra tứ hoàng tử cũng biết lời mình nói rất kinh khủng a.

Hoàng Phủ Dật cũng không giận, vẫn đưa ra khuôn mặt yếu đuối ôn hòa vạn năm không thay đổi.

“Tứ ca là nói thật?”

Hoàng Phủ Hạo trả lời rất không giữ thể diện, “Người tưởng ta sẽ lãng phí thời gian đến nói chuyện cười với người?”

Hoàng Phủ Dật cười nhạt cầm chén trà nhỏ lên, “Tứ ca nói chuyện luôn rất trực tiếp.”

Ở ngoài mặt mà xem, trong đám gọi là huynh đệ này, một năm hần cùng Hoàng Phủ Hạo này gần như nói không đến mười câu, quan hệ kém nhất.

Nhưng tâm lý hần không đề phòng nhất, thật ra lại là người này. Mặc dù tứ ca làm việc khó đoán trước được, nhưng vẫn rất quang minh.

Trong cung mọi người đều nghĩ hần bệnh căn còn chưa khỏi, cho nên hần hàng năm đều cần uống thuốc bổ.

Những năm gần đây, mỗi hoàng tử đều trong thuốc bổ của hần bỏ một ít “gia vị”, nhưng Hoàng Phủ Hạo đối với ngôi vị hoàng đế có dã tâm nhất lại chưa từng làm qua việc này.

Xa xa nhìn thấy Đóa Đóa trong hoa viên, Hoàng Phủ Hạo không hề ngó ngang tới đệ đệ “có vẻ bệnh” này, đi thẳng tới chỗ Đóa Đóa.

Hoàng Phủ Dật cũng chuyển mắt thấy, phát hiện con phá đảo kia cũng ở đó, hần yên tâm.

Hoa viên, Đóa Đóa mạo hiểm bị sét đánh, cùng phá đảo nói chuyện.

“Người mấy ngày nay đi mỹ dung (sửa sắc đẹp) à?”

Phá đảo đáng vẻ cùng trước kia có chút biến hóa, hiện ở phía sau nó có thêm phần lông đuôi màu trắng dài khoảng hai mươi phân, nhìn rất uy phong.

Hơn nữa thay đổi như vậy cũng có thể dung hòa cảm giác hoa hòe hoa sói của lông chim, so với trước kia nó đẹp rất nhiều.

Phá điệu kiêu ngạo ngẩng đầu, “Ta còn cần mỹ dung sao? Ta đã đủ suất rồi!”

“” Aiz, sao vài ngày không thấy, nó hình như lại tự luyến vậy?

“Đúng rồi..., người tên là Mộ Dung à?” Đóa Đóa thử hỏi nó.

Trùng mắt, phá điệu xông đến trước mặt nàng, “Người nghe tên này ở đâu?”

111. Chương 111: Công Nhiên Đoạt Lão Bà Người Khác (3)

Ách. Đóa Đóa trợn mắt há hốc mồm nhìn nó ——

Có lẽ phải gọi là “hắn”.

Nàng phát hiện mỗi khi phá điệu ở rất gần mình thì ngay sau đó nàng có thể gặp được một nam nhân vô cùng tuấn mỹ.

Chỉ có điều hôm nay, nam nhân này thật hơi khác.

Khụ, đó là.

Lúc trước nàng không dám nhìn kỹ, nhưng thật sự nam nhân này không mặt quần áo. Không mặc cái gì cả.

Nhưng bây giờ, thắt lưng của nam nhân đã được cái gì đó màu trắng bao lại, nhìn hình dạng của nó thì.

Đã thăng cấp từ bộ tộc trần truồng lên mặc váy rơm biểu diễn!

Phá điệu nhận ra nàng nhìn cái gì, dùng cánh vỗ vỗ nàng, “Phát gốc cái gì thế!”

Khụ, Đóa Đóa hoàn hồn.

Nàng tuyệt đối không phải muốn nhìn nam nhân trần truồng đâu, nàng chỉ là tò mò chuyện này là thế nào thôi!

“Người đã nghe cái tên Mộ Dung này ở đâu thế?” Phá điệu lại hỏi nàng một lần.

“Vài ngày trước có một đám chim tới tụ họp buôn chuyện, con đứng đầu là Tiểu Bụi, nó nghi ngờ người họ Mộ Dung.”

Đóa Đóa thực hoài nghi nhìn nó, “Có rất nhiều chim nói được sao?”

“Làm sao có thể, người cứ nhìn con chim ngu ngốc kia thì biết!” Phá điệu rất không có khí tiết mà chỉ vào chỗ cái lông sắt của Nghiêu Phi bên cạnh.

“Hừ hừ.” Nghiêu Phi kêu vài tiếng hừ hừ thực thực như tiếng heo.

“” Đóa Đóa rơi lệ, “Người không nên xem thường người ta, nó biết ngoại ngữ.”

Phá điệu thực tức giận vỗ vỗ vai nàng, “Nhớ cho kỹ, ta không phải họ Mộ Dung, người khác mà hỏi người cứ trả lời như thế nhá!”

“Người lần này trở về hình như không tính bóp chết ta nữa?”

Đóa Đóa phát hiện thái độ của nó dường như thân thiện hơn rất nhiều.

“Chẳng lẽ là bởi vì ta trở nên xinh đẹp?” Nàng thật nghi hoặc hỏi.

Phá điệu cao thấp đánh giá nàng, “Cũng chỉ là có thể nhìn được thôi.”

Thái độ của nó với nàng thay đổi đương nhiên là có nguyên nhân khác.

“ Yêu cầu thật cao.”

“Đúng đấy.”

Phá điều còn đang dào dạt đắc ý nâng cánh vuốt vuốt “tóc”, “Ta là ai a.”

“” Đóa Đóa bị sét đánh cháy sém.

Một người một chim đang trò chuyện không vui vẻ cho lắm thì Hoàng Phủ Hạo bỗng đi tới, “Đóa Đóa.”

Hắn đã sai người thăm dò qua, biết được nàng lúc nào cũng muốn mọi người gọi nàng như vậy.

“Người là.” Nhan Đóa Đóa thực nghi hoặc nhìn hắn.

Hoàng Phủ Hạo nhú mi, “Nàng cố ý hay là thực sự không nhớ? Ta là Hoàng Phủ Hạo.”

112. Chương 112: Công Nhiên Đoạt Lão Bà Của Người Khác (4)

“À.” Nhan Đóa Đóa bỗng nhiên tỉnh ra.

Khụ, mấy truyện tiểu lâm nói cũng có chút đạo lý đấy chứ, mặc xong quần áo thực sự thiếu chút nữa không nhận ra.

Bởi vì sau khi mặc xong quần áo thì độ nguy hiểm của hắn liền giảm xuống rõ rệt, phong độ kém đi rất nhiều, nàng còn tưởng là một hoàng tử nào đó mà mình chưa từng gặp.

Nhìn thấy thái độ của nàng không phải là giả, Hoàng Phủ Hạo có chút bất mãn vì bản thân bị người ta lãng quên nhanh như thế, hắn cười tà nhìn nàng.

“Đóa Đóa, người không sợ ta nói chuyện nàng cứu người mặc áo đen cho lão ngô biết sao?”

Hắn đương nhiên không bao giờ thật sự dùng phương thức uy hiếp để có được nữ nhân, nhưng hắn vẫn muốn lấy chuyện này để hù dọa Đóa Đóa một chút.

“Hay!”

Mắt Đóa Đóa sáng lên, thúc giục hắn, “Nhanh đi nhanh đi, xem thử xem có thể làm cho hắn hưu ta hay không!”

“” Hoàng Phủ Hạo hiếm khi hoá đá.

Hoàng Phủ Hạo ở cách đó không xa sau khi nghe được câu này không khỏi bật cười, nàng vẫn còn thật sự nóng lòng mong thoát khỏi hắn.

Không biết đến khi nàng biết được chân tướng thì sẽ thế nào nhỉ?

Cười cười vuốt cằm, Hoàng Phủ Hạo quyết định đưa ra một chủ ý, nếu lúc ấy Đóa Đóa thật sự tức giận nóng nảy, không để ý đến hắn nữa, hắn liền.

Khụ, sắc dụ. Khụ, tình thú khuê phòng thôi.

Còn bên kia, Hoàng Phủ Hạo cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, vô cùng kinh ngạc nhìn Đóa Đóa.

“Nàng không sợ lão ngô biết chuyện của nàng?”

“Không sợ a.”

Aizz, nàng còn sợ hắn không biết ấy chứ!

Nhưng nàng đã tuyên bố trước mọi người rồi, mà cái tên thái tử kia cũng chưa nói sẽ hưu nàng.
Azzzz, thực thất bại.

“Nàng.” Hoàng Phủ Hạo thực rất kinh ngạc, “Ta còn tưởng nàng rất nhu thuận.”

Nhìn hình dáng của nàng thì ai chả nghĩ thế, thật sự là vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu.

Hình như nàng rất là nhu thuận nha. Trong lòng Nhan Đóa Đóa nghĩ như vậy.

Nhưng dù sao nàng cũng được lớn lên trong nền giáo dục hiện đại, nhu thuận của nàng và nữ nhân cổ đại luôn nhấn nhạ chịu đựng hoàn toàn không giống nhau.

Hoàng Phủ Hạo cười cười đánh giá nàng, “Tiểu mỹ nhân, càng lúc ta càng cảm thấy có hứng thú với nàng.”

“ Khụ, nếu không có chuyện gì thì ta đi trước đây.”

“Đứng lại!”

Lời này không phải do Hoàng Phủ Hạo nói mà là con phá đảo “hận rèn sắt không thành thép*” kia nói.

(*hận rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

“Từ chối hẳn trước rồi hãy đi!”

Phá đảo vỗ vỗ cánh, dạy dỗ Đóa Đóa, “Cho hẳn biết người đối với hẳn không có nửa điểm hứng thú nào!”

“” Ô ô, nó không biết cái gì gọi là uyển chuyển từ chối sao?

113. Chương 113: Thân Phận Bị Phát Hiện (1)

Hơn nữa nàng nghe xong lời thô lộ đã trực tiếp nói phải đi, từ chối kiểu này đã là không uyển chuyển cho lắm rồi đây.

Hoàng Phủ Hạo trừng mắt nhìn con phá đảo biết nói.

“Này chính là cái con. thần đảo kia à?”

Ngữ khí của hẳn tràn đầy khó có thể tin, hiển nhiên cũng cảm thấy hình tượng “thần đảo” trong lòng hoàn toàn bị sụp đổ.

Phá đảo đắc ý dào dạt lại bắt đầu vuốt vuốt “tóc”, “Bây giờ có vuốt móng ngựa (nịnh hót) cũng không có ích gì đâu, ta vẫn muốn dạy nàng từ chối người.”

“” Hoàng Phủ Hạo bị sét đánh ngã.

Hoàng Phủ Dật ở cách đây không xa nghe thấy cũng hơi nhú mày.

Con chim loè loẹt trở về lần này trở nên có chút kỳ quái, hiện giờ nó luôn thích quan tâm Đóa Đóa, cứ như coi nàng thành vật của riêng mình vậy.

Ngẫm lại Đóa Đóa trước kia đã nói nó có hình người, Hoàng Phủ Dật lại nhăn mày.

Chẳng lẽ nó thật sự không chỉ là một con chim, hơn nữa bây giờ lại còn rất yêu mến Đóa Đóa?

Cảm thấy ý nghĩ này có chút đánh chết người, nhưng Hoàng Phủ Dật vẫn lên kế hoạch làm thế nào để đuổi con chim loè loẹt này đi.

Nhan Đóa Đóa cảm thấy bản thân đường đường là người, tuyệt không thể để con chim này chỉ đông chỉ tây, cho nên nàng kiên quyết không nghe lời nó, cầm lấy cánh muốn kéo nó đi.

Nhưng phá đảo lại tránh khỏi tay nàng, bay vào không trung chỗ nàng không với được khoanh hai cánh trước ngực.

Nhìn nó ra dáng rất giống một đại gia như thể tuyên bố rõ nếu Đóa Đóa không nói vài câu tàn nhẫn thì nó sẽ kiên quyết không đi.

Đóa Đóa dứt khoát không để ý tới nó, tự mình xoay người rời khỏi.

Phá đảo cũng không ngăn nàng, chỉ đột nhiên hỏi, “Người thích phim Mỹ hay phim Hàn?”

“Phim Mỹ.” Nhan Đóa Đóa thuận miệng đáp.

Ngoại ngữ trường nàng học là tiếng Anh, nàng cùng với mấy người bạn lâu năm chắc phải xem đi xem lại gần mười lần, các.

Hả?

Đóa Đóa vừa mới ý thức được phá điều vừa hỏi gì, mà mình vừa đáp gì.

Nàng ‘sưu sưu sưu’ chạy lại, đổi một khuôn mặt tươi cười hiền lành.

“Bạn học thần diệu yên mến, người thật là đẹp trai.”

Ồ ô, làm sao mà nó biết nàng bị xuyên không tới a? Nó làm sao biết chuyện ở hiện đại?

Phá điều đắc ý dào dạt hừ một tiếng, hắc hắc hắc, nắm được nhược điểm của người nhá? Để xem người có dám không nghe lời ta nữa không!

Thái độ trái ngược hoàn toàn như thế của Đóa Đóa làm cho Hoàng Phủ Dật nhú mày.

Phim Mỹ, phim Hàn?

Hai từ này hẳn đều không hiểu.

Cùng lúc Hoàng Phủ Hạo đứng cạnh Đóa Đóa cũng nheo nheo mắt, “Tiểu mỹ nhân, nàng có bí mật gì thế?”

114. Chương 114: Thân Phận Bị Phát Hiện (2)

“Không có bí mật gì cả,” Nhan Đóa Đóa nghiêm trang nói, “Tục ngữ có nói quân tử thẳng thắn.”

Khụ, dùng nhằm tục ngữ. “Tóm lại chính là ý đó.”

Nhận được mắt thần nhỏ uy hiếp của Phá điều, Đóa Đóa thực bất đắc dĩ mà cự tuyệt hẳn, “Xin thứ lỗi, ta không có hứng thú với người.”

“Ừm, ” Phá điều gạt đầu lia lịa, dùng cánh vỗ vỗ nàng, “Cũng không tệ lắm.”

“Khụ, vậy bạn học Thần diệu à, chúng ta có thể quay về được không?”

Vỗ cánh, Phá điều đập trên vai nàng, “Quay về tiểu lâu các của người đi!”

“ Được.”

Phá điều được Đóa Đóa mang đi theo còn cảm khái ở trên vai nàng, “Có một vật để cười cảm giác đúng là khác hẳn a.”

“ ” Nổi giận.

Trong lòng Đóa Đóa thâm chiên xào hầm luộc con Phá điều này một phen, hạ giọng hỏi nó, “Sao người lại biết. ừm.”

Câu tiếp theo còn chưa nói được thì miệng Đóa Đóa đã bị một cái cánh bịt chặt.

Phá điều tức giận liếc nhìn nàng một cái.

Bên kia còn có một Hoàng Phủ Hạo biết võ công đấy, chỉ cách một cự ly như vậy, nói cái gì cũng có thể bị hắn nghe được cả.

Không nghe thấy được phần then chốt, Hoàng Phủ Hạo thật tiếc nuối, chuyện gì mà thần bí như vậy?

Hoàng Phủ Hạo cũng không chào đệ đệ một tiếng, dứt khoát quay người bỏ đi, chuẩn bị sai người đi tra tường tận chuyện của Vân gia.

Hoàng Phủ Dật đứng tại chỗ, cũng không đi qua nghe trộm.

Hắn biết Đóa Đóa có bí mật, nhưng nếu hiện tại nàng chưa muốn thẳng thắn, hắn sẽ chờ tự nàng đến nói mình biết.

Đóa Đóa vừa trở lại lầu các liền hỏi Phá điều, “Sao ngươi lại biết ta xuyên qua mà tới?”

“Ta là ai a.” Phá điều tiếp theo làm đẹp mà chải chải “Đầu tóc” .

“” Nhịn!

Ồn ào xong rồi, Phá điều ôm cánh mà quan sát nàng từ trên xuống dưới, “Ta sẽ không giết ngươi .”

“Vì sao?”

Phá điều thực ra đáng đại gia mà ngẩng đầu lên, “Việc này rất phức tạp, có nói ngươi cũng không hiểu.”

“” Ô ô, sỉ nhục người ta nha.

Làm sao năng lực hiểu biết của nàng có thể kém hơn một con chim được chứ !

“Ngươi từng đến hiện đại rồi sao?” Đóa Đóa cực kỳ tò mò.

“Chẳng lẽ ngươi có thể xuyên qua con thời thời không sao?”

“Cái gì ta cũng có thể!” Như ý của Phá điều thì nó cảm thấy xuyên qua thời không chỉ là một việc nhỏ.

Đóa Đóa rơi lệ đầy mặt mà hối hận vì mình đã hỏi vấn đề này, nó vốn chỉ là một con chim khoác lác a!

115. Chương 115: Hai Tình Dịch Giảng Co (1)

Thấy được nàng không tin, Phá điều thực là cao ngạo hất đầu lên, cũng không giải thích nhiều.

Xí, nó vốn đúng là cái gì cũng có thể!

Trong cánh Phá điều đột nhiên xuất hiện thêm một tờ giấy, đưa đến trước mặt Đóa Đóa, “Trên này viết cái gì vậy?”

Trên giấy viết mấy chữ, nhưng không nhận ra được.

Nhan Đóa Đóa nhìn đến hoa mắt, đây là chữ triện sao?

Ngay cả cái này là đại triện hay tiểu triện nàng cũng còn không phân biệt được.

Đóa Đóa mờ mịt lắc đầu, “Không nhận ra.”

“Không có văn hóa.” Phá điều khinh bỉ nàng.

“Vốn dĩ đã không có mấy người nhận biết được chữ triện.”

Đóa Đóa nghi hoặc, “Ngươi thật sự có thể đến hiện đại phải không? Vậy ngươi có thể đi tìm nhà ngôn ngữ học hoặc nhà khảo cổ học, v.v... mà hỏi đó.”

“Ngươi cho rằng ta chưa đi hỏi sao?”

Phá điều tức giận nhìn nàng, “Lão đầu kia cũng quá nhát gan , ta mới vừa hỏi có vài chữ, hắn đã sợ đến nổi ngất luôn rồi!”

“”

Đang yên đang lành đột nhiên có một con chim nói tiếng người đương nhiên hầu hết mọi người phải sợ hãi rồi?

“Vậy ngươi có thể hỏi học giả ở đây cũng được, dù sao bọn họ cùng quen với việc ngươi biết nói chuyện rồi.”

“Không hỏi!”

Phá điều nói xong còn nhanh chóng cất tờ giấy kia đi ——

Đóa Đóa cũng không thấy rõ nó để ở chỗ nào, nói chung là tờ giấy kia bây giờ đã biến mất.

“Vì sao?”

Phá điều mang vẻ mặt phòng bị, “Không thể hỏi!”

Nói xong nó cũng không định giải thích mà chui vào trong tay áo của Đóa Đóa ngủ mất.

Vậy là thế giới an tĩnh rồi

Vào lúc Đóa Đóa đang suy nghĩ xem bây giờ nên làm cái gì thì con chim trong tay áo liên tục dùng chân đập nằng.

“ Người làm gì vậy?”

“Hắc hắc hắc, người từ thời không khác tới.”

Phá điều ở trong tay áo nàng xảo trá cười hề hề.

“ Thì thế nào ?”

Trong đầu Đóa Đóa liền xuất hiện cảnh tượng lúc trước phá điều rắc một đồng gia vị ở trên người nàng, sau đó còn lấy ra đồ vật có hình dạng giống dao nữa

Lẽ nào là người từ hiện đại đến thì ăn ngon hơn sao? Ô ô!

Phá điều không đáp, cười hai thanh rồi ngậm miệng lại, có thể là đang ngủ.

Cũng không biết trong khoảng thời gian này rốt cục nó đã đi làm cái gì, lần này trở về nhìn giống như là rất mệt mỏi, còn ham ngủ như vậy.

Vào buổi tối, Hoàng Phủ Dật cũng như thường ngày mà đến tìm Đóa Đóa.

Có điều hôm nay hiển nhiên là có một chương ngại vật a.

116. Chương 116: Hai Tình Địch Giăng Co (2)

Phá điều bay ra từ tay áo của Đóa Đóa, nhìn hẩn chăm chăm, “Thế thân của Thái tử phải không?”

Nó hừ một tiếng, “Gọi Thái tử lại đây, cho ta nhìn thấy hai người xuất hiện cùng một lúc!”

Hoàng Phủ Dật thực bình tĩnh, “Thái tử không có ở trong cung.”

Phá điều cũng không phải dễ bị lừa như vậy, thu hồi dáng vẻ hô to gọi nhỏ ngày thường, nhìn nó vậy mà cũng có chút uy nghiêm.

“Lúc nào thì Thái tử trở về?”

“Không nói.”

Phá điều chuyển qua hỏi Đóa Đóa, “Người đã từng thấy hai người bọn họ xuất hiện cùng một lúc chưa?”

Ách. “Chưa từng.”

Đóa Đóa có chút mờ mịt nháy mắt mấy cái, “Người nghi ngờ. hai người bọn họ là cùng một người?”

Ý Phá điều là vậy sao?

“Ừm.” Phá điều mắt lạnh nhìn Hoàng Phủ Dật.

“Không thể đâu, tính tình của hai người bọn họ hoàn toàn khác nhau mà, với lại hẩn nói dối việc này làm cái gì?”

Đóa Đóa không muốn tin tưởng vào chuyện như vậy, có chút lo lắng nhìn Hoàng Phủ Dật.

“Làm gì vậy?”

Phá điều bay tới trước mặt nàng, kéo mạnh nàng đến trước gương đồng ——

Thực sự là kéo, sức lực của con chim này vẫn luôn rất thần kỳ .

Phá điếu chỉ chỉ vào ảnh Đóa Đóa phản chiếu trong gương đồng, “Bộ dạng nhìn cũng được, còn có thể khiến người ta muốn chiêm tiện nghi gì đó.”

“Trước đây ta cũng không phải như vậy .” Đóa Đóa rầu rĩ nói, quay đầu nhìn Hoàng Phủ Dật.

Hoàng Phủ Dật cười đi tới bên cạnh nàng, nắm chặt tay nàng, liếc mắt về phía Phá điếu.

“Ta có thể chứng minh mình không phải là thái tử,” hắn mang vẻ mặt bình tĩnh, “Đóa Đóa, nàng ra ngoài trước đi, ta muốn một mình nói chuyện với nó.”

Nói chuyện?

Được rồi, con Phá điếu này dường như thật sự biết rất nhiều, quả thực có thể dùng chữ “Nói chuyện” này.

Đóa Đóa nghe lời đi ra cửa, cửa phòng vừa đóng lại, trong phòng một người một chim liền giương cung bạt kiếm lẫn nhau.

“Người đến tột cùng là thứ gì vậy?” Hoàng Phủ Dật chặt chẽ nhìn chăm chăm con chim lẻo lết kia.

Phá điếu kiêu ngạo mà hất đầu lên, “Người chỉ cần biết rằng ta cao cấp hơn so với loài người các người là được.”

Hoàng Phủ Dật cũng không quá kinh ngạc đối với đáp án này, chỉ là hỏi nó, “Người muốn làm cái gì?”

“Vấn đề này phải là ta hỏi người mới đúng!”

Giọng nói của Phá điếu uy nghiêm hơn ngày thường rất nhiều, còn chặt chẽ nhìn chăm chăm hắn.

“Người lừa tiểu ngu ngốc kia rằng người là thể thân của chính mình làm gì?”

“Ta có nguyên nhân của ta.”

“Nguyên nhân gì?”

117. Chương 117: Hai Tình Dịch Giảng Co (3)

“Người không cần biết.”

Phá điếu mắt lạnh trừng hắn, Hoàng Phủ Dật bình tĩnh nhìn trả.

Ánh mắt một người một chim cách khoảng không chém giết, trong không khí giống như đang xẹt lửa.

Không biết có phải ý thức được mình là loài “nhanh nhẹn” đáng người ánh mắt đều nhỏ bé hay không, trong lúc “chiến tranh” “dùng ánh mắt giết chết người” rất không có ưu thế, cánh phá điếu đột nhiên quạt quạt, thân hình trong phút chốc biến lớn.

Liên tục quơ cánh vài lần, thân hình phá điếu lớn cỡ chim ưng, lớn hơn nó lúc trước n lần.

Bởi vì thân biến lớn, lông chim màu sắc rực rỡ trên người nó cũng biến hóa bất ngờ, nhìn chẳng những không hoa mắt, ngược lại rất có mỹ cảm.

Hơn nữa sau lưng nó còn có cái đuôi thật dài, phá điếu hiện tại thật sự là con chim rất đẹp.

Cảnh trình diễn ngay trước mắt giống như ảo giác, nhưng Hoàng Phủ Dật vẫn bình tĩnh, mắt cũng không nháy một cái.

“Người thật bình tĩnh.” Phá điếu hừ lạnh.

Nó không phải lần đầu tiên biến thân trước mặt con người, nhưng giống Hoàng Phủ Dật bình tĩnh như vậy là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đám chim lần trước đã tìm được người rồi?”

Hoàng Phủ Dật mắt lạnh nhìn hắn, “Cách Đóa Đóa càng xa càng tốt, đừng để nàng gặp phiền phức.”

“Bọn họ sẽ không tùy tiện đả thương người,” Phá điếu hừ một tiếng, “Tiểu ngu ngốc một chút nguy hiểm cũng không có.”

Lại nói nếu bọn họ biết nó thật sự trốn ở chỗ tiểu ngu ngốc, nhất định sẽ càng thêm lễ ngộ với nàng, có cái gì nguy hiểm.

Nói xong nó trừng Hoàng Phủ Dật, vui sướng khi người gặp họa nói, “Cũng chỉ có tiểu ngu ngốc tin tưởng cái gì thể thân này nọ, giờ ta sẽ đem chân tướng cho nàng biết, xem người lấp liếm thể nào.”

Hoàng Phủ Dật vẫn bình tĩnh, khẽ cười nói, “Không sợ Đóa Đóa gặp nguy hiểm, người cứ nói đi.”

“Ý gì?” Phá điếu hạ cánh, đối với an toàn của Đóa Đóa rất quan tâm.

“Các hoàng tử khác đều không muốn ta được tốt, nếu biết có người thật lòng thích ta, cho dù là đoạt không được, bọn họ có giết cũng muốn khiến nàng vĩnh viễn rời khỏi ta.”

Nói không Đóa Đóa là đại tiểu thư Vân gia, bọn họ nhiều nhất là muốn câu dẫn nàng một chút, sẽ không gây bất lợi cho nàng.

Những lời này khiến phá điếu cực kì bất mãn, giận khí trùng trùng vươn cánh, “Ai nói tiểu ngu ngốc thích người?”

118. Chương 118: Hai Tình Địch Giăng Co (4)

Hoàng Phủ Dật mắt lạnh nhìn nó, xem ra hẳn không đoán sai, “nó” thật sự thích Đóa Đóa.

. thật chấn động.

Trong lòng đang suy nghĩ, phá điếu đột nhiên bay tới rất gần hắn, “Ta lập tức đem tiểu ngu ngốc kia đi!”

Đột nhiên ra tay, Hoàng Phủ Dật bắt lấy nó, nhíu mày cười nhạt, “Ta cũng có thể lập tức bóp chết người.”

Bất ngờ không kịp phòng thủ đã bị hắn bắt, phá điếu đã lâu chưa gặp thất bại liền nổi giận.

Thật đúng là khinh thường!

Phá điếu nó trợn mắt trừng Hoàng Phủ Dật, chờ nó tịnh dưỡng tốt rồi, khôi phục trạng thái bình thường, xem nam nhân này làm cách nào bắt nó!

Bình tĩnh thả nó ra, Hoàng Phủ Dật phui phui tay, “Người dám đưa Đóa Đóa đi, ta sẽ diệt toàn tộc các người.”

“Diệt tộc?”

Phá điếu hừ lạnh, “Người tưởng người là ai? Có thể diệt toàn tộc chúng ta?”

“Người có thể thử.”

Hoàng Phủ Dật cười nhướng mi, “Thuận tiện nói thêm một câu, người trúng độc.”

Phá điếu cứng đờ, “Trúng độc? Người hạ độc lúc nào?!”

“Lúc vừa bắt lấy người.”

“Người. gian trá!”

“Đa tạ.”

Hoàng Phủ Dật nhàn nhã xoay người đi ra ngoài, “Người thích Đóa Đóa ta không phản đối, nhưng đừng đến nữa, bằng không ta lập tức khiến người phát độc.”

“.”

Phá điếu nổi trận lôi đình nhìn dáng vẻ ung dung của hắn, gian trá a gian trá!

Thấy Hoàng Phủ Dật đi, Nhan Đóa Đóa tò mò hỏi hắn, “Người làm cách nào chứng minh với nó?”

Sao phải bảo nàng tránh đi? Nàng cũng muốn nhìn một chút mà.

Hoàng Phủ Dật xấu xa cười, “Thoát quần áo nghiệm bản thân.”

“” Khụ, “Người dẫn ta ra ngoài dạo đi.”

Đóa Đóa lập tức chuyển đề tài.

Hoàng Phủ Dật cười ôm thắt lưng nàng, mang theo nàng nhảy lên, “Sớm hay muộn cũng thấy mà.”

“” Đóa Đóa cùng khóa tiểu hỏa cầu đường như được hất mang theo “bay” .

Ô ô, hắn chỉ nói một câu như thế, nàng không thể nhớ mình nhìn thấy cái gì a!

Phù vân, đều là phù vân!

Nói về bạn học phá điều. . . . Kỳ thật vẫn nghĩ mình rất anh minh thần võ cơ trí phi phạm.

Cho nên hôm nay thua Hoàng Phủ Dật, chuyện này khiến nó thập phần buồn bực, luôn luôn tức giận.

119. Chương 119: Là Mộng Xuân Hay Có Hái Hoa Tặc? (1)

Đóa Đóa cũng không biết tâm tư nhỏ của nó, cùng Hoàng Phủ Dật ở bên ngoài chơi một vòng, trở về liền ngủ.

Lửa giận đằng đằng nhìn người nằm trên giường, cánh phá điều phẩy phẩy.

Một vầng sáng đột nhiên chụp xuống, mà trong đó mơ hồ có thể thấy thân hình phá điều dần dần biến mất, mà bóng một nam nhân đang từ từ hiện ra.

Ánh sáng tan đi, khụ, thì ra là một nam nhân rất suât quần áo không chỉnh tề.

Ngũ quan thâm thúy như điêu khắc, đôi mắt hẹp dài có màu lam kì dị, rặng rờ như bảo thạch.

Mà ở giữa mi tâm hắn có một hoa văn màu vàng giống trời sinh trên da, lại khiến vẻ tuấn mỹ của hắn thêm vài phần tôn quý cùng thần bí.

Thật là nam nhân rất mê người.

Thật lâu không biến về hình người, phá điều ——

Giờ phải gọi là Mộ Dung.

Mộ Dung có chút không quen, đứng tại chỗ hoạt động tay chân một chút.

Khôi phục hình người, lửa giận trên mặt hắn càng thấy rõ, giống như ngay cả mũi cũng giận đến sắp lệch.

Bộ dạng nử say sưa của Đóa Đóa khiến hắn càng tức giận.

Cũng không biết an ủi hắn một chút! Nữ nhân gì a, rất không biết điều!

Mộ Dung cũng không nghĩ “mặt chim” lúc trước của mình căn bản nhìn không ra giận hay không giận, trong lòng tự ý giận Đóa Đóa không đủ quan tâm đến hắn.

Có người giận xong liền tan, nhưng Mộ Dung thuộc loại hoàn toàn trái ngược ——

Hắn giận thì phải bùng nổ.

Cho nên nâng chân lên, hắn rất không khách khí mà đem Đóa Đóa đang ngủ say đá xuống giường.

Kỳ thật hắn dùng chỉ là kĩ xảo, cũng không làm đau Đóa Đóa.

Nhìn Đóa Đóa rớt xuống giường, hắn nghiêng mũi, “Mặc người té xuống!”

Hắn bất mãn nói thầm.

Nhưng mắt thấy Đóa Đóa sắp rụng sần nhà, tay hấn khẽ vung, Đóa Đóa lại được một cỗ nội lực tha trở về giường.

“Lần sau sẽ mặc người té!”

Không muốn thừa nhận mình không nở thấy nàng té, phá điếu mạnh miệng hừ một tiếng.

Kỳ thật căn bản không ai có thể nghe thấy hấn lẩm bẩm, cũng không biết hấn đang khó chịu cái gì.

Nhưng bị làm lẩn qua lẩn lại, Đóa Đóa cũng tỉnh, vốn muốn trở mình ngủ tiếp, nhưng ——

Lõa, lõa nam!

120. Chương 120: Là Mộng Xuân Hay Có Hái Hoa Tặc? (2)

Nàng kinh ngạc đến mắt sắp rớt nhìn nam nhân gần như lộ ra trọn vẹn bên giường, há miệng định kêu to.

Phản ứng cực mau, Mộ Dung vươn tay che miệng nàng, ngăn nàng gọi Hoàng Phủ Dật đến.

“Có mộng xuân còn dám hét lớn!”

Hấn cố ý gạt nàng, muốn khiến nàng hiểu lầm.

Xuân, mộng xuân?

Không phải hái hoa tặc sao?

Nhưng tay che trên miệng một chút nhiệt độ cũng không có, hoàn toàn không giống tay người, khiến Đóa Đóa tin mình nằm mơ.

Ô ô, nàng không muốn có mộng xuân! Nàng là người thuần khiết!

Đóa Đóa nhắm chặt mắt, chỉ e mình lại nhìn đến nơi không được xem.

Mau nói gì chấn động cho nàng tỉnh lại đi, cho dù đánh chết nàng, nàng cũng chịu!

Phát hiện nàng không nhìn mình, Mộ Dung bắt mẫn.

Hấn biến thân không nhìn hấn cũng thôi đi, hiện hấn đã quay về hình người, tiểu ngu ngốc này vẫn không thèm nhìn hấn?

Thật sự là không có mắt!

Hấn vô cùng tức giận chọc chọc vào mặt nàng, “Mở mắt ra thưởng thức!”

“.” Đóa Đóa cảm giác một đạo sét đánh xuống, lời cầu nguyện của nàng đã ứng nghiệm à.

Bất quá sét đánh thì sét đánh, sao nàng vẫn chưa tỉnh lại, còn ở trong giấc mộng quái dị này?

Miệng bị che, nói không ra lời, nàng vươn tay chân đánh muốn đuổi lõa nam này đi.

Nhưng đánh một chút, nàng liền lập tức thu tay về.

Ô ô, lõa nam không mặc quần áo, nàng đánh người như thế nào lại giống sờ người?

Đầu Đóa Đóa loạn thành một mớ, không chú ý tay mình bởi vì không ngừng sờ loạn, vòng trên cổ tay bắt đầu kêu đinh đang lên.

Trong tấm điện, Hoàng Phủ Dật đã nghỉ ngơi nghe tiếng động lập tức xuống giường, như tia chớp xông tới tiểu các lâu, “Đóa Đóa?”

Hấn đẩy cửa vào liền nhìn thấy Đóa Đóa che miệng nhắm mắt nằm trên giường, tay chân đều cứng ngắc, không nhúc nhích.

Trong lòng cả kinh, hấn lập tức đi đến, đến khi cảm nhận được hơi thở nóng ấm của nàng mới thở phào.

Hắn ôm nàng, “Đừng sợ, ta ở đây.”

Mắt Đóa Đóa vẫn nhắm chặt, không dám mở ra.

Nhờ đâu là lóa nam trong mộng giả thành giọng Hoàng Phủ Dật, lừa nàng mở mắt thì sao?

Ô ô, nàng không muốn nhìn chỗ không được nhìn, nàng sợ trường châm mắt.

121. Chương 121: Là Mộng Xuân Hay Có Hái Hoa Tặc? (3)

“Làm sao thế Đóa Đóa?” Hoàng Phủ Dật lo lắng nhẹ nhàng lay lay nàng, “Sao không nói gì cũng không mở mắt ra thế?”

A, đúng rồi a, bây giờ nàng có thể nói chuyện cơ mà!

Đầu óc bởi vì mãnh nam đột nhiên xuất hiện mà rối như tơ vò cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút, Đóa Đóa nói.

“Ta vừa nằm mơ, mơ thấy toàn là phù vân....”

Hoàng Phủ Dật bật cười nhéo má nàng, “Tiểu Đóa Đóa, cái gì mà phù vân hả? Không phải nàng mơ thấy đáng về ta không mặc quần áo đấy chứ?”

Cảm giác được ôm rất chân thực làm cho Đóa Đóa yên tâm hơn rất nhiều, lén lút mở một con mắt ra, nàng nhìn thấy chính là khuôn mặt đẹp trai của Hoàng Phủ Dật.

Giơ tay chọc chọc vài cái, Đóa Đóa hoàn toàn yên tâm, thì ra là thật!

Ô ô, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại từ cái mộng xuân kia rồi!

“Đóa Đóa, nàng vừa mơ thấy gì hử?” Hoàng Phủ Dật nhăn mi cười xấu xa.

Ặc. Đóa Đóa thật cẩn thận nhìn hắn.

Nếu nàng trung thực thừa nhận vừa rồi mình mơ thấy một nam nhân trần truồng mà lại không phải hắn thì.

Ô ô, thứ nhất là nàng không nhớ nổi người đó, hai là.

Nam nhân này chắc chắn sẽ biến thân thành một thùng dấm chua vô cùng lớn!

Nói không chừng hắn sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp để biến thành diễn viên trong mộng xuân của nàng! Ô ô.

“Không có gì, ” Đóa Đóa dùng đôi mắt mang theo tia sáng cực kì vô tội nhìn hắn, “Hình như là nằm mơ, nhưng tỉnh lại không nhớ rõ nữa.”

Tiểu nha đầu này muốn lừa hắn sao?

Hoàng Phủ Dật bất đắc dĩ hôn nhẹ lên đôi mắt lấp lánh không ngừng lóe ra tia sáng bất định kia, “Ừ, không nhớ rõ thì thôi.”

Nàng không nói thật thì hắn sẽ nhớ kĩ ghi lại, sau này “phạt” một thể.

Dễ lừa thế cơ à?

Nhan Đóa Đóa kinh ngạc xen lẫn vui mừng không thôi, sợ hắn lại tiếp tục truy hỏi, nàng vội vàng ngáp một cái, “Ta rất mệt.”

“Ừ, ta đợi nàng ngủ sẽ trở về.”

Hoàng Phủ Dật ôm nàng nằm xuống, giống như là dỗ dành trẻ con nhẹ nhàng ru nàng ngủ.

Cái tên Mộ Dung vẫn trốn trên xà nhà tức giận đầy bụng.

Lỗ tai nam nhân này rốt cuộc làm bằng gì vậy, có thể nghe thấy mà đuổi đến đây như thế!

May mà hấn phản ứng nhanh, lập tức bay lên xà nhà trong nháy mắt, bằng không chắc chắn sẽ bị phát hiện!

Hấn với tiểu ngu ngốc kia còn chưa nói được mấy câu, lần này hấn biến thân là để tạo ra một tình huống gặp mặt thật thân mật cho bọn họ!

Không kịp biến lại thành hình dạng phá diệu, Mộ Dung cũng chỉ có thể mãnh liệt nuốt cục tức này vào bụng, nằm trên xà nhà tiếp tục làm nam nhân trần truồng.

122. Chương 122: Là Mộ Dung Xuân Hay Có Hái Hoa Tặc? (4)

Mộ Dung không phải người. Ít nhất hấn không thể được tính là người bình thường.

Hoàng Phủ Dật cũng không phát hiện ra trên xà nhà có một hơi thở “nào đó”.

Nhan Đóa Đóa ngọt ngào như mật dựa vào lòng hấn ngủ, nhưng lập tức cảm thấy có cái gì đó không đúng cho lắm?

Nhưng mà chưa nghĩ ra đáp án thì nàng đã cảm thấy mình sắp ngủ mất rồi.

Trong lúc mơ mơ màng màng cọ cọ trong lòng hấn, nàng chuẩn bị.

Hả?

Cọ cọ lần nữa! Không đúng không đúng, lại tiếp tục cọ cọ!

Cuối cùng Đóa Đóa cũng đối mặt với hiện thực, mở mắt ra, đập vào mắt chính là một bờ ngực cường tráng trần trụi.

Ô ô. Đông bão à, không cần phải tới mãnh liệt như thế chứ!

“Sao ngươi lại không mặc quần áo?” Khụ, “Không mặc áo!”

“Vội đuổi đến đây, không kịp mặc thêm quần áo.”

Hoàng Phủ Dật cười ôm chặt nàng, không cho nàng thoát khỏi lồng ngực mình, “Tiểu Đóa Đóa, sao bây giờ mới phát hiện?”

“. Bởi vì ta là người tâm vô tạp niệm nha.”

Nói ra đáp án như thế, Đóa Đóa tự rơi lệ thay ình, thật mất mặt a!

Hoàng Phủ Dật cười to hôn nàng một chút, “Đóa Đóa, đừng thẹn thùng.”

Ô ô, sao có thể không thẹn thùng a! “Ngươi mặc lại quần áo đi!”

Đóa Đóa mang cái chăn đưa cho hấn, “Quần áo không chính tề. thế này, còn thành thể thống gì a!”

Hoàng Phủ Dật lại cười to, “Được rồi, ta bao lại mình cẩn thận lắm rồi, chỉ ột mình nàng xem thôi.”

Ô ô, hiểu trong lòng là được rồi, không cần bày tỏ rõ ra thế a!

Mộ Dung ở trên xà nhà nghe thấy thì dựng mày quắc mắt.

Cái gì mà chỉ ột mình nàng xem chứ, hấn cũng thấy rồi nha!

Ánh mắt hấn quét qua quét lại trên người Hoàng Phủ Dật, muốn tìm ra một chút khuyết điểm, sau đó phát hiện chính mình thất bại.

Kết luận này làm hấn vô cùng tức giận, cuối cùng cưỡng ép lấy ra một điểm, nam nhân kia không biết bay! (Min: người ta có khinh công mà, chỉ không bay bằng cánh thôi =]])

Cứ quyết như thế đi, tóm lại là hấn tốt hơn nam nhân kia!

Đỗ Đóa Đóa ngủ xong, Hoàng Phủ Dật nhẹ nhàng ra khỏi cửa.

Cẩn thận ở lại xà nhà ngậy người hơn nửa ngày, Mộ Dung mới nhảy xuống, nhìn Đóa Đóa đang ngủ say.

“Không cho người ngủ!”

Hắn không cao hứng chọc chọc má Đóa Đóa, “Tiểu ngu ngốc, dậy đi!”

Đóa Đóa mở ra nửa con mắt.

A a a. Lỗ nam! Lỗ nam lúc này!

Sao vừa thức dậy một lần lại bắt đầu mộng xuân nữa rồi!

Ô ô ô, nàng không muốn sống nữa!

123. Chương 123: Lỗ Nam Trong Mộng Muốn Hôn Nàng (1)

Nhan Đóa Đóa nhắm người dậy, lắc lắc cổ, lao vào vách tường bên cạnh giường.

Mộ Dung tức giận ngăn nàng lại, “Người làm gì thế?”

Đóa Đóa nhanh chóng tránh khỏi cánh tay trần trụi trơn bóng kia, “Đập đầu vào tường, xem có thể ngất ở trong mộng được không.”

“.” Mộ Dung hết chỗ nói.

“Mộng xuân thì làm sao? Không được đập!”

Lần này không cần Mộ Dung bịt miệng thì Đóa Đóa cũng không kêu nữa.

Hơn nữa nàng còn cẩn thận không để cái chuông trên lắc tay phát ra tiếng không tầm thường kia.

Ô ô, nếu Hoàng Phủ Dật lại đến một lần nữa, có thể nàng sẽ không ngóc đầu lên nổi!

Lần “nằm mơ” này, đầu nàng cũng tỉnh táo thêm một chút, cũng ý thức được ngữ khí nói chuyện của tên nam nhân trần truồng này rất giống phá diệu.

Kỳ thật ngẫm lại, mặt của bọn họ cũng không khác nhau lắm, mà ngay cả.

Mắt Đóa Đóa nhanh chóng bay đi liếc một cái, lại bay về.

Mà ngay cả chuyện cả người chỉ quấn mỗi cái khăn tắm ngang lưng này cũng rất giống.

Có điều mắt phá diệu cũng không có màu xanh lam xinh đẹp thể kia, giữa hai lông mày cũng không có đường vân màu vàng thân bí như vậy.

Chẳng lẽ nàng lại dùng con phá diệu làm hình tượng cơ sở để sáng tạo ra diễn viên mộng xuân sao?

Nghĩ đến khả năng này, Đóa Đóa bản thân không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Rơi lệ đủ mọi tư thế a.

Mộ Dung đại khái đoán được nàng đang nghĩ gì, nhưng cũng không giải thích, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

“Lại đây nói chuyện phiếm với ta!”

Khụ. Nói chuyện phiếm?

Thì ra nhân vật tưởng tượng này mặc dù rất giống mộng xuân, nhưng sau khi đập đầu tình cảnh lại thuần khiết tuyệt đối a!

Đóa Đóa lại tìm thấy hy vọng sống, cảm thấy bản thân không cần đi đập đầu vào đậu phụ nữa.

“Thế thì, người mặc quần áo vào trước đi.”

“Không mặc!”

Cái này mà cần nàng nói à, hắn cũng không phải cuồng khổa thân, nếu mặc được thì hắn mặc lâu rồi!

Bây giờ xem ra vẫn còn may, nói thế này thì cũng có một mảnh vải “che thân”, không như lúc này, hoàn toàn bại lộ.

Thương nghị vô hiệu, Đóa Đóa bỏ cuộc.

Chỉ là mơ thôi mà, nàng đơn giản không để ý tới nữa, trực tiếp nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp.

Mộ Dung nổi giận, “Đây là nàng bức ta!”

Đột nhiên hắt cúi người xuống, ngay tức khắc xông tới hôn Đóa Đóa.

Bị dọa thót tim, Đóa Đóa không dám làm cho lục lạc trong tay phát ra tiếng, vội vàng nâng chân đá cho hắn một cước, bản thân cũng thuận thế lăn ra.

124. Chương 124: Lỏa Nam Trong Mơ Muốn Hôn Nàng (2)

Mặt Mộ Dung tái mét.

Thật mất mặt!

Không ngờ lần đầu tiên dùng hình tượng chân thật xuất hiện trước mặt nàng, lại là mất mặt như thế!

Mộ Dung xanh mặt đứng tại chỗ, còn nghiêm túc suy nghĩ xem có nên đến hiện đại đi thử cái gọi là chính hình gì đó hay không, tránh để sau này Đóa Đóa nhận ra kẻ mất mặt đêm nay là hắn.

Cảm thấy hình như mình đã đá vắng người kia rồi, Đóa Đóa thực vui vẻ nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Hà, ở trong mơ của mình quả nhiên có thể tự làm theo ý mình a, lại còn dùng một cước đã có thể đá vắng nam nhân cao như vậy!

Tiếp tục ngủ! Tiếp tục lừa hắn đi!

Phá điều chưa hồi phục thể lực, tạm thời không có cách nào biến trở lại thành chim, nên dứt khoát đổ lên trên giường, nằm ở bên cạnh nàng.

A?

Đóa Đóa ngồi dậy, chuẩn bị đá thêm một cước.

“Nếu ngươi còn dám đá ta thì mỗi ngày ta đều đi vào giấc mơ tìm ngươi!”

Sợ bản thân nói chưa đủ dọa người, Mộ Dung lại bổ thêm một câu, “Cái gì cũng không mặc!”

“ ” Quả nhiên Đóa Đóa đã bị dọa.

Lập tức rút chân lại, Đóa Đóa ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

Tưởng tượng ra mấy đám mây bay thuần khiết che ở trên người lỏa nam bên cạnh, Đóa Đóa hài lòng gật gật đầu.

Khụ, hiện tại bên cạnh nàng chỉ là một cây kẹo bông siêu khổng lồ thôi!

Ừ, đi ngủ thôi!

Thầm xoa dịu bản thân một phen như thế, Đóa Đóa yên lòng mà nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Chỉ như thế đã ngủ rồi, không liếc nhìn hắn thêm một cái sao?

Mộ Dung nổi giận đùng đùng, thật sự là tiểu ngu ngốc không có mắt!

Chờ hắn khôi phục lại bình thường, nhất định phải để nàng nhìn thấy được mị lực của hắn!

Hắn vốn không giống với người bình thường, không có nhiệt độ cơ thể bình thường, cũng không cần đắp chăn, cứ như thế mà nằm ở trên giường ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Đóa Đóa mở mắt ra liền nhìn thấy bên cạnh mình. nằm một con chim.

“Sao người lại ở trên giường của ta? Không sợ ta nghiêng người một cái sẽ đè lên người a.” Đóa Đóa tò mò chọc chọc Phá điều.

“Câm miệng, đừng làm ồn!”

Phá điều dùng cánh quạt nàng một cái, trở mình tiếp tục ngủ.

Thể lực của hắn nửa đêm đã khôi phục, biến thân thành công, lại ngủ trang thành hình dạng một con chim, có điều nằm trên giường ngủ rất thoải mái, nên hắn vẫn chưa đi.

. Ngang nhiên còn có thể trở mình.

Động tác nhỏ trong lúc vô tình của nó cũng quá giống người chứ? Đóa Đóa nhìn mà choáng váng.

Con chim lòe loẹt, lời nói ác độc cổ quái này rốt cục là vật gì a?

125. Chương 125: “gian Phu” Kiều Ngạo (1)

Trong đầu suy nghĩ về vấn đề này, Đóa Đóa xuống giường, mặc y phục, sau đó liền đi mở cửa sổ, muốn hít thở một chút không khí trong lành.

“Hửm. Ồ?”

Vốn là một tiếng thở dài lại dùng một tiếng nghi vấn để kết thúc, Đóa Đóa kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Hạo ở ngoài cửa sổ.

“Sao người lại ở đây?”

“Đương nhiên là chờ nàng thức dậy.”

Hoàng Phủ Hạo cười mang theo tà khí nói không nên lời, giống như tình thế bắt buộc mà nhìn Đóa Đóa chằm chằm.

“Thì ra người của Vân gia sớm đã chẳng biết đi đâu, những chuyện làm ăn trước kia có cái đã ngừng kinh thương, có cái thì đã chuyển nhượng, Đóa Đóa, nàng nói xem đã có chuyện gì xảy ra?”

Đây là tin tức mà thủ hạ hắn đã điều tra suốt đêm có được, sau khi hắn biết liền lập tức đến đây, đứng ở bên ngoài, chờ nàng thức dậy.

Ách. Đóa Đóa đỏ mặt hơi lạnh.

“Khụ, cha nương ta mệt mỏi, muốn về hưu đó thôi, tiền của nhà ta đã quá nhiều, mấy đời xài cũng không hết.”

Đóa Đóa cố sức khiến giọng điệu mình lộ ra vẻ xem nhẹ tiền bạc.

“Vậy sao?”

Hoàng Phủ Hạo không buông tha nàng, “Nhưng lại có người nói rằng người của Vân gia đã sớm chạy trốn, vậy những người xuất hiện vào ngày đại hôn của nàng lại là chuyện như thế nào?”

“.”

Ngày đại hôn nàng còn không biết Thái tử là tên đại bịp bợm, nên chuyện gì cũng không quan tâm đến.

Hơn nữa khi ấy nàng cũng là che khăn hỉ cơ mà, căn bản là không biết người nhà họ Vân có đến hay không.

Bây giờ nghĩ lại, không phải là Thái tử cho người dịch dung giả trang chứ?

“Bọn họ là đi ra ngoài chơi, nhưng lúc ta thành thân, bọn họ đương nhiên phải trở về a!”

“Đóa Đóa, Vân gia không phải là gia đình bình thường, ở kinh thành ra ra vào vào, nếu không phải bọn họ hết sức lén lút, thì không có khả năng không ai biết.”

“Bình thường thôi mà!”

“Bình thường?” Hoàng Phủ Hạo cười nhạt, “Từ này dùng cho người của Vân gia sẽ rất buồn cười.”

Hắn mang vẻ mặt miễn cưỡng cười, “Đóa Đóa, nàng đúng là người của Vân gia sao?”

“Tứ Hoàng Tử quả cũng quá nhiều rồi.”

Hoàng Phủ Dật che mặt xuất hiện kịp thời, cố hết sức đè thấp âm thanh, ý định bảo hộ mà che ở trước người Đóa Đóa.

“Gian phu?”

Hoàng Phủ Hạo nhìn quanh bốn phía, nở nụ cười.

“Ban ngày ban mặt, người đã chạy đến Đông cung rồi, mũ xanh trên đầu Lão Ngũ cũng thật là chói mắt.”

Giọng nói Hoàng Phủ Dật mang theo rét lạnh, “Ta có thể khiến mọi người cho rằng ta là thích khách.”

126. Chương 126: “gian Phu” Kiều Ngạo (2)

Lời còn chưa dứt, Hoàng Phủ Dật đột nhiên ra tay, vòng qua một chướng phòng bị của Hoàng Phủ Hạo, trực tiếp chế trụ kinh mạch của hắn.

“Đừng nhiều chuyện, bằng không ta giết ngươi.” Giọng nói của hắn mang theo rét lạnh cảnh cáo Hoàng Phủ Hạo.

Phá điểu vừa mới tỉnh ngủ ngáp liên tục bay ra đến nơi, quan sát Hoàng Phủ Dật che mặt.

“Để ta, ngươi tránh ra.”

Nó rất đại gia vùng cánh về phía Hoàng Phủ Dật, sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Hạo.

“Người nói nàng không phải người của Vân gia phải không? Nếu nàng không phải Vân Tri Hiểu, sao có được thần hiệu uy vũ anh dũng như ta đây chứ?”

“ ” Ba người đều bị sét đánh.

Nhan Đóa Đóa lặng lẽ rơi lệ, cứ để nàng bị hoài nghi đi, đừng cho con Phá điểu này giúp nàng biện hộ làm gì!

“Ta bất kể nàng có phải là Vân Tri Hiểu hay không.”

Hoàng Phủ Hạo không đếm xỉa đến Hoàng Phủ Dật đang giữ chặt cổ tay mình, mà mang vẻ mặt hứng thú nhìn Đóa Đóa, “Ta chỉ biết ta muốn nàng.”

“Nhan Đóa Đóa!”

Phá điểu gọi cả tên họ nàng ra, giống như hạ mệnh lệnh vậy.

Đóa Đóa trong nháy mắt tìm lại được cảm giác khi thầy giáo gọi lên trả bài lúc còn đi học, liền lập tức khản trương, “Ta không có hứng thú với ngươi!”

Nàng rất là lời lẽ nghiêm khắc chính nghĩa mà cự tuyệt Hoàng Phủ Hạo lần nữa, tránh để con Phá điểu này lại lấy nhược điểm của nàng ra uy hiếp.

“Ừm,” Phá điểu hài lòng gật gật đầu, dùng cánh vỗ vỗ nàng, “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

“ ” Đóa Đóa lặng lẽ rơi lệ.

“Ta biết,” Hoàng Phủ Hạo tà cười nhếch khóe môi, “Nhưng ta cũng là lần đầu tiên có hứng thú theo đuổi nữ nhân.”

“ ” Nhan Đóa Đóa hắng giọng, “Ba người các ngươi chơi đi, ta đi ăn điểm tâm.”

Nói xong nàng bỏ chạy đi, để lại ba nam nhân.

Khụ, là hai nam nhân với một con chim, trừng mắt nhau mấy lần, đều nhìn những người còn lại cực kỳ không thuận mắt, bắt chuyện cũng không bắt một tiếng liền tản đi.

Quần chúng vây xem đã hóa đá trong Đông cung cuối cùng cũng hoàn hồn, “Bất thích khách.”
Cũng chính là gian phu.

Đóa Đóa nổi tiếng.

Nói như thế kỳ thật cũng không đúng, bởi vì nàng ở trong cung vẫn rất có tiếng.

Nhưng danh tiếng lần này hiển nhiên còn lớn hơn nữa, bởi vì sáng sớm có n quần chúng vây xem tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, Thái tử phi của bọn họ có một “Gian phu”

Hơn nữa người có khả năng cạnh tranh vị trí thái tử nhất là Tứ Hoàng Tử cũng tuyên bố trước mặt mọi người, hẳn có tình ý với Thái tử phi, còn định theo đuổi nàng.

127. Chương 127: Vây Xem Tứ Giác Luyện!

Nhưng tứ hoàng tử đã đính hôn, vị hôn thê chẳng những là thiên kim tể tướng, mà còn là Trình Tuyết Y thái tử vẫn thích.

Tứ giác luyện gắn chặt không ngừng, đây chính là vở kịch đặc sắc nhất trong cung đình của năm nay a!

Nhất thời hạt dưa trong kinh thành đều bán hết, bởi vì mọi người có thể chuồn ra khỏi cung đều phải giúp người cung phòng mua một bao lớn mang về.

Mỗi người trong cung đều ôm theo bọc hạt dưa, tùy thì chuẩn bị khi có kịch xem thì cắn, ở đâu có bát quái, ở đâu có bóng dáng bọn họ.

Aiz, làm quần chúng vây xem cũng vất vả a, nếu lỡ mất tuồng kịch này, chắc chắn là bọn họ phải hối hận mấy năm!

Bởi vì dính dáng đến tể tướng phủ, nên đây không chỉ là chuyện trong cung.

Rất nhanh, những nhân vật tương đối có máu mặt trong kinh thành đều nghe nói đến việc này.

Vì tụ họp mọi người thảo luận, mấy ngày nay trà quán rượu lâu buôn bán đều đặc biệt tốt, một tràng phong ba như thế, thật ra lại giúp kinh tế kinh thành phát triển

Đáng tiếc cổ đại không có CCTV, bằng không Đóa Đóa cũng có thể bình luận nhân vật kinh tế trước năm và vân vân.

Người khác xem vô cùng náo nhiệt, Đóa Đóa thì đang buồn bực.

. Bởi vì nàng bị hoàng thượng triệu kiến.

Hoàng Thượng đối với nàng tốt lắm, triệu kiến thật ra cũng không có gì, nhưng nàng tiến vào ngự thư phòng, liền phát hiện bên trong còn có hai người.

“Đóa Đóa a, người xem ai đến.” Hoàng thượng cười ha hả nhìn nàng.

Bát quái trong cung mặc dù truyền rất xôn xao, nhưng không ai dám ở trước mặt hoàng thượng nói huyền thuyên, hoàng thượng đối với “tứ giác luyện” này không biết chút nào.

“ ” Đúng vậy, đây là ai vậy.

Nhìn hai người “xa lạ” kia, Đóa Đóa không biết nói gì.

Đây nhất định là người có liên quan với Vân Tri Hiểu, nhưng nàng không nhận ra a!

Ô ô, gợi ý cho nàng đi!

Phá điều kiện mỗi ngày cũng không biết vội vã việc gì, thường không thấy bóng chim đâu, bằng không có nó ở đây, nàng còn có thể biết ai là ai.

Kỳ quái chính là, hai người kia cũng rất mờ mịt nhìn nàng, sau khi hỏi một câu ——

“Người là ai?”

“Ta là Vân Tri Hiếu.” Đóa Đóa dùng giọng ngay thẳng nhất của mình nói.

“Hiếu Hiếu?” Trong đó quý thái thái hình như không dám tin nhìn nàng.

“Người thật sự là Hiếu Hiếu?” Nhìn Đóa Đóa n vòng, quý thái thái vẻ mặt không yên, “Người sao lại biến thành hình dạng này!”

128. Chương 128: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (1)

“Ha ha,” Hoàng Thượng rất hài lòng cười, “Biến xinh đẹp không tốt sao? Đóa Đóa như vậy thật khả ái.”

“” Nói nửa ngày, bọn họ rốt cuộc là ai a.

Đóa Đóa cũng không dám lên tiếng nhiều, chỉ e chính mình nói sai, sẽ lộ chuyện.

“Thật là Đóa Đóa?”

Quý thái thái chớp nhào lại, ôm cổ nàng, “Hiếu Hiếu, có nhớ nương không?”

Thì ra là cha mẹ Vân Tri Hiếu a.

Bọn họ sao lại trở về?

Trong lòng có nghi vấn này, sau đó Đóa Đóa liền hóa đá.

Sau đó những lời nhớ nhung cùng dặn dò Vân phu nhân nói nàng cũng không để tâm nghe, chỉ luôn kinh ngạc.

Mãi cho đến khi rời khỏi ngự thư phòng, đi đến một góc không người, Đóa Đóa mới mở tay phải luôn nắm chặt ra ——

Bên trong là một tờ giấy nhỏ cùng nhất bọc nhỏ được phần.

Khi vừa nhào tới ôm lấy nàng, Vân phu nhân chính là đem hai thứ này nhét vào tay nàng, khiến nàng hóa đá.

Cảm giác này, sao giống như nội ứng thế.

Mở tờ giấy ra, Đóa Đóa lại trợn mắt há mồm.

Chữ trên tờ giấy rất đơn giản ——

“Toàn bộ dùng, tứ trong ngũ chọn một, còn lại giao cho Dao Dao.”

Phía dưới còn một hàng phụ chú nhỏ: “Sau khi xem xong lập tức đốt.”

“” Cái gì cùng cái gì a.

Đóa Đóa coi xong không biết nói gì, Dao Dao là ai, chữ trên giấy này lại có ý gì?

Tối đó, Hoàng Phủ Dật vừa vào phòng liền hỏi nàng.

“Cha mẹ Vân Tri Hiếu trở về?”

Hắn hỏi chính là “cha mẹ Vân Tri Hiếu” mà không phải nói “của nàng”, rất rõ ràng coi họ là hai người.

Hắn có phải đã biết?

Nhan Đóa Đóa đang do dự có nên trực tiếp hỏi hắn không.

Lần trước Hoàng Phủ Hạo trước mặt hắn nói thân thể của nàng có điểm đáng ngờ, nhưng hắn sau này cũng không hỏi thêm câu nào.

Hắn là nhận định nàng không phải Vân Tri Hiểu, chỉ là cũng không để ý sao?

Hoàng Phủ Dật bật cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu hôn nàng một chút, “Tiểu khó hiểu, muốn hỏi gì?”

“Ta mới không phải.” Đóa Đóa không chịu thừa nhận.

“Đúng mà,” Hoàng Phủ Dật buồn cười chọt má nàng, “Việc gì cũng đặt trong lòng, tiểu khó hiểu không trung thực.”

“. Ta sợ người cảm thấy ta kỳ quái.”

129. Chương 129: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (2)

Hoàng Phủ Dật chớp mi, “Ta là người nhất gan sao?”

Nhan Đóa Đóa nhìn hắn, “Không giống.”

Nàng buồn buồn cúi đầu, “Ta không phải Vân Tri Hiểu, nhưng thân thể này là của nàng...”

Nàng bắt đầu cùng hắn giải thích hiện đại, cho Hoàng Phủ Dật biết lai lịch của mình.

Nghe rất kinh ngạc, Hoàng Phủ Dật mở miệng hỏi, “Lần trước con chim kia nói phim Hàn kịch Mỹ chính là của thời hiện đại?”

Sau khi hỏi qua, hắn cảm thấy không đúng, bắt đầu hy vọng Đóa Đóa sẽ không phát hiện.

“Đối a, cho nên khi ấy nó dọa ta nhảy dựng.”

Đóa Đóa cũng không ý thức được hắn nói có gì đáng nghi, chỉ là có chút chần chờ nhìn hắn.

“Người không thấy ta kỳ quái sao?”

“Có cái gì kỳ quái,” Hoàng Phủ Dật cười ôm chặt nàng, “Ta thích chính là nàng, mặc kệ nàng ở trong thân thể ai, ta đều thích.”

Đóa Đóa ngọt ngào cười, tiến vào ngực hắn.

Hoàng Phủ Dật âm thầm thở ra, còn may không bị nàng phát hiện.

Đang suy nghĩ, hắn cảm thấy tiểu nhân nhi mình ôm đang ngẩng đầu lên.

Đóa Đóa thập phần kỳ quái nhìn hắn, “Người sao lại biết phá điều nói câu kia? Khi ấy người không ở đó mà.”

Vẫn phát hiện.

Hoàng Phủ Dật vẻ mặt bình tĩnh, “Ta lo lắng cho nàng, ban ngày kỳ thật luôn âm thầm theo nàng.”

Nhưng lần này Đóa Đóa không dễ dàng bị lừa như thế, nàng kéo kéo tóc, bắt đầu cân nhắc, dường như còn có chỗ nào đó không quá đúng.

Rũ mắt xuống, nàng vừa vận nhìn thấy vòng trên cổ tay mình.

“A. Sao người biết vòng tay này đặt ở đâu? Ta còn không biết.”

Thái tử từng đưa cho nàng một đồng trang sức, nhưng khi đó nàng đã biết hắn là tên lừa gạt, liền không thèm để ý, mặc đám đồ vật này ở trên bàn.

Nàng nhớ kỹ lần đó hắn dường như có mục đích tìm những thứ này, hắn sao lại biết nàng có chiếc vòng này?

“Ta làm thế thân thái tử thật lâu, chuyện hắn làm ta đều biết, miễn cho bị người ta nhìn ra sơ hở.”

Hoàng Phủ Dật vẫn bình tĩnh, nhìn không ra dấu hiệu đang nói dối.

Thật sao?

Đóa Đóa thật sự bắt đầu hoài nghi, dường như rất trùng hợp.

“Đóa Đóa,” Hoàng Phủ Dật ôm mặt nàng, để nàng cùng mình đối mặt, “Nàng cảm thấy tình cảm của ta đối với nàng là sao?”

130. Chương 130: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (3)

“Không phải.”

Điểm này Đóa Đóa không chút nghi ngờ, “Là thật.”

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, hôn nàng, “Đóa Đóa tốt.”

Nhan Đóa Đóa đỏ mặt.

Quên đi, không nghĩ thì hơn, tình cảm của hắn đối với nàng là thật, chắc chỉ là trùng hợp thôi.

Hơn nữa con phá điều kia đã giám định qua, bọn họ chính là hai người.

Hiện tại nên phí nhiều tâm tư vào việc người của Vân gia mới xuất hiện đi.

Đóa Đóa lấy ra mảnh giấy cùng bao được phần kia, đem việc ban ngày nói một lần.

“Vân Tri Dao là Vân gia nhị tiểu thư.” Hoàng Phủ Dật trước giải thích thân phận “Dao Dao”.

Hắn cúi đầu nhìn xem mảnh giấy, lại cầm lấy được phần gửi gửi.

“Nó là xuân dược,” Hắn cười lạnh nói, “Một lần dùng một bao này, giữa thái tử cùng tứ hoàng tử nàng tùy tiện tuyển một hạ dược hiến thân, một gói khác giao cho Vân Tri Dao.”

Ách. Đóa Đóa bị sét đánh ngã.

“Này là muốn sao. Không phải con gái bọn họ đã gả vào Đông cung rồi sao?”

“Tất cả mọi người đều biết, thái tử. cơ thể hư nhược, nữ nhân trong cung đều nghĩ mình có con nối dòng, địa vị liền ổn định.”

Sợ nàng lúng túng, Hoàng Phủ Dật chọn cách mập mờ để nói.

Nhan Đóa Đóa đỏ mặt, là vấn đề có thể sinh hoạt vợ chồng hay không à?

Nếu đúng là cơ thể thật sự kém như vậy, lại dùng xuân dược đối với hắn. Vậy sẽ có tai nạn chết người rồi?

“Nhưng việc này với tứ hoàng tử có quan hệ gì?”

“Tám phần là muốn đem hai nữ nhi đều tiến cung.”

“.” Sét đánh.

Nhưng sao bọn họ lại bảo nàng tùy tiện tuyển, nàng rõ ràng đã “gả” cho thái tử mà?

Nghi vấn này nàng lập tức có được đáp án, bởi vì sáng sớm hôm sau, Vân phu nhân tìm đến Đông cung.

“Hiểu Hiểu.”

Vân phu nhân vẻ mặt tự mãn đánh giá nàng từ trên xuống dưới, “Nữ nhi Vân gia chúng ta quả nhiên không kém, thì ra con lớn lên lại xinh đẹp như thế, khuôn mặt này, dáng người này, nam nhân mà thấy sao có thể không thần hồn điên đảo được chứ?”

“.”

Đóa Đóa nghe thật sự là không biết nói gì, ngữ khí này, một điểm cũng không giống mẫu thân cùng nữ nhi nói chuyện, ngược lại rất giống.

Aiz, như thế nào ngược lại rất giống ma ma ở thanh lâu chứ?

Khụ, “Nương, các người trở lại kinh thành khi nào vậy?”

131. Chương 131: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (4)

Tối hôm qua phá điều đã huấn luyện nàng rất lâu, giúp cho nàng nói chuyện cũng hơi giống Vân Tri Hiểu một chút rồi, tránh để lộ sơ hở nữa.

“Chúng ta ở ngoài nghe được tin tức đại hôn của con với thái tử nên đi một mạch trở về, hôm qua vừa quay về kinh lập tức vào cung.”

Vân phu nhân đang nói thì đứng lên đi vòng quanh Đóa Đóa ngắm từ trên xuống dưới.

“Hiểu Hiểu, thật không ngờ con lại gả đi được, lại còn có thể trở nên xinh đẹp tuyệt trần thế này, con thật sự đã làm cho Vân gia được nở mày nở mặt nha.”

Sau đó bà lại chuyển chủ đề, “Hiện giờ con xinh đẹp thế này, gả cho Thái tử thật có chút tủi thân cho con.”

“ Không tủi thân.”

Đóa Đóa có chút qua loa đáp, không biết tại sao Vân phu nhân lại nói như thế.

“Sao lại không?” Vân phu nhân cố gắng thân thiết kéo tay nàng, “Hiểu Hiểu, con xinh đẹp như thế, đương nhiên xứng đáng để gả cho nam nhân tốt nhất, ta thấy lần này con cứ hạ thuốc tứ hoàng tử đi.”

Nói xong mặt bà có vẻ rất cao hứng, “Chúng ta vừa trở lại lập tức nghe tin tứ hoàng tử say mê con, hiện giờ mà hạ thuốc thì đúng là thời cơ tốt quá còn gì, có thể giúp con thuận thuận lợi lợi quăng thái tử.”

Trừ thái tử ra, người xuất sắc nhất trong các hoàng tử chính là tứ hoàng tử, hai người này không thể bỏ qua, đều phải chiếm lấy!

“ ” Đóa Đóa mờ mịt nháy mắt mấy cái, “Thế thái tử ”

“Thái tử giao cho Dao Dao là được rồi.” Thần sắc Vân phu nhân không quá tự nhiên mà nói.

Đóa Đóa nghi hoặc nhìn bà, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ thực quỷ dị.

“Khụ, thế. Dao Dao yêu thái tử à?”

Không thể nào.

Phụ nhân thần sắc lại ngưng ngùn, “Hiểu Hiểu, con đừng tức giận với nó, nó không phải muốn tranh giành nam nhân với con đâu.”

“ ”

Thấy Đóa Đóa không nói gì, Vân phu nhân có chút nôn nóng.

“Hiểu Hiểu, hai con đều là con gái của ta, ta cũng không thiên vị ai, nhưng hiện giờ con xinh đẹp như thế, tứ hoàng tử cũng coi trọng con, thế thì dứt khoát tặng vị thái tử không tốt kia cho Dao Dao đi.”

“ ”

Vị người nhà này toàn nói những lời như sét đánh. Đóa Đóa yên lặng rơi lệ.

Vân phu nhân tiếp tục giải thích, “Con cũng biết. ”

Hả?

Nàng không biết a! Chẳng lẽ việc này còn có nguyên nhân sâu xa gì à?

Đóa Đóa không rơi lệ nữa, chú ý nghe xem bà ấy nói gì.

“Hồi đó sau khi hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, Dao Dao lập tức chỉ trời chỉ đất phản đối, còn nói muốn gả đi thay con.”

132. Chương 132: Bá Chiếm Hai Vị Hoàng Tử (5)

Ách Còn có chuyện như thế cơ à?

“Nhưng Dao Dao không một bước cũng không ra khỏi cửa như con, trong kinh thành có rất nhiều người biết mặt nó, nếu có người vạch trần thân phận thì chỉ còn đường chết.”

Nghĩ lại lúc ấy cả nhà từ trên xuống dưới căng thẳng, Vân phu nhân lại sụt sịt.

“Sau đó con không theo nhà chúng ta chạy trốn nên không biết lúc rời khỏi kinh thành, Dao Dao mỗi ngày đều khóc lóc, nhất là lúc nó thấy con không đi cùng chúng ta, nó còn nói con cố ý ở lại vì muốn gả cho thái tử.”

Đóa Đóa nghe thế thì trợn mắt há mồm, xem ra Vân Tri Dao yêu thái tử lâu rồi a.

“Nếu không phải chúng ta nửa bước không rời theo sát nó, có thể nó đã sớm quay về nghĩ cách gả cho thái tử.”

Vn phu nhân đối với nhị nữ nhi này của mình thực không có biện pháp, “Aizz, cũng không biết vì sao nó lại say mê vị thái tử ốm yếu bệnh tật kia a?”

A. Đóa Đóa yên tâm.

Thì ra Vân phu nhân cũng không biết nguyên nhân a, nàng còn đang do dự có nên hỏi hay không.

“Trước đây Dao Dao đã gặp thái tử lần nào chưa?”

Khuôn mặt tên thái tử kia thật sự rất rất mê người, đáng tiếc con người thì. là một tên lừa gạt!

“Chúng ra cũng không biết mặt thái tử, cho dù có nhìn thấy cũng không nhận ra mới đúng.”

Vân phu nhân cũng không biết việc này là thế nào cho nên rất là đau đầu.

“Hiểu Hiểu, ta tuyệt đối không có ý thiên vị gì cả, bằng không sẽ không để con chọn lựa trước đâu, con đã vào cung, quyền ưu tiên lúc này đang ở trong tay con.”

“”

Công bằng thì thật ra rất công bằng, nhưng việc này. Aizz.

Đóa Đóa do dự, “Người Dao Dao thích là thái tử, nếu để tứ hoàng tử cho nó thì nó cũng không vui vẻ, sao nó nhất định phải gả vào đây?”

“Sao lại không vui vẻ?”

Vân phu nhân cảm thấy lời này của nàng thật kỳ quái, “Có thể vào cung là chuyện rất nhiều cô nương muốn mà chẳng đến lượt.”

“” Ô ô, quan niệm khác nhau quá lớn, khai thông không có hiệu quả a.

Hàn huyên với Vân phu nhân nửa ngày, cuối cùng Đóa Đóa mới hiểu rõ ràng được tình huống.

Vân gia không nghĩ sẽ đưa cho nàng được bí mật đơn thuần đâu, chỉ là nếu như đã phát triển đến thế này rồi. Khụ, bước cuối cùng, trước đó nhất định phải hạ được.

Bọn họ mang đến xuân dược đặc chế, một có thể tăng khả năng thụ thai, hai là. Khụ, chính là “công dụng” truyền thống của xuân dược.

133. Chương 133: “giáo Dục Bằng Hành Động Thực Tế, Người Ta Thế Nào, Mình Làm Thế Ấy” Về Xuân Cung Đồ

Vân phu nhân nói như thế sẽ làm cho nam nhân mê mệt thân thể của nữ nhân.

Đóa Đóa yên lặng nhỏ lệ mà nghe hết mấy lời này, đây là cái quan niệm gì thế a!

Trước khi đi, Vân phu nhân vô cùng thần bí nhét vào trong tay áo nàng một cái gì đó, “Xem nhiều một chút, dù sao cuối cùng cũng phải sử dụng.”

Hả? Đóa Đóa rất không hiểu.

Trong phòng này cũng chỉ có hai người, sao Vân phu nhân lại phải lén lút như thế nhỉ?

Chờ Vân phu nhân đi rồi, Đóa Đóa tò mò lấy cái túi nhỏ từ trong tay áo ra, muốn xem xem rốt cuộc là cái gì.

Chiếc túi được buộc bằng dây thừng rất chặt, Đóa Đóa tháo đi tháo lại nửa ngày cũng không tháo được.

Bỗng nhiên cửa mở ra, Hoàng Phủ Dật bất chợt tiến vào.

“Thế nào rồi?”

Bởi vì biết Vân phu nhân đã tới, hẩn lo lắng, cho nên đến hỏi một chút.

“Cũng được, người nhà họ Vân thực ra. rất thẳng thắn.”

Đóa Đóa chọn ra một tính từ.

Cũng không nói thẳng ra, bọn họ dường như đều là loại người tính toán vì bản thân, có mục đích rõ ràng, chỉ là thủ đoạn có chút làm nằng khó có thể lý giải, aizzz.

“A, mở được rồi!”

Cuối cùng cũng tháo được cái nút thắt phức tạp kia, Đóa Đóa cực kỳ thích thú mở túi ra, ách.

Bên trong là một quyển sách.

Ô ô. Nàng rơi lệ nhìn ba cái chữ to tướng “Xuân cung đồ” trên bìa.

(xuân cung đồ: [chắc ai cũng hiểu] tranh “nóng”)

Hoàng Phủ Dật mãnh liệt nhìn cười, “Đóa Đóa, thì ra nàng ham học hỏi như vậy.”

Ô ô, Đóa Đóa phóng ra ánh mắt vô tội nhất quả đất, chỉ chỉ bìa sách, “Ba chữ này viết cái gì thế, ta không giải nhận ra chữ phồn thể lắm.”

“Không nhận ra cũng không sao.” Hoàng Phủ Dật chừng chạc đằng hoàng nói cho nàng biết, “Chỉ cần biết hai chữ đầu là xuân cung thì tốt rồi.”

“Xuân cung có nghĩa là gì, ta nghe không hiểu.”

Đóa Đóa tiếp tục giả vô tội, ô ô, kỳ thật nàng thật sự thực vô tội a a a.

“Không hiểu cũng không sao.” Hoàng Phủ Dật vẫn rất nghiêm túc, “Ta tới dạy nàng.”

Nói xong hẩn còn bổ sung một câu, “dạy bằng hành động thực tế, người ta thế nào, mình làm thế ấy.”

“Không cần!”

Đóa Đóa sợ đến nhảy dựng lên, “Ta ra ngoài đọc!”

Hoàng Phủ Dật cười to kéo nàng lại, ôm nàng vào lòng, “Tiểu ngọc nghịch, đừng sợ, sau này ta sẽ dạy.”

“.” Gương mặt Đóa Đóa bị nhiệt khí ào ào xông lên, không ngừng rơi lệ.

Nhìn nàng đỏ mặt dường như sắp ngất xỉu, Hoàng Phủ Dật không đùa nữa, bật cười hôn nhẹ lên má nàng, “Thật đáng yêu.”

134. Chương 134: “hẩn” Là Vương Gia?

Phá điểu vừa đi vào liền nhìn thấy một cảnh làm nó vô cùng tức giận, vì thế nó bay tới bên cạnh hai người.

“Tránh ra tránh ra, ta phải bay qua!”

Đóa Đóa vẫn đang cúi đầu xuống, Hoàng Phủ Dật trực tiếp đưa tay bắt lấy nó, ném qua một bên.
Phá điều xù lông.

“Người đi ra ngoài!”

Nó kéo Đóa Đóa, “Ta muốn đấu tay đôi với hần!”

“.” Đóa Đóa không nói gì ghen ngào nhìn dáng người “lả lướt” của nó, “Phá điều, người vẫn nên đi tìm Nghiêu Phi chơi đi.”

“Không cho phép coi thường ta!”

Phá điều phần nộ mà dùng cánh đập nằng, nó tức khắc đã bình phục !

Mấy ngày nay luôn không thấy bóng dáng nó, chính là vì bận chuyện này!

Phá điều đang định nổi bão, đột nhiên ngừng một chút, sau đó nhanh chóng bay về phía cửa sổ, “Ta đi đây!”

Phá điều vừa biến mất không lâu ——

“Vương gia ——”

Một đợt tiếng la kinh hãi truyền tới, người trong Đông cung trợn mắt há mồm mà nhìn một đám chim biết nói bay qua trên bầu trời.

Kỳ thực bọn họ đều cảm thấy trước mắt mình có một đám quạ đen bay qua.

Gần đây trong cung thật điên cuồng, cảnh tượng kì lạ gì cũng có.

“Vương gia đâu?” Đám chim biết nói kia bay vào tiểu lầu các của Đóa Đóa, khẩn trương bay vòng quanh căn phòng tìm kiếm khắp nơi.

Hoàng Phủ Dật cùng Đóa Đóa đều hóa đá, Vương gia nào vậy?

“Mộ Dung đâu?” Con chim lần này bay vào nhìn rất quen mắt, chính là Tiểu Hôi đã tới lúc trước.

Ách. Con chim gọi là Mộ Dung chúng nó muốn tìm kia là Vương gia sao?

Chỉ là những động vật nhỏ, còn phân chia giai cấp rõ ràng như vậy làm gì.

“Không quen.” Đóa Đóa lắc đầu.

“Đừng nói dối, chúng ta biết Mộ Dung đang ở ngay tại chỗ của người!”

Hoàng Phủ Dật nhướng mày, “Vậy tự người tìm đi.”

Tiểu Hôi nhìn hần một cái, nhìn từ trên xuống dưới một phen, sau đó có chút khó hiểu nhìn Đóa Đóa.

“Có Mộ Dung ở bên cạnh, người còn có thể coi trọng nam nhân khác sao?”

Giọng điệu của nó tràn đầy khó tin, giống như nó đã gặp được chuyện không có đạo lý nhất trên đời vậy.

Đóa Đóa cảm thấy như có một tia sấm sét đánh xuống, bản thân lại bị cháy khét rồi.

Cho dù con Phá điều kia là Mộ Dung thật, nhưng cũng là chim a.

Lần này Tiểu Hôi giống như đã xác định Mộ Dung đúng là đang ở đây, xoay người chỉ huy những con chim khác.

“Các người đều đi về trước đi, ta ở lại đây chờ Mộ Dung!”

135. Chương 135: Nhị Tiểu Thư Thâm Mến Thái Tử (1)

Nói xong lời này, nó quan sát căn phòng một chút, bay vào cái lồng chim nhỏ, một cánh liền đập vào Nghiêu Phi đã ở bên trong trước.

“Gọi Lão đại!”

Nghiêu Phi bị đập cực kì vô tội mà nhìn nó, ghen hồi lâu ——

“Rung rung.”

“” Đóa Đóa nắm chặt tay Hoàng Phủ Dật, đề phòng mình bị sét đánh.

Ô ô, đây thật sự là một thế giới nhỏ thiên lôi cuộn cuộn a!

Tiểu Hôi thì ở lại như vậy, đuổi thế nào cũng không đi.

Còn may bình thường nó rất ít khi lên tiếng, nhìn cũng không khác con chim bình thường lắm, Đóa Đóa cũng liền không đếm xỉa đến nó.

Hơn nữa Phá điều có thể là đang trốn Tiểu Hôi, vẫn không thấy bóng chim, Đóa Đóa cũng tương đối hài lòng với thế giới nhỏ yên bình này.

Nếu như Tiểu Hôi có thể dọa chạy những “Người không phận sự” thì còn rất tốt

Hiện tại ngồi trước mắt Đóa Đóa là hai nữ nhân, Trình Tuyết Y cùng Vân Tri Dao lần đầu gặp mặt.

Trước hôm này, nàng vẫn cho là Vân Tri Dao sẽ có một chút dáng vẻ ngang ngược của đại tiểu thư, nhưng nhìn thấy người thật rồi mới biết.

Nàng ta là một đại tiểu thư cực kỳ ngang ngược. rơi lệ.

Có điều thật ra nàng cũng không cần quá lo lắng, hôm nay xem như vận khí của nàng tốt, Trình Tuyết Y cùng Vân Tri Dao trùng hợp cùng đến, hiện tại nàng ấy đang bận tròng mắt nhau, cũng không cần nàng tiếp đãi.

Vì thế hiện tại Đóa Đóa liền rất nhàn rỗi mà cầm cuốn tiểu thuyết, vừa ăn điểm tâm vừa xem chuyện tình của tài tử giai nhân trong sách.

Tiểu Hôi trong lồng lười biếng mở một mắt, nhìn Đóa Đóa hoàn toàn ngoài cuộc.

Thì ra Mộ Dung thích loại nữ nhân không nhiều chuyện này?

Nó nhìn từ trên xuống dưới, ừm, không tệ, nhìn rất thoải mái, làm Vương phi của bọn họ cũng có thể coi là được .

Có điều lúc “bắt” được Mộ Dung về rồi, nàng ta sẽ lập tức trở thành hoàng hậu , với bộ dáng hiện tại này cũng quá không uy nghiêm rồi.

“Đứng dậy!” Tiểu Hôi đột nhiên hét to một tiếng.

“” Đóa Đóa bị giật mình, thiếu chút nữa đã bị ghen.

“Người làm gì vậy.” Nàng rơi lệ nhìn Tiểu Hôi.

Quả nhiên, những con chim biết nói liền không có một con bình thường

“Bảo người đứng dậy!” Tiểu Hôi một bộ dáng huấn luyện viên nghiêm khắc, cực kỳ oai phong.

“” Không có thiên lý, sao có thể bị một con chim ức hiếp chứ?

Đóa Đóa kiên quyết không đứng dậy, cầm sách đọc tiếp.

“Cái đó có gì để xem!” Tiểu Hôi đậu ở trên sách, cản tầm mắt của nàng.

136. Chương 136: Nhị Tiểu Thư Thâm Mến Thái Tử (2)

“ Hay.”

“Ngay cả cái này cũng có thể cảm thấy hay!”

Tiểu Hôi tức giận nhìn nàng, “Thật sự là trẻ con kém trí thừa vui vẻ!”

“” Ô ô, nó chính là tên bệnh tâm thần có tư duy rộng lớn mà.

“Câm miệng!”

Bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng quát khiến trách, Phá điểu bay vào, “Ai cho người mắng nàng!”

“Mộ Dung!”

Mắt Tiểu Hôi sáng lên, cũng không quan tâm đến Đóa Đóa , “Người mau trở về kể vị đi!”

“Ta mặc kệ!” Phá điểu nói xong liền bay đi.

Nếu không phải thấy Tiểu Hôi mắng Đóa Đóa, nó cũng sẽ không đi ra!

Xí, mắng đùa cũng không được, tiểu ngu ngốc kia chỉ có nó có thể mắng!

“Người đứng lại ——” Tiểu Hôi đuổi theo.

Hai con chim ồn ào bay đi rồi.

Ba nữ nhân trong phòng liền hóa đá.

Một hồi náo loạn như thế, hai nữ nhân vốn đang trừng mắt nhau cuối cùng cũng ý thức được mục đích chính đến đây hôm nay của mình, liền đồng loạt mà chuyển tầm mắt của bọn họ về phía Đóa Đóa.

“”

Đóa Đóa thực rơi lệ, vì sao bọn họ không thể trừng mắt nhau thêm một lúc nữa chứ. nàng đang xem sách đến thời khắc mấu chốt mà!

Không còn đường chọn lựa, nàng chỉ có thể lên tiếng nói chuyện.

“Khụ, hôm nay hai người đến đây là?”

“Ngày thành thân sắp đến , ta đến tìm người giúp đỡ.” Trình Tuyết Y lạnh như băng lên tiếng.

“Đã lâu không gặp tỷ tỷ, nên đến đây thăm.” Đây là đáp án không thành thật của Vân Tri Dao.

Đóa Đóa liền xuất một chút khí thế của Thái tử phi ra, “Đại hôn lần trước ta cái gì cũng không lo liệu, đều là Thái tử thu xếp , Trình tiểu thư có việc gì cứ đi tìm Thái tử mà hỏi.”

“Không thể!”

Đóa Đóa vừa mới dứt lời, ánh mắt Vân Tri Dao liền lập tức phản đối.

“Không thể để con hồ ly tinh này đi tìm thái tử!”

Trình Tuyết Y đã bắt đầu tức giận, nhưng giọng nói vẫn là thản nhiên, “Người nói ai là hồ ly tinh?”

Khụ, nếu lại bắt đầu âm ỉ, liền để nàng đi xem sách một chút vậy.

Đóa Đóa lại cầm lấy tiểu thuyết bên cạnh lên, hứng thú dào dạt mà xem.

“Tỷ tỷ, tỷ nói xem muội nói vậy có đúng hay không!”

Vân Tri Dao đột nhiên vọt đến trước mặt nàng, the the hỏi.

Khụ. Đóa Đóa đang xem đến nhập tâm, bị dọa nhảy dựng.

Còn chưa xem đến đoạn thổ lộ mà. Ài!

Nhưng nàng lại không biết vừa rồi Vân Tri Dao mới nói gì, nên chỉ tùy tiện gật gật đầu, “Đúng.”

137. Chương 137: Bí Mật Của Thái Tử (1)

“Người. . . .” Trình Tuyết Y sắc mặt đại biến, “Người sao có thể đáp ứng việc này!”

“Việc gì?”

Vân Tri Dao đắc ý dào dạt, “Trình tiểu thư chưa nghe qua chuyện Nga Hoàng Nữ Anh sao?”

“. . . .” Đóa Đóa bị đánh ngã.

Vân Tri Dao vừa mới nói chính là. . . . Tỷ muội cùng thờ một chồng?

Cảm thấy nổi da gà, Đóa Đóa ho khan hai tiếng, “Dao Dao, này. . . . Chúng ta nói chuyện khác trước đi.”

Loại sự thật này phải lên thảo luận, không nên nói trước mặt Trình Tuyết Y.

Mặc dù nàng không phải Vân Tri Hiểu thật, nhưng nàng hiện đang chiếm thân thể này, Đóa Đóa đã coi người trước mắt trở thành muội muội mình, không muốn nàng mất mặt trước mặt người ngoài.

Đáng tiếc Vân Tri Dao không cảm kích, không cam lòng nhắc nhở nàng, “Tỷ tỷ, đây là chuyện tỷ đã sớm đáp ứng ta, không thể đổi ý!”

“. . . .” Vân Tri Hiểu đáp ứng đề nghị hoang đường như thế?

Đóa Đóa cảm thấy thật choáng, kỳ thật cổ đại quả là có rất nhiều ví dụ như vậy, nhưng nàng là từ hiện đại đến, thật sự cảm thấy chuyện như vậy rất sét đánh a. . . .

“Trình tiểu thư.”

Đóa Đóa do dự, muốn khiến Trình Tuyết Y rời khỏi trước.

“Nếu cô muốn tìm người hỗ trợ, ta có thể kêu cung nữ có kinh nghiệm ở đông cung qua.”

“Vậy phiền Thái tử phi.”

Trình Tuyết Y không lạnh không nóng đáp ứng, cũng không chủ động nêu ra trọng điểm.

Tổng không thể khiến nàng kiên quyết đuổi người đi chứ?

Đóa Đóa đang khó xử, Vân Tri Dao lại thúc giục nàng, “Tỷ tỷ, tỷ nói gì đi!”

Đóa Đóa không có đường chọn lựa, “Dao Dao, sao muội lại muốn gả cho thái tử?”

“Tỷ tỷ sao lại hỏi như thế!”

Vân Tri Dao rõ ràng rất giật mình, “Muội không phải đã sớm nói với tỷ sao? Đây là tâm nguyện từ nhỏ của muội!”

“. . . .” Lại là chuyện nàng không biết. . . .

Đóa Đóa lần này phản ứng rất nhanh, hết sức bình tĩnh nhìn nàng.

“Dù sao cũng là chuyện lúc nhỏ, ta sợ giờ muội đã đổi ý.”

“Muội mới không đâu!”

Phòng bị nhìn Trình Tuyết Y, nàng kéo Đóa Đóa qua một bên, hạ giọng, “Từ lúc năm tuổi nhìn thấy thái tử luyện võ, muội liền quyết định không phải thái tử không lấy chồng!”

“. . . .” Đóa Đóa liên tục chớp mắt, nhìn xuống câu sắp thốt ra “muội nói cái gì”.

138. Chương 138: Bí Mật Của Thái Tử (2)

Luyện võ?

Thái tử biết võ?

Vô số câu hỏi xoay quanh trong đầu, Đóa Đóa có chút choáng, muốn từ Vân Tri Dao moi ra nhiều chuyện hơn.

“Chính muội cũng nói, khi đó mới năm tuổi, sao lại biết nhiều vậy.”

“Đó là do tỷ không nhìn thấy!”

Ngẫm lại tình cảnh khi ấy, Vân Tri Dao khuôn mặt say mê.

“Khi ấy thái tử luyện kiếm dưới trăng, nếu không phải sau đó có người gọi huynh ấy, muội còn tưởng là thần tiên chạy ra từ chuyện thần thoại.”

Sau khi nàng đắc ý dào dạt bổ thêm một câu, “Đây chính là thiên ý, ngày đó trong cung hoàng thượng thiết yến chiêu đãi, phụ thân mang muội tiến cung, mà muội lại ham chơi chạy đến nơi nào đó, đánh bậy đánh bạ chạy vào lãnh cung, bằng không cũng không nhìn thấy thái tử!”

Nàng nói đến cuối cùng thì giọng hạ thật thấp, “Khi ấy muội thực không hiểu chuyện, trở về đi đến chỗ nơi cũng nói thái tử biết võ, may mắn không ai tin. Lớn lên muội mới hiểu, khi ấy xa xa có người gọi huynh ấy, huynh ấy lập tức thu hồi kiếm lại, nhất định là không muốn người biết!”

Lúc còn nhỏ sau khi nàng nghe ngóng tứ phía, đã biết chuyện thái tử trúng độc, cũng biết lãnh cung chẳng những không có ai ở lại, còn có tin đồn ma quỷ nào loạn.

Thái tử ở đó luyện kiếm, rất rõ ràng là không muốn có người xông vào.

Từ đó nàng vẫn bảo vệ bí mật này, không cùng bất luận kẻ nào nhiều lời một câu.

“” Đóa Đóa nghe ngây người.

Thật sự biết võ. Hơn nữa còn không muốn người khác biết!

Căn bản là không có thể thân gì, rõ ràng chỉ là một người!

Đoạn đối thoại này các nàng chỉ nói nhỏ trong tai, nhưng đều bị Trình Tuyết Y biết võ nghe rõ ràng.

Cẩn thận mấy cũng có sai sót, thì ra bí mật sư huynh biết võ còn có người khác biết.

Khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, nàng thần sắc quỷ dị, dường như tâm tình không tệ.

“Tỷ tỷ?” Vân Tri Dao kêu Đóa Đóa vẫn ngẩn người.

“Chuyện này sau này nói lại, các người đi về trước đi.” Đóa Đóa bắt đầu đuổi người.

Nói xong lời này, nàng cũng không để ý các nàng có đi hay không, đi thẳng đến thư phòng tìm Hoàng Phủ Dật.

“Hoàng.” Đóa Đóa đẩy cửa liền thấy lục hoàng tử ở trong thư phòng.

Đem câu định nói nuốt vào, Đóa Đóa tức giận quay người đi, “Xin lỗi đã quấy rầy!”

Dù tức giận nàng cũng biết chừng mực, chuyện Hoàng Phủ Dật biết võ không thể nói lung tung.

139. Chương 139: Bí Mật Của Thái Tử (3)

A a a. Nàng lại bị lừa!

Đồ lừa đảo đồ lừa đảo! Ô ô ô.

Nhìn ra cảm xúc Đóa Đóa không bình thường, trong lòng Hoàng Phủ Dật không yên, vội vàng đứng dậy, vội vàng đuổi kịp tới cửa, ngăn nàng.

“Thế nào?”

Đóa Đóa thấy đáng vẻ hấn giả vờ hư nhược ôn hòa liền tức giận, đồ lừa gạt!

Nàng tức giận trừng hấn, đôi mắt ửng đỏ.

Đáng ghét, nàng mới không cần vì tên lừa gạt mà khóc đâu!

Vòng qua hấn, Đóa Đóa đi thẳng ra cửa.

Hoàng Phủ Dật lòng trầm xuống, nàng đã biết?

Cũng không quản lục hoàng tử còn ở, hấn cứng rắn ôm eo nàng, không để nàng rời khỏi.

“Lục đệ, người về trước đi, ta có chút gia sự phải xử lý.”

Đóa Đóa da0ng giận, lại tránh không khỏi vòng ôm của hấn, liền cắn lên vai hấn.

Hoàng Phủ Dật hừ cũng không hừ một tiếng, chỉ thở dài trong lòng, cánh tay càng ôm chặt nàng.

Lục hoàng tử về mặt quỷ dị liếc nhìn hai người bọn họ, “Ngũ ca cùng hoàng tẩu cảm tình dường như không tệ?”

Hoàng Phủ Dật vẻ mặt không thay đổi, “Cũng tốt.”

“Vậy thật sự phải nói tiếng chúc mừng.”

Lục hoàng tử nhìn Đóa Đóa bị hấn ôm, vẻ mặt ngả ngớn, “Ngũ ca thật có phúc khí.”

Nói xong lời này, hấn cười quái dị đi ra cửa.

Đi qua người Đóa Đóa, tay hấn vừa nhấc, lập tức liền đụng tới thắt lưng Đóa Đóa.

Mang theo người trong lòng xoay người, Hoàng Phủ Dật giúp Đóa Đóa tách móng vuốt sói ra.

Không nghĩ đến hấn biết võ, lục hoàng tử còn tưởng là trùng hợp, cảm thấy không hay ho thấp giọng chửi một câu, lại liếc Đóa Đóa một cái, cuối cùng cũng đi.

Hấn vừa rời khỏi, Hoàng Phủ Dật trầm giọng lên tiếng, “Người đâu.”

Một hắc y nhân vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh hấn, giống như xuất hiện từ không trung.

Hoàng Phủ Dật từ trong lòng lấy ra bao được giao cho hấn, không nói gì.

Hắc y nhân giống như đã hiểu ý chủ tử, khẽ khom người, lại biến mất giống như chưa từng xuất hiện, từ khi hấn xuất hiện đến rời khỏi, cả quá trình không phát ra một chút tiếng động.

Làm xong việc này, Hoàng Phủ Dật cúi đầu, nhẹ cọ cọ tóc Đóa Đóa, “Nàng đã biết?”

“Đồ lừa gạt!”

Đóa Đóa cuối cùng cũng ngừng cắn hấn, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, vươn tay đánh một quyền ——

Hoàng Phủ Dật hơi động đậy, giống như định né tránh một quyền này.

140. Chương 140: Bí Mật Của Thái Tử (4)

Nhưng “ầm” một tiếng, quyền đánh thẳng vào mắt hấn, hấn thoáng chốc liền đen một bên mắt.

“Người.” Đóa Đóa ngây ngốc nhìn hấn, “Người không tránh!”

Hoàng Phủ Dật cười cười, cũng không giải thích gì, chỉ vươn tay lau nước mắt trên mặt nàng nàng, đau lòng vì bộ dạng ủy khuất của nàng.

Chiều theo quyền kia đánh tới, chính là đánh vào xương gò má hấn, hấn không muốn nàng đánh vào nơi cứng như vậy, đánh đau tay nàng.

“Đóa Đóa, đừng nhin, tức giận thì đánh đi.”

“. Đánh thì đánh!”

Một quyền lại giương lên, nhưng ngừng ở không trung nửa ngày, rốt cuộc cũng hạ xuống.

“Người vì sao lại lừa ta!”

Hoàng Phủ Dật hạ mắt, “Đóa Đóa, nàng có thể cho ta mười. bảy ngày! Thời gian bảy ngày?”

“Không cho!” Đóa Đóa tức giận quay đầu.

Hoàng Phủ Dật có chút bất đắc dĩ cười, “Đóa Đóa, sau bảy ngày, mặc kệ nàng hỏi gì ta đều cho nàng biết, cũng bảo đảm sau này không bao giờ... nói dối nàng.”

“Bảy ngày sau, người chịu thả ta đi?”

“Nếu đến lúc đó nàng còn muốn đi, ta liền cho nàng rời khỏi.” Hấn cam đoan nói.

Không thể tin không thể tin!

Đóa Đóa càng không ngừng trong lòng nhắc nhở mình, nhưng trước mắt lại luôn xuất hiện “thể thân thái tử” dụ dàng sắc sảo.

Đáng ghét, hấn rõ ràng là tên lừa gạt, căn bản là phân không rõ câu nào là thật câu nào là giả, nàng sao phải tin hấn!

Trong lòng tự khuyên mình như thế, nhưng nàng vẫn nghe thấy mình lên tiếng ——

“Bảy ngày thì bảy ngày!”

Ô ô. Nàng thật không có chí khí!

Dáng vẻ nàng vênh mặt lên giận mình vô cùng khả ái, Hoàng Phủ Dật thật muốn cười, trong tim lại đau lòng.

Hấn đã nghĩ tới cảnh tượng nói thật mọi chuyện cho nàng biết rất nhiều lần, nhưng không nghĩ đến nàng lại thông qua người khác để biết việc này.

Chuyện hấn muốn diệt trừ mấy “huynh đệ” kia hiện đang tiến hành tới giai đoạn mấu chốt, bọn họ tùy thời đều sẽ phản kích, lúc này tuyệt đối không thể khiến bọn họ phát hiện hấn cùng Đóa Đóa kỳ thật cảm tình rất sâu.

“Nàng làm sao biết chúng ta là một?”

Đóa Đóa buồn bực, đem lời Vân Tri Dao vừa nói nói lại một lần.

Không ngờ còn có người ngoài biết hấn có vợ? Hoàng Phủ Dật nhú mi.

Lúc Vân Tri Dao năm tuổi.

141. Chương 141: Toàn Diện Phản Kích (1)

Khi đó hấn còn nhỏ tuổi, nội công bình thường, xung quanh đột nhiên xuất hiện bước chân nhẹ nhàng linh hoạt của tiểu cô nương, thật sự không dễ gì mà phát hiện được.

Mặc Dù Vân Tri Dao không tiết lộ việc này với ai, nhưng dù sao việc này cũng có thể trở thành một mối họa.

“Người không thể giết nàng diệt khẩu!” Đóa Đóa khẩn trương nhắc nhở.

“Ta sẽ không giết nàng ta,” Hoàng Phủ Dật cam đoan, “Yên tâm đi.”

Mặc kệ nói thế nào đi nữa, hiện giờ Đóa Đóa cũng đang ở trong thân thể của Vân Tri Hiểu, cũng là cơ duyên trùng hợp, bởi vì quan hệ với Vân gia nên mới gặp được hắn.

Cho nên Hoàng Phủ Dật trong lòng vẫn còn chút cảm kích với Vân gia, không bao giờ tùy tiện giết người nhà bọn họ.

“Vậy túi thuốc vừa rồi người mới đưa cho thủ hạ là gì thế?”

“Làm cho lão lục bị bệnh, không thể nói chuyện tùy tiện được thôi mà.” Trong mắt Hoàng Phủ Dật lóe lên một tia sáng lạnh lùng.

Nhan Đóa Đóa nhìn hắn, nàng dường như căn bản không nhận ra được đâu mới thực sự là hắn.
Đáng ghét, lại bị lừa!

Nàng tức giận, nhưng không biết vì sao, dường như cũng không đau lòng.

Giống như có một loại tư tưởng gì đó ở trong đầu, nói cho bản thân biết không cần phải đau lòng vậy.

Nhưng mà nàng rất tức giận rất tức giận rất tức giận!

Đóa Đóa phồng má nghiêm mặt, “Ta muốn báo thù! Lần này ta sẽ thật sự hồng hạnh vượt tường!”

(*hồng hạnh vượt tường: ngoại tình)

Nói xong nàng liền tức giận bùng bùng đi ra ngoài, “Đi tìm gian phu đây!”

Chờ Đóa Đóa đi khỏi, từ trong góc căn phòng truyền ra mấy tiếng cười khó nén đã nhin từ lâu lắm rồi, Hoàng Phủ Dật quay đầu cười tựa như không nhìn đám thủ hạ vẫn ẩn thân trong bóng tối của mình.

“Chúng ta làm việc đi!”

Một đám người mở cửa sổ mở cửa sổ, treo tường treo tường, nhanh chóng đào tẩu.

Trong phòng chỉ còn lại mình hắn, Hoàng Phủ Dật bất đắc dĩ cười cười, lần này hình như Đóa Đóa thật sự muốn vượt tường.

Mấy ngày sau đó trong cung xảy ra rất nhiều việc lạ, tất cả mọi người đã ngồi xem diễn trò nhiều đến nỗi mắt phát ra tia sáng màu xanh. @.@

~Lâu lắm rồi trong cung mới náo nhiệt thế này!

Đầu tiên là lục hoàng tử không biết vì sao thành dờ dờ diên diên, mang theo một khuôn mặt tươi cười đậm đăng hồi cung, kết quả đi đến cửa cung còn chưa kịp nói gì với tâm phúc ra nghênh đón thì đã sùi bọt mép ngã quỵ.

Vội vàng truyền thái y chẩn trị một hồi, nói là

Khụ, tên này, lục hoàng tử quá trầm mê trong sắc đẹp, “lao lực quá độ” , làm cho bản thân kiệt sức, cần cẩn thận nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian.

Khụ, thật ra phải nói là một thời gian thực dài thực dài.

142. Chương 142: Toàn Diện Phản Kích (2)

Cho nên lục hoàng tử vẫn co quắp run rẩy trên giường, nửa câu cũng không nói được, có điều mỗi ngày hắn đều run run cố gắng nâng một bàn tay lên, kiên trì viết một chữ gì đó trên giường.

Tất cả mọi người cảm thấy. chữ đấy hình như là “ngũ” thì phải?

Nhưng lục hoàng tử đã ra nông nổi này rồi, sao vẫn còn nhớ đến chữ “ngũ” này chứ?

Mọi người đều không đoán ra, mãi đến một ngày thái tử đến thăm.

Nghe tỳ nữ bên người của lục hoàng tử nói việc này, Thái tử trầm trọng thở dài, trong mắt hơi hơi mang lệ, cầm lấy tay đệ đệ mình.

“Lục đệ, thái y nói trong vòng năm năm đệ không thể sinh hoạt vợ chồng được, nhưng mà. Aizz, đệ còn trẻ, cuộc đời còn dài mà, vẫn nên an tâm dưỡng bệnh đi.”

Mọi người lúc đó mới vỡ lẽ, thì ra chữ “ngũ” có ý nghĩa như thế, sao lúc trước họ lại không nghĩ đến nhỉ?

Có điều thái tử thật là người có trái tim nhân hậu a, bình thường lục hoàng tử đối xử tệ với hắn như vậy, bây giờ hắn vẫn đau lòng vì đệ đệ như thế.

Nghe Hoàng Phủ Dật “an ủi”, cuối cùng lục hoàng tử dường như cũng không để ý việc này nữa, mỗi ngày thành thành thật thật nằm yên, cũng không lộn xộn gì.

Nhưng trong lòng thái y lại nghĩ thầm, sao nhìn thế nào cũng thấy lục hoàng tử giống như bị giận quá công tâm, bệnh càng thêm nặng nên căn bản là không động dậy được nhỉ?

Bị bệnh cũng không phải việc gì đáng sợ, nhưng nguyên nhân lục hoàng tử mắc bệnh tương đối mất mặt, cho nên việc này được thảo luận rất náo nhiệt một khoảng thời gian trong cung.

Nhưng tiêu điểm chú ý của mọi người lại bị dời sang chỗ khác, bởi vì tam hoàng tử chuyên đối đầu với lục hoàng tử đột nhiên bị người khác cáo tội.

Mười tội trạng được liệt kê rành mạch trong tấu chương, chứng cứ xác thực, ngay cả một cơ hội chối cãi cũng không có, hiển nhiên là đã có người âm thầm sắp xếp từ lâu.

Bản tấu chương này được đưa tới ngự thư phòng rất bí mật, cho nên tất cả mọi người đều cảm thấy đây là an bài trước khi bị bệnh của lục hoàng tử.

Tam hoàng tử lập tức bị bắt vào đại lao, chỗ ở trong cung và biệt uyển bên ngoài đều bị tịch thu, mỗi một bề tôi theo phe hắn đều bị điều tra triệt để, có thể nói là sụp đổ tuyệt đối.

Sau đó là thất hoàng tử, đại hoàng tử, bát hoàng tử.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc sợ hãi, chấn động không thôi ——

Thì ra hoàng thượng có nhiều con trai như thế!

Khụ, bọn họ đối với việc sụp đổ của các hoàng tử thật ra cũng không chấn động nhiều lắm, tục ngữ có câu nhân tiện hữu thiên thu* a.

(*người hèn hạ sớm muộn sẽ có ngày bị quả báo)

Bọn họ thực ra nên sớm bị xử lý!

Trong lúc n vị chủ tử liên tục bị lật đổ trong cung, một ngôi sao mới từ từ nổi lên

143. Chương 143: Toàn Diện Phản Kích (3)

Khụ, kỳ thật người ta đã sớm nổi rồi, nhưng hiện giờ nàng đã lên tới độ cao rất cao!

Trong khoảng thời gian này, cảnh hấp dẫn nhất trong cung không phải là khám nhà mà là một đại mỹ nữ mắt phát ra những tia sáng lục quang.

Nhiều ngày trước.

“A, thái tử phi.”

Một tiểu cung nữ rất rất không kiềm chế được lòng hiếu kì, hỏi Đóa Đóa mắt đang nhìn loạn ra bốn phía, “Người đang tìm cái gì ạ?”

Đóa Đóa ngược đôi mắt phát ra ánh sáng màu xanh da trời, “Tìm gian phu ỳnh!”

Đáp án có chí khí bá vương như thế suýt nữa thì đánh gãy một đồng người, đúng lúc mọi người tưởng sẽ không có chuyện gì có thể chấn động hơn nữa xảy ra thì ——

Con chim loè loẹt vẫn hay theo bên người thái tử phi trước kia lại xuất hiện trước mắt mọi người, ra vẻ dùng cánh chải lông.

“Tìm cái gì mà tìm! Người không nhìn thấy ta à!”

Nói xong lại có một con chim cả người chỉ toàn có lông màu xám mạnh mẽ xông tới rống to, “Mộ Dung, người theo ta trở về kế vị ngay —”

“Không có cửa đâu!” Phá điếu lèo lẹt dùng tốc độ nhanh hơn bay mất.

Tất cả mọi người đầm ngực giậm chân, cứu mạng a, hoàng cung của bọn họ nhất định là bị lôi thần coi trọng mất rồi!

(lôi thần: thăm sấm -> ý nói toàn xảy ra những chuyện ‘sấm sét’ như điện giật =]])

Làm ơn cho họ chết một cách thống khoái đi, một lần đánh chết họ là được, không cần cứ tra tấn người như thế a a a!

Nhưng cũng không có ai cứu rồi cho tâm linh đã bị những trận sấm sét liên tiếp đánh cho yếu ớt vô cùng của họ được.

Các ngõ ngách trong cung đều xuất hiện bóng dáng nhỏ bé đi tìm gian phụ của Đóa Đóa, mà con chim lèo lẹt kia cũng thường trốn ra từ sự truy đuổi của con chim nhỏ xám tro kia mà thỉnh thoảng xuất hiện, rất là tự tin tự đề cử mình làm gian phụ.

Cảnh tượng này thật đúng là để thử nghiệm trình độ kiên cường của những dây thần kinh trong đầu quần chúng nhân dân a.

Kỳ thật theo lý giải và chứng cứ có được của mọi người, tứ hoàng tử khi nghe tin tức này cũng nên biết điều đến “tự tiến cử” mới phải, nhưng gần đây tứ hoàng tử bận nhiều việc, trong cung của hân người ta ra ra vào vào, tất cả đều vẽ nên một khung cảnh vội vàng.

Động đất lần này ở trong cung hiển nhiên là đã có người ở đằng sau khống chế, hơn nữa dự tính sắp xếp cũng đã lâu rồi, người này hẳn là tứ hoàng tử.

Con cá bị lật đổ tiếp theo, không biết có phải chính là vị thái tử ốm yếu của bọn họ hay không đây?

Aizz, những người khác bị như thế là đáng, nhưng thái tử thật đúng là không có gì không tốt a.

Mấy năm nay thái tử đều đứng ngoài vòng tranh đấu trong cung, căn bản sẽ không phải là mối uy hiếp của người khác.

Chẳng lẽ lần này tứ hoàng tử thật sự muốn lật đổ thái tử sao?

Tất cả mọi người đều bị bề ngoài của Hoàng Phủ Dật lừa gạt, cho nên luôn vì hân lo lắng.

144. Chương 144: “giáo Huấn” Thái Tử Phi Vượt Tường

Nghe nói mấy ngày nay có vô số thích khách bí mật tiến vào Đông cung cùng Hạo Thiên Cung của tứ Hoàng tử muốn ám sát, đều bị thị vệ của hai cung này chặn lại được, cũng xem như là hữu kinh vô hiểm (có sợ nhưng không có nguy hiểm).

Sáu ngày sau, một bang hoàng tử đều sụp đổ, vây cánh của bọn họ cũng bị bắt, bị trừng trị, bị thu dọn thật sự gọn gàng.

Hiện nay chỉ còn lại có tứ Hoàng tử cùng Hoàng Phủ Dật là vẫn còn yên ổn như lúc ban đầu.

Đại công cáo thành, Hoàng Phủ Dật thở phào nhẹ nhõm, chuyện đầu tiên chính là đi bắt tiểu nha đầu đang tìm “Gian phụ” khắp nơi kia.

Lúc hân tìm được Đóa Đóa thì Đóa Đóa đang đứng ở ngoài cung điện bị lục soát cuối cùng của Cửu Hoàng tử, nhìn chăm chăm một đồng người ra ra vào vào.

Những người bị ánh mắt nàng quét đến thần kinh đều căng thẳng, chỉ e Đóa Đóa đột ngột xông lại, nói với bọn họ “Người làm gian phụ của ta đi”

Vậy thì bọn họ nhất định sẽ không chút do dự nào, lập tức đâm đầu chết.

Thái tử phi rất xinh đẹp rất đáng yêu, tính tình Thái tử quả thực cũng rất tốt, nhưng cho dù tốt thế nào đi nữa cũng làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho nương tử nhà mình trắng trợn vượt tường như vậy được?

Hai ngày nay Thái tử không có phản ứng gì nhất định là do bị biến động lớn trong cung hành hạ đến sứt đầu mẻ trán, bây giờ chuyện đã kết thúc

Xem đi xem đi!

Bọn họ mới vừa nghĩ thôi, Thái tử liền xuất hiện rồi kìa!

Lúc đầu mọi người đang chuyển đồ vật gì đó đều ngừng tay, bình tĩnh ngồi lên mấy cái rương, lúc này liền lấy ra đạo cụ cần thiết — hạt dưa, vừa cắn vừa chuẩn bị xem kịch vui.

Thái tử đến giáo huấn Thái tử phi của bọn họ rồi!

Tất cả mọi người đều chờ mong Thái tử luôn luôn “yếu ớt” bộc lộ phụ uy (uy phong của người chồng).

Xem kìa, Thái tử tinh thần hăng hái, bước đi mạnh mẽ hướng về phía này, hẳn xông đến đây rồi!

Mọi người đang thầm phối lời kịch trong lòng, đột nhiên liền ý thức được.

Thái tử hôm nay hình như cũng thật có sức sống nha, hẳn hình như chưa từng có lúc nào vui vẻ như thế.

Không dùng được khinh công, Hoàng Phủ Dật một mạch vọt tới bên cạnh Đóa Đóa, ôm lấy nàng, “Ta thành công rồi”.

Đóa Đóa vẫn mắt nổi lên ánh sáng xanh, “Ta đang tìm gian phu!”.

Hoàng Phủ Dật xì một tiếng liền bật cười, “Được, theo ta trở về trước, sau đó ta sẽ từ từ tìm cùng nàng”.

Quần chúng vây xem cả kinh đến cảm cũng sắp rớt xuống đất, thái tử cũng quá “nhấn nhin” rồi!

“Không cần!” Đóa Đóa vẫn phòng mang trợn má, “Loại chuyện tìm gian phu này phải tự mình ra tay, mới có thể cơm no áo ấm!”.

145. Chương 145: Thái Tử Nhận Lỗi (1)

Cố nén cười, Hoàng Phủ Dật hỏi nàng, “Ta đây có thể tự tiến cử không?”.

Không thể!”

“Vì sao?”

“Hết hạn báo danh!”

“Ta đây cường đoạt thì sao?” Hoàng Phủ Dật cười xấu xa hỏi.

“Càng không được!”

Nói thì nói như vậy, nhưng Đóa Đóa vẫn lùi nhanh về phía sau, phòng ngừa hẳn thật sự cường đoạt.

Đáng tiếc cũng vô dụng a.

Hoàng Phủ Dật luôn luôn rất ôn nhu biến thân thành thủ lĩnh sơn trại, ôm lấy Đóa Đóa, dùng môi bịt lại kháng nghị của nàng, liền cứ ôm Đóa Đóa như thế một mạch đi về Đông cung

Người vây xem choáng váng, không hay rồi Thái tử ốm yếu của bọn họ bị mãnh nam nhập vào rồi!

Đóa Đóa bình thường thì khóc rờn, nhưng lần này bị Hoàng Phủ Dật ôm, một mạch liền cứ như thế mà hôn trở về Đông cung.

Khụ, cho nên “hôn rờn” tên xứng với thực như thế đối với tâm hồn mỏng manh của Đóa Đóa tạo thành một chấn động cực đại, trong lòng nàng không biết đã khóc rờn bao nhiêu nữa.

Trở về tấm điện Đông cung rồi Hoàng Phủ Dật buông nàng ra, mở miệng câu nói đầu tiên chính là —

“Cái này cho nàng.”

Hắn đưa cho Đóa Đóa một tấm kim bài, thuận thế nắm chặt tay nàng.

Đóa Đóa buồn bực nhìn kim bài miễn tử trong tay, “Người cho ta cái này làm gì?”

“Nếu như nàng không hài lòng với giải thích của ta, có thể giết ta.”

“ ”

Nàng giết hắn làm cái gì!

Đóa Đóa cảm giận trừng mắt hắn, có điều. tức giận cũng mất hơn phân nửa rồi.

Huhu, nam nhân này rất biết cách nha!

Cảm thấy lập trường của mình quá không kiên định, Đóa Đóa lại càng phòng hai má, nàng phải sám hối thôi!

“Cho ta thời gian một nén nhang.”

Hoàng Phủ Dật nói xong rất nhanh châm một nén nhang, dự định lên tiếng giải thích.

Đóa Đóa buồn bực nghiêm mặt, đưa tay quạt mạnh nhang, muốn làm nhang cháy mau hơn.

Hoàng Phủ Dật bật cười kéo tay nàng, cái quan trọng nhất nói trước.

“Những lời ta đã nói khi giả trang làm thể thân của chính mình đều là nghiêm túc.”

“ ”

Nhớ lại những lời tâm tình trước kia hắn nói liên miên, tay Đóa Đóa tiếp tục quạt mạnh, quạt quạt quạt!

“Còn có buổi tối ngày đại hôn, ta nói nguyên nhân lấy nàng cũng là sự thật.”

“ ” Tiếp tục quạt!

“Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn lừa nàng, nhưng ta không muốn làm nàng lâm vào bất kỳ nguy hiểm gì.”

Hoàng Phủ Dật thở dài, đem điều băn khoăn của mình nói với nàng một lần.

146. Chương 146: Thái Tử Nhận Lỗi (2)

Đóa Đóa nhớ lại, ngày nàng vừa biết bí mật của Hoàng Phủ Dật, hắn chính là biểu hiện rất thân mật với nàng ở trước mặt Lục Hoàng tử.

Thái độ của Lục Hoàng tử lúc đó lập tức thay đổi, khi ấy nàng đang tức giận, nên không chú ý lắm.

Nhưng giờ ngẫm lại, lúc đó hắn nói chuyện giọng rất ngả ngớn, rất dung tục, so với bình thường trắng trợn đến câu dẫn nàng rõ ràng hơn nhiều.

Xem ra thật sự giống như hắn nói vậy, cái gọi là “huynh đệ” căn bản không được lộ ra một điểm yếu của mình, nếu để bị phát hiện ra cảm tình giữa bọn họ không tệ, nàng quả thực sẽ gặp nguy hiểm.

Hu hu, cách làm của hắn hình như là đúng thật, nhưng.

“Ai nói ta vừa nhìn thì đã thích diện mạo của người. ”

Nhan Đóa Đóa rầu rĩ cãi lại, “Ta mới không có nói.”

“Thật sự không có sao?”

Hoàng Phủ Dật cười nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, kề sát nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Đóa Đóa, nàng rất đơn thuần , ánh mắt của nàng vừa nhìn thì đã thích ta.”

Nhan Đóa Đóa nhăn nhăn cái mũi nhỏ, “Chảnh chọe!”

Hoàng Phủ Dật bật cười thơm nàng một cái, “Tiểu nha đầu mạnh miệng”.

Nhan Đóa Đóa bực mình nhìn hấn, sao có thể dễ dàng như vậy liền tha thứ cho hấn rồi chứ.

“Đóa Đóa đừng tức giận nữa,” Hoàng Phủ Dật chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đáng yêu của nàng, “Bằng không nàng đánh ta một trận đi.”

“. Không đánh!”

“Vậy ta tự đánh mình.”

“. Không cần.”

“Khoan đã ——” Phá điếu đột nhiên từ bên ngoài bay vào, “Nói đến đâu rồi!”

Nó nhìn vẻ mặt hai người, “Làm hòa rồi à?”

Phá điếu nổi giận dưng dưng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chỉ vào Đóa Đóa, “Sao ngươi có thể nhanh như vậy liền tha thứ cho hấn thế chứ! Không được, ta phải đánh hấn một trận mới hết giận!”

Cũng không biết Phá điếu có phải muốn “Công báo tư thù” (mượn việc công trả thù riêng) hay không, bắt đầu làm ra động tác như xấn tay áo ——

Kỳ thật chỉ là phui qua phui lại hai cái cánh.

Sau khi nó rất có khí thế dương cao giọng, “Đóng cửa, thả Tiểu Bụi!”

“.” Tiểu Bụi đi theo phía sau Phá điếu nổi giận, “Phải thả chính là chó!”

Nói xong câu này, Tiểu Bụi cũng tự nghe như là đang mắng chính mình, không khỏi càng tức giận.

Phá điếu thực uy nghiêm khoanh hai cánh trước ngực, chất vấn Tiểu Bụi, “Ngươi dám kháng chỉ?”

“.” Hoàng Phủ Dật cùng Đóa Đóa đều bị câu nói này làm cho như bị sét đánh.

147. Chương 147: Thái Tử Thừa Nhận Sai Lầm (3)

Tiểu Bụi không còn cách nào, đành phải bay qua đánh Hoàng Phủ Dật.

Nghiêu Phi trong lòng rất đúng lúc “đệm nhạc” ——

“Gâu gâu, gâu gâu!”

“.” Đóa Đóa yên lặng lau lệ.

Hoàng Phủ Dật vốn muốn phản kích, nhưng cánh Tiểu Bụi đánh vào người hấn tựa như cánh quạt, căn bản không có sức.

Nếu hấn ra tay, không cần người khác nói, bản thân cũng cảm thấy mình bất nạt động vật nhỏ.

Phá điếu cũng nhìn ra, cho nên thập phần bất mãn gọi Tiểu Bụi, “Làm gì mà giống như chưa ăn cơm thế, dùng sức đánh!”

“Ta vốn chưa ăn cơm!”

Tiểu Bụi nổi giận, “Ta đuổi theo ngươi vài ngày, thời gian nghỉ ngơi cũng không có, đã sớm không còn sức!”

Bạch quang chợt lóe, nó rất giận cởi quần áo ra ném, rơi xuống bên bàn, “Lão tử mặc kệ, có bản lĩnh tự ngươi đi đánh!”

. Thật là “thoát quần áo” .

Đóa Đóa chấn kinh nhìn Tiểu Bụi cởi một lớp da.

Khụ, là cởi một lớp quần áo, lộ ra thân thể nhỏ nhắn.

Thì ra là mặc áo khoác liền biết bay a.

Chúng nó. Khụ, bọn họ, không phải chim?

Bất quá đáng người này cũng quá bỏ túi một chút, rốt cuộc là cái gì hả?

Phá điều cũng rất giận, còn dám nói nó?

Nếu nó còn sức, nó đã sớm tự mình bay lên đánh Hoàng Phủ Dật một trận!

Không có cách nào, nó cũng rơi xuống bàn, định nghỉ trước một lát rồi nói sau.

Bị hai đứa nó lẩn qua lẩn lại như thế, một chút tức giận còn lại của Đóa Đóa cũng biến mất, nhưng vẫn còn xụ mặt.

Mới không để hấn biết nàng không giận đâu, bị hấn lừa lâu như thế, nàng cũng muốn lừa hấn!

Hoàng Phủ Dật bật cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giận dỗi của nàng, tâm tư của nàng đều viết lên mặt, sao lừa được hấn?

Nhưng hấn vẫn rất phối hợp để Đóa Đóa “báo phục”, ôm nàng dỗ nàng, “Đóa Đóa, đừng giận.”

“Cứ giận!”

Nhịn không được cười hôn nàng một chút, Hoàng Phủ Dật dỗ tiếp, “Đừng giận, ta bảo đảm sau này không bao giờ... lừa nàng nữa, sẽ không giấu nàng chuyện gì, bằng không nàng tùy thời có thể giết ta.”

“ Ta giết người được sao ” Đóa Đóa buồn bực nói.

Hấn lại cười hôn nàng một chút, “Ta biết nàng không nỡ.”

“Mới không phải,” Đóa Đóa chu miệng, “Ta tức giận!”

148. Chương 148: Mạnh Mẽ Giăng Co (1)

Thế là lại hôn.

Phá điều trên bàn tức giận nhìn một màn này, hai người này rốt cuộc là cãi nhau hay thân thiết đây?

Cãi nhau thì chuyên nghiệp một chút!

Chỉ là nó ngay cả sức lên tiếng ngăn cản cũng không có, dứt khoát nhắm mắt lại.

Hừ, nhắm mắt làm ngơ! Chờ hấn khôi phục sức rồi nói sau!

Mặc dù Đóa Đóa kiên quyết không thừa nhận, nhưng hai người đã xem như làm lành.

Vốn thôi, đều là xuất phát từ hảo ý, cho dù nói dối cũng là thiện ý, trong lòng hai người đều chứa đối phương, cũng không nháo được lâu lắm.

Bất quá tối ngày đó, Đóa Đóa vô cùng buồn bực nằm trên giường.

Sao nàng lại bị Hoàng Phủ Dật ăn gấu gao chứ, thật vất vả xuất tường một lần, tìm được gian phu lại là lão công mình.

“Buồn bực a.”

Đóa Đóa giấu đầu vào gối, Ô ô, đừng ép nàng, bằng không nàng thật sự tìm một gian phu!

Đương nhiên, là gian phu giả. Ô ô.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Phủ Hạo lại đến.

Bất quá lần này hấn không phải tìm Đóa Đóa, mà là hạt hiếm thấy có chính sự tìm ngũ đệ mình luôn không lưu ý.

Hoàng Phủ Hạo cầm chén trà nhỏ, “Là người làm?”

Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu hấn chắc chắn, như là đã chứng minh được ý nghĩ của mình.

Hoàng Phủ Dật cười cười, "Ý tứ ca là?"

"Giả vờ bệnh."

Hoàng Phủ Hạo nhìn hần từ trên xuống dưới, "Thì ra bệnh của ngươi đã sớm tốt rồi, mấy năm nay đều giả vờ, ngươi đã có thể giả ốm, đương nhiên cũng có thể giả vờ ôn hòa không có dã tâm."

Hoàng Phủ Dật lạnh nhạt cười, "Ta vốn không có dã tâm."

Câu này là nói thật.

Vị trí thái tử, thậm chí là ngôi vị hoàng đế tương lai, hần đều không đặt trong mắt, nhưng thù nhiều năm như thế, hần không thể không báo.

"Ta có dã tâm," Hoàng Phủ Hạo không chút che giấu dã tâm muốn có ngôi vị hoàng đế của mình, "Cho nên hiện chúng ta là địch thủ."

Hoàng Phủ Dật cười cười, đối với câu tuyên chiến này từ chối cho ý kiến.

Hoàng Phủ Hạo uống ngụm trà, nhướng mi nhìn ngưu đệ hiện tại hần đoán không ra này.

"Ta không nằm trong kế hoạch thanh lí lần này của ngươi, thật khiến ta thấy ngoài ý muốn."

Lục hoàng tử "bị bệnh" thì hần thật ra không cảm thấy gì, nhưng ngay sau đó tam hoàng tử rơi đài thì hần liền ý thức được không bình thường.

149. Chương 149: Mạnh Mẽ Giăng Co (2)

Hần khi đó chỉ nghĩ là có người có hành động, nhưng tuyệt không nghĩ đến người đó lại là lão ngưu Hoàng Phủ Dật thoát nhìn vô hại.

Thật ra hần không giống mấy hoàng tử khác không ác không làm, nhưng tranh quyền đoạt lợi nhiều năm như thế, khó tránh có chút chuyện không lộ ra được.

Cho nên sáu ngày trước, hần xuất động tất cả các thủ hạ, đem tất cả nhược điểm có thể bị người khác tìm ra đều rửa sạch sẽ, cắt đứt manh mối mà người ta có thể điều tra được của mình.

Nhưng không nghĩ đến hần lao tâm lao lực phòng bị nhiều ngày như thế, người đứng sau trận phong ba này lại hoàn toàn không có ý quật ngã hần.

"Ngươi là muốn lưu lại ta, khiến người ta lầm tưởng việc này đều là ta làm, tiếp đó liền không hề đề phòng người?"

Trong cung người như vậy rất nhiều, việc hoàng tử rơi đài, lưu lại đương nhiên chính là người được hưởng lợi.

Hần dã tâm bưng bưng là chuyện thật người qua đường đều biết, mà Hoàng Phủ Dật luôn không màng danh lợi, người trong cung đương nhiên sẽ cho rằng người đứng sau trận biến động này là tứ hoàng tử hần.

Đôi mắt sắc bén của Hoàng Phủ Hạo nhìn chằm chằm hần, nhìn mỗi một biến hóa trên mặt hần.

Hoàng Phủ Dật vẫn bình tĩnh, "Tứ ca lo nhiều rồi, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ lật đổ tứ ca."

Hần lần này có hành động lớn như thế căn bản không phải vì tranh ngôi vị hoàng đế ỉnh, chỉ là báo cừu mà thôi.

Hoàng Phủ Hạo mặc dù cùng hần quan hệ bình thường, nhưng chưa từng hại hần, hần từ khi bắt đầu đã không định có hành động gì đối với y.

Hoàng Phủ Hạo liếc hần, muốn từ vẻ biến hóa của hần để tìm ra chút sơ hở.

Nhưng trên khuôn mặt Hoàng Phủ Dật vẫn là nụ cười bình tĩnh hoàn mỹ, bất luận bị hần nhìn thế nào, vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên uống trà.

"Ta thật sự quá coi thường ngươi." Hoàng Phủ Hạo lạnh lùng quan sát hần.

“Ta sớm nên nghĩ đến, từ nhỏ đã bị đầu độc, có thể ở vị trí thái tử sống được lâu như thế, căn bản không phải là nhân vật đơn giản!”

Ai có thể nghĩ đến hắc đầu tới đầu lui, lại xem nhẹ địch thủ cường đại nhất!

Hoàng Phủ Dật không thừa nhận cũng không phủ nhận, vẫn cười cười uống trà.

Hoàng Phủ Hạo liếc hắc, “Người biết võ công?”

“Không.” Hắc không thừa nhận.

150. Chương 150: Mạnh Mẽ Giăng Co (3)

Hắc hiện đã không giả vờ hư nhược, nhưng cũng không muốn người khác biết hắc là cao thủ võ công.

Thứ nhất là chủ ý của bản thân hắc, muốn giấu, thứ hai hắc cũng đáp ứng sự phụ, không khinh địch cho người khác biết mình có võ.

Hoàng Phủ Hạo có chút hoài nghi nhìn hắc.

“Nghe nói ngày đó người ôm Đóa Đóa một đường trở về đông cung, cho dù nàng có nhẹ, người thường cũng không có sức mạnh đi một đoạn đường dài như thế.”

Hoàng Phủ Dật tìm cớ, “Từ nhỏ đã nhiều bệnh, cho nên ngày thường rất chú ý rèn luyện.”

Hoàng Phủ Hạo hừ một tiếng, không quá tin tưởng.

Trước kia hắc thấy ngũ đệ này của mình giống như cừu non một chút uy hiếp cũng không có, hiện tại khắp nơi phải đề phòng hắc, không muốn khinh địch tin tưởng câu nói nào của hắc.

Kỳ thật nhìn kỹ, ngoại trừ ánh sáng lạnh, mắt Hoàng Phủ Hạo còn có vẻ hưng phấn.

Vốn tưởng đám “huynh đệ” này của mình đều ngu ngốc, không nghĩ đến còn có một ngũ đệ thâm tàng bất lộ.

Hắc thích chọn đối thủ có tính chiến đấu, thích đánh bại bọn họ sẽ càng có cảm giác thành tựu hơn!

Đứng lên, hắc từ trên cao nhìn xuống Hoàng Phủ Dật, “Ta sẽ đánh bại ngươi!”

Nhớ tới cái gì, hắc nhếch miệng cười, “Không chỉ như thế, ta sẽ đoạt được Đóa Đóa!”

Hoàng Phủ Dật vẫn ngồi yên, trên khuôn mặt thậm chí không có biến hóa, vẫn mỉm cười.

Nhưng hắc thoát nhìn có khí thế kinh người, một chút cũng không bị Hoàng Phủ Hạo lấn áp.

Hắc ngược mắt nhìn vẻ mặt của Hoàng Phủ Hạo, cười nhạt lên tiếng, “Năm mơ.”

Hoàng Phủ Hạo cười tà, “Vậy chờ xem đi.”

Nói xong lời này, hắc xoay người bước đi, định đi tìm Đóa Đóa.

Bởi vì còn cùng Hoàng Phủ Dật “chiến tranh lạnh” ——

Khụ, kỳ thật cũng căn bản nhìn không ra chiến ở đâu.

Cũng mặc kệ nói thế nào, Đóa Đóa hiện vẫn ở tại tiểu các lầu của mình, kiên quyết không về tắm điện.

Hiện nàng đang nghiêm túc “thăm vấn” phá điểu cùng tiểu bại.

“Các người rốt cuộc là cái gì?”

Nàng nhìn phá điểu, “Người cũng cởi áo khoác ra liền thành người?”

Phá điểu tức giận nhìn nàng, cái gì áo khoác, nào có áo khoác thần kỳ vậy!

Treo biển việc không liên quan đến mình, tiểu bại nhàn nhã nằm trên bàn, còn nâng một cánh chống đầu

151. Chương 151: Thân Phận Thật Của Mỹ Nam Trần Trụi “trong Mơ”

Thật là giống tư thế lười biếng khi rời giường của mỹ nhân.

“Vì sao ngươi nhất định phải ở bên cạnh ta?”

Đóa Đóa nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, “Sao ngươi lại nhận Vân Tri Hiểu làm chủ nhân?”

Hình như con Phá điểu này rất có bản lĩnh, thật ra chẳng cần dựa vào loài người mới sinh tồn được.

“Ai bảo ta nhận nàng ta làm chủ nhân?” Phá điểu lập tức phản bác.

“Làm gì có chuyện ta nhận con người làm chủ nhân!”

Nghe ngữ khí của nó thì có vẻ rất khinh thường.

Nhan Đóa Đóa bắt lấy nó, sau khi chọc chọc nó vài cái thì nói, “Không được xem thường con người!”

“Vốn là thế!”

Phá điểu đắc ý dào dạt vỗ vỗ cánh, “Các ngươi biết bay sao?”

“Ngươi mà cởi áo ra thì cũng có bay được đâu!”

Đóa Đóa xách nó để ngang tầm mắt mình, muốn nhìn nút cài áo của nó ở đâu.

Ách. Khoảng cách quá gần, lại nhìn thấy mỹ nam trần trụi nửa người.

Đóa Đóa vội vàng dời tay ra một chút.

Hả, không đúng a?!

Nàng lại để Phá điểu lại gần mắt mình, vô cùng kinh ngạc nhìn đôi mắt lam và lông mi màu vàng của nó.

“Là người!”

Tên nam nhân trần trụi trong “mộng xuân”!

“Thì ra ngươi lừa ta!”

Từ trước đến giờ vốn không hề có mộng xuân gì cả, là cái con Phá điểu này biến thành người phá rối!

Nhan Đóa Đóa đảo mắt bốn phía để tìm “vũ khí”, “Hình dáng của ngươi sao lại thay đổi!”

Ô ô, bằng không lần đó nàng cũng sẽ không không nhận ra hắn!

“Trong thời kỳ dưỡng bệnh đương nhiên ta sẽ phải biến!”

Bị vạch trần, Phá điểu cũng không lo lắng, vẫn rất ra dáng đại gia.

Nhìn dáng vẻ điệu đà thích làm dáng của nó, mắt nàng loé loé sáng, cũng chẳng cần tìm vũ khí nữa.

Hắc hắc hắc.”Ta vò loạn tóc ngươi!”

Vừa nói Đóa Đóa liền lập tức động thủ, thừa dịp Phá điểu đang ngây ngốc, làm một hồi vân vê nhào nặn cái đầu nhỏ bé của nó.

Rất nhanh sau đó, Phá điểu đã đội một cái “tổ chim” trên đầu.

“Nhan Đóa Đóa ——”

Phá điểu rống to, “Ngươi lại vò tóc của ta!”

Phá điểu lập tức giận dữ bay xa tránh khỏi “móng vuốt ma quỷ”, nó liều mạng quơ cánh, muốn lấy tốc độ nhanh nhất chỉnh lại “đầu tóc”, khôi phục hình tượng.

Nhan Đóa Đóa cười tít mắt, “Hi hi, báo thù!”

Khi Hoàng Phủ Hạo bước vào thì đúng lúc nhìn thấy nụ cười đẹp như hoa này của Đóa Đóa, hắn không khỏi sững sốt.

Thật đẹp.

152. Chương 152: Nguyên Nhân Lấy Chồng Thật Kỳ Lạ (1)

Hắn trầm tán thưởng trong lòng một câu.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Đóa Đóa quay đầu lại..., sau khi thấy là hắn thì chào hỏi, “Tứ hoàng tử.”

“Đóa Đóa.” Hoàng Phủ Hạo hoàn hồn sau khi ngây ngốc một lúc, khôi phục trạng thái ban đầu cong miệng cười với nàng.

Điện nghìn vol như vậy phóng tới chỗ Đóa Đóa cũng không hiệu quả lắm, nàng hơi cảm giác được Hoàng Phủ Hạo đang cố ý phóng điện.

“Tìm ta có việc sao, Tứ hoàng tử?”

“Không cần khách khí thế, gọi ta Hạo là được rồi.”

“ Khụ, cái này, hình như ta phải theo Hoàng Phủ Dật, gọi người là tứ ca?”

“Hạo.”

“Hạo cái gì mà Hạo, chuột thì có!” Phá điệu đứng bên cạnh chen miệng vào.

(Cách đọc: Hạo [hào] và Con Chuột [hào · zi] rất giống nhau)

“Gọi là Tứ ca là được rồi.” Hoàng Phủ Dật vừa bước vào cười ôm lấy eo Đóa Đóa.

Không cho ôm nàng, nàng vẫn còn đang “tức giận”!

Không tránh được khỏi vòng tay của hắn, Đóa Đóa phóng ra tia cảnh cáo cho Hoàng Phủ Dật từ đôi mắt nhỏ của mình.

Đáng tiếc Hoàng Phủ Dật hoàn toàn không để ý, còn cúi đầu hôn lên đôi mắt của nàng, “Đẹp quá.”

“ ” Ô ô, tên này không biết thẹn, rất không có khí thế!

Đứng bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng Hoàng Phủ Hạo ghen tị, chỉ là trên mặt vẫn ung dung thản nhiên.

Phá điệu thì không có lực kiềm chế tốt như thế, bay tới bên cạnh bọn họ.

“Tránh ra tránh ra, tránh ra cho ta đi!”

Tiểu Bội cười nhạo một tiếng, tự lắm bầm, “Còn nói mình là vạn người mê hả, căn bản là không ai đếm xỉa thì có.”

Phá điệu nổi giận, xoay người một cánh đập tới.

Thế là hai con gì đó không biết có phải là chim hay không xông vào nhau thành một đống, đứng bên cạnh mọi người “rèn luyện thân thể”.

Híp mắt lại, Hoàng Phủ Hạo nhìn hai người vô cùng thân mật kia, lễ nghi đều không làm, xoay người bước đi.

Xem ra muốn đuổi theo Đóa Đóa, thật sự là tổn bản linh một phen.

Trong cung lần này lại rối loạn lớn, hoàng tử quan lại phạm tội đều bị bắt, hình phạt khá rõ ràng, các chức vị còn ghế trống cần an bài người kế nhiệm..... rất rất nhiều chuyện phải làm.

Thân là một trong hai hoàng tử tự do còn sót lại, hơn nữa lại là thái tử, gần đây Hoàng Phủ Dật cũng bận tới mày tới mặt.

Mặc dù không có hẳn bên cạnh làm bạn, Đóa Đóa cũng không sợ nhàm chán, bởi vì đương nhiên có việc sẽ tìm đến nàng a. Aizz.

Phá điều lại ra ngoài đánh nhau với Tiểu Bụi, mà người ngồi trước mặt nàng chính là Trình Tuyết Y.

153. Chương 153: Nguyên Nhân Lấy Chồng Thật Kỳ Lạ (2)

Tiểu thư nhà họ Trình mặc dù không tính là người tốt, nhưng phụ thân nàng lại hoàn toàn toàn là một trung thần, cho nên lần thanh lý hoàng cung này cũng không ảnh hưởng gì đến phủ tế tướng.

Có điều mấy ngày trước trong cung rất loạn, Trình Tuyết Y cũng không tiến cung, mãi đến hôm nay mới lại đến tìm nàng.

Hiện tại nàng ta đang ngồi ghé trên, lạnh lùng nhìn Đóa Đóa.

“Người thật sự là xinh đẹp.”

“.” Rõ ràng là khen ngợi, nhưng phát ra từ miệng nàng ta lại có chút là lạ.

Đóa Đóa vẫn cười trả lời, “Đa tạ, Trình tiểu thư cũng rất đẹp.”

“Nhưng vẫn không bằng người.”

Cuối cùng ánh mắt lạnh như băng của Trình Tuyết Y mới rời khỏi người nàng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Bằng không Thái tử và Tứ hoàng tử hai người họ cũng không đồng thời coi trọng người, mà đối với ta chỉ có khinh thường.”

Đề tài vừa chuyển, trong mắt Trình Tuyết Y hiện lên tia ý cười hiểm có, đáng tiếc chỉ là cười lạnh.

“Sắc đẹp là thứ không đáng tin cậy nhất, bọn họ si mê dung mạo của người, nhưng ngày người không còn gương mặt xinh đẹp như vậy nữa, đó cũng chính là ngày bọn họ thay lòng đổi dạ.”

“.” Khụ, không cần phải nói mấy lời vui mừng khi người khác gặp họa một cách thẳng thắn như thế với nàng chứ.

Đóa Đóa cảm thấy hoặc là người cổ đại nói chuyện đều rất trực tiếp, cảm xúc yêu ghét đều lộ ra ngoài, hoặc là.

Khụ, chỉ số thông minh nhỏ bé của bọn họ không cao.

Hơn nữa Hoàng Phủ Dật yêu mến cũng không phải là gương mặt này của nàng đâu a!

Trước kia nàng vẫn liên tục che mặt, nàng ta chưa bao giờ nghe qua có một loại củ cải tên là vẻ đẹp bên trong sao. Ô ô.

“Không phải Trình tiểu thư sắp thành thân sao?”

Đã sắp gả cho Tứ hoàng tử còn chạy đến đây nói mấy câu này làm gì, thật kỳ quái a.

Mặc dù không quá thân với Tứ hoàng tử, nhưng nàng vẫn cảm thấy hắn cũng không thuộc loại dễ dàng tha thứ cho việc vợ mình quan tâm đến nam nhân khác.

“Đúng vậy,” Trình Tuyết Y trừng mắt nhìn nàng, “Ta sắp gả vào cung rồi.”

Ách.

Nghe câu này thật là rất kỳ quái nha, Nhan Đóa Đóa nhìn nàng bằng con mắt có chút không thể tưởng được, hỏi thẳng.

“Người gả cho Tứ hoàng tử chỉ vì vào cung thôi sao?”

Trình Tuyết Y thế nhưng không chút e dè thừa nhận, “Phải.”

“.” Đóa Đóa ngất.

Mặc dù các chủ tử chưa từng tự cao tự đại, nhưng quy củ trong cung vẫn rất nghiêm khắc, mặc dù Trình Tuyết Y là thiên kim của tể tướng cũng không thể tùy tiện tiến cung, không phải muốn gặp là có thể gặp vị Thái tử Hoàng Phủ Dật này đâu.

154. Chương 154: Nguyên Nhân Lấy Chồng Thật Kỳ Lạ (3)

Trình Tuyết Y chính là vì có thể hàng ngày được nhìn thấy Hoàng Phủ Dật, nên mới gả vào cung ư?

Nàng không hiểu sai chứ. Đóa Đóa thực không còn sức mà nghĩ nữa.

“Khụ, Trình tiểu thư, cô nương có cần suy nghĩ lại một chút không?”

Cách làm này cũng quá điên cuồng rồi.

“Người sợ sao?” Trình Tuyết Y vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt kia, nhưng lời nói lại như là khiêu khích.

“Không có.” Có cái gì đáng sợ. Nàng đối với Hoàng Phủ Dật vẫn luôn rất tin tưởng.

Ài, nàng còn trái lại cảm thấy cách làm của Trình Tuyết Y này sẽ rất thảm ấy chứ.

“Trình tiểu thư, cô nương thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?” Đóa Đóa vẫn không bỏ cuộc khuyên nàng ta, “Đây chính là xuất giá đót, hơn nữa thành thân xong còn phải động phòng.”

Nàng ta cũng không thể vì tiến cung mà ngay cả việc này cũng không để ý chứ.

Trình Tuyết Y hừ một tiếng, “Nếu ta không muốn, ai có thể chạm vào ta?”

Đóa Đóa đã từng nghe Hoàng Phủ Dật nói qua, biết Trình Tuyết Y là sư muội của hắn.

Nhưng võ công của Tứ hoàng tử cũng không kém nha.

Vả lại hai người chẳng lẽ còn có thể mỗi ngày đều đánh nhau?

Ài, thật loạn quá.

Trình Tuyết Y quyết tâm muốn gả vào, Đóa Đóa khuyên bảo thì nàng ta cũng không cảm kích.

Bất đắc dĩ, Đóa Đóa đành phải bỏ cuộc.

Thật ra hai phu thê nhà này cũng rất kỳ lạ nha, một người muốn gả, một người khác thế mà cũng muốn cưới.

“Đóa Đóa, Hạo Thiên cung cách nơi này không xa, sau này ta sẽ thường xuyên đến gặp người.”

“ Tùy ý.”

Tiến bước Trình Tuyết Y xong, mới vừa cầm tiểu thuyết lên, Vân Tri Dao lại đến.

Đóa Đóa buồn bực, gả ột nam nhân có điều kiện tốt thật không dễ dàng mà. ô ô.

“Tỷ!”

Vân Tri Dao vừa nhìn thấy nàng đã hưng phấn xông tới, “Cha mẹ nói trong cung rất loạn, vài ngày trước nói thế nào cũng không uội vào, mấy ngày nay trong cung có phải rất náo nhiệt hay không?”

“ Chắc vậy.”

Ô ô, thật ra mấy ngày trước nàng còn đang vội “tìm gian phu”, cũng không thật sự xem nhiệt náo, bây giờ cũng hồi hận rồi.

Có điều nói thật, nàng rất bội phục thủ đoạn của Hoàng Phủ Dật, gọn gàng dứt khoát, còn có tính bí mật rất mạnh.

Ngoại trừ Tứ hoàng tử ra thì không còn ai hoài nghi việc này là do hắn làm đâu.

“Thái tử rất đẹp trai nha.” Vân Tri Dao một vẻ mặt say mê.

“Muội nhìn thấy hấn à?” Nhan Đóa Đóa khó hiểu nhìn xung quanh, có ai đâu.

155. Chương 155: Công Dụng Của Xuân Được (1)

“Cái gì chứ, ý muội là trong cung xảy ra chuyện lớn như thế, hấn vẫn có thể bình yên vô sự, rất đẹp trai!”

“” Việc này cùng đẹp trai có liên quan gì.

Đây chính là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi trong truyền thuyết mà.

Nhan Đóa Đóa có chút bất đắc dĩ nhìn “muội muội” này của mình.

Kỳ thật hồng hách thì hồng hách, nhưng bản tính muội muội này của nàng xem ra cũng không tệ, chỉ là bị trong nhà nuông chiều làm hư, có chút tính khí đại tiểu thư mà thôi.

“Dao Dao, sau khi lớn lên muội đã gặp qua Thái tử chưa?”

“Chưa.” Giọng nói của Vân Tri Dao cực kỳ tiếc nuối.

“Đợi khi muội gặp qua, cũng không nhất định mê luyến hấn như thế.”

Đó là một tên nham hiểm á nham hiểm á. Hu hu, thiếu nữ ngây thơ không nên bị hấn lừa!

Vân Tri Dao không tin, “Mới không đâu.”

“Khụ, như vậy, ta đưa muội đi nhìn hấn từ xa một cái, nhưng muội phải đồng ý với ta, đừng lên tiếng kêu to.”

“Được!” Nghe nói có thể nhìn thấy thái tử, vẻ mặt Vân Tri Dao liền hưng phấn.

Đóa Đóa lo lắng đắn đo một câu, “Đây là trong cung, rất nhiều người sẽ nhìn đó, nhất định phải chú ý hình tượng.”

“Muội biết mà.”

Sợ hình tượng của chính mình ở trong lòng Hoàng Phủ Dật sụp đổ, Vân Tri Dao lần này là thật sự đem lời nói nghe vào, hạ quyết tâm lát nữa phải làm một thực nữ.

Mấy hôm nay ban ngày Hoàng Phủ Dật đều ở trong ngự thư phòng, có điều ước chừng thời gian, bọn hấn cũng cần đi dùng bữa rồi.

Cho nên Đóa Đóa mang theo Vân Tri Dao trốn ở sau gốc cây trong tiểu hoa viên ngoài ngự thư phòng, chờ bọn hấn đi ra.

Quá một lúc, cửa mở.

Hoàng Phủ Dật và Hoàng Phủ Hạo cùng nhau đi ra, vừa đi vừa thảo luận, vẻ mặt đều rất nghiêm túc.

Hai huynh đệ này mặc dù hiện tại là “đối thủ”, nhưng cũng đều vì quốc gia của mình mà lo lắng, cho nên hiện giờ hợp tác xem như không tệ.

Mặc dù có một con trai vào ngục, nhưng giữ lại được hai người con đều là hiếu thuận có năng lực này, Hoàng thượng cũng nghĩ thông rồi.

Nhiều con trai nữa cũng có ích gì, làm ác vô số, liền để bọn họ đền tội đi.

Hoàng Phủ Dật rất đẹp trai nha. Đóa Đóa có chút bực mình nghĩ.

Hu hu, mặc kệ có bao nhiêu đẹp trai đều là mây bay!

Nàng phải bình tĩnh, không thể lại bị khuôn mặt hấn mê đảo được, nàng phải tiếp tục “tức giận”!

Vân Tri Dao nhìn đến si mê, “Rất đẹp trai.”

Sau đó nàng ta lại thêm một câu, “Muội là nói cả hai bọn họ.”

156. Chương 156: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (1)

“” Đóa Đóa ngã xuống đất .

Phát hiện có người đang nhìn mình, Hoàng Phủ Dật ngẩng đầu, nhìn về phía Đóa Đóa, sủng nịch cười.

Còn cười! Không cười cũng đã đủ đẹp rồi, bây giờ cười không phải hấp dẫn thiếu nữ ngây thơ sao!

Quả nhiên, Vân Tri Dao nước miếng cũng sắp chảy ra, “Sao có thể đẹp trai như thế.”

Dù võ công không cao bằng Hoàng Phủ Dật, nhưng đi về phía trước thêm vài bước, Hoàng Phủ Hạo cũng ý thức được gần đó có người.

Phát hiện bóng dáng Đóa Đóa, hắn cũng là cười giống vậy.

Khóe môi hơi nhếch, mày kiếm giương lên, trong ánh mắt có loại tà khí thực mê người.

“Rất đẹp trai.” Vân Tri Dao lại thay đổi phạm tội mê trai với Hoàng Phủ Hạo.

Phát hiện hai người bọn họ đều muốn đi lại đây, Đóa Đóa kéo Vân Tri Dao bỏ chạy.

“Muội còn chưa xem đủ mà.” Vân Tri Dao kháng nghị.

“Hình tượng, hình tượng!” Đóa Đóa vẫn kéo nàng ta chạy như điên.

“Chạy như vậy không phải càng mất hình tượng ư!”

“Đây là vẻ đẹp khỏe mạnh.” Đóa Đóa bắt đầu gạt người.

Một mạch cứng rắn lôi kéo Vân Tri Dao chạy như điên về Đông cung, Đóa Đóa phát hiện mình trong khoảng thời gian này học võ vẫn là rất có tác dụng, chạy lâu như thế mà cũng không mệt.

Nhưng mà so với cao thủ võ công vẫn là kém một khoảng cách rất xa. Ài.

“Tỷ tỷ, tỷ làm gì mà không kéo muội chạy thì không được thế!” Vân Tri Dao bắt măn.

“Ở lại thêm sẽ phiền phức.” Đóa Đóa khuyên nàng ta, “Dao Dao, ta nói thẳng, Thái tử không phải người tốt tính, muội cứ khăng khăng quần lấy hắn, cẩn thận hắn bão nổi đó.”

“Tính tình Thái tử không tốt ư?”

Về mặt Vân Tri Dao như là đang nghe trò chuyện đêm khuya của Thiên Phương vậy, “Làm sao có thể, muội đã sớm nghe ngóng qua, mọi người cả hoàng cung đều biết Thái tử ôn hòa đến một chút nóng nảy cũng không có!”

“” Đó là các người đều bị lừa ô ô.

“Tỷ, không phải là tỷ dối ý, muốn độc chiếm Thái tử đó chứ!”

“” Đóa Đóa thật muốn ngất.

Đây căn bản không phải chuyện nàng đã đồng ý mà!

Cái khác không nói, nếu nàng thực sự dám đồng ý cái đề nghị hoang đường kia, Hoàng Phủ Dật mà không phạt nàng nặng mới lạ!

“Dao Dao, tình hình trong cung rất phức tạp, không chỉ đơn giản như xuất giá đâu, có rất nhiều.”

Vân Tri Dao cắt đứt lời của nàng, giấu lại thân phận chính mình, thực kiêu ngạo nói, “Muội là nhị tiểu thư Vân gia, ai dám tùy tiện động đến muội!”

157. Chương 157: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (2)

“ Dù có tiền cũng là dân chúng, cho dù Vân. cho dù nhà chúng ta là hoàng thượng, nhưng cũng không lợi hại như người hoàng gia a.”

Vân Tri Dao vẫn không đem lời của nàng để trong lòng, “Tỷ không phải rất an toàn sao?”

“”

Ồ ô, lời này là ý gì.

Nàng một chút cũng không tiểu bạch, không chủ động tính kế không có nghĩa là nàng ngốc a, nàng chỉ là thông minh không lộ rõ thôi!

“Muội không nói với tỷ nữa!”

Vân Tri Dao tức giận xoay người bước đi, “Nói chuyện không giữ lời! Muội mặc kệ tỷ, trở về nói với mẹ, muội lập tức gả vào đó!”

“”

Đóa Đóa không nói gì giữ chặt nàng, “Ta còn chưa hỏi muội, muội có biết chuyện mẹ muốn hai chúng ta bá chiếm Thái tử cùng Tứ hoàng tử không?”

“Biết a!” Vân Tri Dao vẻ mặt bất cần.

Ách.”Mẹ cũng uội một gói thuốc bột?”

“Đương nhiên, mẹ công bằng nhất, chúng ta mỗi người một phần.”

Đóa Đóa nhìn vẻ mặt nàng, bắt đầu đau đầu.

“Vây gói thuốc bột dùng làm gì, muội biết sao?”

“Đương nhiên biết.” Vân Tri Dao đắc ý dào dạt, “Thứ Vân gia chúng ta làm đương nhiên lợi hại.”

Đóa Đóa rất hoài nghi hỏi nàng, “Muội nói nó là làm cái gì?”

“Cái này tỷ cũng không biết?” Vân Tri Dao vẻ mặt “quả nhiên so với tỷ muội thông minh hơn” , “Dùng gói thuốc bột kia, nam nhân có thể vui vẻ thượng muội!”

“ Muội có biết hẳn là thế nào vui vẻ thượng muội không?”

“Không biết, đó là chuyện của thuốc, có liên quan gì tới muội!”

“” Đáp án này rất dọa người, Đóa Đóa thực vô lực ngồi xuống.

Quả nhiên là không hiểu a. haizz.

Lấy lại bình tĩnh, nàng đứng lên, “Đi thôi, ta với muội cùng về nhà một chuyến.”

Kế hoạch của Vân phu nhân rất điên rồ.

Hơn nữa Vân Tri Dao căn bản không biết nàng sắp phải đối mặt là chuyện gì, nàng phải phải về nhà ngăn cản Vân phu nhân.

“Trở về đúng lúc!”

Vân Tri Dao bất mãn nói, “Muội còn phải bảo mẹ phân xử đúng sai nữa!”

Hoàng Phủ Dật không ở nhà, Đóa Đóa để lại lời nhắn, theo Vân Tri Dao đi.

Tới Vân gia, xuống xe ngựa ——

“Nhị tiểu thư.”

Môn vệ chắn kinh nhìn Đóa Đóa, “Ngươi, ngươi.”

158. Chương 158: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (3)

“Ta là Vân Tri Hiểu,” Đóa Đóa cười nói, “Giảm béo thành công.”

“ Đại tiểu thư trở về!” Môn vệ bình tĩnh trở lại đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô.

Sau khi Đóa Đóa liền nghe đình viện Vân gia truyền tới một trận ” loảng xoảng”.

Cái này. chẳng lẽ là người bên trong nghênh đón nàng, cho nên phát ra tiếng như thế?

Nhưng khi nàng vào cửa lớn, phát hiện bên trong viện một đồng hồ đồng, nửa bóng người cũng không có.

Không đúng, có bóng người.

Trên mặt đất có đứa bé bốn năm tuổi.

Đại khái là đang chạy thì ngã xuống, hiện đứa bé đang đáng thương nhìn Đóa Đóa, giống như dê con đợi làm thịt.

Sau đó Đóa Đóa liền nhìn thấy hai cánh tay vươn ra từ bồn hoa cao ngang gối, phút chốc bế đứa bé vào trong.

Kẻ buôn người?

Nhưng Đóa Đóa lập tức đánh mất ý niệm này trong đầu, bởi vì nàng phát hiện trong bồn hoa còn vài người nằm úp sấp, xem cách ăn mặc, liền biết là gia đình Vân gia.

Mà hiện tại đám gia đình kia đang run cầm cập.

Đóa Đóa lệ đảo vòng, môn vệ rõ ràng nói “đại tiểu thư trở về”, không phải “quỷ đến” a!

Vân Tri Hiểu rốt cuộc làm cái gì, sao có thể về liền tạo thành cảm giác khủng hoảng quỷ vào thôn vậy?

Vân Tri Dao hiển nhiên đã quen cảnh tượng này, căn bản không thấy có gì kỳ quái.

Nàng chỉ nhìn đám hạ nhân đang trốn, “Mẹ ta đâu?”

Nhị tiểu thư, người giúp đỡ đi, giả như chúng ta không ở đây.

Hạ nhân đang trốn đều âm thầm cầu nguyện.

Nhưng Vân Tri Dao nhất định là nghe không thấy tâm tư bọn họ, trực tiếp từ bụi hoa kéo một người, “Phụ nhân đâu?”

“” Gia đình trẻ tuổi bị kéo đến đang run như cầy sấy.

Hắn kinh hồn bạt vía nhìn Đóa Đóa, rồi mới ngậy ngẩn cả người.

Đại tiểu thư bọn họ sau khi gây lại đẹp như thế?

Nhưng hắn lập tức thu hồi tâm tư kinh diễm, chuyển ánh mắt, lại biến thành khuôn mặt kinh khủng, “Bẩm nhị tiểu thư, phụ nhân ở chủ, chủ thính.”

Cũng không biết chủ thính ở đâu, Đóa Đóa liền theo Vân Tri Dao đi.

Rốt cuộc Vân Tri Hiểu làm gì, sao có thể dọa nạt người thành như vậy?

Cảm giác kỳ quái, nàng khó hiểu quay đầu nhìn thoáng qua.

Phát hiện ánh mắt của nàng ấy liếc qua

159. Chương 159: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (4)

Ồ ô, rất đả kích người, giải thích cho nàng đi.

Nàng rất tò mò, lại cảm thấy Vân Tri Dao.

Khụ, nàng cảm thấy chỉ số thông minh của Vân Tri Dao đặc biệt không nhiều, cho nên liền mạo hiểm hỏi.

“Dao Dao, mọi người tại sao sợ ta như thế?” Đóa Đóa giữ xao trặc kích.

“Tỷ thiếu chút ăn thịt bọn họ, bọn họ sao có thể không sợ.”

“” Ăn, ăn?

Đóa Đóa cúi đầu nhìn mình, là con người a. thất kính thất kính!

Ồ ô, rất dọa người!

“Khụ, ta chỉ là nói đùa, sao có thể ăn thật?” Đóa Đóa nói tiếp.

“Nói đùa?”

Vân Tri Dao nửa điểm cũng không tin, “Nào có người nói đùa lại thật như vậy, tỷ rõ ràng là giảm béo giảm đến đói chết được, thấy người liền cắn!”

Nàng thuận tay chỉ gia đình đang nhìn bọn họ ở phía xa xa định chạy trốn.

“Đứng lại! Đại tiểu thư khi ấy cần người đã nói gì!”

“” Gia đình sợ đến run cầm cập, “Đại tiểu thư nói nếu nướng chín phết tương lên ăn ngon hơn.”

“” Đóa Đóa có cảm giác một đám quạ đen bay qua trước mắt.

Thật biết ăn a.

Có điều nói thật, nàng lúc trước giảm béo cũng đói quá, khi ấy nhìn mọi người đi ngoài cửa đều thành hình dạng gà cá Khụ.

Điểm này nàng vẫn ngại thừa nhận, hiện nhìn đến, nàng vẫn còn “rụt rè”, cũng chỉ là nghĩ thầm, không thật sự đi lên cắn.

Không ngờ Vân Tri Hiếu năm ấy cũng muốn giảm béo a. Rất cảm động!

Tới chủ thính, Vân phu nhân vừa thấy hai nữ nhi trở về liền thập phần cao hứng.

“Mau lại đây nhìn xem,... thích trang sức này không?”

“Khụ, Dao Dao, muội trước chọn đi.” Đóa Đóa muốn cùng Vân phu nhân nói chuyện riêng.

Cô nương gia đều thích những thứ này, Vân Tri Dao đương nhiên sẽ không phản đối đề nghị này, sớm đã quên chuyện phải nhờ nương “chủ trì công đạo” cho nàng, chuyên tâm lựa trang sức.

“Hiếu Hiếu, sao con không chọn?”

“Ngày thường con không đặc biệt thích mang trang sức.”

Hơn nữa mặc dù nàng không đặc biệt thích, nhưng trang sức Hoàng Phủ Dật chuẩn bị cho nàng cũng đã đủ nhiều.

Đóa Đóa hạ giọng, “Mẹ, con có việc phải thương lượng cùng người.”

Vân phu nhân thấy đại nữ nhi đáng vẻ thần bí, đem nàng kéo đến bên cạnh.

160. Chương 160: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (5)

Bà vui sướng hỏi Đóa Đóa, “Thành công rồi?”

“” Một đám quạ đen bay qua.

“Khụ, mẹ, con muốn thương lượng với mẹ, mẹ bỏ kế hoạch đó đi.”

“Vì sao!” Vân phu nhân kinh ngạc kêu to.

Mây mẩn tâm tư Vân Tri Dao đều bị trang sức mê hoặc, cũng không để ý bên này xảy ra chuyện gì.

“Khụ, nhỏ giọng nhỏ giọng.”

Nhan Đóa Đóa ý bảo Vân phu nhân cũng cùng nàng như hạ giọng, sau đó giải thích.

“Chuyện trong cung mẹ nhất định cũng nghe nói.”

Nàng vừa mở đầu, Vân phu nhân liền hưng trí bừng bừng cắt lời nàng.

“Ta đương nhiên nghe nói, Hiểu Hiểu, con nói mắt mẹ có phải tốt lắm hay không? Nhiều hoàng tử vậy, chỉ có hai người ta chọn thoát được một kiếp!”

“” Ô ô, nàng dường như đã biết thế nào là “không thể khai thông” giữa hai người bọn họ.

Đóa Đóa kiên nhẫn giải thích, “Nhưng trong cung nguy hiểm cũng nhiều a, chuyện lần này ngài cũng nghe nói, bệ phái của các hoàng tử đấu đá nhau, không phải dễ đối phó, một khi không để ý, cái gì cũng mất.”

Nói đến đây Vân phu nhân có vẻ rất kiêng kị.

Vân gia đại trạch ở khu vực rất tốt trong kinh thành, bên cạnh cũng có rất nhiều nhà ở của các đại quan triều đình.

Nhưng vài ngày nay, những căn nhà này phần lớn đều bị tịch thu, khiến cho vừa ra khỏi cửa, cả khu thoát nhìn đều vắng vẻ, nhớ đến thịnh cảnh lúc trước, thật sự khiến người ta khấn trương.

“Thái tử và Tứ hoàng tử không phải lợi hại sao, bằng không sao không gặp chuyện gì.”

“Do lợi hại mới thảm a.” Nhan Đóa Đóa bắt đầu đe dọa, “Ngôi vị hoàng đế cuối cùng chỉ có thể là một người, lên kế vị sao có thể tha cho địch thủ mạnh còn sống sót?”

“Không phải ai thắng cũng như nhau sao, nhà chúng ta đều không bị tổn hại.” Nhỉ?

Vân phu nhân cũng có chút không hiểu.

“Sao có thể không bị tổn hại chứ, làm gì có hoàng đế nào lại dễ dàng tha thứ tỷ muội nhà Hoàng hậu hấn là lão bà của địch thủ? Tục ngữ nói diệt cỏ phải trừ tận gốc, hấn có thể trực tiếp ‘răng rắc’ cái cổ nhỏ của lão bà hấn.”

Đóa Đóa nói có đầu có đuôi, như là sự thật.

Vân phu nhân bị dọa, “Chưa từng nghe qua Tứ hoàng tử loạn sát vô tội, Thái tử cũng ôn hòa khoan hậu, có thể giống con nói như vậy sao?”

161. Chương 161: Chỉ Số Thông Minh Của Nàng Kỳ Thật Rất Cao (6)

“Nếu nhân từ nường tay, sao có thể sống nổi cuộc sống tranh đấu trong cung, lại càng đừng nói nói chuyện thuận lợi thừa kế ngôi vị hoàng đế.”

“” Vân phu nhân nhìn con gái lớn của mình, “Hiểu Hiểu, con mới vào cung chưa bao lâu, làm sao lại. thông minh hơn trước kia nhanh vậy?”

Vân phu nhân vô cùng thần bí hỏi, “Có phải thường xuyên ở trong cung bày mưu tính kế giúp thái tử nên rèn luyện ra không?”

“Khụ, nhỏ giọng nhỏ giọng.” Đóa Đóa rất “khiêm tốn”.

Ô ô, kỳ thật chỉ số thông minh nhỏ bé của nàng rất là dồi dào nha, chẳng qua là Hoàng Phủ Dật.

Nếu xét về chỉ số thông minh, Hoàng Phủ Dật tuyệt đối là đại gia bậc nhất! Vốn chẳng cần nàng hỗ trợ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngoại hình, địa vị, võ công, năng lực.

Bất kể là xét về điều kiện nào, Hoàng Phủ Dật đều vô cùng vô cùng đại gia, giàu đến chảy mỡ a.

Đóa Đóa buồn bực, từ nay trở đi, nàng thù giàu có!

Đả đảo giàu có, đả đảo Hoàng Phủ Dật!

Hô to khẩu hiệu trong lòng mấy lần, Nhan Đóa Đóa nhìn Vân phu nhân còn đang cau mày, vẻ mặt u sầu.

“Mẹ, người còn không muốn đổi ý sao?”

“Không phải, ta đang nghĩ không biết phải nói với Dao Dao thế nào.”

“ ” Đóa Đóa hắc tuyến đầy đầu, “Khụ, mẹ à, con thấy mẹ cứ nói thật cho nó biết, bảo nó xuân được dùng để làm gì là được rồi”.

Vân phu nhân sững sốt, sau đó lắc đầu, “Con nói đi”.

“ Vì sao a?” Ô ô, nàng không muốn đi giải thích mấy chuyện không thuần khiết thế này a.

“Ta ngượng ngùng.”

Lệ lại rơi nhiều hơn, Vân phu nhân đã sinh hai đứa con cũng không đến nỗi không biết xấu hổ như thế, sao nàng có thể không biết xấu hổ đây.

“Mẹ, khi mẹ nói với con cái kế hoạch này cũng đâu có ngượng ngùng a.”

“Cái đó không giống nhau, con đã thành thân, đối với việc này đều tương đối hiểu biết, nghe qua đã hiểu.”

Vân phu nhân biểu tình tỏ vẻ “ta biết hết”, thần bí hạ giọng, “Khi ấy ta cũng chưa nói gì tử tử, thế mà con nghe qua đã hiểu”.

“ ” Ô ô.

Đóa Đóa rơi lệ nhìn ra chỗ cách đó không xa, nàng cảm giác cái góc tường kia đang vẫy vẫy đôi tay nhỏ bé gọi nàng, gọi nàng mau đến ôm nó.

Oan a, ai nói nàng hiểu biết mấy việc này!

Vì sao không ai để ý đôi mắt nhỏ thuần khiết của nàng, vì sao, VÌ SAO a!

Vân phu nhân thực kinh ngạc nhìn nữ nhi ngửa mặt hỏi trời xanh.

162. Chương 162: Mỹ Nhân Biểu Ca (1)

Thì ra biểu tình của Tri Hiểu phong phú như vậy a, trước kia trên mặt nhiều thịnh lăm, bà còn tưởng con gái lớn của mình mặt không có biểu tình cơ.

Cuối cùng hai người thương lượng nửa ngày, quyết định phái nữ mẫu của Tri Dao đi giải thích cho nó xuân được rồi cuộc có nghĩa là gì.

Thế là Vân Tri Dao tức giận ——

“Các người thật quá đáng!”

Khụ, Đóa Đóa hơi liếc liếc mắt về phía bên trái, tránh khỏi ánh mắt nhỏ nhắn tức giận của nàng ta.

Ô ô, việc này không có tí quan hệ nào với nàng nha, không được lại nghi oan cho nàng

Vân Tri Dao tức giận dậm chân, cả mặt đỏ bừng mắng một câu rồi xoay người bỏ chạy.

Vân phu nhân cũng vừa mới biết kế hoạch lúc trước của mình khiến người ta như bị sét đánh đến mức nào, bị con gái nhỏ trách một câu như thế, bà cũng thấy thực áy náy, nói mấy câu với Đóa Đóa xong liền vội vàng trở về phòng.

Hắc hắc, việc lớn đã xong!

Đóa Đóa cảm thấy hài lòng đối với lần trở về Vân gia này của mình, hiện giờ chỉ cần cắt đứt ý định gả cho Hoàng Phủ Dật của Dao Dao là xong.

Tâm tình không tệ đi ra cửa, nàng nghe phía sau có người hô to ——

“Biểu muội

”

“ ” Da đầu Đóa Đóa run lên, tiếng hô này cũng có chút quá thâm tình nha.

Nàng vô cùng tò mò quay đầu lại... liền nhìn thấy một nam nhân áo trắng vui vẻ vung tay vung chân chạy lại.

Khụ, dùng từ này để hình dung ở đây là cực kì chuẩn xác, không hề khoa trương một chút nào.

Mặc dù nam nhân đứng ngược bóng, không nhìn rõ tướng mạo, lại càng không thấy vẻ mặt, nhưng mà cái động tác chạy thế kia thì.

Hai cánh tay lúc thì vung phải, lúc thì vung trái, giống như là vẫy tay áo, nhìn là biết người này đang rất hưng phấn, cảm xúc dâng trào.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều lần bị sét đánh, Đóa Đóa đoán nam nhân này chắc cũng là Lôi thần đẳng cấp cao, cho nên nhanh chóng quay người bước đi, cũng không tò mò dung mạo hắn nữa.

“Biểu muội

”

Nam nhân phía sau lại hô một tiếng.

Mây bay, đều là phù vân hết, nhất thiết không được tò mò!

Trong lòng Đóa Đóa không ngừng nhắc nhở bản thân.

Đáng tiếc vô dụng a.

Nam nhân phía sau cuối cùng đuổi kịp, ôm lấy cổ nàng, “Biểu muội

”

“ ” Đóa Đóa bị kinh ngạc.

Thì ra người mà vị này gọi từ nãy đến giờ là nàng a.

Một khắc này, Đóa Đóa cảm thấy vô cùng kích động vô cùng sôi trào vô cùng. hồi hận!

163. Chương 163: Mỹ Nhân Biểu Ca (2)

Ô ô, ai bảo người không mua cột thu lôi, ai bảo không mua cột thu lôi, bị sét đánh cũng là đáng đời!

Tự kiểm điểm mình một phen, Đóa Đóa rơi lệ hỏi cái bạn biểu ca còn chưa nhìn rõ mặt kia.

“Này, người thả ta ra trước đi?”

“Nhất thời kích động, quên mất.”

Bạn biểu ca phía sau cuối cùng cũng thả nàng ra, đứng trước mặt Đóa Đóa.

Ặc. một. tia chớp chói lọi đánh xuống.

Lần này tuyệt đối không phải bị sét đánh, Đóa Đóa chỉ là kinh ngạc nên mới không nói được lời nào.

Thật đẹp a. Rất giống nàng.

Khụ, câu nói này không phải tự luyện, gương mặt hiện giờ của nàng thực sự rất đẹp, mà bạn học biểu ca trước mắt này thực sự rất giống nàng.

“Biểu muội, nghe hạ nhân báo muội trở về, ta lập tức chạy đến đây.”

“.” Khụ, có thể thấy được, chạy rất vui mừng a.

“Biểu ca. Khụ, đã lâu không gặp.”

Nhan Đóa Đóa căn bản không biết hắn tên là gì, chỉ có thể tận lực bình tĩnh nói theo hắn.

“Thật sự là đã lâu.” Mỹ nhân biểu ca thực thân thiết nhìn nàng, “Không ngờ muội lại xinh đẹp như thế”.

“.” Thì ra bạn học biểu ca này chưa nhìn thấy hình dạng của Vân Tri Hiểu lúc bé a.

Đóa Đóa ngẫm lại, “Cảm ơn biểu ca.”

“Sao nói chuyện với ta khách khí như thế, Hiểu Hiểu, muội sẽ không quên mất biểu ca rồi chứ?”

Khụ. bạn học này, người nói xem.

Nghĩ lại bộ dáng bình tĩnh thường ngày của Hoàng Phủ Dật, Đóa Đóa học tập hắn, cúi chào giống hắn, cười thật tự nhiên, “Làm sao có thể chứ”.

“Thật sao?” Mỹ nhân biểu ca cười hỏi nàng, “Vậy muội gọi ta là cái gì?”.

“.” Đóa Đóa mờ mịt.

Ô ô, bạn học biểu ca, ngữ pháp của người có vấn đề!

Như bạn học Tử Vi ấy, câu “Người còn nhớ Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh không” thế là hiểu rõ rồi, sao người lại không sử dụng ngữ pháp câu này hả!

Lệ chảy rờn rờn trong lòng, Đóa Đóa đang chuẩn bị thừa nhận mình không nhớ rõ, một cái bóng màu sắc rực rỡ vọt tới trước mặt nàng.

“Mạc Lương Ngôn, không ngoan ngoãn ở lại Tây Nguyệt quốc ngu ngốc, chạy về đây làm gì!”

Nhan Đóa Đóa lệ tràn đầy mặt nhìn Phá điều .

Ô ô, nàng sẽ không bao giờ ngại con Phá điều này dùng sét hại người nữa, cứu nàng rất đúng lúc!

164. Chương 164: Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt Quốc

Mỹ nhân biểu ca nhượng mào, “Thần điểu?”

Hả?

Đóa Đóa rất kinh ngạc.

Người bình thường lần đầu tiên biết con Phá điều này chính là Thần điểu trong truyền thuyết đều sẽ bị sét đánh, nàng đã từng thấy người bị sét đánh đến cháy khét, bị sét đánh đến nhếch nhác, bị sét đánh đến miệng sùi bọt mép

Nhưng mà bị sét đánh đến bình tĩnh giống như bạn học biểu ca thì vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Phá điều nhìn mỹ nhân biểu ca, trạng thái thế mà lại có chút đề phòng, ngậm y phục của Đóa Đóa mà kéo ra ngoài.

“Quay về cung thôi, không có việc gì đi lung tung bên ngoài làm chi!”

“.” Đóa Đóa mờ mịt theo sát nó.

Mặc dù thái độ của con Phá điểu này đối với nàng luôn luôn không tốt gì cho lắm, nhưng ngoại trừ mấy lần thăm vấn thân phận của nàng ra thì lần này vẫn là lần đầu tiên tiếng nói cùng nét mặt nghiêm túc như thế.

Có chuyện gì vậy?

Lòng nàng tràn ngập khó hiểu, quay đầu muốn nói từ biệt với bạn học biểu ca, “Muội đi trước đây, hôm khác.”

Mỹ nhân biểu ca Mạc Lương Ngôn ngắt lời nàng, “Hôm khác ta sẽ vào cung tìm muội.”

“Được, vậy hẹn gặp lại.”

Mãi đến khi Đóa Đóa bị kéo ra khỏi Vân gia, đợi khi nàng ngồi vào xe ngựa rồi, Phá điểu mới bắt đầu giáo huấn người.

“Được cái gì mà được! Sao ngươi có thể tùy tiện đáp ứng hần chứ!”

“ Sao?” Đóa Đóa vô cùng mờ mịt.

“Ngươi có biết hần là ai không!”

Phá điểu tức giận đến nổi trợn lồi đình, chìa một cánh ra đốc sức quạt gió ình hạ nhiệt.

Nếu không phải cuối cùng hần cũng cắt được đuôi tên Tiểu Bụi cuồng theo dõi kia, nhàn rỗi không có việc gì chạy đi tìm nàng thì bây giờ còn không biết đã xảy ra chuyện gì rồi!

“ Sau khi ngươi đến ta mới biết được hần gọi là Mạc Lương Ngôn.”

Chỉ là một họ hàng của Vân gia mà thôi, Phá điểu làm gì mà khấn trương như thế chứ?

Phá điểu bắt đầu gạt qua gạt lại hai cánh của nó, làm bộ đáng xấu tay áo.

Hần cũng biết mình không nên trút giận lên Đóa Đóa, nàng căn bản là cái gì cũng không biết.

Phá điểu cực kỳ nóng giận, mất thời gian nửa ngày mới làm mình hơi bình tĩnh lại một chút.

“Tất cả mọi người trên đại lục này đều biết Mạc Lương Ngôn là ai, hần chính là nam sủng của Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt Quốc!”

“” Đóa Đóa âm thầm rơi lệ, “Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt Quốc là nữ nhân sao?”

“Là nam!”

“” Khóc ròng, rơi lệ.

Lại nguôi giận hơn chút, Phá điểu nói tiếp, “Nhiếp Chính Vương cũng chính là hần!”

“ Là người nói nhầm hay là ta nghe nhầm”

165. Chương 165: Bí Mật Của Nhiếp Chính Vương (1)

Đóa Đóa cảm thấy trước mắt mình đều là những ngôi sao nhỏ, đã cách ngắt xỉu không còn xa nữa.

“Không ai nhầm hết!”

Phá điểu ngồi lên đệm, “Nam nhân kia không muốn người khác biết hần là Nhiếp Chính Vương, bình thường đều lấy thân phận nam sủng của chính mình để gặp người khác”.

“” Đóa Đóa rơi lệ tựa vào trên đệm mềm, Thiên Lôi ơi, ông trực tiếp mang tôi đi đi.

“Vậy mà cũng có người tin ư.” Đóa Đóa ghen ngào không biết nói gì.

“Đương nhiên có người tin.” Phá điểu hừ một tiếng, “Dù sao Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt Quốc từ khi xuất hiện liền bắt đầu đeo mặt nạ, không người nào biết hần trông như thế nào, vả lại người không thấy bộ dạng tên Mạc Lương Ngôn kia nhìn rất giống một nam sủng sao?”

“” Ô o, mắng chửi người nha.

Đóa Đóa khóc ròng chỉ vào mặt mình, “Bộ dạng hắc có chút giống ta”.

“Người là nữ!” Phá điếu tức giận trợn trắng mắt liếc nàng một cái.

Nữ nhân có bộ dạng như vậy là xinh đẹp, còn nam nhân nhìn đẹp như thế thì là kỳ quái!

“Hiện nay mỹ nam đang thịnh hành.” Đóa Đóa kháng nghị.

“Người thích mỹ nam?” Phá điếu đằng đằng sát khí xông đến trước mặt nàng.

Ánh mắt gì vậy, bộ dạng giống như Mạc Lương Ngôn với Bạch Tử Dạ thì có cái gì đẹp, như hắc thể này mới là đẹp!

“ Không thích.” Đóa Đóa trả lời dưới sự đàn áp của bạo lực.

Kỳ thật cũng thích chút chút. có điều nàng càng thích dạng giống Hoàng Phủ Dật hơn.

Phá điếu hài lòng, ngồi lại xuống đệm, vươn cánh, chải chải “đầu tóc” , “Vây cũng không tệ lắm.”

Ồ ô.

Vì tránh bị sét đánh tiếp, Đóa Đóa quay lại đề tài, “Nếu thân phận của hắc là một bí mật, người làm sao lại biết?”.

“” Phá điếu thực hiểm khi không nói nên lời, “Ta biết bay!”.

“” Sao hỏi vấn đề nào cũng đều bị sét đánh vậy.

Có điều vừa nhìn đã biết con Phá điếu này vẫn chưa nói thật, chuyện này còn có bí mật gì đây?

Dưới đôi mắt tò mò sáng rõ của Đóa Đóa áp bức, Phá điếu cuối cùng cũng phải nói thật.

“Muội muội ta thích Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt Quốc, nhờ ta đi xem rốt cuộc có phải là hắc thích nam nhân hay không.”

Khi đó hắc vẫn chưa phải “Thần điếu” nhà Vân Tri Hiểu, cũng không ai biết trên đại lục này có “chim” biết nói chuyện.

Cho nên cũng không ai rảnh rỗi đến không có việc gì mà phòng bị một con chim đậu trên cành cây ngoài cửa sổ, nên bí mật Mạc Lương Ngôn mới bị hắc phát hiện.

166. Chương 166: Bí Mật Của Nhiếp Chính Vương (2)

“” Muội muội của Phá điếu

“Ánh mắt đó của ngươi là ý gì!” Phá điếu nổi giận, “Muội muội ta với ngươi đều giống nhau!”.

“À.”

Đóa Đóa vội vàng đổi một vấn đề an toàn hơn, “Hắc ở Tây Nguyệt Quốc làm Nhiếp Chính Vương, làm sao ngược lại có liên quan đến Vân gia ở Kỳ quốc vậy?”.

“Hắc cùng Vân gia vốn chính là họ hàng một biểu trong ba nghìn (chỉ họ hàng rất xa), chỉ là khi còn nhỏ từng ở lại Vân gia một tháng, chính là vào thời điểm ngươi sinh ra .”

“ Giọng điệu nói chuyện của ngươi sao giống lão khí hoành thu (ông cụ non) vậy.”

“Cái gì mà Lão Thất hoành thu,” Phá điếu đờm dáng chải “đầu tóc” , “Ta vẫn còn thanh xuân đó!”.

Hơn mười năm trước hắc mới chỉ tròn một ngàn tuổi thôi, già cái gì mà già!

Đóa Đóa còn chưa kịp biết những lời hắc chưa nói ra, có điều đã bị sét đánh đến hóa đá rồi.

“Chuyện của Vân gia sao ngươi biết được nhiều như vậy?”

“Trong mấy tháng ta ở lại Vân gia, chuyện nhà bọn họ ta đều nghe ngóng rõ ràng.”

“À.”

Vấn đề đều hỏi xong cả rồi, Đóa Đóa thực không tin mà tự lẩm bẩm.

“Hắn là Nhiếp Chính Vương. . . . vậy không phải hắn là rất bận ư, nên ở lại nước mình mà phụ tá đế vương mới đúng chứ?”

“Nhiếp Chính Vương cái gì?”

Cửa xe hình như khép mở qua một lần, một cái bóng nhoáng lên, có người vào xe ngựa ngồi, động tác nhanh đến nỗi người đánh xe không hề ý thức được có người tới gần.

Phá điều vẻ mặt không vui nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Dật đột ngột xuất hiện, nam nhân này lại đến làm chướng mắt!

Thấy là Hoàng Phủ Dật, Đóa Đóa cười tủm tỉm hỏi hắn, “Sao ngươi lại tới đây?”

Nàng lập tức liên ý thức được không đúng, nàng vẫn đang “tức giận” mà!

Nghiêm mặt lại, nàng quay đi, giả vờ không để ý tới hắn.

Hoàng Phủ Dật cười ôm lấy nàng, “Mới vừa xong việc liền đi tìm nàng”.

Nói xong hắn hỏi, “Nhiếp Chính Vương nào vậy? Tây Nguyệt Quốc hay là Lưu Ly Quốc?”

Trên đại lục này cũng chỉ có hai quốc gia có Nhiếp Chính Vương.

“Là Mạc Lương Ngôn trở về, hiện đang ở tại Vân gia.”

Phá điều cố ý chỉ nói một nửa, thắt một cái nút, chờ Hoàng Phủ Dật đến “thỉnh giáo” hắn.

Hắc hắc hắc, hắn cũng không tin còn có người biết bí mật này!

Hơi hơi nhướn mày, Hoàng Phủ Dật nhìn dáng vẻ đắc ý dạt dào của con chim lè loẹt kia.

“Mạc Lương Ngôn thật ra chính là Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt Quốc.”

Hắn dùng chính là giọng điệu khẳng định, căn bản là không cần người khác đến cho hắn biết đáp án.

167. Chương 167: Bí Mật Của Nhiếp Chính Vương (3)

Gì? Đóa Đóa hết sức ngạc nhiên, thì ra hắn cũng biết bí mật này!

Phá điều dựng lông, “Sao ngươi biết bí mật này!”.

Hoàng Phủ Dật rất ung dung cười cười, “Vốn không biết, vừa mới đoán”.

“.” Phá điều giận đến “đầu tóc” dựng đứng cả lên.

Đóa Đóa lại kinh ngạc, cái này mà cũng có thể đoán à?

Ồ ô, đả đảo giàu có, đả đảo giàu có! Cầm thù những người có chỉ số thông minh như thế!

“Là ngươi tự mình quá đắc ý.” Hoàng Phủ Dật cười nhìn Phá điều, “Bằng không ta cũng sẽ không hoài nghi phương hướng không thể tưởng ra này”.

Thua như thế, Phá điều cực kì tức giận, mắng vài câu sau đó hạ xuống nệm lót, hai cánh ôm ngực mà ngồi.
.

Khụ, có lẽ là đứng, chân quá ngắn, thấy không rõ.

Hoàng Phủ Dật cũng không để ý đến nó, chỉ ngưng thần, “Nhiếp chính vương của Tây Nguyệt Quốc.”.

Hắn nhìn Đóa Đóa, “Sau này muốn xuất cung cho biết ta một tiếng, ta đi cùng nàng”.

“Có gì nguy hiểm sao?” Đóa Đóa rất không hiểu, “Nhưng Mạc Lương Ngôn nhìn rất. dịu dàng”.

Nhất thời cũng tìm không thấy từ thích hợp để hình dung, Đóa Đóa liền chọn từ này. Kỳ thật cũng rất chính xác, Mạc Lương Ngôn và Bạch Tử Dạ hiện đang bị phái đi ải Bắc đều là mỹ nam, nhưng so ra hai người.

Bạch Tử Dạ chính là hồ ly tinh, yêu nghiệt, còn Mạc Lương Ngôn. Khụ, là thuộc loại “đại gia khuê tú”.

“Dịu dàng?” Hoàng Phủ Dật lắc đầu nở nụ cười, “Không ai nói nhiếp chính vương Tây Nguyệt quốc như thế”.

Có lẽ hắc lấy thân phận “nam sủng” xuất hiện thì xác thật nhìn rất không có tính công kích, nhưng hắc đeo mặt nạ bạc, đem toàn thân mình bao trong một bộ áo choàng màu đen thì hắc chính là nhiếp chính vương khiến Tây Nguyệt quốc trên dưới khiếp đảm.

Mọi người thậm chí cả tên của hắc cũng không biết, cũng không ai dám tò mò, giống như tên hắc đã trở thành một cấm kỵ.

Cũng không ai biết hắc là thế nào trở thành tâm phúc lão hoàng thượng, chỉ biết có một ngày, hắc đột nhiên xuất hiện bên cạnh lão hoàng thượng như vậy.

Không nói gì, không nhìn ai, mọi người lúc đầu đều tưởng hắc là thiếp thân hộ vệ của lão hoàng thượng.

Nhưng ba tháng sau, lão hoàng thượng bệnh nặng tạ thế, lưu lại một chiếu thư, phong hắc làm nhiếp chính vương, phụ tá tiểu hoàng thượng.

168. Chương 168: Bí Mật Của Nhiếp Chính Vương (4)

Trên dưới Tây Nguyệt quốc lời ra tiếng vào, gần như tất cả mọi người đều nhận định lão hoàng thượng là hắc hại chết.

Vì chuyện này, đám triều thần liền trực tiếp công nhiên công kích hắc khi lâm triều, hắc cũng không hề giải thích điều gì.

Hắc xác thật nửa lời cũng không giải thích, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt.

Sau một lúc yên ổn, văn võ bá quan vẫn không nhúc nhích đột nhiên cảm thấy xung quanh rất đông đúc, giống như từ trên trời giáng xuống rất nhiều người, đứng giữa bọn họ.

Nhưng bọn họ liền lập tức phát hiện chân tướng, không phải có thêm người, mà là rất nhiều người biến thành “hai người”.

Một kiếm đi xuống, đem người chém thành hai phần trước sau, sau khi thu kiếm, hai mảnh người liền phân đôi, như đứng song song nhau.

Đây là chuyện sau này mọi người đoán, nhưng khi ấy căn bản không ai có thể xác định mình có thấy hắc đi đến không, càng không ai thấy rõ hắc ra tay thế nào.

Cho dù là võ tướng quen nhìn cảnh huyết vũ tinh phong trên chiến trường, thấy một màn này cũng không nhin nổi mà sợ hãi, từ đó về sau, không ai dám phản đối nhiếp chính vương nửa lời.

Hắc quản lý quốc gia rất có đường lối, hiện ở Tây Nguyệt quốc dân chúng an cư lạc nghiệp, thực lực cả nước tăng lên, nhưng bởi vì tác phong tàn nhẫn buổi lâm triều đó của hắc đã truyền đến cả nước đều biết, trên dưới cả nước không mấy người đối với hắc có tâm lý cảm ơn.

Nghe Hoàng Phủ Dật kể xong “sự tích” của bạn học biểu ca, Đóa Đóa tròn mắt há mồm.

“Chúng ta đang nói về cùng một người sao.” Nàng định thần, “Các người không nhìn thấy dáng vẻ hắc chạy đến chỗ ta vừa rồi, rất vui vẻ a.”.

Nói hắc có chút ẻo lả thì được, nhưng nói hắc tâm địa hiểm độc, thủ đoạn tàn nhẫn. thật sự là không thể tin a.

Phá điệu hừ một tiếng, “Ta biết thân phận thật của hần cũng chán kinh, quan sát hần nửa tháng, nam nhân kia rất cổ quái, lãnh khốc, u buồn, ẻo lả, bình tĩnh, diêm dúa, quyến rũ, người muốn dạng nam nhân gì, đều có thể thấy được trên người hần”.

Đang nói Phá điệu chửi một câu, “Ta xem hần là tinh thần phân liệt!”

“” Nàng thật ra cảm thấy hần rất có thể là người máy a.

Nói không chừng còn có thể có một cái remote, trên đó có mục chọn tính cách, có thể tùy tiện chọn, khụ.

Có lẽ là do một màn bạn học biểu ca vui vẻ vùng tay chạy lại chỗ nàng làm rung động, Đóa Đóa nghe Hoàng Phủ Dật kể cũng không cảm thấy hần đáng sợ gì.

169. Chương 169: Ngăn Cản Thái Tử Lấy Tiểu Lão Bà (1)

Căn bản là. thứ nhất, lời truyền miệng không thể tin, cứ xem trước kia tất cả mọi người tưởng Văn Tri Hiếu là đệ nhất mỹ nữ trong kinh sẽ biết.

Thứ hai, tận mắt chứng kiến cũng không nhất định là sự thật, ví dụ nam nhân đang ôm nàng này, hần không phải thành công lừa mọi người, khiến người ta tưởng hần là thái tử ôn hòa ốm yếu sao?

Cho nên bạn học biểu ca rốt cuộc là dạng người gì, thật ra thấy mới có thể định luận.

Nhưng mà. Ô ô, hai người bọn họ sao đều có thể có hai mặt khác nhau thế hả?

Trở lại cung, Hoàng Phủ Dật lại bị Hoàng thượng kêu đi, mà nhìn thấy tiểu Bội từ xa xa lại đây, Phá điệu cũng bay đi rồi.

Chỉ còn một mình, Đóa Đóa xuống xe ngựa, chậm rãi tản bộ về Đông cung.

“Thái tử phi ——”

Xa xa có người vội vã chạy lại đây.

Tới trước mặt Đóa Đóa, tiểu cung nữ dừng lại, “Thái tử phi, Hoàng hậu nương nương tìm ngài.”

“Hoàng hậu nương nương?” Đóa Đóa sững sốt, “Người dẫn ta đi đi”.

Hoàng hậu nương nương không có con nối dòng, có thể cũng bởi vì điểm này, bà đối với các vị hoàng tử đều rất công chính, nghe nói người tốt lắm.

Nhưng mà Hoàng hậu nương nương ăn chay niệm phật, thường ở phật đường tĩnh tu, cho nên Đóa Đóa tiến cung rất lâu, vẫn không thấy qua người.

Đúng như Đóa Đóa nghĩ, hoàng hậu nương nương quả nhiên mặt mũi hiền lành, nhìn cũng rất có cảm giác thân thiết.

“Mẫu hậu cát tường.” Đóa Đóa cười meo meo vấn an.

“Đừng khách khí như thế, cũng không có người ngoài.”

Hoàng hậu nương nương cười kéo nàng, “Đến đây, ngồi đi”.

Đang nói Hoàng hậu rất tán thưởng nhìn nàng, “Nhìn thật đúng là xinh đẹp”.

“Tạ mẫu hậu.” Đóa Đóa có chút ngượng ngùng cười cười.

Thái giám cung nữ của Khôn Ninh cung cũng không ở đây, nàng rất ngạc nhiên, hoàng hậu cùng nàng nói gì bí mật à, sao bảo mọi người đi hết rồi?

“Ta cũng như bọn họ, gọi con là Đóa Đóa nhé.”

“Dạ.”

“Đóa Đóa a.” Hoàng hậu có chút do dự, “Ta hôm nay gọi con đến, là muốn nói với con chuyện trắc phi của Thái tử”.

“” Đóa Đóa ngây ngẩn cả người.

Muốn nàng cho Hoàng Phủ Dật tìm tiểu lão bà?

Nàng nhất định phản đối, Hoàng Phủ Dật cũng sẽ không đồng ý a.

Hoàng hậu ý thức được lời mình có nghĩa khác, lên tiếng giải thích, “Đóa Đóa, con đừng hiểu lầm”.

170. Chương 170: Ngăn Cản Thái Tử Lấy Tiểu Lão Bà (2)

. cha mẹ của các tiểu thư mấy ngày nay vì việc này đều chạy đến chỗ ta, phòng chừng trước sau gì những tỷ muội đã xuất giá của họ cũng sẽ chạy đến tìm con.”

Ách. sao có cảm giác giống như đại quân áp sát thế?

“Hoàng. Thái tử trước kia chưa từng cự tuyệt đề nghị của những người này sao?”

Hoàng hậu nở nụ cười, “Ngày thường con đều gọi thẳng tên Tiểu Dật? Không sao, không cần kị húy, muốn nói thế nào thì cứ nói thế đó đi”.

Đóa Đóa ngượng ngùng cười cười, “Tạ mẫu hậu”.

Nàng vừa rồi thiếu chút trực tiếp kêu tên Hoàng Phủ Dật, nhưng lại vội vàng sửa miệng, không nghĩ đến vẫn bị phát hiện.

Nhưng Hoàng hậu nương nương thật sự rất thân thiết rất không làm giá a, trách không được Hoàng Phủ Dật thường khen người.

Ngẫm lại vấn đề Đóa Đóa vừa mới hỏi, Hoàng hậu có chút bất đắc dĩ cười khổ.

“Tiểu Dật nó chưa từng cự tuyệt việc này, bởi vì lúc trước bọn họ căn bản không nghĩ đến muốn đề thân.” Hoàng hậu lắc đầu, “Trong cung mọi người tưởng Tiểu Dật thân thể quá kém, căn bản sống không được bao lâu, cũng không ai muốn đem nữ nhi mình gả cho nó, nhưng giờ chân tướng rõ ràng, thì ra nó đều là giả vờ, nó rất khỏe mạnh, cho nên mọi người liền chăm chăm chú ý vào nó”.

Đóa Đóa thật không biết nói gì, nàng trở về nhất định phải mạnh mẽ tán thành Hoàng Phủ Dật không thẳng thắn nói hẳn biết võ, bằng không người muốn gả cho hẳn nhất định càng nhiều!

“Đóa Đóa a.”

Hoàng hậu thở dài nhìn nàng đẹp thì có đẹp, nhưng hoàn toàn không dính dáng với “xà hạt mỹ nhân” (ý nói không phải hạng người có tâm địa như rắn rết), vừa thấy chính là cô bé có tâm tư đơn thuần.

“Con cần phải chú ý Tiểu Dật, tốt nhất có thể tìm người tâm phúc nửa bước không rời theo sát nó, đừng để nữ nhân khác có dịp dính vào nó.”

“” Đóa Đóa trong nháy mắt có chút mờ mịt, nghe không quá rõ ràng.

171. Chương 171: Ngăn Cản Thái Tử Lấy Tiểu Lão Bà (3)

Hoàng hậu lại thở dài, giọng nói có chút bi ai, “Chốn hậu cung này. chính là nơi mấu bằng tử quý (mẹ vinh nhờ con), con nhất định phải cẩn thận.”

Nha.

Đóa Đóa vừa nghe liền hiểu.

Nếu có nữ nhân nào vụng trộm tấn công Hoàng Phủ Dật, sau đó mang thai con của hắn.

Huyết mạch của hoàng gia không thể lưu lạc bên ngoài, y theo quy tắc trong cung, cho dù Hoàng Phủ Dật không cho nữ nhân kia danh phận thì nhất định cũng phải đón về Đông cung.

Đóa Đóa bắt đầu lo lắng, có điều không phải lo lắng về việc sẽ có nữ nhân như thế xuất hiện, vào sống trong Đông cung.

Hoàng Phủ Dật có võ công a, mà hắn cũng sẽ không để cho nữ nhân khác có cơ hội nhào vào hắn, về điểm này nàng rất tin tưởng hắn.

Nhưng vấn đề hiện tại là

Nếu mấy nữ nhân này cứ xuất hiện “tre già măng mọc”, liệu có ngày nào đó sẽ chọc giận hắn, sau đó hắn liền dứt khoát trước tiếp đá bay người ta không?

Xem phim nhiều sẽ biết, vì trong cung được coi là vinh hoa phú quý, rất nhiều nữ nhân tranh nhau đến vỡ đầu, cho nên loại tình huống này tương đối có khả năng xảy ra.

Đến lúc đó Hoàng Phủ Dật hôm nay quăng đi một thiên kim tử tướng, ngày mai đuổi đi một tiểu thư vương phủ.

Gia đình nhà người ta cho dù giận mà không dám nói nhưng trong lòng chắc cũng ghi hận chứ?

Vậy không phải hắn sẽ gây thù chuốc oán với rất nhiều người sao?

Ô ô, vẫn là nàng nên nghĩ biện pháp làm ấy nữ nhân này không đi tiếp cận hắn thì hơn.

Đóa Đóa thực ai oán, làm lão bà của thái tử thật khó a. Vẫn là đi tìm một “gian phu” xong bỏ trốn có vẻ tốt hơn.

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ giấu cột của nàng, hoàng hậu cảm thấy thú vị đến nở nụ cười.

“Đóa Đóa, đừng quá lo lắng, ta sẽ giúp con.”

“Đa tạ mẫu hậu, có điều con còn muốn yên tĩnh suy nghĩ, vẫn nên tự mình thử a.”

“Đóa Đóa a.” Hoàng hậu lắc đầu thở dài, xoa xoa đầu nàng, “Việc này rất phức tạp, một mình con không làm nổi.”

“.” Ô ô, xem thường người ta.

Đóa Đóa buồn bực, “Hình như còn có thể ứng phó a.”

Dù sao cổ đại cũng tương đối kém thông tin, nhất là mấy thiên kim tiểu thư này, đều suốt ngày ở trong nhà, đầu óc toàn tam tòng tứ đức, nàng thấy chỉ số thông minh ít ỏi của mình tuy không giàu có nhưng hoàn toàn có thể ứng phó được.

“Aizz.” Hoàng hậu lại xoa xoa đầu nàng.

172. Chương 172: Ngăn Cản Thái Tử Lấy Tiểu Lão Bà (4)

Hoàng hậu nhìn nàng với vẻ mặt hiền lành, “Điều này thì có gì phải xấu hổ, ngốc nghếch cũng rất đáng yêu.”

“.” Ô ô.

Đóa Đóa rơi lệ nhìn hoàng hậu nương nương, rất là đả kích tâm hồn yếu ớt của nàng!

Nàng không ngu ngốc a, nàng thật sự thông minh không lộ ra ngoài thôi! Sao không ai tin a?

Ô ô, hình là nàng che dấu quá sâu a.

Hoàng hậu nương nương cũng nhận ra Đóa Đóa đang thực sự bị đả kích, vội vàng sửa miệng, “Con không dấu lại các nàng bởi vì tâm tư con đơn thuần.”

“.” Ô ô, vô dụng thôi.

Hiện giờ mặc kệ có nói gì cũng không thể bù đắp tâm hồn bị tổn thương của nàng!

Bởi vì một câu nói kia của hoàng hậu, Đóa Đóa nỗ lực vươn lên, quyết định ọi người chiêm ngưỡng chỉ số thông minh của mình một chút.

Những người đó còn chưa tìm thấy chỗ của nàng, cho nên việc cần giải quyết trước hết hiện giờ là làm cho họ không đến Khôn Ninh cung quấy nhiễu hoàng hậu nữa.

Cho nên sáng sớm hôm sau, bên ngoài Khôn Ninh Cung có treo một tấm ván gỗ cản đường mọi người, rất là có khí thế thổ phỉ ‘đường này là ta mở cây này do ta trồng’.

Chỉ là dáng người của hai tên “thổ phỉ”. xinh xắn nhỏ nhắn.

Nhóm người đầu tiên đến là Phúc vương gia và thượng thư bộ binh Triệu đại nhân, hai người họ đương nhiên không phải kết bạn mà đến, chỉ là tình cờ gặp trên đường.

Hiện giờ hai người đều trợn mắt há mồm nhìn hai con chim một xám một hoa, nhất là con chim xám kia vẫn còn đeo một thứ rất không phù hợp với dáng người của nó, “Hai người.”

“Tiểu Bụi!”

Phá điểu rất ra vẻ đại lão gia phất cánh, chỉ huy tiểu Bụi.

Tiểu Bụi bị buộc nghẹn đầy một bụng hỏa, thái độ vô cùng ác liệt nhìn hai người họ.

“Giao tiền! Không giao không cho đi qua!”

Nói xong nó phẩy phẩy cây quạt trong tay, trên đó viết “từ nay về sau nếu muốn đi qua, phải để lại tiền mãi lộ.”

Tiểu Bụi cực kì bị phẫn.

Đóa Đóa chỉ nói cho hai bọn chúng đi thu tiền, cái chủ ý khiêng cờ giết người chết tiệt này là của tên Mộ Dung này mà ra!

Phúc vương gia và Triệu đại nhân khóe miệng đều run rẩy lùi tiền ra, “Phải bao nhiêu?”

“Một đồng!”

“. Không cần trả lại.” Hai người đều lấy ra một đĩnh bạc.

“Không được, bảo một đồng chính là một đồng!”

Phá điểu bất mãn quơ quơ cánh, “Tìm tiền lẻ!”

“. Không có.”

173. Chương 173: Cách Nối Bão Nhân Nhã Của Thái Tử (1)

Trên người bọn họ thực sự tìm không ra tiền lẻ.

“Vậy không được qua!”

Hai người bị hai con chim này chặn lại, lúc sau một tiểu thái giám sau lưng Phúc vương gia phản ứng nhanh.

“Bạc còn dư lại, hay là người lấy đi.”

Tiểu thái giám chỉ nói một nửa, cũng không nói tiếp nữa.

Một nửa sau định nói là mua rượu uống v.v.., nhưng đối với hai con chim này thì.

Chẳng lẽ lại bảo nó dùng tiền này đi thay lông trên người?

Mặc dù tiểu thái giám chưa nói xong nhưng Phá điểu cũng hiểu được ý của hắn.

Thế là Phá điểu nổi giận, cũng không biết lấy đâu ra một viên dạ minh châu.

“Tiểu Bụi, ăn nó!”

“” Tiểu Bội giận quá, “Đại gia ta không ăn!”

“Người không ăn thì vĩnh viễn đừng nghĩ ta về với người!”

Uy hiếp này hiệu quả vô cùng, Tiểu Bội cắn răng, cuối cùng cũng tiếp lấy dạ mình châu nhai “răng rắc răng rắc”.

Thế là một viên dạ mình châu giá trị liên thành (rất đắt) liền trở thành điểm tâm của Tiểu Bội. bữa cơm này thực quý a

Phá điếu đắc ý, khoan cánh đứng giữa không trung, “Đại gia ta không thiếu tiền! Hôm nay các người không giao ra một đồng thì đừng ai nghĩ đi qua được đây!”

“” Phúc vương gia và Triệu đại nhân đầu tiên là chấn động, sau đó bị sét đánh ngã.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều bỏ kế hoạch ban đầu, tính trở về tiếp tục nghĩ kế lâu dài.

Chờ họ đi rồi, Phá điếu hỏi tiểu Bội, “Dạ mình châu ăn có ngon không?”

“ Cút!”

Một màn này được lan truyền trong cung rất nhanh, tất cả mọi người đều biết chủ nhân của Phá điếu là ai, trải qua trận “chặn đường cướp hai người” rất sét đánh kia xong, mọi người cũng hiểu được ý của Đóa Đóa.

Thần kỳ a.

Thái tử phi nhìn thì biết không có mưu mô, không ứng phó được trận chiến này, nàng chẳng những không nhanh chóng đẩy mọi chuyện đến chỗ hoàng hậu, mà còn ôm về nhà mình?

Trong Đông cung, Đóa Đóa đang vô cùng hưng phấn chờ một số người người đến giết.

Từ sáng nàng đã bắt đầu nhớ lại cảm giác ở trong đội hùng biện thời đại học, nàng cũng đã đạt giải hùng biện tốt nhất a, không sợ bọn họ!

Hắc hắc hắc, thắng lần này, nàng có thể xưng danh ở trong cung, ban đầu nàng bị Hoàng Phủ Dật dọa nạt, tưởng hấn là tiêu biểu cho trình độ ở cổ đại, lúc đó nàng thật sự thực ngu ngốc

Nhưng cứ nhìn hiện giờ đi, ở đây cùng lắm cũng chỉ như hiện đại mà thôi.

174. Chương 174: Cách Nổi Bão Nhàn Nhã Của Thái Tử (2)

Nàng tuyệt đối là hình mẫu thông minh nhưng không để lộ ra!

Có điều Đóa Đóa không có cơ hội biểu hiện.

Đội ngũ đông đảo xác thực là đã đánh tới nơi rồi, nhưng cùng lúc trở về lại nhận được tin tức, Hoàng Phủ Dật vội vã từ ngự thư phòng gấp gáp chạy về.

“Đều ở đây ư.” Sau khi hấn vào cửa liền mỉm cười nhìn lướt qua mọi người một lượt.

“Tham kiến Thái tử.”

Bởi vì tới tìm Đóa Đóa, tất cả mọi người ngồi trong phòng đều là nữ quyến.

Vì nụ cười này của Hoàng Phủ Dật mà người xuất giá hay chưa xuất giá, có hơn phân nửa đã đỏ mặt.

Đóa Đóa buồn bực, dùng ánh mắt ra hiệu cho hấn ——

Đừng ảnh hưởng việc ta tỏa sáng!

Đáng tiếc Hoàng Phủ Dật vẫn không cho nàng cơ hội, thấp giọng ra lệnh cho cung nữ đứng hầu bên cạnh điều gì đó.

Nghe mệnh lệnh của chủ tử, tiểu cung nữ sửng sốt, vô cùng khó hiểu lắc lắc đầu đi ra ngoài.

Từ sau khi Hoàng Phủ Dật “biến” thành thân thể khỏe mạnh luôn luôn bận bịu, những thiên kim tiểu thư đang ở đây bây giờ cũng không có cơ hội nào có thể nhìn thấy hắn, vì thế lúc này đều biểu hiện đầy đủ đáng vẻ mong nhớ.

Hoàng Phủ Dật vẫn mang nụ cười ôn hòa.

Mặc kệ những nữ nhân này là thật trắng trợn bắn ánh mắt quyến rũ cho hắn hay là tương đối kín đáo cầm khăn lụa che miệng cười duyên, rồi dùng ánh mắt xấu hổ từ trên khăn lụa lả tả bắn về phía hắn.

Hoàng Phủ Dật cũng không buồn bực không tức giận, giống như không chút nào phản đối các nàng vậy.

Thái độ như thế của hắn làm mọi người lại càng tự tin, trong chốc lát những đôi mắt nhỏ bay khắp phòng, Đóa Đóa nhìn mà run rẩy kinh hãi .

Những tiểu thư này bắn ánh mắt quyến rũ trắng trợn, nếu cứ bắn tiếp như thế nữa chắc đôi mắt cũng sẽ rút gân mất.

Có điều nàng cực kỳ tò mò Hoàng Phủ Dật muốn làm cái gì, nên đơn giản cũng không tranh cơ hội biểu hiện.

Lấy một vốc hạt dưa từ chỗ cung nữ ngồi một bên xem kịch, Đóa Đóa cũng gia nhập vào đại quân vây xem.

Khụ, thất sách thất sách quá, cuộc sống trong cung, bất cứ lúc nào cũng có kịch xem, sao có thể không mang theo hạt dưa bên mình chứ?

Đóa Đóa nhắc nhở bản thân, đêm nay phải bảo cung nữ may giúp nàng một túi vải nhỏ, chuyên môn đựng hạt dưa mới được.

Không bao lâu, tiểu cung nữ trước đó đi ra ngoài đã trở về, trong tay còn xách theo con dao chẻ củi cũ kỹ.

“Thái tử, nô tỳ chỉ có thể tìm được cây này, hắn là cũ nhất rồi.”

Trong Đông cung những thứ gì đó đã cũ nát đều sớm bị vứt đi rồi, cây này vẫn là cá lọt lưới, nàng phải tốn công cả nửa ngày mới tìm được.

175. Chương 175: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (3)

Có điều Thái Tử cần dao chẻ củi cũ kỹ làm gì chứ?

Tiểu cung nữ vô cùng khó hiểu, lưỡi dao cũng cong lại rồi, chém đồ vật gì cũng có thể phải tốn sức cả buổi ấy chứ.

Đây cũng là nghi vấn của tất cả mọi người trong phòng, Thái Tử tính tình rất tốt của bọn họ rốt cuộc muốn làm gì vậy?

Lấy khăn lụa trong tay Đóa Đóa qua, Hoàng Phủ Dật xé ra làm hai mảnh, vo thành hai khối tròn nhỏ, bịt vào lỗ tai Đóa Đóa.

Hả? Đây là làm gì?

Nhan Đóa Đóa thực mờ mịt, nhưng cũng không phản đối.

Nhận lấy dao chẻ củi, Hoàng Phủ Dật nhìn mọi người cười cười, sau đó liền cúi đầu nhìn cái bàn gỗ lim bên cạnh.

Trông bộ dạng hắn như là đang cân nhắc nên chém xuống từ chỗ nào vậy?

Mọi người càng đoán không ra ý nghĩ của Hoàng Phủ Dật.

Như là cuối cùng cũng chọn được chỗ thích hợp, Hoàng Phủ Dật cầm dao chẻ củi cũ kỹ trong tay gác ở mép bàn, bắt đầu thông thả cưa.

Tiếng cưa gỗ vốn đã không dễ nghe, huống hồ dao chẻ củi còn rất cùn, âm thanh kia làm tai bọn họ đều rất không thoải mái.

“” Đóa Đóa không bị tạp âm làm phiền, mờ mịt nhìn dáng vẻ cố gắng ẩn nhẫn của mọi người.

Trong ẩn tượng của nàng, tiếng cửa gỗ khi nhà hàng xóm sửa chữa không dễ nghe cho lắm nha.

Những tiểu cung nữ trong phòng đều hâm mộ nhìn về phía Đóa Đóa, Thái tử thật sắc sảo quá đi.

Cho nên các nàng cũng bắt chước theo, xé khăn thêu ra bịt chặt lỗ tai, ngay sau đó thế giới liền yên bình.

Các nàng thì có thể như vậy, nhưng các đại tiểu thư ngồi ngay gần ở kia thì không thể không cho Thái Tử đang rất có “nhã húng” cửa gỗ chút mặt mũi được, vì vậy chỉ có thể cố gắng ẩn nhẫn thôi.

Hoàng Phủ Dật cuối cùng cũng lên tiếng nói chuyện , “Các người cũng biết, huyết mạch Hoàng thất thì không thể lưu lạc dân gian”.

Đúng đúng đúng! Tất cả mọi người đều gật đầu thật mạnh trong lòng.

Hắn nói chuyện rất chậm, Đóa Đóa nhìn hình dáng miệng khi phát âm của hắn cũng đoán ra được hắn đang nói cái gì.

Hoàng Phủ Dật vẫn chậm rãi như cũ, “Ta còn nhớ nước láng giềng có một vị Hoàng Tử, chính là trong lúc vô tình bị người ta hạ xuân dược, miễn cưỡng bắt người ta phải chạm vào mình , có lẽ nữ nhân muốn làm như vậy cũng không phải chỉ có mình người kia”.

Rất nhiều người đều bắt đầu xấu hổ, phương pháp này bọn họ quả thực từng nghĩ đến.

“Loại chuyện này nếu thực sự để ta gặp phải, ta cũng không có cách nào, lại không thể giết chính cốt nhục của mình.”

Hoàng Phủ Dật vẫn đang cửa gỗ như cũ, lắc đầu thở dài, giống như thực sự không còn đường chọn lựa.

Mặc dù không rõ dụng ý của hắn, nhưng mọi người nghe được câu nói này trước mắt liền sáng ngời, có cơ hội!

176. Chương 176: Cách Nổi Bão Nhân Nhã Của Thái Tử (4)

Chuyện Hoàng tử nước láng giềng bọn họ đều đã nghe nói qua.

Nữ nhân kia rất có mưu mô, sau khi lén lút cho Hoàng Tử dùng xuân dược, sáng sớm hôm sau nàng liền bỏ chạy, căn bản là không để Hoàng Tử xui xẻo kia biết đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

Chờ khi nàng nói ra sự thật thì nàng đã sắp sinh, làm cho Hoàng Tử xui xẻo kia đến thời gian phòng bị cũng không có.

Hoàng Thượng nước láng giềng ôm tôn tử thân yêu, chẳng những không trị tội nữ nhân kia, mà còn lệnh cho Hoàng Tử nhanh chóng cưới nữ nhân kia về.

Chuyện như vậy. quả thực là không dễ phòng bị nha!

Mọi người trong Đông cung đều ngây ngẩn cả người, nhìn Đóa Đóa còn đang hứng thú dào dạt mà quan sát.

Thái tử nói lời này là có ý gì?

Lẽ nào Thái tử phi của bọn họ sắp gặp bất hạnh rồi sao?

Ài. Thái tử phi nhất định là không nghe thấy Thái tử nói gì, bằng không làm sao có thể còn vui vẻ như thế.

Thật ra bọn họ lo lắng nhiều quá rồi.

Đóa Đóa mặc dù không nghe thấy, nhưng nhìn hình dáng miệng khi phát âm của Hoàng Phủ Dật cũng biết hắn đang nói gì.

Hiện giờ nàng đang vô cùng phiền muộn.

Hu hu, không cần tiếp tục chậm rãi như thế, nhanh chóng nói ra mục đích của hần một chút đi!

Nhìn ra sự cấp bách trong đôi mắt Đóa Đóa, Hoàng Phủ Dật cười cười, tiếp tục nói.

“Chỉ có điều ta không muốn cưới nữ nhân khác, cho dù là một danh phận để nâng ta ở lại cũng không được.”

Tất cả mọi người đều im lặng, nín thở chờ câu tiếp theo.

Lẽ nào Thái Tử chuẩn bị cả đời chỉ có một nữ nhân?

Việc này căn bản không có tiền lệ!

Hơn nữa vừa muốn giữ đứa nhỏ vừa không muốn cưới nữ nhân khác.

Những nữ nhân ngồi ở đây đều có bối cảnh nhất định, cảm thấy việc này không quá thực tế thì phải?

Hoàng Phủ Dật cũng không ngẩng đầu, như là rất chuyên tâm rửa cốc.

“Cho nên không còn cách nào, chờ đứa nhỏ được sinh ra, ta chỉ còn cách tự tay giết chết mẹ của đứa nhỏ, tránh nâng ta lại suy nghĩ mọi cách để vào Đông cung.”

“.” Một trận gió lạnh thổi qua.

Tất cả mọi người đều cho là tai mình có vấn đề, nghe nhầm rồi.

Giết, giết người?

Hoàng Tử của bọn họ đại khái ngay cả con gà cũng không nhẫn tâm giết hại, sao có thể giết người chứ!

Vào lúc mọi người đang thầm an ủi chính mình như thế, giọng nói của Hoàng Phủ Dật vang lên.

“Tuy rằng thân thể ta khỏe mạnh, nhưng lại không có võ công, sức lực cũng bình thường, giết người cũng không thể giống cao thủ một đao mất mạng, mà phải từ từ rửa cốc này.”

177. Chương 177: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (5)

“.” Đóa Đóa thiếu chút bật cười ra tiếng, vội vàng nhin xuống.

Tiếng rửa cốc khó nghe vang vọng trong phòng, hợp với lời nói cùng vẻ mặt chân thật của Hoàng Phủ Dật vừa rồi, một đám thiên kim tiểu thư bắt đầu có cảm giác xương cốt nhũn ra.

Tiếng kia vốn nghe liền khiến người ta không thoải mái, nếu giờ rửa cốc trên cổ các nàng, tưởng tượng tới cảnh đó, các tiểu thư đều biến sắc.

Không, không thể nào chứ? Thái tử nhất định chỉ dọa người!

Nhan Đóa Đóa thấy rất ngạc nhiên, cảnh tượng này, rất phù hợp với bộ phim mà nàng thích đã lâu nhưng không có can đảm đi xem!

Khụ, chính là ‘cửa điện cuồng sát ở Texas’, có điều công cụ của Hoàng Phủ Dật có chút lạc hậu, gọi là ‘Đông cung sai đao cứ nhân cuồng’ (đao chế củi cuồng của người ở Đông cung) đi.

Tiếng rửa cốc vẫn tiếp tục, Hoàng Phủ Dật ngẩng đầu cười quét mắt một vòng qua các vị tiểu thư.

“Ta còn đặc biệt tìm chỗ rửa cốc khác lắm so với cổ người, nhìn xem không bao lâu đã có thể rửa cốc dứt.”

Trên bàn có khắc hoa dày đặc, độ dày không giống nhau.

Tinh tế nhìn, vị trí Hoàng Phủ Dật chọn quả thật không khác cổ người lắm, thì ra hần nhìn nửa ngày mới hạ đao chính là tìm cái này.

Từ khi bọn họ bắt đầu nói chuyện, Hoàng Phủ Dật đã rửa cốc một thời gian.

Tưởng tượng Hoàng Phủ Dật cầm đao chế củi, thông thả mà rửa cốc các nàng, còn tốn thời gian lâu như thế, không để các nàng được chết một cách thống khoái.

Tất cả các tiểu thư đều biến sắc, người sức chịu đựng kém đã bắt đầu ngồi lung lay, sắp ngã.

Các nàng hình như nhìn nhăm người. Thái tử hân. thật sự ôn hòa tốt tính sao.

“Đừng sợ.” Hoàng Phủ Dật cười “an ủi” các nàng.

“Gỗ lim có chất gỗ cứng rắn, nếu cửa cổ, sẽ không tốn nhiều thời gian như thế.”

“.” Lại một trận gió lạnh thổi qua, đã có người bắt đầu “hức hức” khóc.

Cửa thêm vài nhát cuối, Hoàng Phủ Dật đại công cáo thành, nhắc lên đoạn gỗ bị mình cửa gãy.

“Cũng không phí nhiều sức lực, chơi rất vui.”

“.” Hức hức hức.

Hân đưa đao chế cử ra, cười hỏi một vị tiểu thư gần hân nhất.

“Hay là nàng cũng tới thử một chút?”

“A ——” Vị tiểu thư kia bất chấp hình tượng, thét chói tai chạy ra ngoài.

178. Chương 178: Cách Nối Bảo Nhân Nhã Của Thái Tử (6)

Hoàng Phủ Dật rất “vô tội” nhìn bóng dáng vị tiểu thư kia chạy như điên rời khỏi.

“Ta chỉ bảo cô ấy tới thử cửa gỗ, cũng không phải cửa cổ ngay bây giờ, sao lại bỏ chạy chứ?”

Nói xong hân cười quay đầu nhìn các vị tiểu thư, “Các nàng có ai muốn đến thử không?”

“.” Tuyệt đại đa số tiểu thư đều hâm mộ người chạy như điên rời khỏi.

Các nàng giờ đã sợ đến chân nhuễn, sức lực rời khỏi cũng không có.

Nhưng vẫn có người dũng mãnh không sợ chết a.

Nữ nhi Trần Bắc đại tướng quân Chung tiểu thư đứng lên, lắc lắc eo thon đi đến chỗ Hoàng Phủ Dật.

Mặc dù sắc mặt có chút trắng, nhưng vẻ mặt của nàng vẫn quỳ rũ cùng cực.

Dù sao là nữ nhi của tướng quân, từ nhỏ luôn nghe phụ huynh của nàng nói chuyện đánh đánh giết giết, cũng không bị Hoàng Phủ Dật dọa dẫm.

Nàng quyết định cược một phen.

Hoàng Phủ Dật nếu đã nói đến nước này, nếu hôm nay một chút thu hoạch cũng không có, vậy sau này vĩnh viễn đừng nghĩ đến vào gần đồng cung.

“Thái tử, vì sao phải nhất định cửa cổ?” Chung tiểu thư xoay xoay eo, “Sao không cửa eo chứ?”

Thân thể của nàng rất hoàn mỹ, nhưng mê người nhất chính là eo lưng rắn nước của nàng, cho nên giờ cũng cố ý đem ánh mắt của Hoàng Phủ Dật hướng đến cái eo hấp dẫn của mình.

Hoàng Phủ Dật rất phối hợp liếc nhìn thắt lưng nàng một cái, hơn nữa còn nhìn rất chân thành.

Sau khi hân ngược đầu lên, rất ôn hòa cười lên tiếng.

“Ta vừa mới nói, sức ta cũng chỉ bình thường, eo rất to, cửa nửa ngày mới có thể đứt, rất phí sức.”

“.” Chung tiểu thư hơi ghen lại, sau đó cố cười nói, “Vậy nếu là eo của thiếp?”

“Ta nói chính là eo của nàng,” Hoàng Phủ Dật vẫn đưa ra khuôn mặt ôn hòa, “Rất to.”

Phốc. Nhan Đóa Đóa giả vờ bận rộn cắn hạt dưa, phòng ngừa mình bật cười lên.

Chung tiểu thư đã giận đến ngáy ngốc tại chỗ, nửa ngày cũng không động đậy.

“Chung tiểu thư sao còn không đi?” Hoàng Phủ Dật rất “kinh hi” hỏi nàng, “Là muốn đến thử sài đao này sao?”

“ Cửa bàn sao?” Giọng Chung tiểu thư từ kẽ răng mà ra.

Bởi vì Hoàng Phủ Dật nói chuyện cùng nàng, nàng muốn miễn cưỡng duy trì hình tượng.

“Không phải,” Hoàng Phủ Dật nhe răng cười, tâm tình khoái trá, “Lần này là cửa cổ.”

179. Chương 179: Cách Nối Bão Nhân Nhã Của Thái Tử (7)

“Ầm” một tiếng, Chung tiểu thư ngất xỉu.

Hoàng Phủ Dật dắt tay Đóa Đóa, cười đứng lên, phân phó đám cung nữ xem kịch tới choáng váng.

“Phái người đến nhà các nàng báo một tiếng, đưa các tiểu thư về.”

Sau đó hần vẫn rất ôn hòa cười, nhìn đám tiểu thư sắc mặt vừa trắng vừa xanh, “Xin lỗi không tiếp được.”

Mau đi mau đi đi. trong lòng các tiểu thư đều reo hò, chúng ta không cần người tiếp!

Đã dẫn Đóa Đóa ra cửa, Hoàng Phủ Dật lại giống như tới cái gì dừng bước quay lại.

“Doanh nhi,” hần phân phó cung nữ, “Cắt cái đao chẻ củi kia cho tốt, sau này cửa cổ người cần dùng tới nó.”

Vài tiếng “ầm ầm” vang lên ——

Các vị tiểu thư lớn mật vốn cố gắng đứng lên, muốn mau chút chạy trốn đều ngã ra ghế, triệt để bị đánh bại.

Hơn nửa canh giờ sau, các phủ đều phái nhuyển kiệu lại đây, đem tiểu thư bọn họ đang sợ đến chân nhuyển, cần bản không có sức trở về nhà.

Nghe nói sau khi các vị tiểu thư về nhà, thuốc an thần chấn kinh trong kinh thành bán hết không còn chút nào, không biết là vì nguyên nhân gì.

Nghe nói có một người đưa thức ăn đến một vương phủ nào đó thì nghe một tiếng hô to “Ta chết cũng không gả cho Thái tử”

Nhưng “nghe nói” tất cả mọi người đều không tin, cảm thấy người đưa ăn đến hồ đồ, xuất hiện ảo giác.

Sao có thể có người không muốn gả cho thái tử bọn họ chứ?

Ngoại hình cùng thân phận tạm thời không nói, Thái tử rất ôn hòa, thiện lương, đối với nương tử nhà mình một câu năng lời cũng không nói, đây là thật phu quân tốt a!

Người ngoài cung nghĩ như thế, tình huống trong cung lại hoàn toàn tương phản.

Hiện mọi người đi qua Đông cung đều đi đường vòng, vội vàng hấp tấp, nhất là mờ mờ ảo ảo nhìn thấy có người cầm đao chẻ củi trong tay, sẽ bắt chấp tất cả, bỏ chạy.

Cho nên người hầu trong Đông cung nhàm chán liền đứng ở cửa dùng chào hỏi để vui đùa ——

“Đừng chạy a, Thái tử chúng ta chỉ cửa cổ nữ nhân, nam nhân không nguy hiểm!”

Thế là người bị gọi lại chạy trốn càng nhanh hơn

Ba ngày sau, Đóa Đóa đứng ở nơi cao nhất của Đông cung, nhìn chung quanh cửa, cảm thấy vô cùng vui mừng.

Tốc độ chạy trốn của mọi người so với ba ngày trước nhanh hơn rất nhiều a.

180. Chương 180: Nhiếp Chính Vương Thanh Mai Trúc Mã (1)

Tốc độ chạy trốn của mọi người so với ba ngày trước nhanh hơn rất nhiều a.

Hoàng Phủ Dật diễn đoạn kịch kia, vô hình trung làm tăng trình độ vận động của người trong cung, thật sự là so với người mỗi ngày uống một lít sữa còn cường tráng hơn a, khụ.

Có điều.

Nàng từng hỏi Hoàng Phủ Dật, nam nhân kia vẫn rất ôn hòa cười, cho nàng biết, khi ấy hẳn nói chính là sự thật.

Nếu thật sự có nữ nhân “đắc thủ”, đánh gục hắn, ý đồ cùng cách này đến Đông cung, hẳn thân sự sẽ lấy đao chĩa cứa cửa người đó.

Không chỉ như thế, hẳn nói hẳn còn có thể cửa trước mặt toàn bộ người trong hoàng, cảnh cáo.

Mặc dù cách này rất khủng bố, nhưng Đóa Đóa cảm thấy mình thật sự gả đúng người a....

Mặc dù nhắc nhở mình vô số lần phải bình tĩnh, không thể hoa si, nhưng nàng hiện vẫn vừa thấy Hoàng Phủ Dật trong lòng liền kinh hô ——

Thật đẹp trai!

Không chỉ nhìn đẹp, tác phong làm việc cũng rất đẹp trai!

Hiện quả nhiên không có nữ nhân nào dám đến Đông cung, hơn nữa “cảnh” ngày đó truyền ra ngoài, không cần nàng khuyên bảo, Vân Tri Dao tự mình liền quyết định không yêu thái tử nữa.

Tình thế trước mắt thật tốt, chỉ còn lại có Trình Tuyết Y vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cũng không biết là đối với thân thủ của mình cô ta rất tin tưởng, hay cảm thấy Hoàng Phủ Dật sẽ niệm tình đồng môn, Trình Tuyết Y căn bản không quan tâm cổ mình bị cứa, vẫn giống như trước, trước mặt Đóa Đóa không chút nào che giấu mục đích của nàng.

Bất quá Đóa Đóa cũng không để ý, Trình Tuyết Y mỗi lần đến thời gian cũng không dài, nói cũng không nhiều, lặp đi lặp lại chỉ là câu cảnh cáo cùng thuyết giáo kia, nghe một chút cũng không sao.

Đang suy nghĩ, phía dưới có người kêu nàng.

“Thái tử phi, có một vị Mạc công tử đến.” Giọng tiểu cung nữ có chút mất tự nhiên.

Mạc? Mạc Lương Ngôn sao?

“Ta đã biết.”

Đóa Đóa rất nhanh đi xuống, chuẩn bị gặp mỹ nhân biểu ca của nàng.

“Hiểu Hiểu,” Bạn học biểu ca mỉm cười, “Không quấy nhiễu nhiều muội chứ?”

“Không có,” Đóa Đóa chào hỏi hắn rồi ngồi xuống, “Biểu.”

Nàng mới nói một nửa, Mạc Lương Ngôn liền vươn tay, ngăn nàng nói tiếp.

Gì?

Đóa Đóa nhìn đôi mắt nhỏ của hắn ra hiệu, có chút kỳ quái phân phó cung nữ thái giám đang rất tò mò bên cạnh, “Các người đi xuống trước đi.”

181. Chương 181: Thanh Mai Trúc Mã Nhiếp Chính Vương (2)

“Dạ” Không thể xem kịch hay, bọn họ đồng loạt tiếc nuốt rồi đi.

Đợi mọi người vừa rời khỏi, Mạc Lương Ngôn liền lên tiếng.

“Hiểu Hiểu, rất lâu rồi ta chưa trở về Vân gia, mọi người ở kinh thành không biết quan hệ thân thích của chúng ta, hiện giờ muội là thái tử phi của Kỳ quốc, không nên để cho người khác biết ta là biểu ca của muội.”

Ách. Đóa Đóa mờ mịt hỏi, “Vì sao?”

Sau đó nàng lập tức nhớ lại, lúc này cung nữ nói “Mạc công tử” chứ cũng không nói là “biểu ca”.

Mạc Lương Ngôn mỉm cười, “Muội không biết thân phận của ta sao?”

“” Mặc dù bạn học biểu ca này cười thật sự là đẹp đến khuynh thành, Đóa Đóa vẫn bị sét đánh. =

Nhìn điệu cười tiêu chuẩn này của hắn, chẳng lẽ thân phận mà hắn nói chính là “nam sủng” sao?

Đã gặp nhiều người che dấu thân phận thật, nhưng chưa từng thấy qua che dấu thân phận như thế

Thực ra từ khi Đóa Đóa biết việc này trở đi liền vô cùng sùng bái mỹ nhân biểu ca của nàng, phải suy nghĩ quanh co vòng vèo cỡ nào mới có thể nghĩ ra cái biện pháp này a. Cường nhân!

(Cường: mạnh -> người tài giỏi, mạnh mẽ)

“Khụ, dù biểu ca có thân phận như thế nào cũng không hề gì.”

Mạc Lương Ngôn hơi ngạc nhiên.

Hắn chọn dùng thân phận “nam sủng” để che dấu bản thân, còn một nguyên nhân nữa là muốn làm cho người khác bài xích việc tiếp xúc nhiều với hắn, không ngờ điều này ở trước mặt biểu muội lại mất tác dụng.

“Biểu muội vẫn nên cẩn thận thì hơn, nếu để người ngoài biết muội có một người thân như vậy sẽ có nhiều người nói xấu.”

Thái độ của hắn như vậy làm Đóa Đóa chẳng hiểu gì, đành phải nghi hoặc hỏi hắn, “Biểu ca tìm muội có việc gì vậy?”

“Nhiều năm không gặp, muốn đến gặp muội thôi.”

Mạc Lương Ngôn cười, “Hiểu Hiểu, muội vẫn đáng yêu như trước đây vậy, giống hệt như trong kí ức của ta.”

“” Ách.

Nghe Phá điệu nói, khi nàng vừa mới đầy tháng thì Mạc Lương Ngôn đã chuyển đi, từ đó đến nay vẫn chưa quay trở về Vân gia lần nào.

Sao nàng lại giống đứa bé vừa tròn tháng a?

Bạn học biểu ca còn nói tiếp, “Nhiều năm vậy không về, không ngờ muội đã thành thân rồi.”

Trong ngữ khí của hắn mang theo tiếc nuối không nói nên lời và cả thương cảm nữa, Đóa Đóa nghe xong cảm thấy bị sét giật đùng đùng.

Hiện giờ hắn đang dùng thân phận “nam sủng” nói chuyện với nàng, hắn phải làm bộ mình thích nam nhân mới đúng chứ, sao lại dùng cái ngữ khí.

“Muội thấy kì lạ à?” Mạc Lương Ngôn cười nhìn đôi mắt khiếp sợ của Đóa Đóa.

182. Chương 182: Thanh Mai Trúc Mã Nhiếp Chính Vương (3)

“Khụ, à ừm. uống trà đi.”

“Hiểu Hiểu,” Mạc Lương Ngôn rũ mắt xuống, “Ta vẫn không quên ước định trước đây của chúng ta, ngọc bội năm ấy muội trao cho ta, ta vẫn giữ gìn.”

“” Đóa Đóa nuốt nửa thì phun hết trà còn chưa kịp nuốt ra.

Ô ô, không nên hù dọa người khác như thế a!

Không phải nói lúc Mạc Lương Ngôn đi Vân Tri Hiểu mới đầy tháng sao?

Đứa bé còn nhỏ như thế làm sao mà “ước định” lấy chồng, còn trao cả tín vật nữa a?

Thấy phản ứng của nàng, thần sắc của Mạc Lương Ngôn có chút buồn bã.

“Hiểu Hiểu, ta không phải muốn ép muội thực hiện lời hứa khi đó đâu, muội không cần lo lắng.”

“” Sầm sét đùng đùng đánh xuống, Đóa Đóa lệ rơi đầy mặt.

Hoàng Phủ Dật đang ở ngự thư phòng, Phá điếu với tiểu Bội không biết lại chạy đi đánh nhau ở đâu rồi. Ô ô, sao không có ai cùng chịu sét đánh với nàng a?

“Biểu ca, khụ, ta.” Đóa Đóa do dự không biết nên nói thế nào.

“Muội muốn nói muội không nhớ rõ chuyện hồi bảy tuổi sao?” Mạc Lương Ngôn cười khổ, “Biểu muội, cảm ơn muội đã nói dối để an ủi ta.”

Bảy tuổi?

Đóa Đóa ngây ngẩn cả người.

Sau khi chuyển đi Mạc Lương Ngôn còn bí mật quay về Vân gia, hơn nữa còn tư định chung thân* với Vân Tri Hiểu á?

(tư định chung thân: tự quyết định việc cả đời [việc thành hôn])

Tin tức Phá điếu có được đều là do nghe lén ở mọi nơi mọi chỗ, nếu đây là thật thì thật sự là rất bí mật, ngay cả Phá điếu cũng không biết.

Ngôn nhiều tất thất* a, vì lo bị lộ tẩy, Đóa Đóa chỉ ra vẻ ngượng ngùng cười cười mà không lên tiếng.

(*dịch ra thì là ‘nói nhiều thì chắc chắn sẽ lỡ lời’, tức là Đóa Đóa sợ nói càng nhiều thì càng lộ ra mình không phải Vân Tri Hiểu)

Bạn mỹ nhân biểu ca này tốt dùng là đang nghĩ cái gì đây?

Năm ấy hẳn thật là tư định chung thân với Vân Tri Hiểu sao, hay là nói bảy?

Nếu thật sự trong lòng hẳn còn nhớ một đoạn tình cảm này, thì sao lại xuất hiện với thân phận “nam sủng”?

Đóa Đóa đầy bụng hoài nghi, nhưng vẫn giả như thật bình tĩnh.

Gần mực thì đen a. Bây giờ nàng ở cùng Hoàng Phủ Dật càng ngày càng học được cách giả bộ bình tĩnh ——

Mặc dù Hoàng Phủ Dật vẫn nói hần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, có điều người khác cũng không minh như hần nha. Sai sai, là âm hiểm xảo trá!

Mạc Lương Ngôn lại rũ mắt xuống, như đang nghĩ đến tâm sự của mình.

“Hiểu Hiểu, nếu ta nói ta không phải nam sủng, muội có tin hay không?”

Đóa Đóa lại kinh sợ, “Huynh là nói.”

Hần chuẩn bị nói thẳng thân phận thật của mình với Vân Tri Hiểu sao?

183. Chương 183: Thanh Mai Trúc Mã Nhiếp Chính Vương (4)

“Ta không phải nam sủng.”

Mạc Lương Ngôn nâng mắt lên, cười cười với nàng, “Hiểu Hiểu, mặc kệ muội có tin hay không, nhất định phải giữ kín bí mật này giúp ta, trừ phi muội không bao giờ... muốn nhìn thấy ta nữa, hy vọng ta chết.”

“ Ta, ta nhất định sẽ giữ kín bí mật.” Đóa Đóa có chút máy móc nói.

Rất kinh hoàng a

Thực ra với mưu tính của Mạc Lương Ngôn, nếu Đóa Đóa nguy trang cảm xúc thì hẳn vẫn nhìn ra được.

Nhưng Đóa Đóa lại hoàn toàn không nghĩ đến hẳn sẽ thật sự thẳng thắn với Vân Tri Hiểu, chẳng lẽ hẳn thật sự vẫn nhớ thương Vân Tri Hiểu sao?

Suy đoán này làm Đóa Đóa cực kỳ kinh sợ, cho nên cảm xúc kia là thật, Mạc Lương Ngôn cũng không nhìn ra sơ hở gì, không biết là thực ra Đóa Đóa đã sớm biết thân phận thật của hẳn nên mới có phản ứng như vậy.

Mạc Lương Ngôn cười, “Cảm ơn muội, Hiểu Hiểu.”

“ Không cần khách khí.”

Đôi mắt tuyệt đẹp vẫn nhìn Đóa Đóa, lúc sau mỹ nhân biểu ca mới cười cười.

“Hiểu Hiểu, hẳn đối với muội có tốt không?”

“ ” Trước giờ nàng vẫn tìm “gian phu” gì gì a, thì ra sớm đã có một

Đóa Đóa rơi lệ trong lòng, sau đó thực ngượng ngùng trả lời, “Không tệ.”

“Tốt với muội là được rồi. ”

Mạc Lương Ngôn nhắm mắt lại, cười khổ, “Chuyện trong Đông cung vài ngày trước ta cũng đã nghe nói, hẳn có thể bảo vệ muội như vậy, quả thật là một nam nhân tốt.”

Hắn dừng lại một chút rồi mới thở dài, “Như vậy ta cũng có thể yên tâm.”

“ ” Đóa Đóa ngượng ngùng, không biết nên đối mặt thế nào với trúc mã biểu ca của Vân Tri Hiểu.

Không biết Mạc Lương Ngôn đang suy nghĩ gì, vẫn nhìn Đóa Đóa, không khí giữa hai người nhất thời trầm mặc.

Đến lúc Đóa Đóa đã bị nhìn đến vô cùng ngượng ngùng, Mạc Lương Ngôn cuối cùng mới lên tiếng.

“Hiểu Hiểu, ta nợ muội một câu xin lỗi, muội sẽ tha thứ cho ta sao?”

“ Phải nói xin lỗi là ta mới đúng.”

Ô ô, nghe ý tứ của bạn học biểu ca, năm ấy bọn họ hẳn là từng tư định chung thân.

Hiện giờ “Vân Tri Hiểu” đã lập gia đình, không phải tương đương với ruồng bỏ lời thề sao?

Mạc Lương Ngôn lắc đầu, “Nếu không nghĩ ta thật sự thành nam sủng, muội nhất định sẽ không lập gia đình.”

Hắn thở dài, ngữ khí bi thương kịch liệt, “Một bước sai, từng bước sai.”

Đóa Đóa không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, những cũng đã cảm giác được đau khổ của hẳn, không khỏi có chút cảm động.

184. Chương 184: Thanh Mai Trúc Mã Nhiếp Chính Vương (5)

Hình như hẳn thật sự rất thích Vân Tri Hiểu nha.

Nhiều năm vậy rồi mà hẳn vẫn còn giữ lời thề lúc nhỏ trong lòng, chỉ với phần tâm tư này thôi cũng đã khiến nàng cảm động.

Mạc Lương Ngôn đứng lên, “Hiểu Hiểu, hôm khác ta lại đến thăm muội.”

“Ừm, ta tiễn huynh ra ngoài.”

“Không cần đâu.” Mạc Lương Ngôn lắc đầu, nhanh chóng rời khỏi.

Đến khi ra cửa cung, tới nơi không còn ai rồi bước chân hẳn mới chậm lại.

“Hiểu Hiểu. ” Hẳn thì trào lảm bảm, mắt vậy mà lại có chút hồng.

Cũng không biết lại nghĩ ra điều gì, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn lộ ra tia âm hiểm.

Mạc Lương Ngôn cười lạnh một tiếng, đi về hướng Vân gia.

Đóa Đóa vẫn cho rằng nam nhân thâm tình thì luôn luôn không phải người quá xấu, cho nên sau lần gặp mặt này, ấn tượng của nàng đối với Mạc Lương Ngôn cũng trở nên rất tốt, căn bản là không cảm thấy đáng sợ.

Nàng chỉ là có chút lấy làm tiếc vì mình đã chiếm thân thể Vân Tri Hiểu, nếu không hai người bọn họ bây giờ hẳn đã có thể tay trong tay hạnh phúc rồi

Không biết Vân Tri Hiểu đi đâu rồi nhỉ?

Là thật sự đã chết, hay cũng giống như nàng, đã xuyên qua một thời không khác?

“Nghĩ gì vậy?” Hoàng Phủ Dật ôm lấy nàng từ phía sau, cúi đầu thực thân mật mà thơm nàng một cái.

“Nghĩ đến chuyện của Mạc Lương Ngôn và Vân Tri Hiểu.”

Bởi vì Hoàng Phủ Dật đã sớm biết Mạc Lương Ngôn không phải là nam sủng gì đó, cho nên cũng không cần giữ bí mật chuyện này.

Những lời hắn nói hôm đó, Đóa Đóa cũng đều đã nói với Hoàng Phủ Dật.

“Ta thật sự không ngờ Mạc Lương Ngôn lại là một nam nhân thâm tình.”

Hoàng Phủ Dật cũng cảm thấy kinh ngạc, “Ta đã dò la qua, vào thời điểm tin tức thành thân của chúng ta truyền đến Tây Nguyệt Quốc, Nhiếp Chính Vương đã bệnh nặng một thời gian, cách đây không lâu mới có thể xuống giường.”

Hắn cũng là vì đã biết chuyện này nên mới bắt đầu tin tưởng lời nói của Mạc Lương Ngôn.

“A.” Nhan Đóa Đóa vô cùng kinh ngạc, “Còn có chuyện này ư.”

Xem ra Mạc Lương Ngôn là mới khỏe lại một chút liền chạy tới Kỳ quốc tìm Vân Tri Hiểu , ài.

“Ta cảm thấy thật có lỗi với bọn họ.” Đóa Đóa rầu rĩ nói.

“Đừng suy nghĩ lung tung, ” Hoàng Phủ Dật véo khuôn mặt nhỏ nhắn sâu muộn của nàng, “Cũng không phải nàng cướp thân thể này của Vân Tri Hiểu, huống hồ nàng ấy hẳn là đã quên lời thề khi còn bé từ lâu rồi.”

“Hắn là sẽ không đâu.”

185. Chương 185: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (1)

Đóa Đóa không muốn phá vỡ cổ tích tình yêu trong lòng, “Mạc Lương Ngôn đối với nàng ấy thâm tình như thế, năm đó hai người bọn họ nhất định là từng yêu đến khắc cốt ghi tâm.”

“Nhưng Vân Tri Hiểu cũng chưa từng phản đối hôn ước của chúng ta.”

“Nàng ấy nào dám phản đối chứ. người là Thái tử, lúc tứ hôn không phải đã từng hạ thánh chỉ sao? Nếu nàng ấy dám phản đối, thì lúc trước người nhà họ Vân cũng không cần chạy trốn, dứt khoát nói thật rằng nàng ấy không xinh đẹp là được rồi.”

Hoàng Phủ Dật thơm nàng một cái, “Đó là không giống nhau, việc nàng ấy không phải mỹ nữ thì có thể gọi là khi quân, nhưng nếu nói ra chuyện nàng ấy đã sớm đính hôn thì chúng ta cũng sẽ không bức nàng ấy.”

Ách. hình như cũng đúng nha?

Nhất là Hoàng Phủ Dật còn có một hình tượng ôn hòa thiện lương rất lừa người, Vân Tri Hiểu cũng không cần sợ hắn mới đúng.

“Chẳng lẽ nàng ấy đã quên hôn ước với Mạc Lương Ngôn không còn một mảnh rồi sao?”

Đóa Đóa có chút ủ rũ, “Ta còn tưởng mình có thể chứng kiến một đoạn tình yêu cảm động nữa.”

Hoàng Phủ Dật bật cười mà thơm nàng, “Đóa Đóa, nàng đang oán giận ta không đủ yêu nàng sao?”

“” Đóa Đóa dần dần ý thức được hắn đang ôm mình.

Ô ô, nàng lại quên mất “tức giận” rồi!

Đóa Đóa nghiêm mặt, muốn giãy từ trong lòng hắn ra, “Ai cho người lừa ta vậy?”

Hoàng Phủ Dật không buông tay, càng ôm chặt nàng, “Đóa Đóa, nàng còn chưa tha thứ cho ta sao?”

“Chưa tha thứ!”

“Thật ra ta đã sớm nghĩ đến nàng sẽ không dễ dàng tha thứ cho như vậy, nên từ lâu ta đã nghĩ xong đối sách rồi.”

“ Đối sách gì?” Đóa Đóa có chút tò mò.

Hoàng Phủ Dật nghiêm trang, dùng giọng điệu thương lượng quốc gia đại sự mà trả lời, “Sắc dụ.”

“” Đóa Đóa trong nháy mắt hồng từ đầu đến chân, a a a. mây bay! Đều là mây bay hết!

“Đóa Đóa, từ hôm nay ta bắt đầu sắc dụ nha.” Hoàng Phủ Dật còn cùng nàng thương lượng.

“Không, không cần, ta tha thứ cho chàng!”

“Thật sao?” Hoàng Phủ Dật vô cùng “hoài nghi” mà nhìn nàng.

“Thật thật!” Đóa Đóa gật đầu lia lịa.

Sau đó cảm thấy như vậy hiệu quả vẫn không đủ chân thật, Đóa Đóa cắn răng, chủ động dang tay ôm lấy hắn.

“Chàng xem, ta thật sự đã tha thứ cho chàng rồi!”

Hu hu, phải bỏ bộ dạng nàng dâu mà trùu vào bộ dạng lưu manh! Nhịn vậy!

Hoàng Phủ Dật nhướn mày, “Vậy nàng chủ động thơm ta một cái đi?”

186. Chương 186: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (2)

“ Không được!”

Hoàng Phủ Dật vô cùng “khổ sở” mà thở dài, “Xem ra nàng không phải thật sự tha thứ cho ta rồi.”

Ô ô, đừng tưởng nàng không nhìn ra hắn đang giả vờ

Nhưng sợ hắn cố tình muốn mượn cớ để cầu được tha thứ của nàng mà thật sự sắc dụ nàng, Đóa Đóa khóc ròng gật gật đầu.

“Được, ta thơm.”

Chủ động thơm hắn so với bị hắn sắc dụ vẫn tốt hơn nha.

Hu hu, cuộc sống của nàng thật là trắc trở quá đi, vì sao nàng lại gả ột nam nhân thể này cơ chứ!

Mặt Đóa Đóa đỏ bừng, cực kỳ bi phẫn mà nhanh chóng thơm một cái ——

Sau đó nàng đã bị phản công

Sau một nụ hôn nóng bỏng, Hoàng Phủ Dật cười cười buông nàng ra, “Đóa Đóa, hình như nàng rất không tình nguyện hôn ta thì phải? Xem ra vẫn còn chưa tha thứ cho ta rồi.”

“” A a a.

Hắn tuyệt đối là cố ý !

Nếu sớm biết hắn đã quyết tâm muốn sắc dụ, vừa rồi nàng đã không thơm!

Ồ ô, tổn thất quá nặng nề rồi

Đóa Đóa giãy ra khỏi lòng hắn, khóc ròng đi tới góc tường vẽ vòng tròn.

Ngoài dự liệu của nàng, Hoàng Phủ Dật thế mà lại không ngăn cản nàng, cũng không ở lại dỗ nàng, chỉ là ngồi xổm người xuống ôm lấy nàng thơm một cái, sau đó liền rời khỏi.

“Chàng đi đâu vậy?” Đóa Đóa vừa vẽ vòng tròn vừa hỏi hắn.

Hoàng Phủ Dật vô cùng dịu dàng nở nụ cười, “Chuẩn bị sắc dụ.”

Nói xong liền đi mất.

“ ” Hu hu! Vẽ vòng tròn, vẽ vòng tròn!

Thế là cung nữ của Đông cung đều bị Hoàng Phủ Dật chuyển tới Tướng quân phủ của Bạch Tử Dạ.

Hiện giờ cả tòa Đông cung chỉ còn có mình Đóa Đóa là nữ nhân.

Phá điếu cùng Tiểu Bội lúc nào cũng đánh nhau đều bị “Cung nữ đại di chuyển” trên mặt đất chi phối lực chú ý.

“Tên Hoàng Phủ Dật kia lại đang làm cái vớ vẩn gì vậy?” Phá điếu rất khó chịu nói.

“Dù sao hắn làm cái vớ vẩn gì, Nhan Đóa Đóa cũng đều thấy hắn đẹp trai!”

Đánh nhau đã tạo thành cơn giận rất lớn, Tiểu Bội liền đả kích hắn.

Phá điếu xù lông, “Đó là do nàng ta không có mắt! Hoàng Phủ Dật có đẹp trai bằng ta không, có lợi hại bằng ta không!”

Tiểu Hôi hừ một tiếng, “Người ở trong mắt Nhan Đóa Đóa chỉ là một con chim!”

“ ” Phá điếu liền quơ một cánh qua, “Thần điếu!”

“Thần điếu cũng là chim! Có bản lĩnh thì người vào lúc nàng ta tỉnh táo biến trở lại hình người đi!”

“ ” Phá điếu tức giận quay mặt đi, “Việc này còn cần người nói à!”

187. Chương 187: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (3)

Đóa, “Đóa Đóa.”

Hắn cười gọi nàng.

Đóa Đóa đang vẽ vòng tròn liền quay đầu, thấy hắn không đặc biệt bại lộ, nhưng vẫn rất nam sắc dụ người.

Mây bay, thần mã đều là mây bay. Ô ô!

Đóa Đóa trong lòng mặc niệm, không vẽ vòng tròn nữa, sửa lại vẽ phù vân.

“Có việc gì sao?” Nàng nghiêm chỉnh hỏi, cảm thấy mình đầy đủ phong mạo của thanh niên ưu tú thời đại mới không vì nam sắc mà động lòng.

Ồ ô, ai đến thưởng cho nàng đi, nàng rất không dễ dàng

“Không có gì.”

Hoàng Phủ Dật cười đến gần nàng, ngồi xổm xuống hôn hôn nàng một chút.

“Chỉ là đến cho nàng biết, ta muốn bắt đầu sắc dụ.”

“Ừm.” Đóa Đóa rất là trang nghiêm gật đầu.

Ô ô, nàng đã nhìn thấy, hấn không cần đặc biệt đến đây dựa sát vào hôn nàng!

Chẳng qua là sắc dụ trình độ này, nàng vẫn có thể nhận!

188. Chương 188: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (4)

Hiện tại biểu hiện của nàng thật sự rất bình tĩnh! Nhan Đóa Đóa thật vui mừng nghĩ.

“Ta sợ dọa nàng, cho nên định từ từ, hôm nay để nàng thích ứng trước một chút.” Hoàng Phủ Dật thật “săn sóc” nói.

“ ” Ô ô, thì ra còn có “cao cấp” hơn.

Nói xong lời này, Hoàng Phủ Dật bước đi.

“Khụ, mọi người cũng giải tán đi.” Nhan Đóa Đóa phân phó thái giám cùng thị vệ vây xem ở cửa.

Ô ô, nàng cũng từng là quần chúng vây xem, không nghĩ đến hôm nay mình lại bị vây xem

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng một tiểu thái giám đứng ra, “Ách, Thái tử phi, ngài chảy máu mũi.”

“ ”

Sau khi trong lòng nước mắt chạy vội vòng, Đóa Đóa vươn tay chùi chùi, phát hiện quả nhiên là chảy máu mũi Ô ô!

“Mọi người hiểu lầm,” Đóa Đóa rất bình tĩnh, “Đây không phải máu mũi.”

“Đó là cái gì. ” Tất cả mọi người ném đôi mắt nhỏ hoài nghi về phía Đóa Đóa.

Thái tử phi, ngài thừa nhận đi!

Lúc này Hoàng Phủ Dật cũng đã trở về, trong tay còn đem theo một cái khăn vải thấm ướt, thì ra vừa rồi hấn đi ra ngoài là tìm thứ gì đó lau máu mũi cho Đóa Đóa.

Thấy hấn trở về, máu mũi Đóa Đóa vốn đã ngừng lại bắt đầu ngo ngoe dục động, trong nháy mắt đôi mắt nhỏ của mọi người liền sáng tỏ.

Thái tử phi, ngài liền thừa nhận đi, thái tử sắc dụ thành công!

Đóa Đóa lời lẽ chính đáng, “Đây thật sự không phải chảy máu mũi, đây chính là trong truyền thuyết. chứng nhất giang xuân thủy hướng đông lưu (một dòng xuân thủy chảy về Đông – thơ Lý Dục, tức Nam Đường Hậu Chủ, vua cuối cùng của nước Nam Đường thời Ngũ Đại Thập Quốc)! ”

Tay Hoàng Phủ Dật ngừng lại, thiếu chút cười ra tiếng.

Quần chúng vây xem mờ mịt, đều cảm khái, “Tên chứng bệnh này rất có thi ý a.”

“Đó là đương nhiên!”

Đóa Đóa tiếp tục bịa chuyện, “Này. Chính là bởi vì thi hứng đại phát, chứng nhất giang xuân thủy hướng đông lưu mới phát tác.”

“ ” Mọi người cảm thấy cách nói này. huyền huyền.

Nhưng mà bởi vì rất huyền huyền, tất cả mọi người chưa từng nghe qua, cho nên cảm thấy dường như có thể tin.

Nhan Đóa Đóa thở phào, cảm thấy đã vẫn hồi được hình tượng thanh thuần nhỏ bé của mình.

“Tất cả mọi người trở về đi.” Nàng lại đuổi người.

Ô ô, để nàng một mình sám hối chút đi.

Đáng tiếc bình thường Đóa Đóa chưa bao giờ ra vẻ kiêu ngạo, thái tử hình như cũng không định đuổi người đi, cho nên quần chúng vây xem càng hiếu kỳ tràn đầy a.

189. Chương 189: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (5)

“Thái tử phi, ngài không phải thi tính đại phát sao? Làm một bài thơ cho chúng ta nghe đi.”

Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua thái tử phi ngâm thơ, tất cả mọi người rất ngạc nhiên.

“ Được.” Chắc có thể mượn thơ của người thời trước viết chứ.

Đóa Đóa khuôn mặt cao thâm, tưởng tượng một chút cảm giác bảy bước thành thơ, chọn một bài quen thuộc bắt đầu đọc.

“Thiên môn trung đoạn sở giang khai, bích thủy đông lưu chí thử hồi.”

Mắt Hoàng Phủ Dật hiện lên ý cười, quay lưng về phía mọi người, giống như quá nóng, vươn tay phe phẩy quạt.

Vạt áo hần vốn đã hé mở, vừa quạt như thế, vạt áo liền bắt đầu lay động trước mắt Đóa Đóa hoảng a hoảng, lộ ra càng nhiều khụ.

Cho nên sắc dụ mức “cao cấp” hơn bắt đầu

Tiếng “tí tách” vang lên, Đóa Đóa vốn đang đọc say sưa đột nhiên quên mất lời.

Phù vân nhiều quá, trong óc đã loạn thành một đoàn

“Thế nào Đóa Đóa?” Giọng Hoàng Phủ Dật dịu dàng hỏi.

Bởi vì quay lưng về phía mọi người, nên chỉ có một mình Đóa Đóa có thể nhìn thấy nụ cười xấu xa trên mặt hần.

Ô ô, không thể để nàng chuẩn bị tâm lý xong mới bắt đầu sắc dụ “cao cấp” sao.

Đóa Đóa rơi lệ, mặt đỏ lên, làm sao cũng không đọc ra nổi hai câu thơ còn lại.

Nhưng một câu thơ khác lại luôn chuyển động trong đầu nàng——

“Mãn viên xuân sắc quan bất trụ (cả vườn xuân sắc không che được).” Đóa Đóa không ý thức đọc lên câu này.

Ách. Mọi người rối rắm.

Quả nhiên là văn hóa không đủ a, sao có cảm giác câu này không kết nối với hai câu trước thế?

Nhất định là bọn họ nghe không hiểu!

Hoàng Phủ Dật cố nhịn cười, “Còn một câu đâu, Đóa Đóa.”

Đóa Đóa căn bản không nghe hần hỏi gì, chỉ nhìn chằm chằm chút “xuân sắc” trước mắt nàng.

“Quan bất trụ a quan bất trụ.”

Mọi người càng rối rắm, một câu cuối cùng này sao càng nghe không hiểu.

Ha ha ha. Trong lòng Hoàng Phủ Dật cười to, vươn tay ôm lấy nàng, “Đóa Đóa, nàng rất đáng yêu.”

Ách.

Bởi vì đột nhiên bị hần ôm lấy, hồn của Đóa Đóa cuối cùng cũng quay về, cũng ý thức được mình vừa mới nói cái gì.

Không còn mặt mũi nhìn người!

Ô ô, đừng ngăn nàng, nàng muốn đi đập đầu vào đậu hủ!

Cứng rắn đẩy Hoàng Phủ Dật ra, Đóa Đóa một đường chạy như điên đến tiểu trù phòng, cầm lấy khối đậu hủ đập đầu.

190. Chương 190: Kiên Quyết Phải Sắc Dụ (6)

Đám người vây xem sau khi kinh ngạc chạy như điên theo đều “hiểu rõ” gật đầu.

Thi nhân a. Từ xưa tài tử thường làm ra những hành động ngoài dự đoán của mọi người, có lẽ tài nữ cũng vậy!

Ô ô ô. Đập đầu vào đầu hủ cũng không xong, lại đập thêm một khối đi!

Đóa Đóa đang chuẩn bị đập tiếp, Hoàng Phủ Dật bật cười giữ chặt nàng.

“Được rồi, mọi người cũng không biết nàng nói gì đâu.”

Giúp Đóa Đóa lau sạch trán, Hoàng Phủ Dật cười an ủi nàng.

Ô ô, nhưng chính nàng biết a!

Nàng cảm thấy thẹn với tiểu đồng chí thuần khiết trong lòng mình! Nàng phải sám hối!

Đóa Đóa bi phẫn nhìn “nụ cười thắng lợi” trên mặt tên đầu sỏ, không thể để “địch thủ” tái tiếp tục càn rỡ như thế, nàng phải phản kích!

Đôi mắt nhỏ bi phẫn đảo tới quần áo hần.

Y phục của triều đại này vì sao lại là bất chèo!

Nếu là cổ tròn, xem hần làm thế nào mở vạt áo!

Thế là đêm đó, Đóa Đóa tìm rất nhiều người giúp, gấp rút làm ra một bộ y phục cổ tròn, sáng sớm hôm sau liền đưa cho Hoàng Phủ Dật.

Nhìn ra ý của nàng, Hoàng Phủ Dật rất bình tĩnh đổi triều phục.

“Ta hiện muốn vào triều sớm.”

“Vậy sau khi trở về đổi.”

Sợ hần không chịu, Đóa Đóa vội vàng bỏ thêm một câu, “Đây chính là tâm ý!”

Hoàng Phủ Dật nhin cười gật đầu, “Được.”

Bất quá Đóa Đóa bị lừa n lần, cảm thấy lão công nàng âm hiểm狡詐 không có khả năng dễ dàng đáp ứng như thế.

Cho nên chờ Hoàng Phủ Dật đi rồi, nàng hoả tốc đem giấu hết quần áo hần.

Hắc hắc hắc.

Lâm triều xong, Hoàng Phủ Dật vừa đến cửa Đông cung liền thấy Đóa Đóa mặt cười quỷ dị đứng đằng kia.

“Trở về rồi hả?” Đóa Đóa cười meo meo.

Hắc hắc hắc.

Ánh mắt quét đến thùng nước trước mặt Đóa Đóa, mắt Hoàng Phủ Dật xẹt qua ý cười, nhưng vẫn đi qua, trực tiếp đứng trước thùng nước, “Nhớ ta à?”

Hần cúi đầu hôn, cũng không quản ngoài Đông cung có n người đi qua mở to mắt nhìn.

Thì ra Thái tử bọn họ nhiệt tình như thế!

Vì đại kế “báo thù rửa hận” lâu dài, Đóa Đóa nhin.

Nàng ngọt ngào cười, “Đúng a, nhớ chàng.”

Ngụy trang thật giống, Hoàng Phủ Dật bật cười.

191. Chương 191: Kiên Quyết Muốn Sắc Dụ (7)

Hắn không khỏi xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Đóa Đóa, nếu lúc nói chuyện đừng có nghiêng răng nghiêng lợi như thế thì càng giống thật nha.

Đóa Đóa xách thùng nước lên, “Đi thôi, trở về.”

“Sao lại mang thùng nước này ra?”

Hoàng Phủ Dật giả vờ không hiểu, muốn đỡ lấy thùng nước trong tay nàng, nhưng lại bị Đóa Đóa tránh ra.

“Tập luyện giảm béo a,” Đóa Đóa vừa nói vừa nâng cao thùng nước, “Luyện cơ tay.”

Hoàng Phủ Dật nhin cười, nghiêm túc gật đầu, “Ừ, có thể nâng lâu như thế, thật lợi hại.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Đóa Đóa cười tủm tỉm.

Hắc hắc hắc.

Nhưng vừa mới cười thì cánh tay “cuối cùng” cũng không giữ vững được nữa, tay vừa nghiêng một chút, cả một thùng đầy nước “không cẩn thận” hắt lên người Hoàng Phủ Dật.

“Nha, xin lỗi a!”

Đóa Đóa vội vã kéo hắn đi, “Quần áo ướt hết rồi, mau về tắm diện thay đi!”

Trở lại tắm diện, Hoàng Phủ Dật phát hiện đúng như hắn nghĩ, một đồng quần áo của hắn hiện chỉ còn lại đúng một bộ đồ sáng nay.

“Đóa Đóa, không phải nàng cố ý chứ?” Hoàng Phủ Dật cố ý làm như thật nghi ngờ hỏi.

“Không có a.”

“Quần áo trước kia của ta đâu rồi?”

“Ta cũng không biết a.”

Đóa Đóa vô cùng vô tội chớp mắt, cố hết sức tưởng tượng mình thành tiểu bạch thỏ.

Bộ dáng nàng giả vô tội rất đáng yêu, Hoàng Phủ Dật bật cười liên tục hôn nàng, “Được rồi, không phải cố ý.”

Nói xong hắn liền chuyển chủ đề, “Đóa Đóa, nếu để ta phát hiện nàng cố ý, đêm nay chúng ta lập tức động phòng.”

“.” Ô ô, hai việc này căn bản không có quan hệ gì với nhau a!

Đóa Đóa đỏ mặt đẩy hắn ra, chạy ra cửa, “Chàng thay quần áo đi!”

Vì thế nàng đợi ở cửa một chút, Hoàng Phủ Dật trần nửa người trên xuất hiện

Mọi người ở Đông cung bị Hoàng Phủ Dật làm chấn động, thì ra thái tử nhà bọn họ đáng người tốt như thế a!

Thái giám thì thôi, mà cả thị vệ cũng xấu hổ, quay về luyện tập thêm đi!

Có điều ngay lập tức mọi người liền nghe thấy một loạt âm thanh quái lạ ——

“Tí tách”, “tí tách”

Cái mũi nhỏ của Đóa Đóa ào ào chảy, mấy bạn máu mũi ở bên trong cũng chạy ra xem náo nhiệt.

Tầm mắt mọi người đều tập trung vào Đóa Đóa, “Thái tử phi, chứng bệnh nhất giang xuân thủy hướng đông lưu của người lại phát tác sao a”

192. Chương 192: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (1)

Sao lại khéo thế a?

Có phải lần trước Thái tử phi lừa bọn họ không, thật ra lần đó chính là chảy máu mũi hả?

Aiz, thói đời ngày nay, lòng người không chân thành a, ngay cả thái tử phi đơn thuần đáng yêu của bọn họ cũng học lừa người, thật.

Thật tốt quá!

Điều này, bọn họ đương nhiên tương đối hy vọng thái tử phi có thể chảy máu mũi khi mà nhìn thái tử a, như thế thì hai bọn họ cũng sẽ không ở riêng như hiện giờ nữa. Khụ.

Ô ô, không thể để lộ!

Cho nên vẻ mặt Đóa Đóa sâu xa, “Đây hiển nhiên là bởi vì hứng làm thơ của ta đại phát.”

“Phải không?” Hoàng Phủ Dật cười cười đi đến bên cạnh nàng, “Vây thử làm cho chúng ta nghe đi.”

“.” Tim đập nhanh hơn, không khí loăng ra, máu mũi mãnh liệt.

Ô ô, nửa thân trần gì gì, đều là phù vân a, nàng không thể không bình tĩnh như thế!

Tự nhắc nhở mình vài lần như vậy, Đóa Đóa lại bởi vì Hoàng Phủ Dật vẫn đứng bên cạnh nên càng trở nên không bình tĩnh, trong đầu chỉ còn một câu ——

“Trên đầu chữ ‘sắc’ một cây đao.”

Phốc. Tất cả mọi người trong lòng phì cười, có điều rất là nể mặt Đóa Đóa, tất cả đều nhin không lên tiếng.

Đóa Đóa rơi lệ, “Sao chàng không mặc quần áo?”

“Lúc này vừa cởi thì sợ ý làm quần áo mới cũng ướt luôn.”

“.” Ô ô, hẳn nhất định là cố ý !

Hoàng Phủ Dật thực bình tĩnh hỏi, “Hay là ta mặc quần áo ngày thường?”

“Được được được!” Vạt áo mở thì mở, so với không mặc gì thì tốt hơn nhiều!

Đóa Đóa đang nói liền quay người, “Ta đi lấy cho chàng!”

Ách.

Vừa mới đi được nửa bước nàng liền cứng người lại.

Ô ô, bị lừa a!

Nàng lập tức quay lại, “Ta quên mất, ta không biết quần áo của chàng ở đâu á.”

Lệ rơi. lúc này hẳn vừa nói, nếu để hẳn phát hiện ra nàng cố ý giấu quần áo của hẳn, đêm nay sẽ động phòng.

Thì ra hẳn đã sớm đào bẫy tốt lắm chờ nàng nhảy vào!

Mạng nhỏ của nàng thật thâm a. Ô ô!

Hoàng Phủ Dật cũng không tiếp tục hỏi, thực ôn nhu cười cười, “Ta cứ như thế này tạm đi, dù sao trời cũng không lạnh.”

“. Ta lập tức gọi người đi tìm quần áo của người a!”

“Không cần phiền thế đâu,” Hoàng Phủ Dật kéo nàng lại, “Dù sao các cung nữ cũng đều ở nhà Tử Dạ, hiện giờ ở Đông cung cũng không có người ngoài.”

193. Chương 193: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (2)

“” Ô ô, nàng van cầu hấn, coi nàng là người ngoài đi mà!

Chỉ là Hoàng Phủ Dật không để ý đến kêu gào nhỏ bé ở đáy lòng nàng, lập tức kéo nàng vào tắm cung.

“Chàng muốn làm gì a?”

Đóa Đóa lập tức rất mất mặt ôm lấy khung cửa, chỉ sợ bị hấn kéo vào.

Ô ô, cô nam quả nữ ở chung một phòng.

Không đúng, bọn họ vốn đã là vợ chồng, quần áo của hấn lại rất không nghiêm chỉnh, thế này thật rất giống như muốn làm việc gì đó không thuần khiết a!

“Ăn điểm tâm a,” Hoàng Phủ Dật vô cùng “vô tội” nhìn nàng, “Ta vừa mới lâm triều về, còn chưa ăn cơm đâu.”

“ Sao lại phải ăn ở tắm cung, hôm nay thời tiết thật đẹp a.”

Đóa Đóa không thèm để ý đến gió đang thổi mạnh, vẻ mặt nghiêm túc, “Chúng ta vừa ngắm cảnh vừa ăn cơm đi!”

Hoàng Phủ Dật nhỏ giọng nói, “Đóa Đóa, nàng thật sự muốn tiếp tục phun máu mũi ở ngoài này sao?”

Tiểu nha đầu này rất yêu mặt mũi, nhất định sẽ không muốn như vậy.

“” Đóa Đóa “vù” một tiếng chạy vào tắm cung.

Ô ô. vì sao hấn luôn có thể nắm được điểm yếu của nàng.

Vì muốn thể hiện mình là một người chỉ đọc sách thánh hiền, trong lòng không có tạp niệm, Đóa Đóa vừa vào đến tắm cung liền thuận tay cầm lấy một quyển sách, làm bộ làm tịch bắt đầu xem.

Thực ra trước mắt nàng tất cả đều là phù vân, căn bản không biết sách viết cái gì.

Sau đó nàng nghe thấy giọng nói đang nhin cười của Hoàng Phủ Dật, “Đóa Đóa, nàng không cần ‘hiếu học’ như thế đâu, sách này vẫn là ta nên đọc thì hơn.”

Phản ứng của Đóa Đóa càng lúc càng chậm, không ý thức được ý tứ trong lời nói của hấn, chỉ rất nghiêm túc giở sang trang.

“Không được, học vẫn không có tận cùng, tri thức gì cũng phải biết một chút, mới có chỗ dựa tốt trong xã hội a!”

Ô ô, nàng rất cảm tạ cô giáo thời trung học, mỗi câu nói cô treo trên miệng hằng ngày ở đây lại dùng được!

Hoàng Phủ Dật tới gần nàng, cười xấu xa chớp mắt mấy cái, “Thật sự muốn học sao? Ta đây tự mình dạy nàng.”

“” Cảm giác thật không ổn a.

Đóa Đóa nhìn theo ánh mắt hấn, a a a.

“Chàng xem hoàng thư*!”

(*hoàng: vàng, hoàng thư ở đây là sách ‘nóng’)

Đóa Đóa như bị bỏng, lập tức ném quyển sách qua một bên.

Ô ô. Vì sao lại thế này a!

“Không phải hoàng thư,” Hoàng Phủ Dật rất nghiêm túc nhặt sách lên, “Ta lấy để học tập.”

194. Chương 194: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (3)

Ô ô, đầm nền nhà khóc lớn.

Nhìn tên sách hình như là chỉ là loại phổ biến bình thường, nhưng hần học cái đó làm gì chứ!

Tiểu nha đầu này có phải vẫn chưa ý thức được nàng đã đem lời trong lòng thể hiện ra hết rồi không?

Cổ nhin cười, Hoàng Phủ Dật vô cùng nghiêm túc nói, “Đương nhiên phải học, trước đây không có kinh nghiệm, không phải nàng cũng vừa mới nói tri thức nào cũng phải biết một chút sao?”

Bi phần.

Đóa Đóa quyết định phản kháng mạnh mẽ, xắn cánh tay áo lên hóa thân thành cạp cái, “Nếu chàng còn như vậy nữa.”

“Thì chúng ta có thể động phòng?” Hoàng Phủ Dật ngắt lời nàng, nghiêm trang tiếp lời.

“.” Đóa Đóa nghẹn ngào tại chỗ, thật vất vả tích góp được một chút khí thế cũng liền theo đó mà bay vèo vèo mất.

Ô ô, kẻ địch quá lớn mạnh, nàng vẫn cần tu luyện thêm một chút!

“Đóa Đóa.” Hoàng Phủ Dật ôm lấy nàng.

Máu toàn thân Đóa Đóa trong nháy mắt đều dồn lên trên mặt, hần không, không mặc y phục nha!

Hoàng Phủ Dật còn cười cúi đầu hôn nàng, “Sao vẫn hay thẹn thùng như thế, tiếp tục như vậy nữa ta thật lo lắng vào lúc động phòng nàng sẽ ngắt xỉu mất.”

“.” Hu hu, nếu hần còn nhắc lại hai chữ kia thì nàng mới thật sự muốn ngắt xỉu luôn đấy.

Nàng sấm hối, chủ yếu là bởi vì hần quá đẹp trai, trước đây nàng vốn chưa từng gặp nam nhân nào như vậy, tiếp đó là hiện giờ nam nhân này lại thành chồng nàng, còn đang quyết tâm sắc dụ nàng.

Hu hu, ham mê sắc đẹp lại còn thẹn thùng kết quả chính là biến thành siêu cấp thẹn thùng!

Đóa Đóa khóc ròng, “Chàng buông ta ra trước đi.”

Hoàng Phủ Dật bất đắc dĩ cười buông nàng ra, hướng ra phía cửa cao giọng nói, “Vào đi.”

Cửa kêu một tiếng “két” mở ra, mấy tiểu thái giám cúi đầu bước nhanh bưng cơm nước đi vào, sau đó đầu cũng không nâng mà bước nhanh lui ra.

Bọn họ đã do dự ngoài cửa rất lâu, chỉ là không dám gõ cửa, sợ quấy rầy Thái Tử và Thái Tử Phi.

Nhan Đóa Đóa nghẹn họng không nói gì, các người ngẩng đầu lên đi, đừng tiếp tục hiểu lầm nữa, chúng tôi thật sự cái gì cũng không làm mà.

Hoàng Phủ Dật kéo nàng ngồi xuống, “Được rồi, ăn cơm trước đã.”

“.” Ăn cái gì mà ăn, hiện giờ đang ham mê sắc đẹp.

Đóa Đóa ăn mà không biết vị, máy móc ăn những gì Hoàng Phủ Dật bỏ vào trong bát của nàng, rất kiên quyết nhìn không chớp mắt.

Sắc tức thị không, không tức thị sắc. Đóa Đóa bắt đầu lặng lẽ niệm kinh.

195. Chương 195: Máu Mũi Và Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (4)

“Nói đến câu nào rồi?”

Bởi vì biết rõ Đóa Đóa có tật hay liên tục thầm nhắc nhở chính mình trong lòng, Hoàng Phủ Dật đột nhiên hỏi như thế.

“Sắc tức thị không, không tức thị sắc.” Đóa Đóa vô thức mà trả lời.

“Hửm?” Hoàng Phủ Dật giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nhìn nàng, “Vậy lúc nào nàng mới bằng lòng ‘Không’ một lần?”

“. Không có không!”

Hoàng Phủ Dật cười lắc đầu, “Xem ra là ta chưa đủ cố gắng rồi.”

Hắn nói xong liền kéo nàng, đi về phía sau tấm cung.

“. Chàng muốn làm gì vậy?” Da đầu Đóa Đóa tê dại mà ôm lấy cây cột ở một bên.

Hu hu, sao lại có cảm giác dè dặt vào miệng hổ vậy

“Đóa Đóa, nàng vừa mới hất ướn hết người của ta, ta phải tắm rửa.”

“. Nước kia là nước sạch mà.”

Hu hu, cứu tôi với, ngàn vạn lần đừng giống như nàng nghĩ đấy!

“Hình như không sạch lắm.”

“Vậy thì không sạch.” Nhan Đóa Đóa nhắm chặt mắt, tránh cho hắn nửa thân trần lại lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình.

Hu hu, “Chàng cứ tắm đi, ta còn có việc.”

“Có việc gì?” Hoàng Phủ Dật cười xấu xa cúi đầu, hôn nàng một cái. “Làm gì mà cứ ôm cây cột không buông tay vậy?”

Hu hu. Bởi vì nàng sợ vừa buông tay, nàng sẽ bị hắn kéo đi trên danh nghĩa tắm rửa để làm một chút việc nhỏ không thuần khiết, lúc đó thật sự sẽ bị ăn sạch sẽ!

Nhan Đóa Đóa không dám buông tay, ôm chặt lấy cây cột, “Vì, ta. ta đang cảm thụ linh khí của thiên địa! Canh giờ này ta tuyệt đối không thể rời khỏi cây cột.”

“Vậy được rồi.”

Hoàng Phủ Dật lại không phản đối nữa, sau khi hôn nàng một cái liền rời khỏi.

Hô. Đóa Đóa thở phào nhẹ nhõm, tránh được một kiếp rồi. Hu hu.

Nhưng nàng cũng không vui mừng được bao lâu, bởi vì chưa đến chốc lát, Hoàng Phủ Dật đã đem thùng tắm trở về.

“Chàng, chàng làm gì vậy?”

“Tắm rửa.”

“. Vì sao lại đem thùng tắm đến đây?”

“Không phải nàng không thể rời khỏi cây cột sao? Vậy ta chỉ có thể mang nó đến đây thôi.”

Hu hu, “Vậy chàng cũng không thể tắm bằng nước lạnh, ta đi ra ngoài bảo người đưa nước nóng đến!”

Nhưng Đóa Đóa còn chưa co chân nhỏ chạy trốn khỏi sói háo sắc được thì đã bị bắt lại.

196. Chương 196: Máu Mũi Và Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (5)

Hoàng Phủ Dật rất “săn sóc”, “Không phải canh giờ này nàng phải ở yên chỗ này sao?”

“Nhưng chuyện chàng tắm nước nóng quan trọng hơn!” Về mặt Đóa Đóa như “Chàng là Lão Đại”.

Hu hu, ngay cả lời nói vô mong ngựa như thế nàng cũng đã nói ra, hắn tạm tha cho nàng đi mà.

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, “Chuyện của ta làm sao quan trọng hơn nàng được, hơn nữa muốn dùng nước nóng, tự ta làm là được rồi.”

Nói xong hắn thực bình tĩnh mà đặt tay lên mép thùng tắm, chỉ chốc lát, nước lạnh trong thùng tắm liền bốc lên hơi nóng

“” Hu hu, nàng sai rồi, vô công ột chút cũng không tốt!

Tay vẫn bị hắn cầm, muốn chạy cũng không chạy được, Nhan Đóa Đóa vội vàng nhắm mắt, sau đó nàng chợt nghe tiếng sột soạt cởi y phục cùng tiếng nước.

“Không, không phải chàng tắm rửa sao? Một tay rất bất tiện, nên đừng cầm tay ta nữa thì hơn.”

“Cũng không tiện lắm, ” Hoàng Phủ Dật cười nói, “Vậy nàng tới giúp ta đi.”

“” Hu hu!

“Chàng chờ chút, ta đi ra ngoài gọi người đến giúp chàng!”

Nhưng Hoàng Phủ Dật vẫn không buông nàng ra, “Ta luôn luôn không cần người khác giúp.”

“Ta cũng là người khác.”

“Nàng sao có thể là ‘người khác’ được.”

Mặc dù Đóa Đóa vẫn nhắm chặt mắt, không nhìn thấy, nhưng Hoàng Phủ Dật vẫn cười đến rất dịu dàng.

“Nàng là người quan trọng nhất trong lòng của ta.”

“” Hu hu, vậy không phải vẫn là người khác sao, khả năng lý giải của hắn có vấn đề à.

“Vậy chàng buông ta ra được không?” Đóa Đóa bắt đầu quay lại vấn đề cũ.

“Không được,” Hoàng Phủ Dật cười xấu xa, “Không nữa.”

“” Hu hu, còn cho người ta sống nữa không đây!

Tiếng nước ào ào chợt nghe ở trong tai, cũng không biết có phải vì hơi nóng bốc lên hay không mà Nhan Đóa Đóa cảm thấy mặt mình càng lúc càng đỏ.

Ồn định đi Nhan Đóa Đóa!

Làm một thanh niên ưu tú đi trong gió xuân, người của thời đại mới, sao mi có thể bị thế lực lớn mạnh như thế.

Không đúng, là một chút nam sắc như thế hấp dẫn được!

Không có chồng nàng tắm rửa ở bên cạnh gì hết, đó đều là phù vân!

Nàng hiện đang đứng ở một thôn quê, bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ, tiếng nước này chính là từ đó truyền tới!

Về phần cái tay đang cầm tay nàng kia.

Hu hu, nói không chừng trong dòng suối nhỏ có một con thủy yêu!

197. Chương 197: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (6)

Sau khi sửa sang lại biểu cảm, Đóa Đóa liền không để ý tới phù vân bên cạnh, chuyên tâm nghĩ tới “phong cảnh thôn quê”.

Sau đó, nàng nước mắt doanh tròng, phát hiện trong tưởng tượng chính là gương mặt yêu mị của Hoàng Phủ Dật, còn nữa... hắn không có mặc đồ.

“Đi ra ngoài đi ra ngoài!”

Ô ô, mau đem hình ảnh không thuần khiết trước mắt nàng biến mất đi!

Hoàng Phủ Dật bật cười nhìn bộ dạng nàng, kéo nàng, “Đóa Đóa, ta không nên dùng sức mạnh vậy.”

“” Một tia sét đánh xuống

“Dùng sức mạnh, sức mạnh?”

“Cũng không phải dùng sức mạnh thật.” Hoàng Phủ Dật kiên quyết kéo nàng qua, hôn lên môi nàng, “Chỉ là không cần chờ nàng đồng ý liền trực tiếp tấn công.”

“Hắc, hắc hắc... Ta cảm thấy chủ ý này không tốt cho lắm, chàng vốn tính thế nào?”

“Vốn định dùng sắc đẹp mê hoặc, chậm rãi câu dẫn, cho nàng thời gian thích ứng.”

Hoàng Phủ Dật mặt không đổi sắc tim không đập nhanh nói ra tiểu kế tà ác của hắn.

“...” Ô ô, hai kế hoạch đều là khiến nàng muốn đập đầu vào đậu hũ!

“Vậy vẫn nên duy trì kế hoạch trước đi.”

Kéo dài thêm được ngày nào hay ngày ấy... Ô ô, cuộc sống nhỏ bé của nàng thật đúng là bất hạnh mà!

“Có thể hiện tại kế hoạch trước không có cách nào tiếp tục.” Hoàng Phủ Dật “thở dài”, “Theo như ý nghĩ lúc đầu của ta, hiện tại hắn là nàng nên giúp ta tắm mới đúng, nhưng nàng lại không chịu.”

“Tí tách”, “tí tách”

Ô ô, nghe được cũng giả bộ như không nghe thấy đi, đây không phải là tiếng máu mũi nàng chảy!

Bật cười điểm nhẹ huyệt đạo làm nàng ngừng chảy máu mũi, Hoàng Phủ Dật nói tiếp.

“Cho nên hay là không cần chờ nàng đồng ý, trực tiếp làm đi!”

Nói xong một tiếng nước vang lên thật lớn, hình như Hoàng Phủ Dật từ trong thùng tắm đứng lên.

“Không cần không cần!”

Sau khi ngăn cản hắn, Nhan Đóa Đóa lấy tâm tình tráng sĩ cắt tay nghiêng răng gạt đầu, “Ta tới giúp người tắm rửa!”

Ô ô, thật bị tráng!

Vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, nàng ấn Hoàng Phủ Dật xuống thùng tắm, chuẩn bị bắt đầu tiểu bi kịch của nàng.

“Đóa Đóa,” Hoàng Phủ Dật nghiêm chỉnh nhắc nhở nàng, “Nàng không mở mắt làm sao có thể nhìn rõ, có thể sẽ đụng đến một số nơi không nên đụng.”

“” Nhan Đóa Đóa trong nháy mắt mở lớn hai mắt, mở thật lớn, chỉ e mình không thấy rõ.

198. Chương 198: Máu Mũi Nước Mắt Cùng Nhau Bay Trong Phòng Tắm (7)

Ô ô, bây giờ thật đúng là thấy rõ một lửa nam a!

Nửa thân trần, nửa thân trần Đóa Đóa an ủi mình.

Nhưng nửa thân trần còn lại đang giấu dưới nước! Lệ rơi.

Hoàng Phủ Dật tựa vào bồn tắm, cũng không nói gì, chỉ cười nhìn nàng.

“ Nghiêm túc chút!”

Nghề nghiệp không phân biệt sang hèn, lao động vinh quang nhất!

Trong lòng rối loạn an ủi mình, Đóa Đóa xắn tay áo, chuẩn bị làm việc.

Tay phóng tới vai Hoàng Phủ Dật, Đóa Đóa giống như bị bóng nhanh chóng rút tay về, nhưng lập tức quay lại.

Thịt heo, đây kỳ thật chỉ là khối thịt heo so với thịt heo bình thường cứng chắc hơn chút.

Chỉ là lần này trong lòng tự thôi miên như thế nào cũng vô dụng, nửa khắc sau, Đóa Đóa lệ doanh tròng.

“Hôm nay có thể dừng bắt đầu sắc dụ cao cấp như thế không?” Ô ô.

“Không được,” Hoàng Phủ Dật cười ôn hòa, nhưng nghe giọng điệu, căn bản không thể thương lượng, “Phải theo kế hoạch làm việc.”

“. Mấy cấp trước dường như không đạt yêu cầu, có lẽ nên sửa lại.”

Ô ô, để nàng ở lại lớp đi, nàng một chút cũng không muốn tốt nghiệp!

Hoàng Phủ Dật đem nàng kéo đến trước mặt mình, cực kì dịu dàng hôn một chút, “Không được.”

Ô ô, căn bản là giả dịu dàng!

“Ta vẫn nên đi tìm gian phu.”

Hoàng Phủ Dật nheo mắt đầy nguy hiểm, “Tìm gian phu?”

Hắn ra vẻ muốn đứng lên, “Ta đây trước phải giáo huấn tiểu hồng hạnh xuất tường này một chút.”

“Không cần không cần!”

Nhan Đóa Đóa vội vàng ẩn hẳn trở lại, “Ta là nói giỡn, ta vẫn luôn thành thật ở trong tường, nửa điểm cũng không muốn ra, người khác bắt ép ta cũng không ra!”

Ô ô. Đây là cường quyền áp bức, vũ lực trấn áp!

Nàng đến lúc nào mới có thể phản khởi phản kháng, phủ định chính sách tàn bạo a!

Hoàng Phủ Dật bật cười không thôi, “Vậy hiện nàng đang làm gì?”

Ô ô, “Giúp chàng tắm rửa!”

Nhan Đóa Đóa đang nói liền nhanh chóng đem quần áo bên cạnh ném vào bồn tắm.

Quần áo nổi trên mặt nước, cản đại bộ phận “cảnh xuân”, khiến nàng có thể thở ra một chút.

Hoàng Phủ Dật cũng không ngăn cản, ý hắn vốn chính là tuần tự tiến dần.

Có điều nhìn xem phản ứng của Đóa Đóa, tiến triển tương đối chậm a.

199. Chương 199: Nguy Cơ Quốc Gia (1)

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, nói không chừng hẳn cuối cùng vẫn bất kể nàng có đồng ý hay không, trực tiếp tấn công.

Mọi người trong Đông cung vô cùng nghi hoặc.

Thái Tử của bọn họ ngày đó không phải tính sắc dụ Thái Tử Phi?

Sao lại không tiếp tục?

Sau ngày đó, Thái Tử mỗi ngày đều y phục chỉnh tề, hai người cũng vẫn phân phòng ngủ, aiz.

Nếu nói có cái gì biến hóa, chính là Thái Tử Phi gần đây khí sắc dường như tốt lắm, mặt luôn đỏ bừng.

Mặt đỏ bừng, Đóa Đóa đứng ở tiểu trù phòng của Đông cung, nhìn chằm chằm như hổ đói đồng nguyên liệu nấu ăn trước mặt.

Đừng hiểu lầm, mặt nàng đỏ không phải bởi vì thẹn thùng, mà là bởi vì.

Ô ô, nàng hoài nghi là bởi vì sung huyết!

Đã liên tục ba ngày, Hoàng Phủ Dật vẫn để nàng giúp tắm rửa, Ô ô, cực kì tàn ác vô nhân đạo a!

Nàng mỗi lần đều đỏ mặt đến sắp nổ tung, sau đó vẫn không khôi phục được nhan sắc. bình thường

Ô ô, cổ đại vì cái gì không có phụ liên (đại khái là hội liên hiệp phụ nữ), nàng muốn đi kiện hần.

“Thái Tử Phi?”

Người của tiểu trù phòng cực kỳ khó hiểu, “Ngài muốn ăn gì?”

Thái tử phi đã nhìn đồng nguyên liệu nấu ăn này nửa ngày, sắc mặt thiên biến vạn hóa, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

“Những thứ này dùng trong ngự thiện (bữa trưa) sao?” Đóa Đóa lên tiếng hỏi.

“Phải”

“Không được, phải thêm vài thứ,” Đóa Đóa tính toán, “Trước thêm hai cân thịt béo, phải thật mỡ!”

Tất cả mọi người sững sốt, những thứ này chính là để hai người bọn họ ăn, giờ bỏ thêm nhiều thịt béo như thế, Thái Tử Phi là muốn làm cái gì?

“Các người có bơ chứ? Thêm! Có thể sử dụng bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu!”

“. Thái tử phi, ăn như thế có thể phát phì.”

“Chính là muốn phát phì! Béo càng nhanh càng tốt!”

Nhan Đóa Đóa quơ tay, vô cùng có khí thế, “Chúng ta phải trong thời gian ngắn nhất nuôi Thái Tử thành người béo!”

. Vì sao?

Dáng người Thái tử rất hoàn mỹ a, vì sao phải khiến người béo lên?

Bị đôi mắt nhỏ hoài nghi của mọi người nhìn, khuôn mặt Nhan Đóa Đóa cao thâm khó đoán, “Ta có lý của ta.”

Ô ô, kỳ thật là nàng thật không muốn chịu đựng sắc dụ cao cấp nữa, muốn biết nếu dáng người của hần biến thành kém đi chút, nàng có phải có thể thành công đánh bại phù vân hay không, để bạn học thuần khiết một lần nữa trở về linh hồn nhỏ bé của nàng!

200. Chương 200: Nguy Cơ Quốc Gia (2)

“Người về rồi?” Đóa Đóa có chút kinh ngạc, “Vài ngày nay người đi đâu? Ta còn tưởng người bị Tiểu Bội mang đi rồi.”

Giọng Phá điểu nghiêm túc, “Người theo ta đi một chuyến.”

Đóa Đóa sững sốt, “Đi đâu?”

“Quốc gia chúng ta.”

“. Vì sao ta phải đi với người?”

“Bởi vì chỉ có người có thể giúp!” Tiểu Bội từ xa xa bay lại, “Đi rồi người sẽ biết!”

Đóa Đóa mê mang, “Các người đến tột cùng là cái gì? Ta có thể giúp gì?”

Phát hiện tiểu Bội đang lôi kéo nàng, nàng thối lui từng bước, “Ta muốn nói lại với Hoàng Phủ Dật một tiếng.”

Thị vệ phản ứng mau lẹ khi Phá điểu nói câu đầu tiên đã sớm phóng đi tìm Hoàng Phủ Dật.

Con chim cổ quái kia muốn mang Thái tử phi bọn họ đi?

Xảy ra chuyện lớn!

Phá điếu quạt quạt cánh, “Trực tiếp mạng đi!”

“Dừng lại!” Hoàng Phủ Dật kịp thời đến kéo Đóa Đóa ra phía sau, nheo mắt, “Người đã quên mình trúng độc?”

Phá điếu lạnh lùng, “Ta đảm bảo sẽ mang nàng trở lại! Giờ ta rất cần sự giúp đỡ của nàng!”

“Nói rõ ràng.”

Phá điếu cùng Tiểu Bụi nhìn nhau một cái, sau đó Tiểu Bụi lên tiếng, có chút không tình nguyện lộ ra chút bí mật của bọn nó.

“Nàng là người trong lời tiên đoán, vốn ngoại trừ Mộ Dung, chúng ta cũng không tin tưởng lời tiên đoán từ vạn năm trước, nhưng giờ nàng ta thật sự xuất hiện, chứng tỏ lời tiên đoán cũng sắp trở thành sự thật, chỉ có nàng có thể giúp chúng ta.”

“” Tiểu Bụi nói rất không rõ ràng, Hoàng Phủ Dật cùng Nhan Đóa Đóa nghe xong đều như lọt vào sương mù, đành phải nhìn về phía Phá điếu, muốn nó giải thích rõ ràng chút.

Phá điếu thật nghiêm túc, “Đừng nhìn ta, trừ phi Đóa Đóa theo ta đi, bằng không ta sẽ không đem bí mật của tộc hoàn toàn để lộ ra!”

Sau đó nó bỏ thêm một câu, “Tóm lại vô số mạng người nằm trong tay người!”

Hắn biết Đóa Đóa thiện lương, cho dù trong lòng hoài nghi, cũng không thể không đếm xỉa tới câu này.

Quả nhiên, Đóa Đóa bắt đầu khẩn trương, “Mạng người?”

Nàng quay đầu nhìn Hoàng Phủ Dật bên cạnh, nàng có phải nên cùng Phá điếu đi xem hay không?

Bằng không nếu lời Phá điếu nếu là thật, nàng sẽ bất an cả đời.

Hoàng Phủ Dật nhú mi, con chim cổ quái này chưa từng gạt người, cũng coi như trung thực, chỉ là.

201. Chương 201: Nguy Cơ Quốc Gia (3)

“Trừ phi ta cũng cùng đi, bằng không ta sẽ không cho Đóa Đóa rời khỏi hoàng cung.”

“Không được!” Tiểu Bụi lập tức phản đối, “Người ngoài không được vào quốc gia chúng ta!”

“Ta cũng không phải người nước các người.”

“Người là người trong tiên đoán, ngoại lệ!”

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Ta là phu quân của Đóa Đóa.”

Phá điếu có chút tức giận nhìn hai người bọn họ nắm tay nhau, nhưng an nguy của quốc gia, tánh mạng của tộc nhân hiển nhiên quan trọng hơn.

“Mặc hắn đi!” Nó tức tối vỗ cánh, bay tới bên cạnh chờ hết giận.

Tiểu Bụi rất không tình nguyện, nhìn bọn họ, “Chuyện gì cần an bài thì an bài đi, mau chóng xuất phát.”

“Cần bao lâu?”

“Ba ngày.”

Ba ngày?

Đóa Đóa đối với bọn nó đến tột cùng ở nơi nào tò mò vô cùng, đừng nói là đi rồi về, cho dù là đi một chuyến, trong vòng ba ngày cũng không rời khỏi Kỳ quốc được a.

Hay quốc gia bọn họ nói chính là một tiểu tộc, ẩn cư ở núi nào đó?

Hiện đúng là lúc trong cung bận rộn, cho dù chỉ rời khỏi ba ngày, cũng có rất nhiều chuyện phải sắp xếp.

Hoàng Phủ Dật kéo Đóa Đóa rời khỏi, tránh cho hấn không ở đây Phá điếu sẽ bắt người đem đi.

Mặc dù không nói rõ đến tột cùng là đi làm cái gì, nhưng hoàng thượng đối với nhi tử có khả năng này của mình rất là khoan dung, không cản trở nhiều liền đồng ý cho hấn rời khỏi.

Không ngờ bọn họ lại bị tổn chút thời gian với tứ hoàng tử.

“Rời khỏi?” Hoàng Phủ Hạo tà tà nhướng mi, “Lão ngũ, hiện tại chính là thời điểm quan trọng, cho dù người chỉ rời khỏi ba ngày, ta cũng có thể khiến địa vị thái tử của người khó giữ được.”

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Ta sẽ không để huynh đoạt đi.”

Hoàng Phủ Hạo hừ một tiếng, “Người không phải nói người không cần vị trí thái tử sao?”

“Giờ quan tâm rồi,” Hoàng Phủ Dật thông thả nói, “Bởi vì Đóa Đóa nói cả hoàng cung nàng thích nhất là cảnh sắc ở Đông cung, không muốn đổi cung khác.”

Khụ, lời này thật ghen chết người a.

Không để ý tới tứ ca hóa đá, Hoàng Phủ Dật dẫn Đóa Đóa rời khỏi.

Đóa Đóa rối rắm, mỗi đến như vậy nàng liền cảm thấy hấn thật sự rất đẹp trai, nhưng chỉ số thông minh nếu không dùng để sắc dụ nàng, vậy càng đẹp trai

An bài mọi chuyện xong, người ngựa chuẩn bị xuất phát.

202. Chương 202: Thành Trong Mây (1)

Tiểu Bội vừa định ngậm Hoàng Phủ Dật, Phá điếu liền ngăn cản hấn, “Không thể trở về như thế.”

“Vì sao?” Tiểu Bội khó hiểu.

“Người nói xem!” Phá điếu liếc nó một cái.

Toàn tộc chỉ có một mình hấn tin tưởng tiên đoán vạn năm trước, còn vì chuyện này cùng bọn họ âm ỉ vô số lần.

Lần này hấn lại rời khỏi quốc gia lâu như thế, cho dù có người tìm cũng không trở về, giờ chẳng những đột nhiên đổi ý, còn đem theo một nữ nhân loài người quay về, đây không phải khiến người hoài nghi sao!

Cho dù tiên đoán là thật, cũng phải vụng trộm giải quyết xong trước, miễn cho khiến dân chúng khủng hoảng.

Bị Phá điếu trừng như thế, Tiểu Bội cũng hiểu ra, “Vậy người nói làm sao bây giờ?”

“Ngụy trang! Còn có thể làm sao nữa.”

Phá điếu đang nói liền bay đến thư phòng, lẩn lẩn trong nghiên mực

Tiểu hoa điếu trong nháy mắt biến thành tiểu hắc điếu

Đóa Đóa bị sét đánh ngã, “Nếu trời mưa, người không phải sẽ phai màu sao?”

“Ta có ngọc như vậy không!” Phá điếu không vui nói nàng.

Đóa Đóa nhìn xuống xúc động muốn gật đầu, kỳ thật thật sự rất giống

Ở không trung quơ quơ cánh, trên người Phá điếu đột nhiên có một tầng kim quang.

Chờ hào quang tan đi, mực nước cũng khô, Phá điếu vừa rồi nhìn lộn xộn biến thành một con chim nhỏ đen bóng.

Nhìn rất giống quạ đen Đóa Đóa yên lặng lau lệ.

Đáng tiếc Phá điếu không tự giác, còn cảm thấy hình tượng mới của mình rất uy phong , ở không trung ôm cánh như đại gia.

Tiểu Bụi bay đi rồi, chờ hần trở về, không biết làm thế nào mà toàn thân trắng toát, nhìn. . . . rất quái .

Tiểu Bụi còn đem lồng chim đến, đá Nghiêu Phi bên trong ra, nó cùng Phá điều đều chui vào.

“Giờ có thể đi rồi?” Hoàng Phủ Dật liếc hai con chim cổ quái.

Kêu Đóa Đóa đi cứu mạng, nhưng nhìn dáng vẻ bọn chúng, không có chút lo lắng, rất kỳ quái.

“Không được.”

Phá điều vốn phải gặt đầu, đột nhiên lại lắc đầu, lại đưa Nghiêu Phi bên ngoài vào trong lồng.

“Hai chúng ta vừa thấy liền biết không phải chim bình thường, để khiến người ta nghi ngờ, tốt hơn ột con chim thật sự theo yểm hộ sẽ tương đối an toàn.”

Phá điều thở dài, như là vì mình không cách nào che giấu khí bá vương mà phiền lòng.

203. Chương 203: Thành Trong Mây (2)

“.” Đóa Đóa không biết nói gì ngưng nuốt.

Bạn học Phá điều , người nghĩ nhiều rồi.

Kỳ thật người một chút cũng không uy vũ, nếu không nói chính là tiểu Phá điều bình thường.

Không có cách nào, Hoàng Phủ Dật bọn họ chỉ có thể cầm lồng chim, “Đi thế nào?”

Phá điều hừ một tiếng, bắt đầu chỉ huy, “Người ôm Đóa Đóa, nhắm mắt, miễn cho dọa đến các người!”

“.” Cái gì với cái gì nha.

Hai người đều không nhắm mắt, tay Hoàng Phủ Dật vốn đang ở trên lưng Đóa Đóa, cho nên không động dậy nhìn Phá điều .

Sau đó Hoàng Phủ Dật liền cảm thấy lồng chim như có một sức mạnh cực đại, đưa hần bay lên không trung.

Ách. Đóa Đóa bị Hoàng Phủ Dật ôm rời khỏi mặt đất, thực kinh ngạc nhìn xuống mặt đất.

Nàng rất xác định Hoàng Phủ Dật hiện không dùng khinh công, cho nên là Phá điều và Tiểu Bụi làm bọn họ bay lên?

Hình như trước kia nàng quá xem thường Phá điều a.

Bọn họ rời khỏi không lâu, có bóng hắc y nhân tiến vào gia.

“Chủ tử, bọn họ rời cung, nói là ba ngày sau mới trở về.”

Ba ngày?

Mạc Lương Ngôn xoay xoay chén trà trong tay, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười quái dị, “Đã biết.”

“Dạ.” Hắc y nhân cung kính lui ra cửa.

“Ba ngày?” Mạc Lương Ngôn cười thì ào ào nói, “Ba ngày có thể xảy ra nhiều chuyện lắm.”

Không trung ——

Hai người Đóa Đóa đều không có động dậy, nhìn qua giống như đang bay, giống như thần tiên.

Trên mặt đất cảnh vật càng nhỏ đi, Đóa Đóa càng lúc càng kinh ngạc, bọn họ vẫn bay thẳng lên trên, chẳng lẽ bọn Phá điều ở trên bầu trời?

Vấn đề rất nhanh có đáp án, vốn đang bay yên ổn, Phá điều đột nhiên cảnh giác dừng lại, “Có người!”

Hoàng Phủ Dật nhíu mày, hần căn bản không phát hiện có người tới gần, không lẽ võ công con quái điều này lợi hại hơn hần?

Tiểu Bội hiển nhiên cũng phát hiện có người tới gần, cùng Phá điểu hợp lực, nhanh chóng đem Hoàng Phủ Dật cùng Đóa Đóa đứng lại trên một đóa phù vân.

“Đừng nói lung tung!” Phá điểu dặn dò.

“” Đóa Đóa ngây dại.

Dưới chân như giậm lên cát biển, thật cẩn thận giậm một cái, nàng phát hiện chân có thể xuyên qua phù vân, nàng vẫn nên đứng yên.

204. Chương 204: Thành Trong Mây (3)

Có phải nàng đang nằm mơ hay không.

Nhìn sang Hoàng Phủ Dật, hắn cũng rất kinh ngạc, chẳng qua nếu so với Đóa Đóa thì bình tĩnh hơn nhiều.

Lúc hai người đang kinh ngạc, thì từ xa xa bay đến một đám mây lớn, ở bên trên có bảy tám người già trẻ lớn bé đang đứng, dung mạo người nào cũng tuấn tú, giống như một đại gia đình, còn nói nói cười cười với nhau.

Đây rốt cuộc là nơi nào vậy, còn những người này lại là ai. Đóa Đóa ngây người nhìn.

Thấy Đóa Đóa nhìn bọn họ, bọn họ cũng không có gì kinh ngạc mà chỉ gật đầu cười, xem như chào hỏi, thoát nhìn vô cùng hữu hảo.

Hoàng Phủ Dật cực kỳ bình tĩnh, cũng mỉm cười gật đầu với bọn họ, thoát nhìn hoàn toàn không có sơ hở.

Thật đối trá! Phá điểu thầm mắng hắn trong lòng.

Đợi khi đám người kia rời khỏi rồi, Hoàng Phủ Dật nhìn cái lồng chim trong tay, thấp giọng nói, “Bây giờ có thể nói những điều cần nói cho chúng ta biết chưa?”

Ở đây khắp nơi đều lộ vẻ kỳ lạ, hoàn toàn khác hẳn những nơi hắn nhìn thấy ngày thường.

Bây giờ hắn đã hiểu được, không phải võ công của Phá điểu cao hơn hắn, mà là “người” ở đây căn bản không có tiếng hít thở bình thường.

Vừa rời đại gia đình kia chỉ cách hắn hơn vài bước, nhưng hắn vẫn hoàn toàn không cảm giác được hơi thở của bọn họ.

“Nói chuyện ở đây không có tiện,” Giọng Phá điểu cũng dè rất thấp, “Đợi đến nơi rồi nói sau.”

Còn chưa đến nơi?

Đóa Đóa choáng váng, không biết chuyển lẽ hành kỳ quái này lúc nào mới kết thúc.

Cảnh tượng trước mắt rất thần kỳ, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của nàng, cho dù bây giờ Phá điểu đột nhiên cỡi “Mã giáp”, hô to một câu “Ta là Ngọc Hoàng đại đế” với nàng, nàng cũng có thể tin là thật lắm.

Lại bay bay, Đóa Đóa hoa mắt chóng mặt nghĩ, có lẽ đây mới là nguyên nhân chính.

Trước mắt là một ruộng lúa mạch vàng óng, so với ruộng lúa mạch dưới mặt đất thoát nhìn cũng không khác gì nhau, nhưng mà xuất hiện ở trên trời, nên đặc biệt làm người ta kinh ngạc.

“Tối rồi.” Phá điểu thận trọng nhìn xung quanh, “Trước tiên nghỉ ngơi ở chỗ này một chút, chờ chuẩn bị tốt rồi sẽ vào thành.”

Đóa Đóa giậm giậm mấy cái, lại ngồi xổm xuống nhìn, phát hiện dưới chân thật sự là đất đai rất bình thường, nhìn không ra chút xíu khác lạ nào, “Đây rốt cuộc là đâu vậy?”

“Ở đây là Vũ Linh Quốc,” Tiểu Bội vô cùng kiêu ngạo nói, “Mộ Dung là Vương gia, có điều lập tức cũng sắp kế vị làm Hoàng thượng rồi.”

“Ta chỉ là trở về, cũng không đồng ý kế vị!”

205. Chương 205: Lời Tiên Tri Của Vũ Linh Tộc (1)

“Trừ phi bây giờ người mặc kệ chuyện này, bằng không chỉ cần người trở về cung, xem lần này người còn làm thế nào đi được nữa!”

Hoàng Phủ Dật cùng Nhan Đóa Đóa nghe xong đều hóa đá, hai con “chim” này, lai lịch không bình thường nha.

“Vậy, các người cởi mã giáp cho ta xem một chút đi.” Đóa Đóa rất ngạc nhiên.

Phá điểu tức giận ôm cánh, “Đây không phải mã giáp! Đã từng thấy mã giáp nào đẹp như thế chưa!”

“.” Đẹp thì thấy qua rồi, nhưng lõe loét thế này thì chưa thấy qua.

“Được rồi,” Hoàng Phủ Dật nói chen vào, “Nói đi, đã có chuyện gì?”

Bởi vì cần bọn họ giúp đỡ, Tiểu Bụi nhìn Phá điểu một cái, bắt đầu nói.

“Bộ tộc Vũ Linh có bề ngoài giống như loài người, nhưng những Vũ Linh đã trưởng thành đều có thể biến thành loài chim, còn có thể tùy ý biến hóa lớn nhỏ.”

Bởi vì đề cập đến vấn đề ngoại hình hiện nay của Phá điểu, Tiểu Bụi cũng không nói tỉ mỉ lắm, chỉ cần làm bọn họ nghe hiểu là được rồi.

“Trong tộc ghi lại, từng có một vị Đại Tế Tư đã tiên tri, nói rằng bộ tộc Vũ Linh vào một vạn năm sau sẽ gặp phải nguy cơ diệt tộc, chỉ có một người đến từ thời không xa xôi mới có thể ngăn được chuyện đó xảy ra.”

Ách. Đóa Đóa kinh ngạc, nàng cũng có năng lực thần kỳ gì đâu, sao có thể lợi hại như thế chứ?

Tiểu Bụi lại nói tiếp, “Bởi vì bộ tộc Vũ Linh thời gian qua luôn lớn mạnh, nên các tộc loài khác.”

Hoàng Phủ Dật nâng tay ngắt lời Tiểu Bụi, “Tộc loài khác? Còn có loài tộc không phải người nữa sao?”

Tiểu Bụi cảm tức, lời này sao nghe giống mắng chửi người ta vậy?

Có điều hần vẫn thành thật trả lời, “Ngoại trừ Thiểm Linh tộc, thì các tộc loài khác đã sắp diệt vong hết, Thiểm Linh hiện giờ cũng là một nước thực lực đang yếu dần.”

Phá điểu hừ một tiếng, “Các ngươi thật là tự cao tự đại! Nếu Thiểm Linh quốc thật sự yếu giống các ngươi nghĩ vậy, sao ta có thể bị thương thành thế này?”

Ồ? Thì ra Phá điểu bị thương. Thảo nào hần hơi tí lại bảo tình trạng mình không ổn.

Với lại, Đóa Đóa cũng rất lấy làm lạ.

Phá điểu luôn một bộ dáng rất đại gia mà không đặt người khác vào trong mắt, cũng rất. Khụ, tự kỷ, không ngờ lúc suy xét đại sự hần trái lại không hề như vậy.

Tiểu Bụi có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Phá điểu một cái, nói tiếp, “Tóm lại bởi vì các tộc khác sẽ không tạo thành uy hiếp đối với chúng ta, nên tất cả mọi người đều không tin lời tiên tri đó, chỉ có Mộ Dung là luôn khấn nguyện về chuyện này.”

“Sắp đến lúc chưa?” Hoàng Phủ Dật hỏi Tiểu Bụi.

206. Chương 206: Lời Tiên Tri Của Vũ Linh Tộc (2)

“Theo như thời gian trong lời tiên tri, chính là vào một tháng sau.”

Hoàng Phủ Dật nhíu mày, “Các ngươi đã sớm nhận ra Đóa Đóa rồi, nhưng sao đột nhiên mang nàng về đây vậy?”

“Trong cung đột nhiên đã chết một người, chúng ta lo là tai họa diệt tộc đã bắt đầu trước thời hạn.”

“Chỉ là một người đã chết, sao lại nghĩ đến diệt tộc?” Đóa Đóa nhin không được hỏi.

“Vũ Linh không giống con người, nếu là chết già hoặc là bệnh chết bình thường, trước đó một tháng chúng ta sẽ tự biết, cũng sẽ bắt đầu nói lời từ biệt với người nhà và bằng hữu, nhưng người kia chết là chết đột ngột, trước đó một chút điềm báo cũng không có, tình huống như vậy ở Vũ Linh quốc chưa từng có tiền lệ.”

“Có lẽ là bị ám sát.” Hoàng Phủ Dật gợi ý.

Tiểu Bội lắc đầu, “Trên người hắn không có vết thương, chúng ta cũng không phát hiện có dấu hiệu trúng độc.”

Hoàng Phủ Dật trầm ngâm một lúc lâu mới nói, “Chỉ có một mình người đó chết thôi sao? Là chuyện cách đây bao lâu rồi?”

“Năm ngày trước.”

Đóa Đóa bình tĩnh, khó trách mấy ngày nay không thấy bóng dáng Phá điếu và Tiểu Bội.

“Sau đó có chết người nào khác không?” Hoàng Phủ Dật hỏi tiếp.

“Không có.”

Hoàng Phủ Dật gật đầu, “Nếu như thật sự là diệt tộc, ba ngày nay sẽ không một chút động tĩnh cũng không có, hắn vẫn là ám sát, các người hắn sẽ tìm được đầu mối khác.”

Đã nói không có đầu mối, không có khả năng là ám sát!

Cho rằng hắn căn bản là không hiểu biết về bộ tộc Vũ Linh, Tiểu Bội cùng Phá điếu cũng không tin tưởng lời của hắn cho lắm, chỉ thúc giục.

“Điều cần nói đã nói cả rồi, các người chuẩn bị một chút, chúng ta vào thành.”

“Chúng ta không phải người Vũ Linh tộc, sẽ không bị nhận ra chứ?” Đóa Đóa khó hiểu.

Phá điếu lại khôi phục dáng vẻ đại gia, “Vốn là sẽ bị nhận ra, có điều bộ dạng hai người cũng coi là tạm được, trộn lẫn vào trong đám người cũng không nhìn ra khác thường.”

Chờ lúc vào thành rồi, hai người Đóa Đóa liền hiểu được ý trong lời của Phá điếu.

Tất cả mọi người ở đây đều vô cùng xinh đẹp, nếu là người thường, trộn lẫn vào trong xác thực chỉ liếc mắt một cái đã bị người ta phát hiện.

Tuy nói những Vũ Linh dung mạo xuất chúng, nhưng đôi tình nhân như Đóa Đóa cùng Hoàng Phủ Dật đi cùng nhau như vậy vẫn rất thu hút sự chú ý của mọi người, số người quay đầu lại nhìn rất nhiều.

Có điều tất cả mọi người rất hữu hảo, cũng không ai đổ kỵ, đều chỉ mỉm cười chào hỏi với bọn họ.

207. Chương 207: Đêm Nay Chúng Ta Chung Giường

Thật không ngờ Vũ Linh Quốc nhìn không khác gì những thành thị bình thường, hơn nữa mỗi một người ở đây đều có thể đi làm đại sứ thiện chí a.

Trong lòng Đóa Đóa rất kinh ngạc, bởi vì nhìn Phá điếu cổ quái và Tiểu Bội hấp tấp, nàng còn tưởng mỗi phố ở đây đều toàn là những người đánh nhau ồn ào, không ngờ tình hình hoàn toàn ngược lại với những gì nàng nghĩ.

Hai đứa Phá điếu thật sự là hình tượng những con chim rất bại hoại

“Dem chim đi dạo nơi tịch mịch nha?” Một vị đại nương mặt mày hiền lành nói chuyện với bọn họ.

“Đúng vậy.” Đóa Đóa cũng cười híp mắt.

Đại nương nhìn lồng chim bằng sắt trên tay nàng, “Con chim màu xám này thật lạnh lợi.”

Tiểu Bội bây giờ thành trắng rồi, con chim màu xám mà đại nương kia nói chính là Nghiêu Phi bị kéo đến để làm vật che chắn.

Thế là Phá diệu và Tiểu Bội cùng nhau nổi giận, nhưng lại không thể lên tiếng nói chuyện nên chỉ có thể hờn dỗi.

Nghiêu Phi thì dường như thật sự hiểu lời đại nương nói, rất là cao hứng, “Meo meo~”

“.....” Đóa Đóa che mặt, Nghiêu Phi không bao giờ giữ được mặt mũi lâu dài mà.....

Khóe miệng đại nương cũng run rẩy hai lần, sau đó nhìn hai con hội Phá diệu một đen một trắng kia.

Xuất phát từ lễ phép, đại nương suy nghĩ nửa ngày cuối cùng phát hiện ra một ưu điểm, “Hai chúng nó..... màu sắc rất đoan chính.”

“.....” Đại nương, người thật tài tình.....

Suốt dọc đường đi rất nhiều người bắt chuyện với bọn họ, vô cùng nhiệt tình lễ độ, bọn Đóa Đóa được mọi người chỉ chỗ cho tìm được một phòng khách điểm ở lại.

“Thật là giường a,” Đóa Đóa sờ sờ ván giường, “Ta còn tưởng khách điểm sẽ cấp cho cái lòng sắt.”

“.....” Hai đôi mắt nhỏ của Phá diệu và Tiểu Bội đồng thời quét ánh mắt khinh bỉ về phía nàng.

“Được rồi, hai người đi sang phòng bên cạnh ngủ đi.” Hoàng Phủ Dật bắt đầu đuổi người.

“A?” Đóa Đóa sững sốt, “Không phải phòng nàng cũng như nhau sao? Sao lại phải sang phòng bên cạnh?”

“Sau có thể giống nhau được,” Hoàng Phủ Dật vô cùng bình tĩnh, “Phòng kia không có ai, phòng này là để cho hai chúng ta, đêm nay chúng ta ngủ chung giường.”

“.....” Chung, chung giường?

Nháy mắt Đóa Đóa biến thành một tảng đá màu hồng, cứng lại tại chỗ.

“Không được!”

Phá diệu dựng lông vẩy cánh, “Sao hai người lại có thể ngủ chung một phòng được!”

Hoàng Phủ Dật cười ôm Đóa Đóa vào lòng, “Chúng ta đã sớm thành thân.”

Đóa Đóa rơi lệ, “Đây là ta bị lừa.....”

208. Chương 208: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (1)

“Hiện giờ nàng không muốn gả cho ta sao?”

“.....” Ô ô, muốn.....

Rất không có tiền đồ! Lập trường rất không kiên định!

Đóa Đóa tự kiểm điểm trong lòng.

Không phải chỉ là nam nhân thực tuần mỹ thực hoàn mỹ sao, có cái gì chứ!

Ô ô, quên đi, nàng vẫn nên trung thực thừa nhận, thật sự là rất có cái gì, nàng rất muốn đó.....

Tiểu Bội ngăn Phá diệu lại, “Bây giờ việc chính quan trọng hơn!”

“Chuyện nương tử của ta cũng quan trọng!”

Phá diệu nhất thời kích động, bày tỏ ra lời nói thật lòng.....

Thế là rất yên lặng..... Người nào đó hóa đá.

Người nào đó này đương nhiên chỉ có thể là Đóa Đóa, nàng rơi lệ nhìn đôi mắt nhỏ của một người một chim còn lại, chẳng lẽ Hoàng Phủ Dật với Tiểu Bội đã sớm biết rồi?

Ô ô, nàng vẫn coi Phá điểu là một con chim thôi

Vô tình nói ra tâm sự, Phá điểu dựng lông, cũng không ngó ngang tới bọn họ mà bay luôn ra ngoài cửa sổ. Tiểu Bội không đuổi theo mà chỉ nhìn Đóa Đóa một cách rất khó tin.

“Người không phát hiện ra sao?”

“. Không có, ta không coi hắn là người.”

Lệ~ing, lời này xác thực là mắng chửi người ta mà.

Tiểu Bội liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Dật một cái, “Mộ Dung thực rất anh tuấn, dung mạo của tộc người Vũ Linh xuất chúng hơn người thường, Mộ Dung lại được công nhận là đệ nhất mỹ nam.”

“. À, ta đã nhìn thấy Phá điểu”

Quên đi, nếu hắn thật sự là người, sau này vẫn nên sửa miệng gọi hắn là Mộ Dung đi.

“Ta đã nhìn thấy mặt Mộ Dung, thật sự rất đẹp.”

“Người đã thấy Mộ Dung biến thành hình người rồi?”

Tiểu Bội thực khiếp sợ, “Hiện giờ hắn không mặc quần áo! Hắn chịu biến về hình người cho người xem sao?”

“Đóa Đóa?” Hoàng Phủ Dật nheo mắt lại rất nguy hiểm.

Ô ô, không cần nhìn nàng như thế chứ!

Đối mặt với uy hiếp của quân địch, Đóa Đóa quyết định lựa chọn thắng thắng được khoan hồng. Ô ô, nàng chịu!

“Hắn không biến về hình người, mà là hắn vừa tới gần thì dường như ta lại thấy được gương mặt của một nam nhân, ta không cố ý Ta thực sự không nhìn kỹ.”

Nhìn thấy bộ dáng vô cùng đáng thương của nàng, Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, không nhịn được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Tiểu ngọc tử, ta đâu có nói không tin nàng.”

“Vậy sao chàng cứ trượng cái bộ mặt đó ra.”

Hoàng Phủ Dật cười thực “dịu dàng”, “Tìm một cái cơ để trừng phạt nàng.”

“. Lần sau chàng vẫn là không cần phải nói thẳng mục đích như thế đâu, cứ giấu ta đi.”

209. Chương 209: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (2)

Nặng đất khóc lớn. Ô ô!

Hai người họ đứng đó mà cười đùa, Tiểu Bội không nghe thấy nàng nín gì liền lâm vào khiếp sợ.

“Nếu hắn không biến thành người, sao người có thể nhận ra hắn là Mộ Dung?”

Cái này rất là lạ nha!

Tiểu Bội nổi giận, chuyện quan trọng như thế mà Mộ Dung không thèm nói với hắn câu nào!

“Thế người có thể thấy ta sao?”

Hắn nói rồi vọt đến trước mặt Đóa Đóa.

Hoàng Phủ Dật lập tức che mắt Đóa Đóa lại, “Người có mặc quần áo không?”

“Đương nhiên có mặc, ” Tiểu Bội quay lại xem thường, ” Mộ Dung là bởi vì bị thương nên mới trần trụi!”

“Bị thương với có mặc quần áo hay không thì liên quan gì?” Đóa Đóa rất là tò mò.

Tiểu Bội không nghĩ phải nói rõ, “Tóm lại là có liên quan, hơn nữa hiện giờ ta tuyệt đối ăn mặc chỉnh tề nha.”

Chờ Hoàng Phủ Dật buông tay ra, Tiểu Bội bay tới trước mặt Đóa Đóa.

“Người có nhìn thấy gì không?”

“Cả người mặc trường bào màu xanh?” Đóa Đóa nghi vấn, “Đây là người à? Thực đẹp a.”

Tiểu Bội kinh ngạc, “Thật sự có thể thấy à!”

“ Đây là bản lĩnh rất giỏi sao?” Đóa Đóa rất không hiểu.

Hiện giờ Tiểu Bội là hình người ở trước mặt nàng, nàng có thể nhìn thấy rất rõ vẻ mặt bị sét đánh của hắn.

“Đương nhiên!”

Tiểu Bội đang nói bay tới trước mắt Hoàng Phủ Dật, “Người có thể nhìn thấy ta không?”

Hoàng Phủ Dật nhíu mày lắc đầu, “Chỉ là một con chim.”

Hả? Đóa Đóa cũng kinh ngạc, thì ra chỉ có nàng mới nhìn thấy a.

“Đừng nói là con người, dù có là chính tộc nhân của Vũ Linh chúng ta cũng không nhìn thấy nguyên hình biến thành chim của những người cùng tộc!”

Tiểu Bội kinh ngạc vạn phần, “Thì ra người được tiên đoán kia quả nhiên là có năng lực thần kỳ!”

“Nhưng dù có thể nhìn ta hình người của các người cũng không thể cứu mạng a.”

“Nói không chừng người còn có năng lực gì khác, chỉ là chúng ta chưa phát hiện ra!”

Tiểu Bội vô cùng tin tưởng, “Bây giờ Vũ Linh tộc tuyệt đối được cứu rồi!”

Hoàng Phủ Dật nghe xong lại nhăn mày, “Các người căn bản không biết người được tiên đoán kia phải làm gì mới có thể giải trừ hoạ diệt tộc của các người sao?”

“ Không biết.”

Tiểu Bội hiếm khi thu hồi được tính khí nóng nảy, bản thân cũng cảm thấy mình đuối lý.

Giọng Hoàng Phủ Dật lạnh xuống, “Đưa chúng ta trở về.”

210. Chương 210: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (3)

“Người đã đồng ý để Đóa Đóa giúp chúng ta!”

Giọng nói của Hoàng Phủ Dật bình tĩnh, nhưng lại vạn phần khí thế, “Đó là bởi vì ta biết Mộ Dung thăm mền Đóa Đóa, tưởng hắn sẽ không để nàng đi làm chuyện nguy hiểm.”

“Mộ Dung hắn vốn cũng không muốn để nàng làm chuyện nguy hiểm.” Giọng nói của Tiểu Bội có chút không quá khẳng định.

Mộ Dung lần này mặc dù nổi bão trốn đi, nhưng nơi đây dù sao cũng là quốc gia của hắn, hắn chẳng những là Vương gia, cũng là người thừa kế vương vị.

Tiểu Bội cũng không khẳng định hắn có thể vì lợi ích quốc gia mà hy sinh nữ nhân hắn yêu thương thật lòng hay không.

“Đừng quên Mộ Dung còn trúng độc.”

Hoàng Phủ Dật mắt lạnh nhìn Tiểu Bội, “Không cần chờ hắn quay lại, hiện giờ đưa chúng ta trở về.”

“ Mộ Dung hắn sẽ không vì tính mạng bản thân mà không doái hoài đến mạng sống của toàn bộ tộc nhân đâu!”

“Bây giờ không phải tính mạng của hắn nữa.”

Giọng của Hoàng Phủ Dật vẫn bình tĩnh, “Không khí trong thành này đã nhiễm độc, nếu không có thuốc giải, lập tức sẽ bùng nổ giống như ôn dịch, rất nhiều người sẽ chết.”

Hắn cười cười rồi nói, “Hơn nữa một khi có người chết, độc khí mới sẽ lập tức sinh ra, cuối cùng không cần phải chờ kiếp nạn được tiên đoán xảy ra, cả Vũ Linh Quốc sẽ chết hết.”

“Người.” Tiểu Bội khiếp sợ.

“Ta hạ độc, ” Hoàng Phủ Dật cười cười, “Chỉ có điều người có thể không tin, dù sao sau khi trúng độc cũng không có gì dấu hiệu, chỉ là ở một ngày nào đó sẽ đột nhiên tử vong mà thôi.”

“.” Chuyện lớn như vậy, Tiểu Bội căn bản không dám không tin.

Nhưng thả người trong tiên đoán đi.

Việc này rõ ràng cũng không thể.

Lời tiên đoán kia liệu có phải chính là chuyện Hoàng Phủ Dật muốn diệt toàn tộc bọn họ lúc này không, cho nên mới nói người đến từ thời không xa xôi kia sẽ giúp bọn họ tránh khỏi kiếp nạn này?

Do dự nửa ngày, ngữ khí của Tiểu Bội trịnh trọng lên tiếng.

“Hiện giờ không ai biết người trong lời tiên đoán cần làm gì mới có thể cứu tộc chúng ta, một khi đã như vậy, các người trước cứ ở lại đây, nếu chuyện Đóa Đóa phải làm có nguy hiểm, ta lập tức sẽ đưa các người đi!”

Nói như vậy ít nhất còn có một đường sống, bằng không dù sao tất cả đều phải chết.

Hoàng Phủ Dật cúi đầu nhìn vào mắt Đóa Đóa, sau đó gật đầu, “Được.”

“Vậy ta đi sang phòng bên cạnh đây.”

Khẩu khí của hắn âm trầm một chút rồi nhẹ thở ra một hơi, nói xong rồi bay ra khỏi cửa sổ.

211. Chương 211: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (4)

Hắn thật sự một khắc cũng không muốn ở đây gây người, nam nhân này mặc dù bề ngoài nho nhã nhưng thật đúng là âm hiểm!

Hơn nữa hắn kinh ngạc nhất chính là công phu bất động thanh sắc, người vĩnh viễn đều không rõ hắn xuống tay với người khi nào.

Còn gây ngốc tiếp, hắn ngay cả mình chết thế nào cũng không biết!

Chờ Tiểu Bội rời khỏi, Đóa Đóa vô cùng cẩn thận nhìn đông nhìn tây, dường như không có người ngoài ở đây a.

Hoàng Phủ Dật không nói gì, chỉ lắc đầu.

Hắn hiện không có cách nào nhận ra khí tức của người Vũ Linh tộc, cho dù thật sự tai vách mạch rừng, hắn cũng nghe không ra.

Như vậy a.

Dường như tâm linh tương thông, Đóa Đóa hiểu được ý hắn, cũng không hỏi nhiều, miễn cho bị nghe lén.

Hoàng Phủ Dật cười ôm lấy nàng, “Nói chính sự đi, Đóa Đóa, đêm nay chúng ta ngủ cùng giường.”

“.” Ô ô, cái này mà là chính sự!

Đóa Đóa rơi lệ, “Giường này không đặc biệt lớn, ta vẫn ngủ trên bàn, không chen với chàng.”

Hoàng Phủ Dật vẫn cười, “Dù sao cũng phải ôm ngủ, không chiếm nhiều chỗ.”

Còn, còn phải ôm ngủ?

Tưởng tượng đến cảnh đó, mặt Đóa Đóa “phờng” đỏ.

Hoàng Phủ Dật cúi đầu hôn nàng, nghiêm chỉnh nhìn nàng, “Đã quên nói, còn có chuyện phải nhắc nhở nàng.”

“Chuyện, chuyện gì?”

Ô ô, mỗi lần hần xuất hiện biểu tình nghiêm chỉnh, nhất định lời muốn nói rất không đứng đắn!

Quả nhiên ——

“Ta có thói quen ngủ trần.”

“ ”

“Tí tách”, “tí tách”

Chứng “nhất giang xuân thủy hướng đông lưu” của bạn học Nhan Đóa Đóa lại phát tác

Bi phần.

Tuyệt đối không thể cho địch thủ người kiêu ngạo như thế!

Nhan Đóa Đóa dùng vẻ mặt bi tráng tùy thời chuẩn bị hi sinh hăng hái phản kháng, “Trước kia rõ ràng chàng không có thói quen này!”

“Trước kia chúng ta cũng chỉ là cùng giường, không đắp chung chăn,” Hoàng Phủ Dật cực kì bình tĩnh, “Thật ra khi đó ta cái gì cũng không mặc, chỉ là nàng không thấy.”

“ ” Ô ô, lại bại trận lần nữa.

“Ngủ trần không tốt, chàng sửa tật xấu này lại đi. ”

“Sao lại không tốt?”

212. Chương 212: Không Ngủ Thì Động Phòng Đi (5)

“ Dễ lạnh, dụ muối, dụ sắc lang. ”

“Sẽ làm nàng biến thành sắc lang nhào đến? Vậy thật ra cũng không tệ.”

Hần nói xong lại vô cùng hài lòng gật đầu.

“ ” Không có thiên lý, ô ô, ai đến cứu nàng thoát khỏi bể khổ a.

Bởi vì buổi tối còn phải đến hoàng cung Vũ Linh quốc xem xét một vòng, cho nên ban ngày bọn họ phải nghỉ ngơi.

Kháng nghị vô hiệu, Đóa Đóa rất nghiêm túc mà đứng trước cửa sổ, thế nào cũng không chịu liếc nhìn giường một cái.

“Đóa Đóa, đi ngủ, bằng không tối nàng thức không nổi.”

“Chàng ngủ trước đi,” Đóa Đóa không quay đầu, ngữ khí trầm trọng, “Ta có tâm sự, không ngủ.”

“Tâm sự gì?” Hoàng Phủ Dật nhin cười hỏi nàng.

“ Ta lo nước lo dân.”

“Vũ Linh quốc hay Kì quốc?”

“Kì quốc.”

Hoàng Phủ Dật cũng rất nghiêm túc, “Kỳ thật dân chúng Kì quốc đều ký thác kỳ vọng cao đối với nàng, nàng không thể khiến bọn họ thất vọng.”

A? Nàng chỉ nói vậy, sao nàng lại thật sự có việc cần “lo” chứ?

“Chàng nói gì?” Đóa Đóa bình tĩnh hỏi hần.

“Những hoàng tử khác đều bị bắt, hiện huyết mạch hoàng thất đơn bạc, nàng là thái tử phi, phải biết sinh con nối dõi cho Hoàng Phủ gia.”

“” Thế mà cũng có thể vòng đến chủ đề kia, hần thật sự là cường nhân. Ô ô.

Nhan Đóa Đóa dựa vào cửa sổ yên lặng rơi lệ, “Ăn không nói ngủ không nói, chàng đừng nói chuyện, mau chút ngủ đi.”

Hoàng Phủ Dật cũng không đùa, đứng lên ôm lấy nàng, thật bình tĩnh đem nàng quay về giường.

“Đi ngủ.”

Hôn Đóa Đóa một chút, hần rất nghiêm túc rất bình tĩnh nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Tim đập như nổi trống, bạn học Nhan Đóa Đóa căn bản không bình tĩnh được, cảm giác mình đang nóng lên, “Ta không ngủ.”

“Ngoan,” Hoàng Phủ Dật hôn nàng một chút, “Không ngủ thì động phòng đi.”

“ Ta ngủ!”

Đóa Đóa kêu to, nhắm nhanh mắt, bức mình mau ngủ chút.

Đại khái là bị câu kia của Hoàng Phủ Dật dọa, lòng nàng cũng không dám có tạp niệm, rất nhanh liền ngủ.

Hoàng Phủ Dật không đường chọn lựa cười nhìn nàng ngủ.

Rõ ràng đã sớm thành thân, hiện giờ chỉ có thể nằm trên giường ôm nàng ngủ, không thể thật sự đem người ăn. Aiz.

213. Chương 213: Câu Đố Sinh Tử (1)

Đóa Đóa hiện rất khẩn trương, thật sự động phòng, nhất định sẽ nháo đến binh hoang mã loạn, hần cũng không muốn cho nàng lần đầu tiên tệ hại.

Hay chờ một chút đi, Hoàng Phủ Dật cười hôn nàng, bản thân cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tối đó, Hoàng Phủ Dật bọn họ vừa vào đêm liền lên đến hoàng cung, tìm được cửu vương gia đại diện triều chính.

Quả nhiên mỗi người của Vũ Linh quốc ngoại hình đều xuất chúng, Cửu vương gia đang khiêu đèn đọc sách cũng là soái ca không hơn không kém, không thua bất cứ một ngôi sao nào.

“Tiểu Cửu, ta là Tiểu Bụi.”

Bởi vì hình tượng thay đổi, sợ hần không nhận ra mình, tiểu Bụi bay đến trước cửa sổ báo thân phận trước, sau khi cưỡi “mã giáp”, quay về hình người.

Cửu vương gia sững sốt, sau khi kinh hãi nhìn tiểu Bụi cùng con quạ đen giống như chim bên cạnh, “Mộ Dung? Người cuối cùng đã trở về!”

Mộ Dung không đặc biệt cao hứng, “Thời gian khẩn bách, nói chính sự!”

Cửu vương gia có chút bất đắc dĩ cùng tiểu Bụi đối mắt, sau đó nhìn Hoàng Phủ Dật cùng Nhan Đóa Đóa, “Nhị vị này là?”

“Nàng là người tiên đoán.” Phá điều chỉ Đóa Đóa.

“Ta là Nhan Đóa Đóa.”

“Nhan tiểu thư.” Cửu vương gia không khỏi kinh ngạc nhìn nàng, ngữ khí rất là tôn trọng.

Tiếp đón Đóa Đóa xong, cửu vương gia nhìn Phá điều, muốn chờ hần giới thiệu Hoàng Phủ Dật.

Nhưng Phá điếu đã buông cánh, “Một người khác không quan trọng, không cần để ý đến hấn.”
“Hoàng Phủ Dật.” Hoàng Phủ Dật cũng không quản Phá điếu nói cái gì, bình tĩnh tự mình lên tiếng.

“Hân hạnh.” Cửu vương gia thực khách khí nói.

Mặc dù không biết thân phận nam nhân này, nhưng vừa thấy khí chất liền biết không phải người thường.

“Mời hai vị ngồi.” Hấn rất nhiệt tình tiếp đón.

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Khoan hãy ngồi, người lúc trước chết đã an táng chưa? Nếu chưa, ta muốn đi xem.”

Cửu vương gia sững sốt, “Cũng được. Bởi vì nguyên nhân cái chết còn chưa tìm ra, người vẫn chưa an táng, ta đưa hai vị đi.”

Hấn mặc dù nói rất khách khí, nhưng trong lòng hấn đã bắt đầu có chút xem thường.

Dùng toàn bộ cung lực cũng không tìm ra nguyên nhân Thiết Lặc chết, hấn rõ ràng là chết không rõ nguyên nhân, nam nhân này muốn bằng sức mạnh một người tìm ra nghi điểm sao?

Nhìn ra tâm tư của hấn, Hoàng Phủ Dật cũng không giải thích nhiều, chỉ bình tĩnh cười cười, “VẬY làm phiền Cửu vương gia.”

214. Chương 214: Câu Đố Sinh Tử (2)

Người chết tên là Thiết Lặc, là thống lĩnh thị vệ trong cung, thân thể khỏe mạnh, ngoại trừ khi còn bé bị trái rạ (thủy đậu) thì sau này hầu như không bị bệnh gì nữa cả.

Vả lại Thiết Lặc tính tình thẳng thắn hào phóng, thuộc hạ cũng luôn cực kỳ kính trọng hấn, chưa bao giờ nghe nói có thù oán riêng tư với người nào.

Khi tới Thái Y Viện đang tạm thời được dùng làm phòng để thi thể, Hoàng Phủ Dật dừng bước trước cửa phòng, cúi đầu nhìn Đóa Đóa.

“Ở đây chờ ta không?”

Đóa Đóa do dự một chút, “Không, ta không sợ.”

Hoàng Phủ Dật cười cúi đầu thơm nàng một cái, “Sợ thì cứ nói với ta.”

“Ừm.” Trước mặt người ngoài lại thân mật như thế, Đóa Đóa có chút ngượng ngùng gật đầu.

Trong phòng toàn được thảo, nên cũng không có mùi khác lạ gì.

Vừa vào cửa, Hoàng Phủ Dật liền đi thẳng đến giường băng ở chính giữa, lật tấm vải trắng ở bên trên lên.

“Hoàng Phủ huynh biết nghiệm thi sao?”

“Không biết, chỉ là hiểu sơ về y thuật thôi.”

Cửu Vương gia lại không cho là đúng, cái kia có gì để xem chứ?

Lá gan của Đóa Đóa dù sao cũng vẫn nhỏ, từ lúc Hoàng Phủ Dật bắt đầu lật tấm vải trắng lên, nàng đã không dám nhìn nữa, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Có điều chờ một lúc, tâm tình đã hơi chút ổn định lại, nàng hé mắt ra một khe hở, vô cùng hồi hộp nhìn người trên giường băng.

“Này, ta đến gần một chút để xem có được không.” Đóa Đóa do dự nói.

Bởi vì nàng có thể nhìn ra nguyên hình của người tộc Vũ Linh, cho nên có thể còn có chút bản lĩnh thần kỳ khác, nói không chừng có lẽ còn giúp được việc gì đó.

Kể từ sau lúc vô tình thổ lộ, Phá điếu liền vẫn không chịu nói chuyện với Đóa Đóa, ngay cả nhìn nàng cũng không chịu nhìn.

Bây giờ nghe nàng nói như thế, hấn vỗ cánh, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Bụi.

Tiểu Bụi bất đắc dĩ trở thành cái loa, “Đóa Đóa, người nhất gan như vậy, liền đừng đi qua đi.”

“Thật ra cũng không phải nhỏ lắm,” Đóa Đóa rùng mình một cái, “Chỉ là trước kia ta chưa từng thấy bao giờ, cho nên.”

Thật ra cho dù bị dọa sợ cũng không có gì ghê gớm lắm, chỉ là không dám đi ngủ mà thôi, nhưng đã có Hoàng Phủ Dật ở đây, nàng cũng không cần lo lắng việc ấy nữa.

“Ta thấy ta nên đi qua xem thử.”

Loại cảm giác vô cùng mãnh liệt này là nguyên do làm Đóa Đóa kiên trì.

Hoàng Phủ Dật quay đầu nhìn nàng, sau đó vươn tay ôm nàng vào lòng.

Hai người thân mật mọi lúc mọi nơi như thế, khiến Phá điệu nhìn mà tức giận đến sắp xù lông.

215. Chương 215: Câu Đố Sinh Tử (3)

Nếu là trước đây hấn còn có thể mắng vài câu để ngăn cản, nhưng hiện nay bởi vì đã thổ lộ qua, nên hấn liền vẫn không được tự nhiên mà giận dữ như thế.

Đóa Đóa cảm thấy một luồng khí nóng nhẹ nhàng từ tay Hoàng Phủ Dật đặt trên lưng nàng truyền ra, đến khi truyền vào tận trong xương của nàng, thì chút sợ hãi lúc đầu của nàng giống như đã bị khí nóng ép đi hết vậy.

Ngẩng đầu nhìn hấn cười cười, Đóa Đóa vô cùng trấn định đi tới bên giường băng.

Nhìn thế nào cũng nhìn không ra cái gì, nhớ lại bọn Phá điệu phải bay tới trước mặt thì nàng mới có thể nhìn ra hình người, nên nàng cúi người xuống, lấy can đảm áp sát gần Thiết Lặc.

Những người khác ở đây đều ngừng thở, chỉ sợ bây giờ mà phát ra tiếng sẽ làm nàng sợ.

Bản thân Đóa Đóa cũng rất cẩn thận, từ từ khom người sát lại gần Thiết Lặc.

Khi còn cách mặt Thiết Lặc khoảng ba nắm tay, nàng cứng đờ.

“Ta sợ. A ——” Đóa Đóa phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Ngay tại thời điểm nàng nói ra chữ thứ nhất, Thiết Lặc đang nằm trên giường băng đột nhiên ngồi dậy!

Hoàng Phủ Dật nhanh tay nhanh mắt, vẫn luôn chú ý đến Đóa Đóa một tay kéo nàng ra phía sau, mới không làm Thiết Lặc đột nhiên ngồi dậy đụng vào người nàng.

Bọn người Cửu Vương gia cũng cứng đờ, sau lưng dâng lên khí lạnh nhìn Thiết Lặc vẫn giữ nguyên tư thế ngồi như cũ.

Hoàng Phủ Dật cũng không nhìn Thiết Lặc thêm nữa, ôm lấy Đóa Đóa sau đó trực tiếp đưa nàng ra khỏi phòng, ôm chặt nàng dịu dàng vỗ về.

Đóa Đóa sợ quá, nắm chặt vạt áo hấn oa oa khóc lớn, “Xác hết sống lại.”

Hu hu hu. Còn thiếu chút nữa đã đụng lên người nàng.

Đóa Đóa khóc quá nửa ngày mới ngừng lại, thút thít nghẹn ngào ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Phủ Dật, “Thật đáng sợ quá.”

Hoàng Phủ Dật đau lòng lại tự trách, lấy khăn lụa ra lau khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Có ta ở đây mà, ta sẽ không để bất cứ thứ gì làm hại đến nàng.”

“Ừm.” Đóa Đóa vô cùng tin tưởng tựa vào trong lòng hấn.

Nếu không có hấn ở đây, tâm tình của nàng mới sẽ không mau ổn định lại như thế đâu, nói không chừng đã trực tiếp bị hù chết rồi.

Một người hai chim trong phòng cũng đã đi ra, Cửu Vương gia lên tiếng, “Thiết Lặc quả thật là đã chết.”
“Nhưng vừa nãy hần rõ ràng đã ngồi dậy” Đóa Đóa tựa vào trong lòng Hoàng Phủ Dật rầu rĩ nói.
Hu hu.

Nghĩ lại liền cảm thấy sợ hãi, Đóa Đóa lại rút lui vào trong lòng Hoàng Phủ Dật.

Hoàng Phủ Dật siết chặt cánh tay, nhú mày hỏi Cửu Vương gia, “Hần không động dậy nữa sao?”

216. Chương 216: Câu Đồ Sinh Tử (4)

“Không, cũng chỉ ngồi vậy thôi.”

Cửu Vương gia cảm thấy có chút mất mặt, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán.

Người đã chết lâu như thế lại đột nhiên ngồi dậy, hần vừa rồi cũng thiếu chút nữa thì sợ hãi mà kêu lên rồi.

“Ta đánh một cái, hần cũng không có phản ứng.”

Trong lòng còn đang vì chuyện thổ lộ mà giận dữ nên giọng điệu của Phá điều không tốt.

Tuy rằng nói chuyện với bọn Hoàng Phủ Dật, nhưng mắt hần thì lại nhìn Tiểu Bụi.

“Chẳng lẽ không phải xác chết sống lại?” Đóa Đóa vô cùng sợ hãi phân trần, “Vừa rồi ta đâu có chạm vào hần, ta cũng chưa làm gì cả.”

Ô ô, không liên quan đến nàng! Rõ ràng là tự cái xác kia sống lại mà.

Trong lòng Hoàng Phủ Dật có một suy đoán sơ sơ, nhưng không muốn làm Đóa Đóa hốt hoảng lo sợ nên hần cũng không nói ra.

“Đóa Đóa bị hoảng sợ, chúng ta đi về trước đã.”

Hần nói xong liền dẫn Đóa Đóa rời khỏi, không hề ngó ngang tới bọn họ.

Phá điều cũng một mạch bay đi, hiện tại ở đây chỉ còn lại Tiểu Bụi cùng Cửu Vương gia.

Chuyện vừa rồi cũng làm bọn họ còn sợ hãi trong lòng, vì thế cũng bước nhanh rời khỏi Thái Y viện, chờ đi đến nơi an toàn mới dừng lại nói chuyện.

“Trước đó Thiết Lặc có gì khác thường không?” Tiểu Bụi lên tiếng hỏi.

“Không có, bằng không những người ở Thái Y viện đã sớm bị hù chết rồi.”

Cửu Vương gia có chút do dự, “Theo ta thấy, việc này có liên quan đến Nhan tiểu thư.”

“Người đừng có ý đồ gì với nàng đấy,” Tiểu Bụi rất cẩn thận, “Thứ nhất Mộ Dung thích nàng ta, nàng rất có thể là hoàng hậu tương lai của chúng ta, thứ hai người nam nhân kia bên cạnh nàng ta không dễ chọc đâu.”

“Mộ Dung thích nàng ta?”

Mộ Dung mắt cao hơn đầu thế mà cũng sẽ thích nữ nhân, hơn nữa còn là loài người cấp thấp hơn bọn họ nữa?

Cửu Vương gia ngẩn ngơ, sau đó ra ý kiến, “Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta nghĩ cách để nàng vĩnh viễn ở lại Vũ Linh quốc đi.”

Tiểu Bụi liếc một cái xem thường, “Nửa câu sau kia của ta mới là điểm quan trọng! Nam nhân kia bên cạnh nàng ta không dễ chọc đâu!”

“Dù không dễ chọc cũng chỉ là một con người,” Cửu Vương gia hừ một tiếng, “Làm sao so với chúng ta được?”

Khi bọn người Đóa Đóa vừa vào thành thì nhìn thấy mọi người là thân thiết hữu hảo, kỳ thật là vì những người đó là tướng Đóa Đóa là người của tộc mình, bằng không cũng không có loại thái độ đó.

Bộ tộc Vũ Linh đều có một bệnh chung, chính là không thèm đặt những người tộc khác vào trong mắt, luôn cảm thấy trên trời dưới đất, chỉ có Vũ Linh bọn họ mới xứng là vô địch chân chính.

217. Chương 217: Câu Đồ Sinh Tử (5)

Thực ra việc này cũng không khó hiểu, ngoại hình ưu tú, có tuổi thọ vạn năm, có khả năng bay, hơn nữa bọn họ còn sống trong mây, đây căn bản chính là hình tượng thần tiên trong lòng người đời.

Hiện giờ bọn họ khinh thường cười xin, nhưng trước kia bọn họ vẫn vui vẻ thường xuyên đến nhân gian dạo một vòng.

Thấy nhiều người cung phụng thần linh, họ không khỏi bắt đầu có cảm giác mình tài trí hơn người, tích lũy nhiều đời, ý tưởng này đã ăn sâu bén rễ từ lâu rồi.

Tiểu Bội cũng rất không cam lòng thừa nhận, “Nam nhân kia rất lợi hại, người nghe ta là được.”

Hắn, Mộ Dung và cửu vương gia đều là huynh đệ cùng nhau lớn lên, cho nên nói chuyện cũng giống như bằng hữu chứ không dùng quy củ đông dài trong cung.

Nếu muốn đưa bọn người Hoàng Phủ Dật đi, phải hành động giấu Mộ Dung, cho nên Tiểu Bội cũng chưa nói chuyện Hoàng Phủ Dật hạ độc, chỉ buồn bực bay đi.

Bởi vì chưa nói rõ nên cửu vương gia vẫn không tin.

“Nán lại ở nhân gian lâu quá nên bắt đầu tự xem thường mình sao?”

Cửu vương gia cảm thấy không còn cách giải thích nào khác nên nói thêm một câu.

Rất lợi hại sao? Hắn không nhận ra, nhiều nhất chỉ là khí chất không tệ, không phải người bình thường có thể có mà thôi!

Mộ Dung thật vất vả mới yêu mến một nữ nhân, hơn nữa nữ nhân kia lại là đáng cứu thế của Vũ Linh tộc bọn họ ——

Về công về tư, hắn đều phải giúp giữ nàng lại mới đúng.

Trong lòng cửu vương gia đang cân nhắc nên làm gì, thông thả quay về chỗ ở của mình.

Hiện đã là đêm khuya, trong thái y viện yên tĩnh không người, trong phòng chứa thi thể, Thiết Lặc vẫn đang ngồi không rõ nguyên nhân.

Lặng yên không một tiếng động, một con chim bay đến, đứng cách Thiết Lặc khoảng 10 cm.

Ánh trăng u tối xuyên thấu qua song cửa, chiếu lên khuôn mặt Thiết Lặc, khí tức âm trầm quý dị lập tức tràn ngập cả căn phòng.

Con chim đứng lặng một lúc lâu đột nhiên giơ cánh nặng nề vỗ vào người Thiết Lặc.

Một tiếng “răng rắc” vang lên, đầu xương chỗ bị cánh chim vỗ vào vỡ vụn, mà Thiết Lặc vẫn chẳng hề phản ứng.

Hai cánh bắt đầu bận rộn, động tác nhanh nhất đoạn xương của Thiết Lặc lên, còn thoa lên đó một lớp thuốc.

Rõ ràng chỉ là một con chim, hiện giờ lại có cử chỉ giống như con người có ý thức như vậy, độ linh hoạt của hai cánh không thua gì một đôi tay.

Sau một hồi bận rộn, giờ đây Thiết Lặc thoát nhìn như chưa từng bị gãy xương bao giờ.

218. Chương 218: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (1)

Cánh chim kia cũng chưa dừng lại, quạt mạnh vài lần, sau khi hoà tan vị thuốc đông y trong không khí xong mới nhanh chóng bay đi, biến mất trên bầu trời thái y viện, không biết đã bay hướng nào.

Mà trong lúc đó, trong hoàng cung Kì quốc, mấy bóng đen đã xuất phát, theo lệnh chủ tử đi tìm mục tiêu của mình.

Bóng đêm khôn cùng, trong bầu trời nhân gian, các âm mưu khác nhau đang bắt đầu trình diễn.

Tuy nói đã bị kinh hách ở thái y viện Vũ Linh quốc, nhưng vì có Hoàng Phủ Dật bên cạnh, sau khi Đóa Đóa quay lại khách điểm cũng an tâm ngủ, không gặp ác mộng.

Sáng sớm tỉnh lại còn nghĩ chuyện hôm qua cũng không đáng sợ đến vậy, Đóa Đóa bắt đầu đoán.

“Chàng nói xem chuyện hôm qua là thế nào? Đương nhiên không phải là quỷ làm loạn rồi a.”

Hoàng Phủ Dật ôm Đóa Đóa trên đùi mình, cho nàng ăn sáng, nghe thấy vấn đề này, hần mặt không đổi sắc nói dối.

“Không biết.”

Đóa Đóa thật ngạc nhiên, “Chàng mà cũng có chuyện không biết a.”

Hoàng Phủ Dật bật cười, “Trong lòng nàng ta thần kỳ thế sao?”

“Đúng vậy” Đóa Đóa trung thực thừa nhận, “Rất thần kỳ, dường như chẳng có chuyện gì mà không làm được.”

Địa vị của hần trong lòng nàng cũng thần kỳ không khác máy móc là mấy, nếu có cơ hội trở về hiện đại, nàng còn có thể thổi phồng với mọi người một chút, ngay cả lời thoại cũng chuẩn bị xong rồi ——

Người đã thấy máy móc sống bao giờ chưa? Ta thấy rồi đấy.

Khụ, khiêm tốn khiêm tốn.

Hoàng Phủ Dật rất hài lòng với hình tượng của mình trong lòng Đóa Đóa, cúi đầu cười cười hôn nàng.

Lúc Tiểu Bụi xông vào từ cửa sổ thì thấy màn này, tức giận giơ cánh xoa xoa thái dương.

Hai người này thật là nồng nàn thắm thiết!

“Có chuyện gì?”

Hoàng Phủ Dật buông Đóa Đóa đã đỏ bừng mặt ra, thực bình tĩnh hỏi.

Tiểu Bụi liếc mắt nhìn Đóa Đóa, có chút do dự, “Tối hôm qua ta cả đêm không ngủ, có một ý tưởng..... ta muốn để Đóa Đóa giúp ta một chuyện.”

Kể từ lần trước Hoàng Phủ Dật lấy chuyện hạ độc uy hiếp, ngữ khí nói chuyện của Tiểu Bụi với hần trở nên cực kỳ khách khí.

“Không được.” Hoàng Phủ Dật dứt khoát cự tuyệt, không cho người ta một chút con đường cứu vãn nào.

Tiểu Bụi chán nản, “Ta còn chưa nói là chuyện gì.”

“Ừm.” Hoàng Phủ Dật không chút để ý trả lời, “Ta nói không được, người không cần nói nữa.”

Căn bản là không cần Tiểu Bụi nói hần cũng đoán được nó muốn nói cái gì.

219. Chương 219: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (2)

Không còn cách nào khác, Tiểu Bụi chỉ có thể nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đóa Đóa, hy vọng nàng có thể hiểu kỳ một chút, chủ động hỏi hấn.

Nam nhân này rất sủng Đóa Đóa, nếu Đóa Đóa lên tiếng, mặc kệ hấn có tình nguyện hay không đều sẽ đồng ý.

Nhưng đợi nữa ngảy, Đóa Đóa cũng chỉ tò mò nhìn nó chứ không lên tiếng.

Tiểu Bụi trừng mắt, “Người không tò mò chuyện ta nhờ người giúp sao?”

“Tò mò a.” Đóa Đóa trung thực thừa nhận.

“ Vậy sao người không hỏi!”

Đóa Đóa thực tin phục chỉ chỉ Hoàng Phủ Dật, “Nếu hấn không cho người nói, nhất định là có đạo lý của hấn.”

Tiểu Bụi ghen luôn, “Sao người lại nghe hấn như thế hả!”

“Hấn thông minh hơn ta a.”

“ ” Tiểu Bụi cảm thấy mình sắp vì nước quên thân rồi.

Dừng lại một chút, nó không thể áp chế được tức giận của mình hết, “Nào có người vui vẻ thừa nhận chỉ số thông minh của mình thấp hơn người ta như thế!”

“Nếu không người thông minh hơn hấn sao?” Đóa Đóa thực vô tội hỏi lại.

Nàng chỉ là xác định đúng vị trí của mình thôi, không tự cao tự đại là một phẩm chất tốt đẹp a.

“ ” Tiểu Bụi ghen đến mức tim gan lộn tùng phèo, dừng cảm

Lấy cánh cầm chén nhỏ trên bàn trà lên, ừng ực một hơi uống xong, Tiểu Bụi quẳng luôn cái chén đi, “Lão tử đây đúng là không thông minh bằng hấn, làm sao!”

“Chả sao a. ”

Tiểu Bụi nổi bão như thế nhìn rất hay nha, Đóa Đóa nhin cười giải thích.

“Cho nên ta không nói sai nha, không thông minh như hấn, thừa nhận là được rồi, mới cả chúng ta không quen thuộc Vũ Linh quốc này, ở lại đây hình như rất nguy hiểm, ta đương nhiên phải nghe hấn, miễn lại phiền thêm.”

Hoàng Phủ Dật cười thoáng ôm chặt Đóa Đóa, thực ra Đóa Đóa như thế này mới là thông minh, biết năng lực của mình lớn nhỏ đến đâu, cũng biết phán đoán tình huống.

Cho nên nàng thật ra là người rất ngoan rất nghe lời, thậm chí dễ bắt nạt, nhưng lại biết cách làm giảm nhiều thiệt thòi đến bản thân nhất.

Có những người chỉ chịu chút thiệt thòi là sẽ chẳng quản việc gì, chẳng xem đối thủ là ai đã trực tiếp báo thù, nói dễ nghe là dừng cảm, thực chất là lỗ mãng.

Thắng bằng miệng thì có tác dụng gì chứ?

Nóng giận nhất thời chỉ chọc giận đối thủ, làm ình lâm vào nguy hiểm lớn hơn, nói không chừng còn mất cả mạng.

Hoàng Phủ Dật nở nụ cười, Đóa Đóa tuyệt đối thuộc dạng không đánh được thì nhịn, chửi vài câu trong lòng cho đỡ tức, rầu rĩ ra góc tường ngồi tự kỉ vẽ vòng tròn, sau đó tìm vô vãn cơ hội cũng như loại hình an toàn để phục thù.

220. Chương 220: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (3)

Hoàng Phủ Dật lại cúi đầu hôn hôn nàng, hẳn vẫn yêu thích một Đóa Đóa lý trí như vậy, thực đáng yêu.

Tiểu Bội đến lông chim cũng không có tinh thần cụp thành một ổ, chỉ thiếu mỗi khắc hai chữ to lên gáy thôi ——

Buồn bực.

Cả Vũ Linh tộc vốn là mắt cao hơn đỉnh đầu, việc hẳn thừa nhận mình không thông minh bằng Hoàng Phủ Dật đã là gắng gượng lắm rồi, hiện giờ ngay cả Đóa Đóa cũng ra vẻ thông minh hơn hẳn?

Thực TMD buồn bực!

(TMD phiên âm TQ là te man de: con mẹ nó)

“Người không nói ta nói.” Phá điếu đột nhiên phi từ cửa sổ vào, cũng không nhìn Đóa Đóa, giọng điệu nghiêm túc.

Không đợi Hoàng Phủ Dật ngăn cản, hẳn đã nhanh chóng nói “Chúng ta nghi ngờ bởi vì người tới gần Thiết Lạc nói chuyện nên hẳn mới có thể đột nhiên ngồi dậy được.”

Ách Đóa Đóa sửng sốt.

“Nào có thần kỳ thế, ta cũng không phải Diêm Vương xuyên không”

Thấy nàng không sợ hãi gì, Hoàng Phủ Dật cũng không ngăn Phá điếu nói tiếp.

“Trừ cách đó ra, cũng không có cách giải thích nào khác.”

Phá điếu vẫn thực nghiêm túc mà. nhìn Tiểu Bội, miệng lại nói chuyện với Đóa Đóa.

Tiểu Bội cuối cùng cũng tìm được chỗ trút giận, “Nhìn gì mà nhìn! Không phải trắng thôi sao, nhăn nhó cái gì, người nhìn Nhan Đóa Đóa cho ta!”

Phá điếu nổi giận, “Ai nhăn nhó!”

Thế là một Vương gia, một tên nghe nói không có chức quan, nhưng trừ hoàng tộc thì đều phải nghe lời tên lộng quyền ẩn hình như hẳn, cứ như vậy lại đánh nhau.

Đóa Đóa rơi lệ, sau khi biết thân phận của bọn nó, lại nhìn bọn nó động một chút lại đánh nhau thật là sét đánh mà.

Nàng quay đầu nhìn Hoàng Phủ Dật, “Chàng đoán được, sợ dọa đến ta, cho nên không cho Tiểu Bội nói?”

“Ừ,” Hoàng Phủ Dật không khỏi bật cười, “Thực ra nàng gan lớn hơn ta nghĩ một chút, là ta quá lo lắng...”

Đóa Đóa có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, “Kỳ thật gan của ta rất nhỏ, đặc biệt sợ quỷ, có điều có thể bởi vì có chàng ở đây nên cũng không thấy sợ lắm.”

Hoàng Phủ Dật rất vui với giải thích của nàng, cũng vui vì nàng tin cậy hẳn, cảm thấy thoải mái lại ôm chặt lấy nàng.

Chúng ta thử giúp họ đi, Đóa Đóa dùng ánh mắt thương lượng với hẳn.

Cười cười, Hoàng Phủ Dật gạt đầu đồng ý.

Ngẩng đầu nhìn bọn “chim” quần lấy choảng nhau kia, hẳn lên tiếng, “Đừng đánh nữa, đi Thái Y viện.”

Không ngờ bọn họ lại đồng ý, bọn Tiểu Bội đều kinh ngạc một chút.

221. Chương 221: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (4)

Mộ Dung quảng một thẻ bài cho Hoàng Phủ Dật, sau đó liền không một lời bay vào lồng chim.

Bởi vì Vũ Linh trưởng thành đều có thể biến thành chim, cho nên mọi người Vũ Linh quốc đối với chim rất cảnh giác, trên không hoàng cung đều có người chuyên tuần thị.

Ban ngày, nếu muốn tiến cung không kinh động người khác, hẳn chỉ có thể vào lồng chim.

Tiểu Bội cũng vào, liếc hẳn một cái, “Tiểu cô nương người ta cũng không để ý, người nháo cái gì!”

. Đóa Đóa ngượng ngùng rơi lệ.

Thẻ bài Mộ Dung quảng ra là giấy thông hành cao cấp nhất hoàng cung, có thứ này, trực tiếp đi gặp mặt vua cũng có thể.

Cho nên dọc đường đi thị vệ mặc dù không nhận ra bọn họ, nhưng không hề nghi vấn một đường cho đi, hơn nữa thần sắc cung kính.

Khi bọn họ còn cách ngự thư phòng một đoạn, xa xa, cửa vừa lúc mở ra, bên trong đi ra một một hắc y nhân, bước chân mau nhẹ, rõ ràng là biết võ.

“Dạ Ảnh?”

Tiểu Bội vô tâm thấp giọng thì thầm một câu, “Lại có chuyện gì, sao lại gọi Dạ Ảnh ra?”

“Hắn là ai a?” Đóa Đóa tò mò nhỏ giọng hỏi, “Rất lợi hại sao?”

“Chính là người lần trước nói Mộ Dung không có khả năng tránh ở chỗ người.”

“À,” Đóa Đóa bừng tỉnh đại ngộ, “Là con chim đen nhỏ à.”

“” Tiểu Bội không biết nói gì, đệ nhất sát thủ của Vũ Linh quốc bọn họ sao lại dùng “con chim đen nhỏ” để xưng hô?

Dạ Ảnh khuôn mặt tuần lãng, chỉ là môi nhếch lên cùng ánh mắt sắc bén khiến mặt hắn càng thêm lãnh khốc.

Mắt nhìn thẳng đi ngang qua Hoàng Phủ Dật bọn họ, hẳn ngay cả liếc cũng không liếc một cái, giống như bọn họ không tồn tại.

Ngược lại Hoàng Phủ Dật, Dạ Ảnh đã đi qua, hắn còn quay đầu nhìn bóng dáng y.

Xác định Dạ Ảnh đã không nghe thấy mình nói chuyện, Tiểu Bội mới có chút đắc ý lên tiếng.

“Khí thế Dạ Ảnh không tệ chứ?”

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Không tệ.”

Hắn vừa nói lại quay đầu nhìn Dạ Ảnh, có chút dăm chiêu.

Trải qua thông truyền, bọn họ tiến vào ngự thư phòng, cửu vương gia đứng lên, khách khí chào hỏi bọn họ.

Tiểu Bội vội hỏi hắn, “Lại xảy ra chuyện? Sao lại gọi Dạ Ảnh ra?”

Cửu Vương gia khê cứng đờ, sau đó cười nói, “Không có, Dạ Ảnh là nghe nói trong cung đã xảy ra chuyện, đến hỏi thôi.”

222. Chương 222: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (5)

Tiểu Bội không hỏi nhiều, Hoàng Phủ Dật nhìn cửu vương gia, nở nụ cười, chỉ sợ không đơn giản như thế?

Bất quá hẳn không nói ra, đoàn người lại đi Thái Y viện.

Lúc này là ban ngày, hơn nữa đã chuẩn bị tốt tâm lý, Đóa Đóa nhìn Thiết Lặc ngồi trên xe trượt tuyết cũng không quá sợ hãi.

Phá điều ôm cánh, liếc Tiểu Bội, “Không chắc chắn thì đừng thử!”

Có lời gì sao không trực tiếp nói cùng người ta?

Tiểu Bội khinh bỉ hắn, dứt khoát đứng trên vai Đóa Đóa, “Ta xem ngươi này quay về hoàn xem ai!”

Đóa Đóa vừa ngượng ngùng lại rất muốn cười, bị hai người bọn họ náo loạn, liền càng không sợ hãi.

Tiểu Bội còn rất có nghĩa khí vỗ vỗ ngực, “Không cần sợ, ta ở đây cùng ngươi.”

Nói xong hắn cảm thấy lời này không đúng, “Ta cũng không phải là coi trọng ngươi, ngươi giúp chúng ta, ta ở lại cho ngươi thêm can đảm là chuyện nên làm!”

Hắn bắt mắt liếc Hoàng Phủ Dật một cái, nhìn cái gì mà nhìn, nếu ngươi có thể biến thành dáng người như ta vậy, ngươi cũng có thể đứng trên vai nàng!

Mặc dù dáng người tiểu Bội thấy thế nào cũng không uy vũ, nhưng bị một thứ có thể nói chuyện đứng trên vai mình, Đóa Đóa cũng hơi để bụng.

Hoàng Phủ Dật liền đứng bên cạnh Đóa Đóa, vạn nhất Thiết Lặc lại hoạt động lần nữa, hắn còn có thể lập tức đem Đóa Đóa đi.

Đóa Đóa đứng gần Thiết Lặc một chút, cúi người, cho đến khi cách chừng ba nắm tay, thật cẩn thận lên tiếng, “. Ta cũng không biết phải nói cái gì.”

Mọi người nín thở nhìn Thiết Lặc, nhưng ngoài dự kiến của bọn họ, người trên xe trượt tuyết không có chút phản ứng.

Chẳng lẽ không như bọn họ nghĩ?

Đóa Đóa cũng cảm giác thất vọng, nàng thà... Thiết Lặc lại đột nhiên chuyển động, hoặc rõ ràng trực tiếp sống lại, cũng không muốn như bây giờ.

“Hình như không dùng được a.” Đóa Đóa bất đắc dĩ quay đầu nhìn Hoàng Phủ Dật bọn họ.

Aiz, nàng còn tưởng thật sự giống Hoàng Phủ Dật bọn họ đoán như vậy, nàng có thể khiến người Vũ Linh tộc khởi tử hồi sinh chứ.

Không thể cứu một mạng người, đầu mối cũng đứt, Đóa Đóa có chút ủ rũ.

Hoàng Phủ Dật ôm nàng, “Đừng khổ sở, trở về rồi hãy nói.”

Mấy người tâm tình đều xuống dốc, đi đến cửa, đột nhiên nghe thấy phía sau có một tiếng “két” nhẹ.

Lập tức quay đầu, bọn họ còn tưởng có thể thấy Thiết Lặc hoạt động, nhưng xe trượt tuyết thoát nhìn vẫn bình thường.

223. Chương 223: Năng Lực Không Thể Tưởng Tượng (6)

Hoàng Phủ Dật bước nhanh đi qua, vươn tay kéo Thiết Lặc một chút ——

Không phản ứng.

Nhắm mắt, Hoàng Phủ Dật nhớ lại tiếng động nhẹ vừa rồi, sau đó quay đầu, “Đóa Đóa, nàng ra ngoài trước, Tiểu Bội, ngươi đi ra ngoài giúp ta coi chừng nàng.”

“Thế nào?” Đóa Đóa không rõ, “Ta cần tránh sao?”

“Tiếng vừa rồi có thể là do xương, ta muốn cởi quần áo hắn kiểm tra một chút.”

“Uhm.” Đóa Đóa lập tức ra cửa, tiểu Bội mặc dù không cam nguyện, cũng theo ra ngoài.

Cách một cánh cửa cũng tìm hộ vệ, quá cẩn thận rồi!

Trong căn phòng, Cửu Vương gia không phải rất tin tưởng nhìn Hoàng Phủ Dật, bắt quá xem Mộ Dung không nói gì, hắn cũng nhin.

Không để ý tới thái độ của hắn, Hoàng Phủ Dật đã cởi quần áo Thiết Lặc xuống, thần sắc bình tĩnh bắt đầu kiểm tra.

Phá điều đứng trên xe trượt tuyết, nhìn chằm chằm động tác của hắn, lưu ý từng tiếng động.

Hoàng Phủ Dật kiểm tra từng cái xương trên người Thiết Lặc, nhưng không có gãy xương, mỗi một khớp xương đều hoàn hảo.

Phá điều nhăn mi, “Ta cũng cảm thấy đó là tiếng gãy xương, sao lại không có?”

“Có lẽ không phải gãy xương,” Kiểm tra không có kết quả, Hoàng Phủ Dật dùng đũa thủy bên cạnh bắt đầu rửa tay, “Là tiếng xương mọc dài.”

“Mọc dài?”

Cửu Vương gia cuối cùng tìm được chỗ không hợp lý trong lời hắn nói, “Người là nói trước đó hắn đã gãy xương? Không có khả năng! Người Thái Y viện nhân đã kiểm tra không biết bao nhiêu lần, trên người hắn tuyệt đối không có vết thương.”

Hoàng Phủ Dật liếc mắt nhìn hắn, “Có lẽ là vết thương mới.”

“Ai lại dả thương một người chết?”

Thứ nhất là tự đánh giá mình rất cao, thứ hai là không rõ tiểu Bụi sao lại tin phục hắn đến vậy, ngay cả Mộ Dung cũng chú ý đến lời hắn nói, cho nên cửu vương gia nhìn Hoàng Phủ Dật không thuận mắt.

“Rất nhiều người, hung thủ thật sự, kẻ thừa nước đục thả câu, tùy thời phá hoại, có thù riêng với Thiết Lặc, đã chết cũng không bỏ qua thân thể hắn.”

Hoàng Phủ Dật trong chốc lát đã nói ra vài khả năng.

Cửu vương gia không phục, nhưng nhất thời cũng tìm không ra lời nào phản bác hắn, chỉ có thể hừ một tiếng.

“Người không phải bị thương?” Hoàng Phủ Dật nhìn Phá điều .

Phá điều có chút không cam lòng mắng một câu, sau đó lên tiếng, “Trở về rồi nói.”

224. Chương 224: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (1)

Hoàng Phủ Dật không đếm xỉa tới ý kiến của hắn, nhìn thẳng Cửu Vương gia nói, “Tìm một căn phòng, bây giờ sẽ thử ngay.”

Phá điều xù lông, “Đây là địa bàn của ta!”

Về mặt Hoàng Phủ Dật bình tĩnh địa trả lời, “Bây giờ là các người cần ta giúp đỡ.”

“ ”

Trong lòng cũng biết rõ hậu quả, hơn nữa vết thương trên người quả thực cũng không kéo dài được nữa, Phá điều cảm tức đi vào lồng chim, “Thử thì thử!”

Nghiêu Phi đứng trong lồng sắt, “Meo~”

“Còn meo nữa ta bóp chết ngươi!”

“Gâu gâu!”

“ ”

Ra khỏi Thái Y Viện, Đóa Đóa nghe bọn họ giải thích xong cảm thấy rất kinh ngạc, “Các người nói ta có thể chữa thương ư?”

Nàng có thần kỳ như thế sao.

“Rất có khả năng,” Hoàng Phủ Dật cầm lồng chim trong tay, “Lát nữa sẽ đem hắn ra thử xem.”

Tiểu Bụi bật cười, vỗ vỗ Phá điều , “Chịu đựng đi.”

“ Cút!”

Đi vào một tòa cung điện không người, Phá điều cần răng bay từ trong lồng chim ra, đứng ở vị trí gần Đóa Đóa.

“Nói chuyện với nó thì có thể được sao?” Đóa Đóa vẫn hoài nghi, “Trước đây ta và hấn cũng nói chuyện không ít, có đôi khi hình như cũng tiếp cận rất gần.”

Khi đó không biết hấn thực chất là người, cho nên không có gì kiêng kỵ cả.

“Cũng không gần lắm!” Phá điều theo bản năng phản bác lại.

Sau đó hấn ý thức được không đúng, lập tức sửa miệng, “Cũng có thể có, dù sao ta cũng chưa từng chú ý nên không biết!”

“ ” Tất cả mọi người đều nhin cười, chỉ có Tiểu Bội rất không nể mặt, “Chỉ với lòng hồ ly của người thôi thì còn có gì mà che giấu .”

Phá điều nổi giận, vỗ cánh muốn đầu vồ.

Đóa Đóa vội vàng giữ lấy hấn, “Đừng đánh, nghiên cứu chuyện chính trước đã.”

Phá điều nổi giận, rống to, “Đừng sờ ta!”

Tiểu Bội khinh bỉ, tên này cũng biết thẹn thùng! Hơn một ngàn tuổi rồi, còn giả vờ ngây thơ cái gì nữa!

Đóa Đóa bị giọng nói đột ngột vút cao của hấn làm giật mình, theo bản năng liền ném hấn đi.

Chính Phá điều cũng đang ở vào trạng thái phản ứng cực chậm, nên bị ném đi mà hấn cũng không phản ứng được mình cần phải vỗ hai cánh để bay.

Thế là hấn bị Đóa Đóa ném vào trên tường bên cạnh, hôn mê

“A ” Đóa Đóa sợ hãi kêu lên, nhìn Phá điều trượt từ trên tường xuống, “Bây giờ thì nguy rồi!”

Đã thương càng thêm thương!

225. Chương 225: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (2)

Mấy người đều vọt tới bên cạnh Phá điều rơi trên mặt đất, Hoàng Phủ Dật cẩn thận nhặt hấn lên, nhưng hấn vẫn chưa tỉnh.

“Vừa đúng lúc!”

Người không lo lắng nhất ở đây trái lại là Tiểu Bội, “Tên Mộ Dung kia tính tình khó chịu, nếu vào lúc hấn tỉnh táo, không biết hấn còn nhớ tới khi nào mới chịu để Đóa Đóa làm thí nghiệm đâu.”

Đóa Đóa vô cùng khẩn trương nhận lấy Phá điều từ trong tay Hoàng Phủ Dật, “Nếu như chúng ta lại đoán sai, cho dù ta có tới gần hấn nói chuyện thế này, cũng không cứu được hấn tỉnh lại thì làm sao bây giờ? Ở đây có thú y không?”

“ ” Tiểu Bội đối với cách nói thú y này vô cùng bất lực.

Xem ra Đóa Đóa vẫn còn chưa thật sự tiếp nhận Mộ Dung là người rồi, vẫn để Mộ Dung nhanh khỏe lại một chút mà khôi phục hình người đi vậy.

Đã nói vài câu với Phá điều đang hôn mê, nhưng hấn cũng không có chút khởi sắc nào, Đóa Đóa đã gấp đến độ sắp rơi nước mắt.

Đã nói không có khả năng thần kỳ như vậy mà, cũng không phải tiên khí, làm sao có thể tới gần bọn họ nói vài ba câu mà khỏe lại được!

Ách.

Ý nghĩ trong đầu vừa dứt, Đóa Đóa đã trợn mắt há mồm nhìn sự biến hóa trong tay .

Từ trên cánh Phá điệp phát ra từng tia ánh vàng, xẹt qua từng vàng như cầu vồng, hợp lại trên không trung trong lòng bàn tay Đóa Đóa, hình thành một hình dạng giống như hình vòm, bao trùm Phá điệp .

Ánh vàng càng lúc càng mạnh, rất nhanh bọn họ đã không còn thấy rõ Phá điệp bị bao trong đó nữa.

Cửu Vương gia và Tiểu Bội đều kinh ngạc đến mức không thể tin vào hai mắt của mình, hình như thật sự có tác dụng.

Chưa từng thấy bộ dáng khôi phục lúc chữa thương của bộ tộc Vũ Linh bọn họ bao giờ, Đóa Đóa và Hoàng Phủ Dật cũng đều bị một màn này làm kinh ngạc không thôi.

Vẫn không nhìn thấy tình hình của Phá điệp , nhưng Đóa Đóa đột nhiên cảm thấy cánh tay mình nặng trĩu.

Ánh vàng chạm nhau, phát ra một trận âm hưởng “xoẹt xoẹt” rất nhẹ, trước mắt chói lói khác thường, Đóa Đóa thở mạnh cũng không dám, nín thở nhìn cảnh tượng thần kỳ như vậy.

Lòng bàn tay cảm giác được lông chim lướt qua rõ rệt, sức nặng trên cánh tay càng lúc càng lớn, mà ánh vàng cũng từ từ tán đi.

Đẹp quá.

Đóa Đóa hít một ngụm khí lạnh mà nhìn trong tay đang nâng chim?

Nhưng nhìn nó đã cao như Hoàng Phủ Dật, khổ người rất lớn, nhưng cũng không lộ vẻ dũng mãnh.

Trên người nó vẫn là lông chim đủ mọi màu sắc kia của Phá điệp , nhưng bởi vì khổ người rất lớn, các loại màu sắc đều có thể tha hồ trải ra dưới đất, nhìn không hề lộn xộn nữa, mà là.

Tôn quý và lộng lẫy.

226. Chương 226: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (3)

Đóa Đóa đã sớm nâng hân không nhúc nhích, hiện giờ chỉ có thể nói là dè, nhưng cũng không dám tùy tiện đổi tay, sợ thương thể của hân vừa lành, vẫn còn chưa ổn định.

Rất lâu đã không nhìn thấy Mộ Dung dưới hình dáng bình thường, Tiểu Bội và Cửu Vương gia đều vô cùng kích động, nhưng hân chậm chạp không mở mắt, lại làm tim bọn họ đều treo cao.

Dưới ánh mắt khẩn trương cùng chờ mong của mọi người, ánh vàng chói mắt đột nhiên lóe lên, Đóa Đóa theo bản năng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa, liền nhìn thấy đang ôm một người nam nhân trong lòng.

Ách.

Mặc dù đã sớm thấy qua hình dáng thực sự của Phá. Mộ Dung, nhưng hiện giờ nhìn thấy hân thật sự biến lại hình người, Đóa Đóa vẫn là vụn phần kinh ngạc đến ngây người.

Mộ Dung thật đẹp trai.

Có lẽ phía sau câu nói này phải nên kèm thêm n dấu chấm than để cường điệu giọng nói lên mới phải, bởi vì khi khuôn mặt như được điêu khắc này dùng hình thái chân thật xuất hiện trước mắt, thật là rất có hiệu quả thị giác kinh người.

Đang nghĩ ngợi, nam nhân bị nàng ôm cuối cùng cũng chậm chậm mở mắt.

Vừa mới tỉnh lại, Mộ Dung có chút mơ màng cau mày, nâng tay đỡ trán, khi tầm mắt đối diện với Đóa Đóa, dường như có chút không phản ứng kịp.

Đóa Đóa cũng không dám nói chuyện, chỉ sợ vừa nói một câu lại phản tác dụng, lại làm hân hôn mê, nên chỉ có thể cùng hân nhìn nhau.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, đầu hôn mê của Mộ Dung cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại, ý thức được hiện giờ đang xảy ra chuyện gì.

Trên khuôn mặt hiện lên thần sắc cổ quái không được tự nhiên, hần bỗng nhảy mạnh lên, thoát khỏi vòng ôm của Đóa Đóa, muốn nhanh chóng vọt chỗ cách xa nàng.

“Cẩn thận.” Tất cả mọi người đều lên tiếng nhắc nhở hần, Hoàng Phủ Dật còn đưa tay muốn giữ hần lại.

Đáng tiếc đã chậm, bởi vì nhảy quá mạnh, bạn học Mộ Dung lại đâm vào tường.

Thân thể vừa mới khôi phục, tình trạng cũng chưa được tốt lắm, va chạm như thế, đầy mắt đều là ngôi sao.

Có chút đứng không vững, Mộ Dung đỡ tường, “Đừng cứu ta nữa.”

Nói xong bốn chữ này, hần đã lại hôn mê.

Mọi người hóa đá, không nói gì mà nhìn một màn sét đánh này.

Tiểu Bội dùng cánh che mặt, quay đầu, “Ta không quen hần.”

Cửu Vương gia cũng cảm thấy vô cùng mất mặt, lấy tay chống trán, giả như người đang suy nghĩ.

Bởi vì trước khi hôn mê đã đặc biệt dặn dò Đóa Đóa không được cứu hần nữa nên Hoàng Phủ Dật và Đóa Đóa cũng chỉ đành nhin cười ngồi ở một bên, chờ bạn học Mộ Dung tự mình tỉnh lại thôi.

227. Chương 227: Vương Gia Điễn Trai Rất E Lẻ (4)

vậy. Thật sự là gặp quý!

Trong lòng Mộ Dung không ngừng thầm rửa, bực mình Đóa Đóa sao còn ở đây mãi không đi.

Hần sống chết không chịu mở mắt, mọi người cũng chỉ có thể chờ, chờ chờ, nên ăn cơm.

Hoàng Phủ Dật và Đóa Đóa đều không phân biệt được hơi thở của Vũ Linh tộc, cho nên mới không phát hiện ra cái gì, nhưng Tiểu Bội và Cửu Vương gia sớm biết Mộ Dung đã tỉnh, cho nên thật vô đạo đức nêu ý kiến vừa ăn vừa chờ.

“A? Hần còn chưa tỉnh mà, chờ một chút đi.”

Đóa Đóa thấy như thế không hay lắm, hơn nữa bạn Tiểu Bội rõ ràng là bạn thân của Mộ Dung, sao lại không lo lắng cho hần thế nhỉ?

Vẫn là tiểu ngu ngốc này có lương tâm, hần thật không nhìn lầm người nha, Mộ Dung thầm hài lòng nghĩ.

Có điều hiện giờ hần thật sự hy vọng nàng đừng thiện lương nữa mặc kệ sống chết của hần, quay người bước đi, có thể hần mới dễ dàng “tỉnh lại” được a.

“Không cần quan tâm đến hần đâu”. Tiểu Bội thật vô lương thừa cơ báo thù, “Dù sao vết thương của hần cũng tốt hơn rồi, bây giờ chỉ giống đang ngủ thôi, không cần lo lắng”.

Hần nói xong cũng không để tâm Đóa Đóa có đồng ý hay không, trực tiếp bảo Cửu Vương gia sai người dọn bữa trưa lên.

“Đóa Đóa, không ngờ người thật có thể chữa thương cho người của Vũ Linh tộc”.

Tiểu Bội cảm thấy thật không ngờ tới, trong mắt bọn họ, bản lĩnh của Đóa Đóa đã không kém gì thần tiên rồi.

“Có phải là vừa đúng lúc không a?”

Đóa Đóa lại càng không dám tin, nàng cũng chỉ là một người bình thường, làm sao lại có thể có bản lĩnh thần kỳ như thế?

Nếu thật sự gọi một tiếng là có thể cứu người, nàng có thể treo bảng thần y được rồi.

“Người có thể miễn trừ tai họa diệt tộc của Vũ Linh tộc cơ mà, cứu người lại càng không cần nói”.

Thấy Đóa Đóa dường như vẫn không quá tin tưởng, Tiểu Bội vẫy vẫy tay hướng Cửu Vương gia.

“Đến đây, Tiểu Cửu, để ta tát ngươi một cái rồi để Đóa Đóa xác nhận là nàng có thể chữa thương thật sự”.

“” Cửu Vương gia nổi giận, “Sao lại không phải là ta đánh ngươi!”

Mắt thấy một người một chim sẽ đánh nhau, Đóa Đóa và Hoàng Phủ Dật vô cùng không biết nói gì, xem ra người có địa vị càng cao ở Vũ Linh quốc thì càng có tính tình nóng nảy như đứa trẻ a.

228. Chương 228: Vương Gia Điễn Trai Rất E Lẹ (5)

Hoàng Phủ Dật lên tiếng ngăn cản bọn họ, “Chính sự quan trọng, trước đừng đánh.”

“Chính sự gì?”

Thật ra là có chính sự, nhưng mà hiện nay đại họa diệt tộc là đệ nhất đại sự của bọn họ, mà việc này hiện giờ chưa có đầu mối gì cả.

“Vết thương của Thiết Lặc, nếu Đóa Đóa thật sự có thể trị thương cho người trong tộc các người, vậy thì tiếng động nghe được lúc trước thật sự là tiếng xương mọc lại”.

“Vậy biểu thị cái gì?” Cửu Vương gia hiển nhiên vẫn không phục Hoàng Phủ Dật.

“Hôm qua Đóa Đóa ở gần hắc nói chuyện, lúc đó hắc đã ngồi dậy nhưng không hề có tiếng xương kêu, cũng cho thấy vết thương gãy xương này là sau khi chúng ta rời đi tối qua mới có”.

Hình như quả thật là có chuyện như vậy.

Cửu Vương gia cảm thấy kinh ngạc, một con người thể nhưng phản ứng lại còn nhanh hơn bọn họ!

Tiểu Bội nhìn ra suy nghĩ của hắc, bất đắc dĩ xem thường, xem ra phải đập Tiểu Cửu xuống nhân gian đi một vòng mới được.

Mộ Dung nói đúng, bọn họ tự cao tự đại lâu rồi, như vậy thật sự rất nguy hiểm.

Nhưng mà. suy đoán ra kết luận này thì cho thấy cái gì?

Tiểu Bội và Cửu Vương gia trong phòng đều có suy đoán, nhưng lại sợ nói sai trước mặt Hoàng Phủ Dật sẽ mất hết mặt mũi, cho nên cũng không lên tiếng.

Hoàng Phủ Dật cũng đoán ra suy nghĩ của bọn họ nên nói tiếp.

“Thiết Lặc đã chết lâu rồi, vẫn ở trong Thái Y viện, nhưng có người cố tình sau khi chúng ta đi khỏi chạy đến đả thương Thiết Lặc, việc này rất khả nghi”.

Đúng vậy, là rất khả nghi, Tiểu Bội và Cửu Vương gia trong lòng đều đồng ý, có điều ngoài mặt vẫn thực bình tĩnh.

Bữa trưa đã dâng lên, Hoàng Phủ Dật kéo Đóa Đóa bắt đầu ăn cơm, không nói tiếp nữa.

“” Tiểu Bội và Cửu Vương gia đều cực kì buồn bực.

Ở thời điểm mấu chốt lại không nói nữa!

Bọn họ cũng biết là khả nghi, nhưng rốt cuộc là việc gì khả nghi, hắc ta cũng không nói ngay, để cái nút thắt làm gì chứ!

Đợi nửa ngày, phát hiện Hoàng Phủ Dật không hề có nửa điểm muốn lên tiếng, hai người đành chịu thua.

Dùng ánh mắt chém giết một hồi lâu, cuối cùng Tiểu Bội bởi vì vấn đề nguyên hình, mắt quá nhỏ nên không thể làm kẻ địch run sợ, vô cùng bị kịch gánh vác vấn đề hỏi han người ta.

“Sao ngươi không nói tiếp? Cái gì khả nghi?”

Hoàng Phủ Dật vô cùng bình tĩnh, “Không biết”.

229. Chương 229: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (6)

“” Đáp án này làm cho Tiểu Bụi và Cửu Vương gia đều bị sét đánh.

Làm hóa thạch một lúc, Cửu Vương gia đã nhìn một hồi rồi cuộc nổi bão.

“Không biết người còn giả cao thâm cái gì, làm người khác lãng phí nửa ngày!”

Hoàng Phủ Dật thần sắc bình tĩnh ngẩng đầu lên, “Chân tướng mọi việc các người tự đi điều tra, ta nói những lời này có ý chính là chúng ta phải đi rồi”.

“Đi?” Cửu Vương gia và Tiểu Bụi đồng thanh kinh ngạc hỏi, đến ngay cả Mộ Dung nằm trên đất giả ngất cũng choàng mở mắt.

Có điều hần còn tính là phản ứng rất nhanh, thừa dịp không ai chú ý, lập tức nhắm mắt lại.

“Đã có khả nghi, liền cho thấy Thiết Lạc không phải bị súc mạnh thần kỳ gì giết chết, không liên quan đến đại họa diệt tộc”.

“” Quả thực đúng.

Nhưng nam nhân này liền cứ thế đi sao?

Thực không thiện tâm gì cả, ngay cả ở lại giúp đỡ người ta cũng không biết!

“Đóa Đóa là người được tiên đoán, một tháng nữa mới đến thời gian trong tiên đoán”.

Tiểu Bụi tìm lý do muốn giữ bọn họ lại.

“Chúng ta không nói là không giúp, có điều phải đi trước, hôm nay vừa lúc là tới ba ngày”.

“” Tiểu Bụi và Cửu Vương gia trao đổi ánh mắt, cuối cùng đều nhất tề roẹt roẹt nhìn về phía Mộ Dung đang “ngất” trên sàn.

Người chính là hần yêu mến, hơn nữa luận thân phận, người có thể làm chủ ở đây chính là hần, cho nên hai người đều chờ Mộ Dung quyết định.

Mặc dù không mở mắt nhưng Mộ Dung vẫn cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của bọn họ.

Gặp quỷ, nhìn gì mà nhìn, không thấy hần còn đang giả ngất à!

Mộ Dung quyết định không mở mắt, cho dù ánh mắt mãnh liệt của họ có thể xuyên qua hần thành một cái lỗ hần cũng quyết tiếp tục nằm!

Tiểu Bụi và Cửu Vương gia khóe miệng run rẩy, mất mặt!

Có gì mà thẹn thùng, có gì mà kỳ cục chứ, không phải chỉ là tỉnh lại trong lòng ngữ nhân mình yêu mến, mà khoảng cách hai người rất gần thôi sao!

Chẳng những thẹn thùng, còn bởi vậy mà tự đánh ngất mình, hiện giờ lại không dậy nổi. Mất mặt!

Hoàng Phủ Dật tự hạ quyết định, “Ăn cơm xong chúng ta trở về đi”.

Mọi người phải đi, hần cũng không đứng lên?

Tiểu Bụi cười hắc hắc, “Một khi đã như thế, vậy đừng trở về nữa, chuyện của Vũ Linh quốc tự chúng ta sẽ giải quyết”.

Thái độ quái dị của Tiểu Bụi khiến Đóa Đóa chú ý, nàng tò mò nhìn người đang nằm trên mặt đất, Mộ Dung giả ngất sao?

230. Chương 230: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (7)

Trong lòng Mộ Dung không ngừng nguyên rửa Tiểu Bụi, chờ Đóa Đóa đi rồi, hần sẽ hãm Tiểu Bụi làm canh uống!

Tiểu Bội còn không biết bản thân trong suy nghĩ của người khác đã biến thành một nồi canh thịt, vẫn tiếp tục phóng hỏa.

“Đóa Đóa, lấy phương pháp từ biệt của Vũ Linh quốc tạm biệt Mộ Dung đi”.

“Phương pháp từ biệt gì?”

Mặc dù không nhìn rõ cái khuôn. khụ, mặt chim kia, nhưng Đóa Đóa vẫn cảm thấy trên mặt Tiểu Bội tràn ngập bốn chữ “không có ý tốt”.

“Lễ bái hôn tay” Tiểu Bội dùng ngữ khí không hề để ý nói, “Người đi kéo tay hân hôn một chút là được”.

Mộ Dung cuối cùng không nhịn nổi nữa, đột nhiên nhảy chồm lên từ trên mặt đất, trực tiếp lao về phía Tiểu Bội còn đang nghĩ nên trêu cợt hân thể nào nữa.

Tiểu Bội đang đắc ý nên không phòng bị, vừa lúc bị hân bắt được.

Mộ Dung hung ác trừng Tiểu Bội, giọng quát, “Người đâu, chuẩn bị nôi!”

“Người làm gì?” Tiểu Bội còn chưa ý thức được tai họa sắp đến.

“Luộc người lên!”

Cửu Vương gia trong nháy mắt cũng cảm thấy đây là ý kiến hay, hưng trí bừng bừng hỏi, “Mộ Dung, người muốn uống nước luộc thịt hay làm lẩu cay?”

Mộ Dung nhìn Tiểu Bội, âm hiểm cười, “Thịt tươi thế này, hầm canh”.

Cửu Vương gia rối rắm, “Ta muốn ăn cay”.

Liếc hân một cái, Mộ Dung thực bình tĩnh, “Thì tự thêm ớt vào!”

“. Cũng đúng.” Cửu Vương gia thỏa hiệp .

“.” Đoạn đối thoại này làm cho Hoàng Phủ Dật và Đóa Đóa bị sét đánh đến không nói nên lời.

Tiểu Bội lập tức sẽ bị nấu lên nổi giận, “Tiểu Cửu, mới vừa rồi người còn cùng trận tuyến với ta!”

Cửu Vương gia dừng cảm thừa nhận tâm tư nhỏ của mình, “Ta đánh không lại Mộ Dung, cho nên làm phản”.

“.” Tất cả mọi người đều vì sự thành thật dũng cảm của Cửu Vương gia mà hóa đá.

Tiểu Bội vô cùng tức tối, quyết định đổi đồng minh khác, “Đóa Đóa, nếu người cứu ta, ta cho người biết số đo ba vòng của Mộ Dung!”

“.” Đóa Đóa rơi lệ, nàng biết số đo ba vòng của Mộ Dung làm gì.

Mộ Dung nghe lời này giận quá, còn chưa mở miệng nói gì, Tiểu Bội đã tố cáo hân trước ——

“Mộ Dung đỏ mặt!”

“Rầm rầm ầm ầm choang choang”

“.” Đóa Đóa và Hoàng Phủ Dật đều che mặt, không muốn xem cảnh hỗn loạn trước mắt.

Một người một chim đánh nhau, thật là không quá dễ xem.

231. Chương 231: Vương Gia Điển Trai Rất E Lẹ (8)

Trước kia Mộ Dung trọng thương chưa lành nên chỉ có thể cùng Tiểu Bội đánh ngang tay, hiện đã khôi phục, đương nhiên không chút khó khăn mà giành chiến thắng.

Nồi đã mang tới, gặp lại Mộ Dung vương gia biến mất đã lâu, hơn nữa vết thương của hân đã khỏi, mọi người tất nhiên là cực kì kinh ngạc.

Nhìn tình huống này, bọn họ cũng không dám hỏi nhiều, ngay cả dừng lại cũng không dám, trực tiếp chạy, miễn cho bị đòn oan.

Thấy nồi nước đã bốc hơi, Tiểu Bội không còn bình tĩnh, bắt đầu suy nghĩ câu “tâm tĩnh tự nhiên mát” này có thể cứu hẩn một mạng trong nồi nước sôi hay không.

Kết luận đương nhiên là không được, hẩn bị thả vào đó được nhiên sẽ bị nóng.

Mộ Dung âm hiểm cười, “Sợ?”

“Có gì mà sợ!” Tiểu Bội vô cùng có khí thế, “Đại gia ta đi tới nơi này liền không định sống sót trở về!”

“.” Mọi người yên lặng hóa đá.

Liếc Mộ Dung một cái, Tiểu Bội lật tẩy hẩn, “Người đừng tưởng ta không biết! Người muốn luộc ta, chính là muốn tìm cơ không đối mặt Đóa Đóa!”

Bạn học Tiểu Bội, chân tướng của người.

Người biết quá nhiều bình thường đều không có kết cục tốt, Mộ Dung quỷ dị cười ——

“Khụ, Mộ Dung, chúng ta phải đi.”

Đóa Đóa kịp thời lên tiếng, cứu cái mạng chim nhỏ của Tiểu Bội.

Kỳ thật cứu không thành.

Mộ Dung vốn cũng không định đem luộc Tiểu Bội, nhưng Đóa Đóa vừa lên tiếng như thế, hẩn sững sốt một chút, theo bản năng liền buông tay ra.

Cho nên Tiểu Bội trong tay hẩn liền rơi thẳng xuống nồi nước sôi.

Còn may Tiểu Bội phản ứng mau, kịp thời xòe hai cánh, nhưng hơi nước vẫn làm nó ướt như chuột lột, thoát nhìn cực kỳ chật vật.

Lần này nó trực tiếp bay tới trên vai Đóa Đóa, hừ, xem người bắt ta thế nào!

Mộ Dung xoay người, rất không bình tĩnh nhìn. trời.

“Ta cùng Tiểu Bội và Tiểu Cửu đưa các người trở về!”

Mọi người thấy mặt Mộ Dung có chút hồng, hơn nữa còn nghiêng răng, đều nhin cười.

Trong lòng Mộ Dung hiện đang tức giận.

Vẫn muốn biến về hình người, giờ mới phát hiện, quay về hình người cũng không có cái gì tốt!

Bằng không hẩn có thể mặc mọi người nhìn, không xoay thì không xoay, ai có thể nhận ra vẻ mặt hẩn thế nào!

“Tiểu Cửu!” Tiểu Bội đột nhiên kêu một tiếng.

232. Chương 232: Vương Gia Bị Ép Hôn (1)

chỉ còn lại Đóa Đóa cùng Mộ Dung

Trong lòng mắng hai tên huynh đệ vô lương đến triệt để, Mộ Dung cuối cùng cũng quay đầu nhìn Đóa Đóa.

Con chim luôn phá phách trước mắt, giờ đột nhiên biến thành một soái ca, Đóa Đóa kỳ thật vẫn chưa quen

Có chút ngượng ngùng, Đóa Đóa lên tiếng trước.

“Nguyên nhân Thiết Lạc chết, các người tra trước đi, nếu cần ta giúp, có thể đi tìm ta, dù sao cũng thuận tiện.”

“.” Mộ Dung nổi giận.

Nói nàng là tiểu ngu ngốc nàng thật sự không thẹn đối với xưng hô này!

Một nam nhân đẹp trai như đứng trước mặt nàng như thế, nàng không mất trái tim đáng vẻ háo sắc, còn có thể suy nghĩ rõ ràng nói chuyện?

Thật sự là không có mắt!

Nhìn ra hần lửa giận rất lớn, Đóa Đóa vô cùng khó hiểu mờ mịt, nàng nói sai à?

Hình như không có mà.

Mộ Dung nhin không được nóng nảy, trực tiếp nhào đến trước mặt nàng, chỉ vào mặt mình, “Nhìn thấy?”

“ Nhìn thấy.”

Nàng vẻ mặt mờ mịt nhìn Mộ Dung bùng nổ, “Thấy cái gì!”

“ Mặt người.”

“ ” Khuôn mặt đẹp trai vắn vẹo.

Ai bảo nàng trả lời thế, nàng phải nói là “rất đẹp trai”!

Đóa Đóa nghi hoặc, sao Mộ Dung phản ứng kì lạ như thế?

Khụ, chẳng lẽ là lâu lắm mới biến về hình người, chỉ số thông minh có chút theo không kịp người bình thường?

Đóa Đóa thay đổi đề tài an toàn, “Vì sao ngươi bị thương?”

“ Bị người ta đánh.” Mộ Dung rất không tình nguyện thừa nhận.

Sau đó hần bổ sung một câu, “Đối phương có mấy chục người, đều là cao thủ đứng đầu!”

Hần cũng không yếu như vậy, bị người đánh mấy cái liền bị trọng thương.

Đóa Đóa sửng sốt, “Ngươi ở đây không phải thân phận rất tôn quý sao, ai dám vây công ngươi?”

“Không phải Vũ Linh quốc, bọn hần là sát thủ của Thiểm Linh quốc, thừa dịp ta xuất cung, bên người không có trợ thủ liền tập kích.”

“Thiểm Linh quốc sao phải giết ngươi? Hơn nữa ngươi sao lại rời cung, Tiểu Bại nói thế nào cũng không chịu trở về?”

“ ” Mặt Mộ Dung trầm xuống, bởi vì hai vấn đề này chỉ một đáp án.

233. Chương 233: Vương Gia Bị Ép Hôn (2)

Đóa Đóa chờ đáp án của hần, mặt Mộ Dung lại vắn vẹo vài lần, cuối cùng vẫn trung thực thừa nhận.

“Bởi vì chuyện liên minh với Thiểm Linh quốc.”

“Muốn ngươi đi hòa thân sao?” Đóa Đóa bật hỏi.

Khụ, nói sai rồi. Nhìn khuôn mặt “phấn khích” của Mộ Dung, Đóa Đóa sửa miệng.

“Muốn ngươi lấy người Thiểm Linh quốc?”

“Lão hoàng thượng Thiểm Linh quốc tạ thế không lâu, thực quyền trong triều đều bị Nhiếp Chính Vương đoạt đi, cho nên nữ hoàng bọn họ qua đây cầu thân.”

“Các ngươi không phải khinh thường Thiểm Linh quốc sao? Vậy có thể không đáp ứng a.”

“Bọn họ xác thật không muốn đáp ứng, nhưng nữ hoàng Thiểm Linh quốc cũng đã tính tới điểm này, sợ chúng ta không đáp ứng, nàng chứa lại một con đường inh, cũng tìm người đến chỗ Nhiếp Chính Vương bọn họ làm mai.”

Ách. cũng dễ hiểu.

Công chúa không có năng lực tự bảo vệ mình, nếu không đến Vũ Linh quốc chỗ dựa vững chắc này, dứt khoát liền quy hàng Nhiếp Chính Vương, ít nhất còn có thể giữ mạng, còn có thể tùy thời đoạt quyền trở lại.

“Có vấn đề gì sao?” Đóa Đóa khó hiểu.

“Nhiếp Chính Vương bọn họ không phải nhân vật đơn giản, nếu Thiểm Linh quốc thật sự hoàn toàn biến thành của hắn, ta lo sẽ tạo thành uy hiếp đối với chúng ta.”

Bởi vì nói chính sự, Mộ Dung cũng không còn khó chịu, ngữ khí thực bình thường.

“Chẳng lẽ.”

Không đúng không đúng, Mộ Dung nóng nảy, nhất định sẽ không dễ dàng “hi sinh chính mình” .

Đóa Đóa sửa miệng, nghi hoặc hỏi, “Cho nên ngươi muốn để người khác thú nài?”

Mộ Dung một chút không thấy mình vô lương tâm, còn gật đầu, “Ta đem cơ hội biểu hiện nhường bọn họ.”

“.”

Đóa Đóa không còn lời nào để nói nhìn hắn, “Rồi sao? Các ngươi liền đánh nhau?”

Cái cứ biểu hiện trước sau như một của bọn họ, nhất định là loại kết quả này.

“Phải, ta thắng, có điều bọn họ vẫn bắt ta đi lấy nữ hoàng, ta liền xuất cung.”

“Rồi?” Thấy vẻ mặt hung ác của hắn, Đóa Đóa cảm thấy đã tới trọng điểm.

“. Xuất cung không lâu, ta đã bị sát thủ của Thiểm Linh quốc vây công .”

“Ám sát?”

“Không phải, là Nhiếp Chính Vương phái bọn hắn đến, muốn bức ta thành thân.”

Đóa Đóa kinh ngạc, “Nếu các ngươi liên hôn, đối với hắn sẽ không có lợi ích gì mới đúng a.”

“. Có, như vậy hắn sẽ không cần lấy nữ nhân kia.”

234. Chương 234: Mộ Dung Thổ Lộ (1)

“.” Khi Mộ Dung nói câu này thì vẻ mặt hoàn toàn đau buồn phẫn nộ, Đóa Đóa thì lại bị đáp án này làm chấn động.

Đều là người mạnh cả. trong nháy mắt Đóa Đóa liền cảm thấy chỉ số thông minh nho nhỏ của mình không đủ dùng.

“Bọn họ vốn dự định đánh ta hôn mê, rồi trói chặt lại đưa đến Thiểm Linh quốc thành thân, nếu không phải ta trốn ra, cũng sẽ không bị thương nặng thế này.”

“Vậy. công chúa Thiểm Linh quốc kia rất dọa người ư?”

Vì sao làm bọn họ tránh như rắn rết thế?

“Bộ dạng rất đẹp, rất nhiều người nói nàng ta là tuyệt thế mỹ nhân.”

Mộ Dung liếc nhìn nàng một cái, vòng vèo mà khen Đóa Đóa một chút, “Gần bằng nàng đấy.”

“. Khụ, vậy sao các người lại kháng cự việc lấy nàng ta như thế?”

Mộ Dung nghiêm mặt, “Nàng ta có cả một hậu cung, bên trong nuôi đến ba nghìn nam sủng.”

“.” Đóa Đóa đã sét đánh đến không nói được.

Qua nửa ngày nàng mới bình tĩnh trở lại, “Vây bây giờ? Người đã trở về, không phải lại sắp bắt đầu một vòng bức hôn mới sao?”

“Chuyện của Thiết Lặc lần này mặc dù đã xác định không có liên quan đến lời tiên tri, nhưng cũng không phải chuyện đơn giản, trong cung hiện giờ đều đang bận bịu về chuyện này, không ai còn tâm tư đi bức ta lấy nàng ấy nữa đâu.”

Mộ Dung nhìn ngoài cửa sổ, “Trừ phi là ta thích, bằng không có chết ta cũng không lấy.”

“” Khụ.

Đóa Đóa giả ngốc, liền xem như mình nghe không hiểu.

“Chúng ta đây đi trước,” Đóa Đóa đứng lên, “Nếu có việc gì cứ đi tìm chúng ta.”

Mộ Dung đột nhiên đưa tay giữ chặt nàng lại, “Đóa Đóa.”

“” Ách.

Muốn rút tay ra, nhưng đáng tiếc lại thất bại, Đóa Đóa lộ ra ánh mắt vô tội nhất của mình, “Có chuyện gì?”

Khuôn mặt Mộ Dung tối sầm, “Đừng giả ngốc!”

“” Đóa Đóa khóc ròng, nàng rất muốn nói “Ta là ngốc thật”, cho dù biến thành Tường Lâm tẩu* nàng cũng chịu.

(*) Tường Lâm Tẩu: Nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc phúc” của Lỗ Tấn. Tường Lâm Tẩu là phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc cũ, thiện lương, chất phác, ngoan cường.

Rất có khí thế nói xong một câu kia, Mộ Dung cũng không còn bình tĩnh mà lướt tầm mắt qua Đóa Đóa, dừng ở trên mặt đất.

“Bất cứ lúc nào nàng tỉnh ngộ ra, phát hiện được cái tốt của ta, đều có thể trở lại tìm ta.”

“” Câu thổ lộ này của Mộ Dung thực sự đặc sắc, Đóa Đóa cảm thấy vừa như sét đánh vừa ngượng ngùng.

“Ta giải quyết chuyện trong cung xong sẽ đi tìm nàng.”

“ Không phải người phải kể vị sao?”

“Vẫn còn chưa thành thân, kể vị cái gì!”

235. Chương 235: Mộ Dung Thổ Lộ (2)

Mộ Dung đen mặt nhìn. sần nhà, “Ta nói đi tìm nàng, thì sẽ đi tìm nàng!”

“ Ta đã xuất giá rồi.”

“Chỉ cần không phải lấy người là được!”

“”

“Gật đầu nói đồng ý đi!” Mộ Dung ấn đầu Đóa Đóa xuống hai cái, hài lòng.

“” Đóa Đóa khóc, cái này cũng quá đặc sắc rồi.

“Ta đưa nàng về.” Bọn học Mộ Dung cảm thấy mình thổ lộ tương đối thành công, cho nên tâm tình cũng không tệ.

Tay phải hơi hơi vung lên, một khối ánh vàng lóng lánh, một con chim đẹp dễ lộng lẫy xuất hiện trước mặt Đóa Đóa, phía sau kéo cái đuôi màu trắng thật dài, vô cùng mỹ lệ đẹp.

Đóa Đóa nhìn ngây người, thật sự đẹp quá.

Mộ Dung rất đắc ý, “Đẹp không?”

Đóa Đóa gật đầu liên tục, bởi vì nhìn đến nhập tâm, có chút không ý thức mà nói lời thật, “So với người còn đẹp hơn.”

“ Nhan Đóa Đóa!”

Khuôn mặt. chim bây giờ so với mặt ngựa còn dài hơn, lông vũ trên người cũng dựng thẳng lên.

Đóa Đóa sờ lông vũ của hân, “Đừng giận đừng giận, giận nữa tóc sẽ rối.”

Khụ, nàng vẫn thích ứng với Mộ Dung biến thành như vậy hơn.

“ ” Tức giận nắm lấy lên nàng ném lên trên lưng, Mộ Dung mang nàng bay ra ngoài, “Giữ chặt!”

“Này, chờ một chút, còn chưa mang Nghiêu Phi đi mà.”

“Cần con chim ngốc đó làm gì! Để ở đó là được rồi!”

Nói thì nói như thế, nhưng Mộ Dung vẫn bay về, quạt cánh một cái, cuốn lông chim lên cho nàng.

“Không được, ta sợ các người lấy nó đi nấu ăn.”

Mộ Dung khinh bỉ liếc cái lông chim một cái, “Vừa nhìn đã biết không ngon.”

Bị ghét bỏ, Nghiêu Phi rõ ràng rất tức tối ——

“Gâu gâu! Ặng!”

Đóa Đóa rơi nước mắt trên không trung

Ngồi trên lưng Mộ Dung bay thế này cùng cảm giác đến Vũ Linh quốc lúc trước hoàn toàn không giống, Đóa Đóa đột nhiên nghĩ tới trước kia khi Mộ Dung đứng trên vai nàng liền nói ——

“Cảm giác có vật để cưỡi thật là tốt. ”

“Nhan Đóa Đóa ——” Rít gào tức tối của Mộ Dung vang vọng trên không trung.

“Mộ Dung đã trở về!”

Xa xa đột nhiên vang lên một trận âm thanh vui mừng khôn xiết, nhưng Mộ Dung nghe xong thì sắc mặt lại biến đổi, lập tức phát ra tiếng huýt sáo trong trẻo.

Chuyện gì vậy?

Đóa Đóa còn chưa lên tiếng hỏi, thì đã được biết đáp án.

236. Chương 236: Mộ Dung Thổ Lộ (3)

Ở phía xa xuất hiện một những chấm đen nhỏ, trong nháy mắt, bọn họ đã đuổi kịp tới trước mặt, vây quanh Mộ Dung cùng Đóa Đóa.

Tốc độ này. là đám sát thủ của Thiểm Linh sao?

“Cuối cùng cũng đợi được người xuất hiện rồi, Mộ Dung!”

Mỗi người trong đám sát thủ đều hưng phấn, chưa hoàn thành nhiệm vụ Nhiếp Chính Vương bọn họ cần dặn, bọn họ cũng không dám trở về, liền luôn ở ngoài Vũ Linh quốc chờ đợi.

Mấy lần trước Mộ Dung trở về đều vô cùng cẩn thận, làm bọn họ không phát hiện, nhưng lần này một tiếng rống lớn với Đóa Đóa, đã làm bại lộ hành tung.

Nhìn thấy Đóa Đóa, nhóm sát thủ đều rất kinh ngạc, lại còn có người đẹp hơn nữ hoàng của bọn họ.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ đều biến sắc, khiếp sợ giống như bị sét đánh trúng.

Liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ thế mà đánh cũng không đánh, hoả tốc rời khỏi.

Mộ Dung đã bày ra trạng thái chiến đấu cũng ngăn cả người.

Đám sát thủ của Thiểm Linh quốc nghe nói đều là Nhiếp Chính Vương tự tay tuyển chọn huấn luyện, cũng không phải là đám người nhát gan sợ chiến đấu, nhưng hôm nay sao vậy?

Bởi vì tiếng huyết sáo của Mộ Dung, đội hộ vệ của Vũ Linh quốc đều đuổi kịp tới đây, đến cả Tiểu Bội và Cửu Vương gia đã mang Hoàng Phủ Dật bay xuống gần đến nơi cũng nhanh chóng trở về giúp đỡ.

“Chuyện gì vậy?” Tiểu Bội nhìn Đóa Đóa và Mộ Dung từ trên xuống dưới, không mất một cọng tóc.

“Lại chạm phải đám sát thủ của Thiểm Linh quốc, nhưng bọn họ lại không động thủ, đột nhiên bỏ chạy rồi.” Đóa Đóa cảm thấy rất khó tin mà giải thích.

“Chạy rồi?” Mọi người đều cảm thấy như mình đang nghe Nghìn lẻ một đêm vậy.

Mộ Dung nghiêng đầu nhìn Đóa Đóa, “Vừa rồi sau khi bọn họ nhìn thấy Đóa Đóa xong lại đột nhiên bỏ chạy.”

Đóa Đóa sờ sờ mặt mình, có chút vô tội nhìn Hoàng Phủ Dật, có phải thẩm mỹ của trên trời và nhân gian khác nhau hay không.

Nhìn ra tâm tư của nàng, Hoàng Phủ Dật bật cười, “Khuôn mặt này của nàng bất kể ở đâu cũng đều là đẹp nhất.”

Hắc hắc. khụ, cười nhỏ chút. Đóa Đóa cười cười.

Hai người bọn họ liền như chỗ không người mà liếc mắt đưa tình, Mộ Dung nổi giận, dùng ánh mắt ý bảo Tiểu Bội hắt Hoàng Phủ Dật xuống.

Ầy, cũng không phải thật sự làm hấn ngã xuống, chẳng qua chỉ làm hấn chao đảo một chút, làm rối kiểu tóc của hấn là được rồi, tóm lại phải làm giảm hình tượng của hấn trong lòng Đóa Đóa.

Tiểu Bội không nói gì quay sang chỗ khác, Mộ Dung thật sự là hết thuốc chữa rồi!

237. Chương 237: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tính Khiêu Chiến (1)

“Đừng có học theo con chim loè loẹt này, cùng ta mới có thể có tiền đồ.”

“. Đứng một bên mà ngốc đi!”

Còn mang theo Đóa Đóa nên lúc này Mộ Dung không thể đánh nhau với Tiểu Bội, chỉ có thể mắng hấn hai câu.

Đóa Đóa vô cùng không còn lời nào để nói mà phóng lồng sắt ra phía sau.

Sau này phải cẩn thận một chút, không thể để Nghiêu Phi biến chất theo hai con “chim” này!

Nghiêu Phi đã bị sét đánh đủ rồi, nếu lại để bọn họ dạy hư nữa.

Kết cục kia cũng quá thảm thiết rồi!

Nghĩ vậy, Đóa Đóa cúi đầu nhìn lồng sắt, lại quay đầu hỏi Hoàng Phủ Dật.

“Giờ cũng không sợ có người nghi ngờ thân phận của ta nữa, chúng ta có phải nên thả Nghiêu Phi ra không?”

Hoàng Phủ Dật còn chưa đáp lời, Nghiêu Phi trong lồng sắc ngược lại còn tủi tủi thân thân kêu một tiếng

“Meo meo~”

“. Không thả không thả” Đóa Đóa rơi lệ đảm bảo, “Chúng ta nuôi người”.

Ô ô, xét thấy người ta biết ngoại ngữ, thôi đành nuôi tiếp vậy.

Mộ Dung và Tiểu Bội đã âm ỉ xong rồi, mọi người lại bắt đầu bàn việc chính.

“Đóa Đóa có gì đáng sợ? Sao họ vừa thấy nàng đều bỏ chạy hết?”

“Không biết chừng nàng là cứu tinh của tộc ta, cũng là khắc tinh của Thiểm Linh tộc.” Tiểu Bội suy đoán.

Đóa Đóa nghe xong như lạc vào sương mù, nàng thần kỳ như vậy cơ à?

Nàng vẫn muốn nhanh chóng quay về Kì quốc một chút, sống một cuộc sống nhỏ bé của người bình thường.

Tất cả mọi người đều coi nàng là chúa cứu thế, nàng rất là áp lực a.

Một thời nửa khắc cũng không đoán ra kết quả gì cả, Mộ Dung hạ lệnh, “Đưa bọn họ trở về trước rồi nói sau”.

Lúc bay xuống dưới, Tiểu Bội thấp giọng thì thầm, “Lúc trước ngươi hạ độc Vũ Linh quốc chúng ta còn chưa đưa thuốc giải”.

Hoàng Phủ Dật thực bình tĩnh cười cười, “Ta đâu có hạ độc”.

“” Tiểu Bội hóa đá.

Cứng ngắt nửa ngày, hần dưng lông, “Ngươi lừa ta?!”

Hần tức giận không có chỗ phát tiết, thế mà lại bị cái loại độc không tồn tại bó tay bó chân.

Hoàng Phủ Dật hình như chẳng ngó ngang tới sự tức giận của hắn, vẫn mỉm cười, “Lần sau có lẽ là thật”.

“”

Tiểu Bội liều mạng tròng to đôi mắt chim của mình lườm hắn, Hoàng Phủ Dật mỉm cười quay đầu lại, Cửu Vương gia lại cố tình quan tâm không hợp lúc hoài nghi hỏi, “Hạ độc gì thế?”

Sau đó hắn không được đếm xỉa đến, đường đường là Cửu Vương gia thế nhưng không có chút mặt mũi nào, hắn cũng nổi giận.

238. Chương 238: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tính Khiêu Chiến (2)

Nhất thời bọn Tiểu Bội đều oán khí ngút trời, cứ như là bị oan ức lắm vậy.

Đóa Đóa thấy thế thì lắc đầu thở dài, lại có hai sinh mạng bé nhỏ dễ thương rơi vào móng vuốt ma quỷ của Hoàng Phủ Dật

Ô ô, nàng cũng giống mọi người, cũng từng bị hắn lừa!

Có điều kết cục của bị lừa thật ngọt ngào Khụ.

Bay một lúc, độ cao càng ngày càng thấp, đã có thể nhìn rõ mô hình thu nhỏ của hoàng cung phía dưới.

“Dừng lại”. Hoàng Phủ Dật đột nhiên nhíu mày lên tiếng.

“Sao vậy?” Thấy thần sắc hắn kỳ lạ, Đóa Đóa có chút lo lắng hỏi.

Hắn chăm chú phán đoán phương hướng, “Hiện giờ là buổi tối, sao người cầm đèn trong kinh thành ít như vậy, hoàng cung lại sáng một cách lạ thường?”

Nghe hắn nói vậy mọi người cũng nhìn xuống, bắt đầu cảm thấy không thích hợp.

Bọn họ mới đi ba ngày, chẳng lẽ đã có việc gì xảy ra?

“Giờ đi xuống hay là đợi trời tối thêm một chút?” Mộ Dung lên tiếng hỏi.

“Bây giờ.”

Mọi việc đã lan ra đến dân gian, Hoàng Phủ Dật lo trong cung đã xảy ra đại sự, một khắc cũng không thể chậm nữa.

Dùng tốc độ nhanh nhất bay xuống, bọn Mộ Dung vừa tiếp đất liền khiến thị vệ phát giác.

“Ai?”

“Là ta”. Hoàng Phủ Dật sắc mặt bình thản lên tiếng.

Hắn đã phát hiện bọn họ không phải thị vệ trong Đông cung của mình, nhưng cũng bắt động quan sát.

“Là Thái tử.”

Có người kinh hô, sau đó thị vệ đứng đầu bình tĩnh đáp lời, “Thái tử trở về! Lên cho ta!”

“Chờ đã”.

Hoàng Phủ Dật dự định sẽ không ra tay, đối mặt với tình huống giả giả thật thật làm phản này vẫn bình tĩnh như cũ, “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Thị vệ bên kia đã lên tiếng, “Thuộc hạ cũng chỉ thân mang trọng trách, không thể không theo, xin Thái tử thứ tội!”.

Liếc qua một cái, bọn thị vệ đều ăn mặc bình thường, cũng không quần viên vải trắng, Hoàng Phủ Dật nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra ít nhất trong cung cũng chưa có ai chết, “Ai bị thương?” Hắn trực tiếp hỏi.

Thị vệ sửng sốt, càng khẳng định ý nghĩ Thái tử chính là hung thủ, ngữ khí bắt đầu khó xử, có chút hung ác và phẫn hận.

“Tất cả người hoàng gia đều bị thương!”

Ngay cả Hoàng Phủ Dật cũng bị đáp án như vậy khiến cho kinh ngạc, tất cả đều bị thương?

“Ngay cả phụ hoàng và mẫu hậu cũng bị thương?”

Ấn tượng đầu giữ vai trò chủ đạo, nhìn biểu hiện của hắn, bọn thị vệ còn cho rằng hắn biết rõ còn cố hỏi.

239. Chương 239: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tình Khiêu Chiến (3)

Chúng thị vệ cũng không muốn trả lời tiếp, rút đao định xông lên.

“Dừng tay!” Đột nhiên có một tiếng nói hỗn hển truyền tới, sau đó Bạch Tử Dạ đã lâu không thấy nay xuất hiện trước mắt mọi người.

Khuôn mặt hắn toát ra vẻ uể oải, phong trần mệt nhọc, nhìn dáng vẻ thì thật lâu chưa được nghỉ ngơi tốt.

“Chưa định tội ta xem ai dám ra tay! Nếu đây là lời đồn, làm Thái tử bị thương các người có chịu trách nhiệm nổi không?!”

“Đây là Cửu vương.”

“Ông ta bảo các người làm Thái tử bị thương?!”

Ngựa không dừng vó chạy suốt ba ngày đường đều đã mệt chết mấy con, lửa giận của Bạch Tử Dạ đã lên đến đỉnh điểm, tuy lúc đều có thể nổ mạnh.

“Không, không có”. Mọi người đều bị tiếng gầm làm sửng sốt.

Nếu bạn tốt đã trở về, Hoàng Phủ Dật dứt khoát không nói lời nào, tiếp tục giả ôn hòa, trong đầu lại nhanh chóng phân tích tình hình.

Việc tìm hung thủ tạm thời nàng không giúp được gì, Đóa Đóa bắt đầu xử lý mấy việc nhỏ.

“Các người quay về đi”. Nàng thuận tay bắt lấy Cửu Vương gia đã teo thành một con chim hồng nhỏ, “Khụ, để lại cho chúng ta phương tiện giao thông thuận lợi một chút là được”.

“” Biết nàng không có võ công, hơn nữa cảm thấy lá gan của nàng rất nhỏ, Cửu Vương gia căn bản không phòng bị nàng, liền bị Đóa Đóa túm lấy như thế.

“Không cần giúp sao?”

Mộ Dung tạm thời không để ý tới huynh đệ của mình đang bị bắt, mặc dù đã biến nhỏ về thành con chim lẻo lết, nhưng do ngữ khí nghiêm túc nên nhìn vẫn có chút uy nghiêm.

“Không cần, nếu một thời nửa khắc không rửa sạch được nghi oan, hắn cũng có thể mang ta rời khỏi đây an toàn.” Đóa Đóa rất tin tưởng năng lực của Hoàng Phủ Dật.

Nàng vừa nói vừa lắc lắc con chim hồng nhỏ đang dựng lông trong tay, “Có điều để giữa tình huống xấu nhất, để lại phương tiện giao thông cho chắc”.

Cửu Vương gia đã nhìn rất lâu cuối cùng lên tiếng hỏi, “Phương tiện giao thông là cái gì?”.

Hắn không giống Mộ Dung, từng đến hiện đại, cho nên không biết những cái này.

Đóa Đóa suy nghĩ một chút, “Ách Chính là vật để cưỡi ý.”

“ Mộ Dung!”

Tiếng quát này của Cửu Vương gia rất có khí thế nếu Mộ Dung không bảo Đóa Đóa thả người, hắn sẽ hằm hằm ta lên.

Đáng tiếc Mộ Dung lại không thêm đếm xỉa đến hắn, hơi gật đầu, “Tiểu Cửu, người ở lại”.

“Cái rắm! Ta có chết cũng không ở lại!”

Hắn tức giận lấy cánh chỉ chỉ Tiểu Bụi, “Sao người không bảo hắn!”

240. Chương 240: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tính Khiêu Chiến (4)

Mộ Dung liếc mắt nhìn hắn một cái, “Người làm phản từ lúc lên đường cho tới đây, mối thù người chính ta lúc trước ta còn chưa báo đâu”.

“ Hẹp hòi!”

Cửu Vương gia nghiêng răng kéo kệt kệt kệt, “Thù nhỏ như thế còn nhớ, mối thù khi ba tuổi người ép ta giúp người chép phạt Tam Tự Kinh một trăm lần ta đã quên từ lâu rồi!”.

Đóa Đóa che mặt rơi lệ, tất cả đều là mây bay, nàng không nghe thấy gì hết.

Bạch Tử Dạ đã phát tiết đủ, cũng đã mắng những thị vệ liên can không thôi.

“Ta mang Thái tử đi, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm!”

“” Một đám thị vệ mắt to trừng mắt nhỏ.

Ngàn tính vạn tính, không tính đến Bạch đại tướng quân trong thời gian ngắn như thế có thể từ Bắc Tắc về kịp.

Azzz, Thái tử cũng đã cưới vợ, Bạch Đại Tướng quân sao phải khổ sở như thế chứ?

Tất cả mọi người nhớ lại lời đồn Bạch Tử Dạ yêu Hoàng Phủ Dật, cho nên những bạn tể bào thần kinh nhỏ bé đã hùng dũng cuộn cuộn chạy như điên theo một phương hướng rất dọa người.

Bạch Tử Dạ cũng chẳng còn hơi sức, mặc kệ bọn họ hiểu lầm, trực tiếp kéo Hoàng Phủ Dật đi.

“Bạch tướng quân, Thái tử.”

Tuy trong đầu mọi người đã không ngừng phỏng đoán ra những câu chuyện chớp giạt dưng dưng, nhưng vẫn giữ tinh thần kiên cường bất khuất, kiên quyết dùng thân mình nhỏ bé ngăn cản bọn họ.

Hoàng Phủ Dật cho đến giờ vẫn không rõ tình hình trong cung, nhưng đã nghe thấy hiện giờ Cửu vương làm chủ, cho nên hắn lên tiếng.

“Gọi Trình đại nhân đến đây”.

Bạch Tử Dạ liếc mắt khinh bỉ, thấp giọng nói, “Đến cái gì mà đến, hiện giờ ngươi là nhân vật nguy hiểm, Trình đại nhân vốn không có khả năng dám tới gần ngươi!”.

Trong lòng có nghi vấn, nhưng hiện giờ không phải lúc để hỏi, Hoàng Phủ Dật cũng thấp giọng, “Rời khỏi đây trước rồi nói”.

Mặc dù vẫn luôn ghi thù tên bạn tốt vô lương này ném mình đến Bắc Tắc, nhưng hiện giờ hiển nhiên không phải lúc báo thù rửa hận.

Hoàng Phủ Dật là nhân vật tình nghi quá lớn, nếu cứ rần rần dùng vũ lực đưa Hoàng Phủ Dật ra ngoài, chính hắn cũng sẽ bị truy nã, Hoàng Phủ Dật ở trong triều ngay cả người có thể thay hắn nói chuyện cũng không có.

Cân nhắc thiệt hơn một lúc, Bạch Tử Dạ quyết định lựa chọn ——

Dang tay ôm lấy Hoàng Phủ Dật, cả người đều dán trên người hắn.

Hắn hy sinh lớn như thế, hắn rất đáng thương a!

“Tóm lại không cho các ngươi mang hắn đi! Trừ khi các ngươi giết ta đi!”

241. Chương 241: Cuộc Sống Trong Cung Rất Có Tính Khiêu Chiến (5)

Hắn nhất quyết áp đầu vào lòng Hoàng Phủ Dật, khuôn mặt thề sống chết bảo vệ “tình lang” .

“ ” Người tâm lý kém đã miệng sùi bọt mép.

“ ” Đóa Đóa không biết nói gì ngưng nuốt, ô ô, vì sao nàng không có ngất thật.

Nàng thật sự không muốn nhìn thấy màn sét đánh này!

Mộ Dung bọn họ đều đi rồi, nàng đành phải yên lặng quay đầu, nhìn Cửu Vương gia lưu lại làm phương tiện giao thông.

Cửu Vương gia vẫn còn giận, chỉ bởi vì không thể kháng chỉ mà ở lại.

Nhìn đến đôi mắt nhỏ của Đóa Đóa, hắn mặc dù không biết Bạch Tử Dạ là ai, nhưng vẫn vô cùng hưng phấn vỗ cánh, cổ vũ Bạch Tử Dạ.

“Cố lên! Nhất định phải chia rẽ bọn họ!”

“ ” Hoàng Phủ Dật vốn cũng rất muốn đập bay Bạch Tử Dạ khoe miệng giật giật hai cái.

Đóa Đóa cũng rơi lệ liên tục, lại nhìn Nghiêu Phi, ô ô, con chim tinh thông ngoại ngữ này có thể an ủi tâm linh bị sét đánh cháy sém của nàng một chút không?

Quả nhiên, bạn học Nghiêu Phi không phụ sứ mệnh ——

“Ngoao~”

Ô ô. Nàng quả nhiên đã bị Bạch Tử Dạ sét đánh đến thần chí không rõ, sao lại cảm thấy Nghiêu Phi giống như đang cười chứ?

Vì bắt lấy Hoàng Phủ Dật, thị vệ phân bố rải rác trong cung, hiện đều kéo đến Đông cung, sau khi bị sét đánh ngã.

Bạch Tử Dạ chỉ một thị vệ cao cấp, “Ngươi, lại đây.”

“ ” Thị vệ bị điểm danh thực bị trắng đi qua, cố gắng không nhìn cảnh hai nam nhân ôm nhau trước mắt này.

Bạch Tử Dạ đã thu hồi vẻ mặt ” nữ si tình “, ngữ khí cũng rất trịnh trọng, “Ta đem nó thế chấp, nhưng Hoàng Phủ Dật ta nhất định phải mang đi.”

Cúi đầu nhìn khối bạch ngọc trong lòng bàn tay, thị vệ choáng váng.

Người hơi chút lưu tâm bát quái trong cung đều biết, đây là di vật của mẫu thân Bạch tướng quân, tầm quan trọng thậm chí vượt qua binh phù của hần.

Này này này. . . . thị vệ cơ trí lập tức chạy đi xin ý kiến.

Kỳ thật Đông cung nháo ra động tĩnh lớn như thế, Cửu vương Trình đại nhân đã sớm biết, cũng ở gần đó.

Chỉ là hung án này đến tột cùng có phải Thái tử làm hay không, ai cũng không biết rõ, nói không chừng Hoàng Phủ Dật sau này vẫn là Thái tử gia tôn quý, thậm chí về sau còn là cửu ngũ chí tôn.

Cho nên hần không tiện lộ mặt, miễn cho sau này liên lụy nhiều.

242. Chương 242: Cố Ý Hãm Hại (1)

Hỏi qua Trình đại nhân, thị vệ chạy trở về, gật đầu với các thị vệ cấp cao.

“Được rồi.” Bạch Tử Dạ cũng không nhiều lời cùng bọn họ, tự ý ôm Hoàng Phủ Dật đi.

Mà Hoàng Phủ Dật còn ôm Đóa Đóa. Thế là mọi người lại bị sét đánh ngã.

Đây là cái gì với cái gì thế a!

Đã rời khỏi ánh mắt mọi người, Hoàng Phủ Dật gấp hỏi, “Vết thương của Phụ hoàng và mẫu hậu có nặng không? Những người khác đâu?”

“Ta cũng không có xem qua, lúc tiến cung nghe nói không nguy hiểm tính mạng, nhưng còn hôn mê, những người khác cũng như vậy.”

“Ngoại thương hay hạ độc?”

“Ngoại thương,” Bạch Tử Dạ nhíu mi, “Trong một đêm toàn bộ người hoàng gia bị đả thương, vết thương như đúc, đều là một đao chém vào lưng, ngay cả mấy người trong lao cũng không bỏ qua.”

“Cao thủ làm?” Đóa Đóa không nhịn được xen vào, “Vậy sao mọi người lại hoài nghi đến hần?”

Chuyện lần này xảy ra khi Hoàng Phủ Dật rời cung, thoát nhìn hần xác thật rất khả nghi, nhưng người trong cung không biết hần biết võ a.

Theo lý mà nói, bọn họ phải nghĩ đây chỉ là trùng hợp mà thôi.

Bạch Tử Dạ thay phiên nhìn hai người bọn họ, “Chuyện hần biết võ chuyện hiện giờ ai cũng biết, không biết là ai truyền ra tin tức, nhưng lại chứng thật ở chỗ Vân Tri Dao.”

“Dao Dao?”

Đóa Đóa đau đầu, sao mới ba ngày, trở về liền cảm giác trong cung nghiêng trời lệch đất ?

“Là nàng ta, nghe nói có người nói đến tin đồn này, nàng mở miệng hỏi một câu người cũng biết à , mọi người mới tin tưởng chuyện này.”

Hoàng Phủ Dật cười lạnh một tiếng, “Rồi hung án liền phát sinh?”

“Phải, người vẫn giấu giếm chuyện biết võ, hung án phát sinh lại không ở trong cung, ngày hôm sau lời đồn liền nổi lên bốn phía, nói người làm là người.”

Đây hiển nhiên là cố ý hãm hại a, còn lợi dụng lời đồn tạo thế.

Đóa Đóa thực bất đắc dĩ thở dài, cuộc sống trong cung thực sự có tính khiêu chiến, đúng là trò đầu của người có năng lực to lớn.

“Ta đi trước xem phụ hoàng mẫu hậu bọn họ, người mang Đóa Đóa trở về.”

Bạch Tử Dạ nhíu mày, “Cẩn thận, hiện người chính là hiểm nghi lớn nhất.”

“Ta biết, việc này không hạ gục được ta.”

Cùng bạn tốt nói chuyện, lại an ủi Đóa Đóa một chút, Hoàng Phủ Dật thi triển khinh công rời đi.

243. Chương 243: Cố Ý Hãm Hại (2)

Đóa Đóa và Bạch Tử Dạ chậm rãi đi đến tướng quân phủ, Đóa Đóa bắt đầu đi, “Vì hãm hại người liên chém mọi người bị thương, xuống tay thật đúng là độc.”

“Người nên vui mừng người xuống tay không trực tiếp giết hết mọi người.”

Trên khuôn mặt yêu nghiệt của Bạch Tử Dạ lộ ra nụ cười lạnh, “Vì tranh quyền đoạt vị, có người coi tánh mạng người khác còn không bằng con kiến, đại đa số người ngồi trên cao đều giẫm lên vô số xương trắng.”

Hắn đang nói liền nhìn Đóa Đóa một cái, “Hoàng Phủ Dật nhà ngươi cũng không phải thông suốt tất cả mọi việc đâu, người nên chuẩn bị tâm lý.”

“Ta tin tưởng hắn sẽ không lạm sát vô tội, cho dù có người chết trong tay hắn, cũng nhất định là người đáng chết.”

“Không chút nghi ngờ?”

“Không chút nghi ngờ.”

Bạch Tử Dạ đột nhiên nở nụ cười, “Ánh mắt Dật thật không tệ, có thể chọn được nương tử tin tưởng hắn như thế.”

Hắc hắc. Đâu có đâu có, Đóa Đóa lộ ra nụ cười “khiêm tốn”.

Ở trên vai Đóa Đóa, Cửu Vương gia nghe nửa ngày nghi hoặc.

“Hai người các ngươi không phải tình địch? Sao nói chuyện một chút mùi thuốc súng cũng không có?”

“.” Đóa Đóa cùng Bạch Tử Dạ đều bị sét đánh đầu bốc khói nhìn Cửu Vương gia.

Cửu Vương gia cảm thấy bọn họ thật kỳ quái, “Thế nào?”

Bạch Tử Dạ khoe miệng run rẩy chỉ hắn, “Nó không phải Phá điều ? Cô lại tìm đâu ra con quái điều này?”

Hắn còn tưởng là Phá điều thay lông, thì ra không phải.

“Quái cái gì quái! Thân phận ta rất tôn quý!”

“.” Đóa Đóa rơi lệ, giải thích với Bạch Tử Dạ, “Hắn là đệ đệ của Phá điều , tính cách. cũng rất bất thường.”

Cửu Vương gia khinh bỉ hắn, “Chỗ các ngươi hình dung tính cách người khác đều dùng từ quái như thế ?”

“.” Rõ ràng là tính cách huynh đệ các ngươi kì quái, tìm không thấy từ thích hợp

Náo loạn vài câu, bọn họ lại quay về chính sự.

“Thời gian này các ngươi sẽ ngụ ở tướng quân phủ, hiện cả hoàng gia mọi người trọng thương hôn mê, làm chủ chỉ còn lại có Trình đại nhân, còn may hắn tương đối công chính, hơn nữa ta trở về, chỉ cần có thể kéo qua vài ngày, để Dật có thời gian điều tra là được.”

“Uhm.” Đóa Đóa bắt đầu cân nhắc mình có thể giúp gì không.

Sau đó nàng chỉ chỉ tiểu hồng điều trên vai, “Mấy người có hiềm nghi kia, có cần nó bay qua các nhà nhìn xem thế nào hay không?”

244. Chương 244: Tình Địch À Tình Địch (1)

“Chờ Dật về rồi nói sau.”

Bạch Tử Dạ không tin tưởng lắm nhìn Cửu Vương gia, lo lắng rằng hẳn chẳng những không tìm hiểu được tin tức, mà ngược lại còn rút dây động rừng.

Nhan Đóa Đóa vội vàng giữ Cửu Vương gia sắp nổi bão lại, “Mộ Dung đã nói người phải nghe ta.”

Cửu Vương gia phẫn hận cắn răng, “Mộ Dung chính là thấy sắc quên nghĩa!”

Nói xong hẳn trừng mắt Bạch Tử Dạ, “Không vui gì hết! Ta còn tưởng người thật sự muốn cùng nàng ta cướp Hoàng Phủ Dật nữa, thật uổng công ta vui mừng!”

“” Đóa Đóa cùng Bạch Tử Dạ đều quả quyết lựa chọn không đếm xỉa đến hẳn.

Khi đã tới Tướng quân phủ, vì để an toàn, Bạch Tử Dạ an bài cho Đóa Đóa bọn họ căn phòng ngay cạnh phòng hẳn, có việc cũng có thể dùng tốc độ nhanh nhất để chạy sang.

Đợi hơn một canh giờ, Hoàng Phủ Dật mới trở về.

“Phụ hoàng, mẫu hậu bọn họ có ổn không?” Đóa Đóa vô cùng quan tâm hỏi.

“Ta bí mật nghe trộm được vài câu, xác thực không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là còn chưa tỉnh lại thôi.”

Ấn đường của Hoàng Phủ Dật nhăn chặt, “Ở ngoài phòng bọn họ đều có trọng binh canh chừng, trừ phi ta động thủ giết người, bằng không không có khả năng xông vào mà không bị phát giác.”

Hắn nói xong liền nhìn về phía Cửu Vương gia, “Người còn có thể biến nhỏ đến mức nào? Ta cần người giúp cho bọn họ uống thuốc.”

“Đương nhiên có thể, chút việc nhỏ như thế sao có thể làm khó ta được!”

Vù một tiếng, Cửu Vương gia biến thành nhỏ như trứng gà, “Cần nhỏ hơn không?”

“Nhỏ hơn một chút.”

Thế là tia sáng chợt lóe, trước mắt Đóa Đóa bọn họ xuất hiện một quả anh đào.

Đóa Đóa trợn mắt há mồm, thật cẩn thận nhặt ‘quả anh đào’ kia lên, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bóp chết hẳn.

“Thần kỳ quá đi.”

Hoàng Phủ Dật cũng cười, nhận lấy con chim màu đỏ nho nhỏ kia, “Như vậy là tốt rồi, tuyệt đối sẽ không có ai chú ý người.”

“Hừm, nể tình sự hiếu thuận của người, liền giúp người một lần!”

Buổi tối hôm đó bình yên vô sự, người bị thương cũng đều được ăn linh dược của Hoàng Phủ Dật, hẳn là rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Phủ Dật kêu Cửu Vương gia giúp hẳn chăm sóc tốt cho Đóa Đóa, còn mình thì theo Bạch Tử Dạ cùng đến Tể tướng phủ, đi gặp văn võ cả triều.

Hắn vừa đi chưa bao lâu, hạ nhân đã đến báo rằng Trình đại tiểu thư tới chơi.

Đóa Đóa không biết nói gì, tối hôm qua bọn họ mới trở về, sao Trình Tuyết Y có thể tìm đến sớm như vậy?

Hiện giờ trong cung trên dưới rối loạn, nàng ta hẳn sẽ không vào lúc này mà vẫn còn quan tâm đến chuyện muốn gả cho Hoàng Phủ Dật đấy chứ?

245. Chương 245: Tình Địch À Tình Địch (2)

Đến khi Trình Tuyết Y được hạ nhân đưa vào, Đóa Đóa lại thực không biết nói gì mà phát hiện nàng ta là một bộ dáng sôi sục ý chí chiến đấu.

Ài. Đây là tình trạng sắp phải ra chiến trường rồi.

“Trình tiểu thư, ăn điểm tâm chưa?”

“Vẫn còn chưa ăn, vội vã đến đây tìm người.”

Trình Tuyết Y nhiem mắt nhìn về phía hạ nhân xung quanh, “Các người đều lui xuống hết đi.”

Hạ nhân nhà Bạch Tử Dạ đương nhiên sẽ không nghe theo lời nàng ta, đều nhìn về phía Đóa Đóa.

“Khụ, tất cả mọi người đi ăn sáng đi, ta không cần người hầu hạ.”

“Dạ, Thái tử phi.”

Hạ nhân nhà Bạch Tử Dạ, hiển nhiên là về phe Đóa Đóa, tiếng Thái tử phi này gọi còn đặc biệt vang dội, làm Trình Tuyết Y nghe đến sắc mặt thay đổi mấy lần.

Ài. Nàng giống như nghe được kèn phát lệnh chiến đấu đã thổi lên vậy!

Hu hu, nàng còn chưa ăn sáng mà, nàng đói nha!

Thừa dịp Trình Tuyết Y còn chưa nói chuyện, Đóa Đóa vội vàng cúi đầu, điền đầy bụng trước rồi nói sau.

“Xem ra sư huynh đã đến nhà của ta rồi, ta đến đây trước, có vài câu muốn nói cùng tỷ tỷ.”

“.” Rõ ràng là đang húp cháo, thế mà Đóa Đóa lại cảm thấy mình bị ghen.

Trình Tuyết Y lớn hơn nàng, đáng ra phải gọi là muội muội mới phải, hiện giờ đổi giọng gọi tỷ tỷ, thì chỉ có một loại khả năng, đó chính là ——

Nàng ta muốn gả vào làm trắc phi, hiển nhiên là đáng gọi chính phi như nàng đây một tiếng tỷ tỷ.

Đóa Đóa ghen hòng, đã là lúc nào rồi, Trình Tuyết Y sẽ không thể có chút cách theo đuổi mới hơn sao.

Cửu Vương gia trái lại vô cùng hưng phấn, Bạch Tử Dạ ngày hôm qua là tự suy diễn, hôm nay là một nữ nhân, hẳn sẽ là sự thật chứ?

Cho nên hẳn cổ vũ Trình Tuyết Y, “Cố lên cố lên! Mặc dù người nhìn cũng không có gì đặc biệt, nhưng lại có cảm giác mới mẻ, nói không chừng Hoàng Phủ Dật sẽ coi trọng người, ta xem trọng người đó ~”

Đóa Đóa ghen hòng, quả quyết mà ăn nhanh hơn.

Xem tình huống này, “Đại chiến” là khó tránh khỏi!

Mặt Trình Tuyết Y bị Cửu Vương gia nói đến vừa xanh vừa đen, “Đóa Đóa, tỷ nuôi con chim này thật là biết bảo vệ chủ.”

Ai nói hẳn là “Chim” ? Không có mắt!

Cửu Vương gia khinh bỉ nàng ta, “Ta nói đều là lời thật, lại không chê bai gì người, sao lại là bảo vệ chủ?”

Cửu Vương gia trước kia gần như chưa hề rời khỏi Vũ Linh quốc, đã nhìn quen tuấn nam mỹ nữ trong tộc.

Cho nên tuy nói Trình Tuyết Y nhìn cũng không tính là tệ, nhưng vào trong mắt hẳn, cũng chỉ là dung mạo hạng trung.

246. Chương 246: Tình Địch À Tình Địch (3)

Đóa Đóa thầm rơi lệ trong lòng, hắn nói nàng ta nhìn không có gì đặc biệt, ở trong mắt Trình Tuyết Y đương nhiên là bảo vệ chủ.

Ài, đã nói như vậy rồi còn nhấn mạnh thêm rằng điều hắn nói chính là lời thật, hai tầng đả kích!

Xem ra Trình Tuyết Y lập tức sẽ nổi bão.

Hu hu, nàng sắp không kịp ăn xong bữa rồi!

Quả nhiên, Trình Tuyết Y cắn răng, tê thanh vấn, “Tỷ tỷ, tỷ không quản được nó sao?”

“Đừng nói nữa.” Đóa Đóa vội vàng cầm Cửu Vương gia từ trên vai mình xuống, đặt bên cạnh cái bát.

“Hai chúng ta thử thi đấu, xem ai có thể húp hết bát cháo này trước.”

Cửu Vương gia có lòng háo thắng mạnh mẽ, lại không coi trọng loài người lắm, vì thế không nói hai lời liền tham gia tỷ thí.

Thế là một người một chim liền bắt đầu vùi đầu húp cháo.

Trình Tuyết Y bị không ai đếm xỉa thì nắm chặt nắm tay, cuối cùng vẫn áp chế lửa, không đánh ra.

“Tỷ tỷ, tình hình trong triều hắn là tỷ cũng đã nghe nói, tuy rằng Bạch tướng quân đã trở về kịp, nhưng những người khác đều nghiêng về một phía cho rằng sư huynh là hung thủ.”

“.” Húp cháo húp cháo, ăn no chóng lớn, hôm nay nàng còn có chuyện phải làm mà.

Cửu Vương gia trái lại nghe đến thật sự muốn cười, nhưng vẫn vùi đầu húp cháo, một rảnh nói chuyện, chỉ có thể khua hai cánh qua lại.

“Vân Tri Hiếu!” Cuối cùng Trình Tuyết Y cũng không nhịn được mà phát hỏa, vỗ mạnh bàn một cái rồi cướp đi cái bát trước mặt nàng.

“Ta đang nói chuyện với người!”

“.” Hu hu, vẫn chưa ăn xong.

Đóa Đóa thống hận tốc độ ăn của mình như rùa, sau này nhất định phải tập luyện đặc biệt mới được ! Hu hu.

Cửu Vương gia trái lại cực kỳ đắc ý, sau khi húp xong ngụm cháo cuối cùng, còn giật khăn lụa của Đóa Đóa, thực ưu nhã mà lau miệng.

“Ta thắng.”

“.” Đóa Đóa ném sang hắn một đôi mắt vừa ghen tị vừa hâm mộ, ngay cả một con chim cũng ăn nhanh hơn nàng. Hu hu.

Trình Tuyết Y đã sắp dùng ánh mắt giết chết nàng rồi, Đóa Đóa đành phải nhìn nàng ta, trả lời, “Ta biết.”

“Chỉ một câu này thôi sao?” Trình Tuyết Y hừ một tiếng, “Tỷ nghe không hiểu ý của ta sao?”

“Nghe hiểu.”

Đóa Đóa vô cùng ai oán nhìn. bát cháo bị nàng ta cướp đi.

“Ý của ngươi là nếu như ngươi gả cho Hoàng Phủ Dật, Trình đại nhân sẽ đứng về phái hắn sao, như vậy rất nhiều đại thần cũng có thể sẽ sửa đổi trận tuyến mà hỗ trợ Thái tử, Hoàng Phủ Dật cũng bình an vô sự.”

247. Chương 247: Tình Địch À Tình Địch (4)

“Biết là tốt rồi.” Trình Tuyết Y cố hết sức duy trì sự lạnh lùng nhất quán, tuy nhiên không che dấu được sự đắc ý trong mắt.

“Này.”

Đóa Đóa thực đau đầu, Trình Tuyết Y không phải sư muội của Hoàng Phủ Dật à?

Vậy hẳn nên hiểu con người hẳn dù là chút ít chứ, sao lại đưa ra đề nghị vớ vẩn thế nhỉ?

Đóa Đóa nhắc nhở nàng ta, “Này. Hoàng Phủ Dật hẳn sẽ không đồng ý loại biện pháp bán mình này đâu.”

Đóa Đóa dùng từ làm cho Trình Tuyết Y vô cùng tức giận, cưới nàng có uất ức đến vậy à, lại còn đánh đồng với bán mình?

Nàng kìm nén lửa giận, lấy dáng vẻ của thiên kim cửu vương ra, “Sư huynh đương nhiên sẽ không đồng ý, nhưng tình huống giờ đã khác trước, nếu tỷ tỷ chủ động nhắc tới đề nghị này với huynh ấy, có lẽ huynh ấy sẽ không cự tuyệt đâu”.

“ Sao ta phải chủ động nhắc với hẳn?”

Có nữ nhân nào chủ động yêu cầu chồng đi cưới vợ bé không?

Đóa Đóa bi phẫn, chẳng lẽ Trình Tuyết Y vẫn coi nàng là kẻ ngu ngốc sao? Ô ô.

“Bằng không người muốn nhìn thấy sư huynh phải làm tù nhân sao?”

Đương nhiên không muốn, có điều nàng tin Hoàng Phủ Dật có năng lực vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Lý do này tám phần Trình Tuyết Y sẽ không chịu thua, cho nên Đóa Đóa thay đổi bằng một phương phải giải thích phù hợp hơn.

“Khụ, cho dù là ta đề nghị, hẳn cũng sẽ không đồng ý bán mình.”

Hơn nữa rất có thể hẳn sẽ tức giận đến nỗi đem nàng đi “bán mình” — đương nhiên là bán cho hẳn. Ô ô!

Nghĩ nghĩ, Đóa Đóa con tỏ ra thật sự nghiêm túc nói, “Ca múa thật ra cũng không tệ lắm”.

Nhưng mà để hẳn mặc váy cỏ ra ngoài múa may hiển nhiên là không được, cơ mà ở nhà múa cho nàng xem thì có vẻ được ra phết.

“Tí tách”, “Tí tách”

Cửu Vương gia liếc mắt nhìn Đóa Đóa một cái, “Cô chảy máu mũi”.

Ô ô, nàng về sau sẽ không bao giờ nghĩ chuyện lung tung trong đầu nữa

Vì vậy. chứng bệnh một dòng sông xuân chảy hướng đông thường xuyên phát tác thành quen, Đóa Đóa lại quay về vẻ trấn tĩnh như thường.

Vô cùng bình tĩnh lấy khăn lụa che mũi, nàng giải thích, “Gần đây uống nhiều thuốc bổ quá, có chút nóng”.

“Thân thể cô không tồi, còn bổ gì nữa?”

Cửu Vương gia lại liếc nhìn nàng một cái, “Chuẩn bị mang thai?”

Đóa Đóa vội vàng rơi lệ, ô ô. Có thể nói con chim kia cũng không phải là đứa trẻ ngoan.

Phát hiện mặc kệ mình có nói gì Đóa Đóa cũng không để tâm, Trình Tuyết Y quyết định xuất ra đòn sát thủ.

248. Chương 248: Tình Định À Tình Định (5)

Trình Tuyết Y cười lạnh nhìn nàng, “Sao thấy người chẳng tỏ ra áy náy chút nào nhỉ? Đừng quên hiện giờ sư huynh bị hiểu nhầm đều do người làm hại”.

Quả nhiên, lời của nàng ta cuối cùng cũng hấp dẫn được lực chú ý của Đóa Đóa, “Ta làm hại?”.

Đóa Đóa kinh ngạc địa chỉ vào mũi mình, “Ta làm gì?”.

“Vốn có nghe đồn Thái tử biết võ công, hơn nữa còn là cao thủ trong cao thủ, những lời này cũng không có vài người tin, nhưng cô em gái bảo bối kia của người nói một câu kinh ngạc ‘người cũng biết’ lập tức khiến cho lời đồn biến thành sự thật.”

Liếc mắt nhìn Đóa Đóa một cái, nàng ta lạnh lùng hừ một tiếng, “Hong nhan họa thủy”.

Tuy Cửu Vương gia không tin phục Đóa Đóa nhưng hẳn biết Mộ Dung thích nàng, trong lòng đã coi nàng là hoàng hậu của Vũ Linh quốc.

Cho nên hẳn có thể mắng nàng, nhưng nếu thấy người khác nói nàng, hẳn cảm thấy không thể nhìn nổi, phải bảo vệ nàng.

Hắn lạnh lùng nhìn Trình Tuyết Y, “Người muốn làm hong nhan họa thủy mà được hả, nhiều lắm chỉ bị người ta nói một câu ‘sửu nhân hay tác quái’ là cùng!”.

*sửu nhân: người vô cùng xấu xí.

Bạn học Cửu Vương gia thật là sắc bén

“Người.” Trình Tuyết Y giận dữ đứng lên, tiến đến muốn bắt lấy Cửu Vương gia.

Đóa Đóa im lặng nhìn thấy hai người bọn họ mắng chửi đánh nhau, trong lòng còn đang suy nghĩ việc khác.

Người biết Hoàng Phủ Dật có võ công chỉ có mấy người kia a, cũng là Dao Dao bị người ta lợi dụng tiết lộ bí mật này, aizz.

“Ta phải về nhà một chuyến, Cửu. Khụ, Tiểu Cửu, đừng đánh .”

Cửu Vương gia vỗ cánh một cái, đánh bay Trình Tuyết Y ra góc tường, đứng lên vai Đóa Đóa, “Giá ~”

“”

Đóa Đóa đang bước ra khỏi cửa, Trình Tuyết Y ở phía sau gọi nàng lại, “Vân Tri Hiếu! Người không nghe đề nghị của ta sẽ hại chết sư huynh!”.

Đóa Đóa bất đắc dĩ, quay lại đi đến trước mặt nàng ta, “Trình tiểu thư, cô đang cố ý làm ta sợ hay là thật sự nghĩ như thế?”.

“Ta mà phải hù dọa người à? Người nghĩ ta và người hy vọng nhìn thấy sư huynh như hiện giờ sao?!”

Nhìn thần sắc của nàng ta, hẳn là thật sự không phải đang hù dọa nàng.

Kết luận được điều này, Đóa Đóa càng muốn thở dài hơn, chỉ số thông minh nho nhỏ của Trình Tuyết Y. . . . nhất định là dưới cả bàn cùng.

“Trình tiểu thư, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của có lẽ sẽ có thu hoạch, nhưng phải xem xem người người chặn đường cướp bóc là ai, người quen biết Hoàng Phủ Dật lâu như vậy, hẳn là phải có một chút hiểu biết về hắn chứ?”

249. Chương 249: Tình Định À Tình Định (6)

“Ta đương nhiên hiểu.”

“Vậy cô cũng nên biết hẳn vốn sẽ không bao giờ là loại dựa vào kiểu quan hệ bám váy đó để vượt qua khó khăn, hơn nữa cô không tin vào năng lực của hẳn đến vậy sao? Hay cô cho là người thật sự do hẳn chém, cũng không đi điều tra ra chân tướng gì để chứng minh trong sạch cho hẳn sao?”

“” Thần sắc Trình Tuyết Y thật cổ quái, không nói gì.

Mồ hôi lạnh trượt vèo vèo trên mặt Đóa Đóa, nàng thật không biết nói gì, “Cô thật sự nghĩ là hẳn làm. . . .”.

Aiz, đại khái là nàng ta nghĩ hung án này thật sự do Hoàng Phủ Dật gây ra, hơn nữa bí mật hẳn biết võ công lại đúng dịp này mà bị tiết lộ.

Cho nên nàng ta nghĩ Hoàng Phủ Dật đã sớm đi hại người, trong tình huống bất ngờ không đề phòng nên thuộc dạng tình nghi, vì vậy hiện giờ đang rơi vào thế rối loạn.

Chẳng trách nàng ta tự tin như thế, ngay cả tiếng “tỷ tỷ” cũng gọi được.

Đóa Đóa không nói gì đỡ trán, “Nhất định là câu thông không có hiệu quả rồi. . . .”.

Trình Tuyết Y quả thực là hoàn toàn không biết chút gì về tính tình của Hoàng Phủ Dật, làm nàng ngay cả muốn giảng đạo lý cũng không biết nói thế nào.

“Khụ, Trình tiểu thư, cô vẫn nên về nhà đi, cũng tạm thời đừng đi tìm Hoàng Phủ Dật, bằng không hẳn có thể sẽ nổi bão.”

Đóa Đóa tốt bụng nhắc nhở nàng ta.

Aiz, Hoàng Phủ Dật đã đủ bận rồi, nàng ta cũng đừng có đi trêu chọc hắn nữa.

Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử chính là thế này đây. Trình Tuyết Y hoàn toàn không tin lời Đóa Đóa nói.

Không đạt được mục đích, nàng ta hừ một tiếng, lập tức ra khỏi cửa, chuẩn bị nghĩ tiếp đối sách rồi lại đến.

Nhìn bóng dáng nàng ta như vậy, Đóa Đóa không nói gì lắc đầu, “Sao lại chạy đến tận cửa như thế chứ, còn gọi tỷ tỷ nữa cơ đấy.” Aizz.

Cửu Vương gia cũng không lấy làm ngạc nhiên, “Loại nữ nhân như thế nửa đời sau sẽ trông cậy vào nam nhân của mình, nếu gặp được người tốt, sự cuồng nhiệt đó không cách nào hình dung nổi, nàng ta vậy coi như là rụt rè rồi đấy, người không biết mấy phụ nhân năm đó muốn theo đuổi Mộ Dung đầu, bát tự* còn chưa xem mà họ đã bắt đầu lo liệu việc bài trí vương phủ, tự coi mình là nữ chủ nhân”.

*bát tự: ngày tháng năm sinh, ở đây là xem ngày sinh tháng để xem có hợp nhau không, tựa như xem tuổi của mình.

“ Kết quả thì sao?”

Cửu Vương gia thực bình tĩnh, “Bị Mộ Dung gọi người bán vào thanh lâu”.

“”

“Gia đình họ đương nhiên lập tức chuộc về, có điều tiền chuộc thân đều bị Mộ Dung lấy hết.”

“” Đóa Đóa rơi lệ, cướp ở cổ đại thật sự là nhiều lắm.

250. Chương 250: Coi Như Đủ Tư Cách Làm Hoàng Hậu

Khi về đến Vân gia, Đóa Đóa vừa xuống xe lập tức thấy cửa lớn Vân gia đóng chặt, trong sân không có lấy một tiếng động nào, khác hẳn với cảnh tượng náo nhiệt ngày thường.

Ngăn thị vệ đi gọi cửa, Đóa Đóa tự đi qua, nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, “Ta Vân Tri Hiểu”.

Cửa mở ra trong nháy mắt, bên trong vươn tay ra mạnh mẽ kéo nàng vào.

“Đại tiểu thư, người đã trở lại!”

Cả khuôn mặt Phúc thúc đều là sầu thảm, nhìn thấy Đóa Đóa cứ như là thấy cứu tinh.

“Trong nhà làm sao vậy? Chuyện của Thái tử đã liên lụy đến nhà ta sao?”

Đóa Đóa nhìn cả sân nhà có chút lộn xộn, đám hạ nhân thành đàn trước kia ở nơi này không biết đã đi đâu.

“Còn chưa có, nhưng tất cả mọi người đều lo lắng đề phòng, ngay cả cửa cũng không dám mở, tất cả đều trốn đi, nếu không phải hiện giờ không thể tùy tiện ra khỏi thành thì mọi người đã chạy hết rồi.”

Đóa Đóa có chút bất đắc dĩ, nếu trong cung thật sự muốn bắt người thì có đóng cửa hay không cũng vô dụng a, aizz.

“Lão gia phu nhân, cả nhị tiểu thư nữa đâu hết rồi?”

“Lão gia ở phòng chính, phu nhân ở trong viện của mình, nhị tiểu thư lần này gây rắc rối, bị lão gia dùng gia pháp đánh một trận, hiện giờ đang nhốt trong phòng củi.”

”. Nhốt phòng củi?”

Đóa Đóa bắt đầu đau đầu, “Đi nói với lão gia phu nhân là ta đã về, trước tiên cứ mời nhị tiểu thư đi, ta có việc muốn nói với nó.”

“Dạ” Phúc thúc lập tức nghe lệnh, thấy Đóa Đóa ở vị trí này mà không rối loạn, nỗi sợ hãi đến mức run rẩy mấy ngày nay cũng bình ổn hơn.

Thực ra mọi người đều không nỡ thấy nhị tiểu thư bị nhốt như vậy, nhưng lão qua còn chưa hết giận nên không ai dám ho he gì cả.

Cửu Vương gia đứng trên vai Đóa Đóa, “Còn tạm được, có chút cảm giác như tiểu thư khuê các ấy nhỉ”.

Cho dù có làm hoàng hậu ở Vũ Linh quốc bọn họ thì cũng phải có phong phạm thế này.

Vậy nên Cửu Vương gia từ bỏ ý định rằng nếu Đóa Đóa làm hoàng hậu sẽ sai người làm một cái mũ to để miễn cho nàng làm lộ chỉ số thông minh nhỏ nhoi của mình ra ngoài.

Tuy Đóa Đóa không biết ý nghĩ dọa người của hắn như vẫn buồn bực, “Ta vốn rất thực nữ mà”.

Khụ, rất thực nữ.

“Ai nói cô không thực nữ đâu, ta là nói cô nhìn như một đứa ngu ngốc.”

Có điều hiện giờ xem ra còn cứu được, cũng coi như đủ tư cách làm hoàng hậu rồi.

Ngु ngốc thì có sao, trứng chim ngốc cũng còn đáng giá cơ mà.

251. Chương 251: Mỹ Nhân Nhiếp Chính Vương Khả Nghi (1)

Đóa Đóa ném ý tưởng sét đánh này đi, biện bạch, “Ta là đại trí giả ngu.”

Ô ô, vì cái gì không ai tin tưởng nàng là thông minh không hiện rõ!

Cao thấp liếc nhìn nàng một cái, Cửu Vương gia khinh bỉ nàng, “Chỉ nhìn ra ngu.”

“.” Đóa Đóa ném cho hắn một ánh mắt nhỏ bi phẫn.

Không tranh cãi với hắn, nàng còn chính sự phải làm.

Vân Tri Dao vừa được hạ nhân đỡ ra từ phòng chứa củi, lớn như vậy lần đầu tiên bị phạt nặng, cũng lần đầu tiên thấy Vân lão gia nổi giận, nàng có chút bị dọa đến choáng váng.

Giờ nhìn thấy Đóa Đóa, nàng lại sợ đến rụt về phía sau, ánh mắt đỏ lên, “Muội thật không phải cố ý, thật không phải.”

“Được được được, không sao.” Đóa Đóa an ủi nàng.

Nói xong nàng phân phó hạ nhân, “Đến, chậm chút, trước đỡ nhị tiểu thư về phòng đi.”

“Dạ.” Các nha hoàn thật cẩn thận đỡ Vân Tri Dao trở về phòng.

Mông bị đánh, Vân Tri Dao chỉ có thể ghé vào giường, động một chút liền đau đến hít thở không thông.

Aiz. sao lại đánh người chứ, Dao Dao nói thế nào cũng mới mười lăm tuổi.

Đóa Đóa không đường chọn lựa, gọi người cầm ghế đẩu nhỏ đến, ngồi bên giường.

“Dao Dao, giờ có thể nói chuyện không?”

Vân Tri Dao bị thương, theo lý phải để nàng nghỉ ngơi trước, nhưng Hoàng Phủ Dật không có nhiều thời gian, nàng phải mau giúp hồi ra chút manh mối.

“Có thể.” Vân Tri Dao thật sự bị dọa, cũng không còn điều ngoa như trước, quả thực là có chút sợ hãi Đóa Đóa.

“Vậy muội nghĩ lại xem, ngoại trừ ta, muội có nói với người khác chuyện Thái tử biết vô không?”

“Không có,” Vân Tri Dao không chút do dự lắc đầu, “Lúc nhỏ người lớn đã nói với muội, không thể tin ai, cho nên chuyện nhìn thấy chưa từng nói ra.”

Sau đó nàng rất sợ hãi giải thích, “Cho nên ngày đó muội rất kinh ngạc, buột miệng hỏi người cũng biết à, trà quán nhiều người, lời liền như thế truyền đi.”

“Muội chắc chứ?”

“Muội chắc.”

“Ừm.”

Đóa Đóa nghĩ nghĩ, “Bình thường không phải muội rất ít ra đường sao? Ngày đó thế nào lại chạy đến trà quán?”

“Muội đi ăn điểm tâm.”

“Đầu bếp ở nhà không làm được à?”

“Điểm tâm kia chỉ có bán ở một nơi trong kinh thành, tên là bánh trứng, đầu bếp trong nhà không biết làm.”

Bánh trứng? Đóa Đóa sững sốt, cổ đại có bánh trứng sao? Sẽ không phải là đầu bếp người hiện đại xuyên tới chứ?

252. Chương 252: Mỹ Nhân Nhiếp Chính Vương Khả Nghi (2)

Có điều nàng tạm thời ném vấn đề này qua một bên, “Sao muội lại nghe nói về món điểm tâm này?”

Cửu Vương gia khinh bỉ nàng, “Còn nói cô không ngu ngốc, giờ thời gian khẩn cấp, cô còn ở đây hỏi những câu vô dụng?”

Đóa Đóa không đếm xỉa đến hần, dùng ánh mắt dò hỏi Vân Tri Dao.

Nàng hỏi như thế đương nhiên là có nguyên nhân, khuê tú ở cổ đại sẽ không tùy ý ra cửa, Dao Dao ra khỏi nhà đều là ngồi kiệu đến nhà đại hộ nào đó thăm hỏi, căn bản sẽ không tùy ý đi trà quán xuất đầu lộ diện.

Nếu bánh trứng này là hạ nhân trong nhà nghe nói rất ngon, nhất định trực tiếp mua về cho Dao Dao, sẽ không để nàng bởi vì chuyện này phải đi một chuyến.

“Biểu ca ăn, muội nghe hương vị cảm thấy rất thơm, liền hỏi huynh ấy.”

Mạc Lương Ngôn?

Đóa Đóa sững sốt, nàng gần như quên mất vị mỹ nhân biểu ca kiêm Nhiếp Chính Vương thần bí này, giờ nghĩ lại, hần rất có hiềm nghi.

Hần thích Vân Tri Hiểu a, hại Hoàng Phủ Dật, Vân Tri Hiểu có thể là của hần.

Aiz, chữ tình đã thương người a.

“Vậy sao không sai người mua về, lại muốn tự mình đi ra?”

Đóa Đóa hỏi nàng, muốn chứng thật một chút suy đoán.

“Biểu ca nói mang về không ngon như ăn ở trà quán.”

“Nơi muội đi là?”

“Như Ý Cư.”

Như Ý Cư rất gần a, nếu tìm người biết võ, mua xong về ngay, cũng chỉ mất hai ba khắc.

Bánh trứng ngỗng xác thật ăn không ngon, nhưng chỉ trễ hai ba khắc, Đóa Đóa chắc chắn Mạc Lương Ngôn là cố ý.

“Ta đã biết,” Đóa Đóa đứng lên, “Muội dưỡng thương cho tốt trước, vài ngày nay ta có thể phải bận nhiều việc, một thời gian nữa sẽ đến thăm muội, việc hôm nay ta hỏi muội, nhất định không được nói với người khác, biết chưa?”

“Muội hiểu rồi.” Vân Tri Dao liên tục gật đầu.

Trải qua chuyện lần này, nàng cũng không dám... tùy tiện nói chuyện nữa.

“Muội. muội gây đại họa như thế, tỷ không trách muội sao?”

“Muội cũng không phải cố ý,” Đóa Đóa cười an ủi nàng, “Sau này cẩn thận thì tốt rồi.”

Lại nói Mạc Lương Ngôn là nhân vật gì, hẳn muốn lợi dụng Dao Dao, thật sự là chuyện chỉ nhắc ngón tay.

Dao Dao cho dù lần này không trúng kế, hẳn cũng sẽ có thủ đoạn cao cường hơn ở phía sau.

Từ phòng Vân Tri Dao đi ra, Đóa Đóa bước nhanh về phía cửa lớn, ngay cả chỗ của Vân lão gia cùng Vân phu nhân cũng không đi, thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

253. Chương 253: Mỹ Nhân Nhiếp Chính Vương Khả Nghi (3)

“Cô đi gấp như thế làm gì?” Cửu Vương gia hỏi nàng, “Cô cảm thấy biểu ca có vấn đề?”

Giờ hẳn cũng không cười Đóa Đóa ngốc, không nghĩ đến nàng lại từ những vấn đề vụn vặt ấy tìm ra manh mối.

“Phải.” Đóa Đóa thấp giọng thừa nhận.

“Cô sợ cái gì? Có ta ở đây.”

“Người không đánh lại hẳn,” Đóa Đóa vẫn bước nhanh ra ngoài, “Giờ tìm tới hẳn, chính là tự đưa đầu vào lưới.”

Cho nên phải nhanh chút quay về cung, đem chuyện này cho Hoàng Phủ Dật biết mới là quan trọng.

Cửu Vương gia chưa trả lời, đã nghe xa xa có người kêu, “Biểu muội ~”

“.” Vẫn bị hẳn bắt gặp

Đóa Đóa bất đắc dĩ, lập tức khẽ dặn dò Cửu Vương gia, “Đừng vọng động.”

Hẳn là người lỗ mãng vậy sao?

Cửu Vương gia liếc mắt xem thường; nghiêm chỉnh đứng trên vai Đóa Đóa đảm nhiệm chức tiểu hồng diều.

Bất quá hẳn đã chuẩn bị tốt, nếu nam nhân này nghĩ muốn động thủ, hẳn có thể lập tức mang Đóa Đóa bay đi.

“Biểu ca.” Đóa Đóa thần sắc không quá tự nhiên.

Bất quá cũng không có gì khả nghi, nàng cùng Mạc Lương Ngôn là thanh mai trúc mã, từng tự định chung thân, nhưng giờ nàng đã gả cho người khác, ngượng ngùng cũng là bình thường, cho nên Mạc Lương Ngôn không hoài nghi cái gì.

Kỳ thật Mạc Lương Ngôn cũng coi nàng ngu ngốc, sẽ không phòng bị nàng.

Khụ, cho nên “thông minh không hiện rõ” vẫn rất có chỗ tốt.

“Ta nghe nói Thái tử có chuyện, tình huống trong cung tốt không?” Mạc Lương Ngôn rất quan tâm hỏi.

“ Không biết, hấn sáng sớm đã ra ngoài, cũng không biết thế nào.”

Đóa Đóa đối với chút bản lĩnh của mình trong lòng không nắm chắc, kỹ thuật nói dối của nàng không đến nỗi vụng về vừa thấy liền biết, nhưng từ kinh nghiệm “đấu tranh” huyết lệ cùng Hoàng Phủ Dật——

Nàng nhất định không gạt được loại người tâm tư cẩn mật như bọn họ, hoặc là nói. người xảo quyệt.

Cho nên nàng cố gắng nói thật, có điều không nói đến phần quan trọng nhất thôi, như vậy không dễ dàng bị người phát hiện sơ hở.

Ô ô, thì ra đó một lão công phúc hắc cũng có chỗ tốt.

Bình thường tích lũy “kinh nghiệm đối địch ” phong phú, đợi đến khi nàng đối mặt nguy hiểm thật sự, trong nháy mắt liền cảm thấy mình là người túc trí đa mưu.

254. Chương 254: Mỹ Nhân Nhiếp Chính Vương Khả Nghi (4)

“Có cần ta giúp gì không?”

Trong mắt Mạc Lương Ngôn tràn đầy quan tâm lẫn dịu dàng, “Ta có thể tạo áp lực với Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt quốc, vì bang giao, bọn họ sẽ không làm gì với Thái tử đâu .”

Giả vờ giống quá.

Tay Đóa Đóa để trong tay áo, dùng hết sức lực véo đùi mình một cái.

Hu hu, đau.

Vành mắt đỏ lên, nước mắt bắt đầu đảo quanh vành mắt.

“Biểu ca.”

Mạc Lương Ngôn đau lòng thở dài, “Sao lại khóc vậy? Đừng sợ, có ta ở đây, ai cũng không gây thương tổn uội được.”

Ô ô, nàng là bởi vì không giả vờ nổi nữa, sợ bị nhìn ra sơ hở qua ánh mắt, nên chỉ có thể lấy nước mắt cản lại thôi.

Đóa Đóa khóc ròng, nàng nhất thời quên mất mình đã học chút võ công, lúc véo lại ra sức quá. Ô ô.

Mạc Lương Ngôn cũng bất chấp mình đang ở trong đình viện của Vân gia, những hạ nhân đi qua đều sẽ nhìn thấy mà dang tay ôm lấy Đóa Đóa, thương tiếc lau nước mắt cho nàng.

“” Ngoại trừ Hoàng Phủ Dật, Đóa Đóa cũng chưa hề tiếp xúc thân mật với một nam nhân nào như thế, hiện giờ tóc gáy đều dựng thẳng lên hết rồi.

Nhưng nàng vẫn phải chịu đựng, cũng không thể trực tiếp đẩy hấn ra.

Hu hu, lúc này thật đúng là tức phụ đường cùng cũng phải giả lưu manh!

Nhưng thân thể cứng ngắc rất rõ của Đóa Đóa vẫn khiến cho Mạc Lương Ngôn hoài nghi, ánh mắt hơi lóe lên, hấn nhỏ tiếng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Muội sợ bị nhìn thấy.” Hu hu, rất bị phần !

Đóa Đóa nước mắt lưng tròng, cũng không nhìn rõ được ánh mắt, nhưng âm thanh bi phần nhỏ kia vẫn nghe rất rõ ràng .

Thế là Mạc Lương Ngôn cũng bị nàng lừa

“Sợ bị Thái tử biết sao?”

“Ừm,” Giọng Đóa Đóa khản trương, “Để hấn biết được muội sẽ rất thảm.”

Sự khẩn trương của Đóa Đóa là thật, nên một chút sơ hở cũng không có, bây giờ gấp quá, cũng không còn cách khác, nhưng chờ việc này qua đi

Hu hu, Hoàng Phủ Dật nhất định sẽ giả vờ hiểu lầm nàng “bất tuân nữ tặc” (không tuân thủ đạo làm vợ), mượn cớ trừng phạt, để làm chuyện không thuần khiết mà ăn nàng sạch sẽ.

Rất bi phần ! Nàng đều có thể dự liệu được hành vi của Hoàng Phủ Dật, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản hắn!

Lúc Đóa Đóa đang lằm bằm trong lòng, liền cảm giác được tay Mạc Lương Ngôn ôm nàng cuối cùng cũng bỏ ra.

255. Chương 255: “hồng Hạnh Xuất Tường” Bị Bắt (1)

Mới vừa thở phào nhẹ nhõm, nàng liền nghe thấy Mạc Lương Ngôn lạnh nhạt lên tiếng, “Tham kiến Thái tử điện hạ.”

“ ” Hoàng, Hoàng Phủ Dật đến rồi?

Đóa Đóa choáng váng, huhu, cuộc sống nhỏ nhỏ của nàng sao lại tàn khốc như thế chứ!

Nàng run sợ trong lòng quay đầu lại nhìn, Hoàng Phủ Dật chậm rãi đi tới, trên mặt cũng không nhìn ra thần sắc gì, nhưng mà ở thái dương lại có một sợi gân xanh đang nảy lên ——

Một hai ba bốn, hai hai ba bốn. khụ, còn nảy rất có nhịp điệu nữa.

Đưa lưng về phía Mạc Lương Ngôn, Đóa Đóa ném cho hắn một đôi mắt nhỏ đầy hăm dọa ghen tị cộng thêm khinh bỉ.

Quả nhiên vẫn là hắn giỏi nhất, giả vờ giống quá!

Hoàng Phủ Dật lạnh lùng liếc Đóa Đóa một cái, trong lòng muốn cười, nhưng hắn vẫn cố giữ nguyên mặt không biểu cảm mà chuyển tầm mắt sang Mạc Lương Ngôn.

Mạc Lương Ngôn cũng mang vẻ mặt bình tĩnh đối diện với hắn, “Biểu muội lo lắng về việc trong cung, ta chỉ an ủi muội ấy vài câu mà thôi.”

“Mạc công tử cần gì phải giải thích? Ta đương nhiên là tin tưởng nàng.”

Sắc mặt Hoàng Phủ Dật mặc dù bình tĩnh, nhưng câu này lại bị hắn nói đến nỗi nghe có chút quái gở, bên trong còn mang theo một tia hung tợn.

Hắn diễn hình tượng một người sắp nổi bão, rồi lại đến một phu quân ghen tuông nhưng vì ngần ngại mặt mũi mà cố giả vờ bình tĩnh thật cực kỳ hay.

“ ” Đóa Đóa thán phục không thôi, hắn lại còn có khuôn mặt như thần tượng thế kia, tuyệt đối có thể nhóm ngó được ngôi vị ảnh đế dành cho diễn viên thực lực đấy!

Thật xúc động ! Nếu không có Mạc Lương Ngôn ở đây, nàng sẽ vỗ tay rồi xông lên tặng hoa. Khụ.

Ánh mắt Mạc Lương Ngôn hơi lóe lên, không nói gì nữa.

“Mạc công tử, trong cung còn rất nhiều chuyện, chúng ta cáo từ trước.”

Nói xong câu này, hắn phẩy tay áo một cái, liếc cũng không liếc nhìn Đóa Đóa một cái, xoay người bước đi.

Mạc Lương Ngôn lễ độ hơi khom người, “Cung tiễn Thái tử điện hạ.”

Tuy rằng con đường phía trước có thể vô cùng “gập ghềnh” , nhưng mà có thể trốn thoát khỏi bên người Mạc Lương Ngôn, Đóa Đóa vẫn rất cao hứng.

Nàng cúi thấp đầu vẫy vẫy tay với Mạc Lương Ngôn, cố sức khiến bước chân mình đừng quá vui sướng mà đuổi theo Hoàng Phủ Dật.

Tiếng bước chân của bọn họ đã đi xa, Mạc Lương Ngôn cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt xinh đẹp xẹt qua một tia sáng lạnh, khóe miệng lại còn có một chút ý cười quỷ dị.

Hoàng Phủ Dật vẫn không để ý tới Đóa Đóa ở phía sau, cứ như thế mà đi thẳng đến xe ngựa ở ngoài cửa Vân gia.

256. Chương 256: “hồng Hạnh Xuất Tường” Bị Bắt (2)

Bát quái giật gân như thể dĩ nhiên sẽ truyền rất nhanh, lúc chuyện vừa xảy ra, hạ nhân của Vân gia đều biết, hiện giờ đều mang vẻ mặt vừa khẩn trương vừa lo lắng nhìn hai người bọn họ.

Ôm ôm ấp áp với biểu thiếu gia lại bị Thái tử tình cờ bắt gặp. Hơn nữa còn vào đúng thời kỳ then chốt như hiện giờ.

Vậy phải làm sao bây giờ, ài, đại tiểu thư sao có thể hồ đồ như vậy chứ!

Vì vậy lúc Đóa Đóa còn chưa ra khỏi đình viện Vân gia, dọc đường đi cứ như thế mà chịu đựng ánh mắt mọi người như đang nói “Kẻ hồng hạnh như ngươi sao lại chọn thời điểm này mà xuất tường vậy.”

Hu hu, trước kia nàng luôn âm ỉ nói muốn tìm “gian phu” , nhưng lần này là nàng bị ép!

Nàng là vì không muốn để kẻ địch nghi ngờ, nàng là nằm vùng!

Bởi vì không có cách nào giải thích, Đóa Đóa trong nháy mắt liền có loại tâm trạng “anh hùng luôn cô độc” vừa quang vinh vừa bỉ tráng.

Bởi vì sắc mặt Hoàng Phủ Dật bình tĩnh đến dọa người, sợi gân xanh ở thái dương kia lại vẫn luôn nảy, cho nên Vân lão gia cùng Vân phu nhân tuy rằng đã nhận được tin báo mà chạy tới, nhưng vẫn không dám đi tới nói đỡ cho Đóa Đóa.

Vân phu nhân mang vẻ mặt lo lắng, liên tục ra hiệu cho Đóa Đóa.

Đóa Đóa nhìn thế nào cũng cảm thấy động tác kia có ý là. dùng sắc dụ để qua chuyện đi.

Hu hu, đó là đẩy nàng xuống hố lửa thì có!

Dọc đường liền tâm trạng cực kì phức tạp như thế mà lên xe ngựa, đóng cửa xe, Đóa Đóa lập tức lùi đến góc xe.

“Ta đã biết hết âm mưu của chàng rồi! Chàng giả vờ hiểu lầm ta cũng vô ích thôi!”

“Hà?” Hoàng Phủ Dật nhướng mày nở nụ cười, “Nếu đã như vậy, ta liền bỏ ý nghĩ ban đầu vậy.”

Dễ nói chuyện như thế sao?

Đóa Đóa nghi hoặc nhìn hắn, “Tâm trạng chàng rất tốt à? Tình hình của phụ hoàng và mẫu hậu chuyển biến tốt đẹp rồi sao?”

“Ừ, họ đều tỉnh lại rồi, chỉ là còn rất yếu, tạm thời còn chưa thể nói chuyện cũng chưa thể cử động, thái y nói cần đợi thêm vài ngày nữa.”

“Thật sao?” Đóa Đóa rất kinh ngạc vui mừng, “Tỉnh lại là tốt rồi.”

Bằng không cho dù thái y nói không có nguy hiểm đến tính mạng thì trong lòng cũng không thể yên tâm.

“Chàng vì vậy mà sẽ ‘đại xá thiên hạ’ phải không?” Đóa Đóa thắc mắc.

Hu hu, thiên hạ ấy, chính là ám chỉ nàng!

Tất cả mọi người đều tỉnh lại rồi , việc vui lớn như thế, hẳn tha cho nàng đi mà!

257. Chương 257: “hồng Hạnh Xuất Tường” Bị Bắt (3)

“Đương nhiên.” Hoàng Phủ Dật cười thật dịu dàng, “Không những thế, ta còn muốn thưởng cho nàng”.

“” Đóa Đóa cảm thấy không ổn, “Điều này. mọi người tỉnh lại nhanh như vậy đều là do tác dụng thuốc của chàng, ta không có công gì cả, không cần thưởng, hắc hắc hắc”.

“Ta thưởng cho nàng không phải vì việc ấy, hôm nay Mạc Lương Ngôn ôm nàng mà nàng cũng không động lòng, ta đương nhiên phải thưởng cho nàng rồi.”

“ Chàng thật sự là có gì cũng lấy ra được!”

Ô ô, việc ấy thì có gì mà thưởng chứ, rõ ràng nàng luôn đi theo con đường con gái nhà lành hân hoan! Hân hoàn toàn cưỡng từ đoạt lý!

“Yên tâm đi.” Hoàng Phủ Dật cười ôm lấy nàng, “Hai ngày nay ta bận quá, chờ sau khi giải quyết xong thì sẽ thưởng cho nàng ‘thật tốt’”.

“” Hai chữ ‘thật tốt’ nặng trĩu kia làm Đóa Đóa rơi lệ, còn có đoạn phim báo trước cơ đấy.

Ô ô, đây không phải là để tâm hồn yếu ớt rụt rè của nàng rơi vào trạng thái căng thẳng sao? Rất vô đạo đức a!

Nhìn hai người ở bên đó liếc mắt đưa tình, Cửu Vương gia gờ cánh che mắt.

Không nhìn không nhìn, càng nhìn càng thấy Mộ Dung gặp phải bi kịch!

“Ta có một phát hiện trọng đại, có thể xin khấu trừ phần thưởng ấy không?”

Hoàng Phủ Dật cười cực dịu dàng, “Không được”.

“” Ô ô!

Kháng nghị không có hiệu quả, Đóa Đóa chỉ có thể bắt đầu nói việc chính, “Tình hình trong triều thế nào rồi?”

“Trừ Tử Dạ, không ai tin người không phải do ta giết, có điều bọn họ còn e ngại binh quyền trong tay Tử Dạ, tạm thời không dám quá phận.”

“Vậy điều quan trọng nhất hiện giờ là tìm ra hung thủ thật sự đúng không?”

Nhìn thấy biểu cảm như đứa trẻ chờ tranh công của nàng, Hoàng Phủ Dật cười gật đầu, “Ừ”.

“Hắc hắc, ta đây có phát hiện trọng đại nhá!”

Sau đó Đóa Đóa kể lại chuyện biết được từ Vân Tri Dao, “Hắn rất khả nghi nhỉ?”

Hoàng Phủ Dật gật đầu cười ôm chặt nàng, “Thật thông minh, lần này may mà có nàng”.

Hắc hắc hắc. Có thể được nhân vật lợi hại như Hoàng Phủ Dật khen là thông minh, cảm giác thành tựu cũng tương đối lớn a!

Đã sớm bảo nàng bí mật ẩn thân mà, thông minh nhưng không thể hiện ra thôi!

Khụ, khiêm tốn khiêm tốn.

258. Chương 258: “hồng Hạnh Xuất Tường” Bị Bắt (4)

Hoàng Phủ Dật ôm nàng đứng đưa rồi cười hôn nàng một cái, “Đóa Đóa, lần này nàng lập công lớn như vậy, ta nhất định sẽ thật thật tốt thưởng cho nàng”.

“” Lại là “thưởng”!

Đóa Đóa lấy ánh mắt nhỏ bi phẫn nhìn hắn, độc sức biểu hiện oán giận mãnh liệt của mình – một cô nương thuần khiết không khuất phục trước quyền thế.

Vốn Đóa Đóa muốn trừng mắt nhìn để hấn “ăn năn hướng thiện”, nào ngờ kết quả là ——

“Đóa Đóa” Hoàng Phủ Dật tới gần nàng, “Nàng cứ nhìn ta như vậy, ta thấy cần phải thưởng trước cho nàng một chút rồi”.

“” Giọng nói có chút khàn khàn và ánh mắt rực lửa của hấn làm ặt Đóa Đóa nháy mắt bị đốt cháy, nàng vội vàng lùi ra sau né tránh.

“Á.” Động tác nhanh quá nên không kịp chú ý, đụng trúng vào chỗ lúc nãy bị mình véo trên chân, Đóa Đóa đau đến nỗi hít mạnh một hơi.

“Đụng vào chân hả?”

Hoàng Phủ Dật cũng bất chấp cái gì thưởng hay không, động tác vô cùng cẩn thận ôm lấy nàng, đau lòng muốn kiểm tra xem.

“Là do lúc nãy tự néo mình một chút.”

Đóa Đóa lại kể lại chuyện khi nãy ở Vân gia, còn cường điệu hình tượng cơ trí dũng cảm của mình lên một chút.

Khụ, tuy nói phải khiêm tốn, nhưng mà nàng thật sự rất thích nghe hấn khen nàng thông minh a.

Chỉ là không đợi được khen ngợi, Hoàng Phủ Dật liền bắt lấy Cửu Vương gia nãy giờ vẫn không lên tiếng, mở cửa sổ sau đó quăng hấn ra ngoài.

Ách. Đóa Đóa ngây người, “Làm sao thế?”

“Đúng! Làm sao thế!” Cửu Vương gia đã ở bên ngoài dựng lông hỏi.

Hoàng Phủ Dật hé cửa sổ ra một chút, vô cùng bình bình nói, “Đóa Đóa bị thương”.

Nói xong liền “rầm” một tiếng đóng cửa lại, cũng không để ý xem hấn có hiểu không.

Cửu Vương gia sững sốt một chút, đã hiểu.

“Hừ, cho dù có ở trong ta cũng không thềm nhìn a!”

Cao ngạo vỗ vỗ cánh, Cửu Vương gia tự bay trở về cung.

Trong xe ngựa, Hoàng Phủ Dật vừa đóng cửa xong lập tức vô cùng cẩn thận mà không chút do dự. vén váy Đóa Đóa lên.

Ách. Đóa Đóa bị chấn kinh.

“Là chỗ này bị thương sao?” Nhớ lại chỗ Đóa Đóa vừa đụng phải, Hoàng Phủ Dật cũng ước chừng được vị trí.

“Là chỗ này.” Đóa Đóa có chút máy móc chỉ ra vị trí cụ thể.

259. Chương 259: “hồng Hạnh Xuất Tường” Bị Bắt (5)

Trên đùi Đóa Đóa xanh xanh tím tím, chỗ bị nàng néo sưng lên thành một cục, Hoàng Phủ Dật nhìn thấy đau lòng nhăn mày lại.

Buông váy nàng xuống, Hoàng Phủ Dật mở cửa sổ dẫn dò người đánh xe một câu, sau đó cẩn thận ôm lấy Đóa Đóa thi triển khinh công nhanh chóng bay về cung.

Động tác của hấn quá nhanh, lại quen thuộc địa hình trong cung, cho nên dọc đường cũng không có ai nhìn thấy.

Trở về tẩm cung, hấn đặt Đóa Đóa lên giường rồi lập tức lấy ra một hộp thuốc mỡ, lại vén váy Đóa Đóa lên.

Trên đường bị hấn ôm về, Đóa Đóa đã từ chỗ khiếp sợ ban đầu thanh tỉnh lại.

Hiện giờ nàng đỏ bừng mặt ngăn tay hấn lại, “Chàng chàng chàng.”

“Ngoan, ” Hoàng Phủ Dật hôn nàng một chút rồi kéo tay nàng ra “Vết thương trên đùi phải bôi thuốc”.

“Ta, ta tự bôi.” Tay Đóa Đóa ngược lại giữ chặt lấy váy, ô ô.

Bộ dáng căng thẳng của nàng làm Hoàng Phủ Dật không khỏi bật cười, “Nàng còn đang bị thương mà, hiện giờ ta chưa ăn nàng đâu”.

Nói xong hắn lại kéo tay nàng ra, động tác dịu dàng nhưng cũng dùng đủ lực, không làm đau nàng cũng không để nàng giãy ra được.

Ô.

Thuốc mỡ mát lạnh bôi lên làm cho chỗ đau rát trên đùi nháy mắt liền giảm đi rất nhiều, nhưng mà.

Ô ô, tâm hồn rứt rề của nàng đang phải chịu một trận khảo nghiệm ác liệt!

Để đẩy nhanh tác dụng của thuốc, Hoàng Phủ Dật dùng thêm một chút nội lực trên tay mát xa làn da hơi sưng lên của nàng.

Đóa Đóa rơi lệ càng nhanh, dụi đầu vào trong gối.

Ô ô, đôi chân nhỏ thuần khiết của nàng.

Tâm hồn rứt rề thuần khiết của nàng đang ở đâu, đừng bỏ rơi không để ý đến nàng a!

Hoàng Phủ Dật đau lòng nhìn vết thương trên đùi nàng, “Còn đau không?”

“ Mặc kệ nó có đau hay không,” Giọng nói rầu rĩ của Đóa Đóa truyền ra từ trong chiếc gối, “Ta từ nó rồi.”.

Hoàng Phủ Dật bật cười, cố ý trêu đùa cúi đầu hôn lên chân nàng một chút, “Nàng từ nó, vậy chân này là của ta”.

Mặt Đóa Đóa đã nóng đến nỗi sắp làm cho không khí xung quanh xuất hiện đốm lửa rồi, đây là con sói háo sắc a a a a.

Nơi đâu có áp bức, nơi đó có phản kháng!

Đóa Đóa vô cùng bi phẫn, nội khí đằng đằng ngẩng đầu nhìn hắn, “Chân hết đau rồi, chàng đi lo việc của chàng đi!”.

Nhưng phản ứng của Hoàng Phủ Dật lại là.

Trực tiếp kéo nàng qua, hưng hăng hôn lên môi nàng.

260. Chương 260: “hồng Hạnh Xuất Tường” Bị Bắt (6)

“”

Sau khi nụ hôn nồng nhiệt kết thúc, đối mặt với đôi mắt nhỏ lên án của Đóa Đóa, Hoàng Phủ Dật vẫn còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Là tại nàng quá đáng yêu”.

“ Ta rõ ràng đang trừng mắt!”

“Bộ dáng tức giận cũng đáng yêu,” Hoàng Phủ Dật cười nói, “Bất kể là biểu cảm gì của nàng, trong mắt ra đều vô cùng đáng yêu”.

“” Ô ô, bị đánh bại rồi!

Đóa Đóa lấy gối đập lên mặt, cắn phẫn, “Đấy nhất định là do định lực của chàng quá kém!”

Hoàng Phủ Dật lôi cái gối ra, “Nữ nhân mình yêu thương đang ở trong lòng, định lực tốt mới không bình thường”.

“” Ô ô, nàng không nói nữa còn không được sao.

Lưu luyến hôn nàng một hồi, Hoàng Phủ Dật cuối cùng cũng đứng lên, “Ta còn có việc phải ra ngoài, buổi tối sẽ quay về với nàng”.

“Ừ.” Đi nhanh đi đi nhanh đi, nàng còn bận rơi nước mắt chạy ra góc tường vẽ vòng tròn.

“Đóa Đóa.”

Hoàng Phủ Dật thần sắc nghiêm chỉnh lời nàng dậy.

“Mạc Lương Ngôn hẳn ta thích Vân Tri Hiểu, giờ có thể sẽ nghĩ mọi cách để tiếp cận nàng, sau này nhất định phải cẩn thận, nếu ta không ở đây, nhất định không thể để Cửu Vương gia rời khỏi nàng nửa bước.”

Nếu thân thủ của Mạc Lương Ngôn đúng như lời đồn, Cửu Vương gia đương nhiên không thể đánh bại hẳn ta, nhưng mà Cửu Vương gia biết bay, có thể tùy lúc mang Đóa Đóa chạy trốn.

“Ừ” Đóa Đóa thực nhu thuận gật đầu, “Ta biết rồi”.

“Nàng ấy,” Hoàng Phủ Dật bất đắc dĩ cười, lại cúi đầu hôn nàng một chút, “Ta thật sự phải trông coi nàng cho tốt”.

Từ trước tới giờ Đóa Đóa cũng chưa từng giống như những người hay được gọi là mỹ nhân không lúc nào không chú ý đến dung mạo, vĩnh viễn thể hiện ra mặt đẹp nhất của mình. Nàng tựa như không quan tâm, tự nhiên đã vậy, nên bộ dáng gì chính là bộ dáng đó, nhưng kiều thái lơ đãng ấy là lại mê người nhất.

Đóa Đóa mơ màng, “Ta vốn rất ngoan, không cần trông coi”.

“Phải, nàng rất ngoan.”

Dùng sức ôm nàng một chút, Hoàng Phủ Dật tuy luyến tiếc nhưng vẫn phải rời đi.

Hắn vừa đi, Cửu Vương gia liền bay vào, đứng giữa không trung khoa trương run rẩy, “Hai người các người cũng quá dính nhau rồi đây”.

“Khụ.” Ngọt ngào mà.

Cửu Vương gia hừ một tiếng, “Xem ra tiểu tử Mộ Dung kia mơ mộng hão huyền rồi”.

”. Người có cơ hội thì khuyên nhủ hắn đi.”

261. Chương 261: Nhiếp Chính Vương Mời Nàng. Bỏ Trốn (1)

” Nếu Mộ Dung chịu nghe người khác khuyên, cũng sẽ không cùng Tiểu Bụi đánh thành như vậy.”

Đang muốn nói tiếp, Cửu Vương gia đột nhiên ngừng một chút, nghi hoặc, “Có người đến? Cao thủ.”

Đóa Đóa run sợ, lập đi lập lại liên tục ra dấu cho Cửu Vương gia.

Cửu Vương gia tỉnh ngộ, sửa miệng, nhưng vẫn dùng giọng điệu đó, “Là Hoàng Phủ Dật trở về?”

Mạc Lương Ngôn sắp tới tắm cung liền ngừng bước, nhú mày.

Tắm điện còn có người khác? Hơn nữa là người biết võ?

Nhưng sao hắn chỉ nhận thấy hơi thở của một người?

Hơi suy nghĩ, hắn bước nhanh hơn, mạnh mẽ vào trong tắm điện, mặt đầy sát khí, “Người nào!”

“.” Tắm điện một người một chim kinh ngạc nhìn hắn.

“Biểu ca, huynh.”

Đóa Đóa rất kinh ngạc, nàng không nghĩ Mạc Lương Ngôn lại bại lộ chuyện hắn biết võ công nhanh như thế.

“Các người.”

Mạc Lương Ngôn vẽ mặt “kinh ngạc”, “Không có ai? Ta nghe thấy có người nói chuyện mới tiến vào.”

“Là đại gia ta nói chuyện.” Cửu Vương gia tự đại ôm cánh.

“Đây là con phá điều lúc trước?”

Mạc Lương Ngôn chuyển mắt tới Cửu Vương gia, “Không chỉ là màu lông, chúng nó nhìn không giống nhau.”

“” Lực quan sát thật nhạy bén! Đóa Đóa kinh thán.

Nhưng mà năng lực làm người ta kinh thán như vậy lại ở trên người đối thủ mình, hiển nhiên không phải chuyện khiến người ta cao hứng.

Đóa Đóa không trả lời, Cửu Vương gia đã bay tới trước mắt hắn, đắc ý quơ cánh.

“Ta là đệ đệ hắn, nhà chúng ta đều biết nói.”

Biết hắn ý thức được Mạc Lương Ngôn trước đó đã ở gần đây, hắn đã nghe mình nói chuyện, Cửu Vương gia cũng không giấu tiếp.

“” Đóa Đóa có cảm giác như một tia sét đánh xuống.

Tuy nói là vì lời kéo sự chú ý của Mạc Lương Ngôn, nhưng lời sét đánh như thế được Cửu Vương gia nói ra không một chút giả vờ, khí chất sét đánh quả thật là hồn nhiên thiên thành a.

Mạc Lương Ngôn cười nhạt, “Nhà chúng ta cũng biết nói.”

“” Đóa Đóa yên lặng quay đầu, không muốn nghe tiếp.

Cửu Vương gia nổi giận, vỗ vỗ cánh, “Nhà chúng ta có thể bay!”

“Nhà chúng ta biết khinh công, cũng có thể bay.”

Đóa Đóa rùng mình, hắn đang bắt chước cách nói của Cửu Vương gia!

262. Chương 262: Nhiếp Chính Vương Mời Nàng. Bỏ Trốn (2)

Mạc Lương Ngôn đã nhìn ra tính tình Cửu Vương gia, cho nên đang suy nghĩ để thử xem hắn có võ công hay không!

Hiện cũng không biện pháp nhắc nhở Cửu Vương gia, Đóa Đóa âm thầm lo lắng.

Có điều Cửu Vương gia dù sao cũng đã sống một ngàn tuổi, mặc dù tính tình nóng nảy, lại có chút tự đại, nhưng không dễ lừa như vậy.

Nghe câu này, hắn ở trên không mạnh mẽ vỗ cánh, như là rất giận nói, “Ta có lòng vũ!”

“Cái này ta thật sự không có.”

Mạc Lương Ngôn cười nhạt, nhìn không ra cảm xúc thật, không biết hắn có tin Cửu Vương gia không biết võ công hay không.

Đóa Đóa lên tiếng, “Biểu ca, huynh biết võ. Sao huynh lại đến đây?”

“Biết một chút công phu,” Mạc Lương Ngôn giương mắt nhìn nàng, “Hiểu Hiểu, ta lo uội, sợ nam nhân kia sẽ trừng phạt muội.”

Ách.

Ngẫm lại không lâu nữa sẽ bị “trừng phạt”, Đóa Đóa lại bắt đầu khẩn trương.

Nàng thấp đầu, ăn ngay nói thật, “Giờ đang bận quá” Ô ô.

Mạc Lương Ngôn cũng không hoài nghi, nhìn nàng, ôn nhu lên tiếng, “Đóa Đóa, ta nghĩ kỹ rồi, cũng đã hạ quyết tâm.”

Đóa Đóa rơi mồ hôi lạnh, cảm giác không ổn a.

“Biểu ca hạ quyết tâm gì?”

Mạc Lương Ngôn cười nhìn nàng, nhẹ nhàng nói, “Theo ta đi đi.”

“ Đi?” Đóa Đóa khước miệng run rẩy hỏi, trong lòng cầu nguyện mình đã hiểu sai.

“Phải, đi, theo ta về Tây Nguyệt quốc đi.”

Thật sự là bỏ trốn!

“Rầm rầm” một tia sét đánh xuống, Đóa Đóa bị đánh, rất bình tĩnh!

Giọng điệu này, nghe giống như là nói “Hôm nay thời tiết không tệ, chúng ta lén trốn đi”!

Ô ô, tất cả mọi người rất mạnh!

“Việc này, biểu ca.”

Đóa Đóa lui về phía sau, “Ta đã lập gia đình, tam tòng tứ đức ta không thể không để ý a.”

Nàng bắt đầu nói nhảm, thậm chí đầu óc lại quay về những lời trước kia Trình Tuyết Y nói với nàng, chuẩn bị lát nữa lấy ra dùng.

Trong mắt Mạc Lương Ngôn hiện lên một chút cảm xúc khó hiểu, cúi đầu cười cười, “Nghe nói thời gian trước muội luôn tìm gian phu, vì sao hôm nay lại cự tuyệt ta? Hiểu Hiểu, muội đã quên mất đoạn tình cảm lúc nhỏ không sót một chút gì sao?”

Nếu bây giờ trước mặt có khối đậu hủ, Đóa Đóa nhất định không chút do dự, đập đầu vào.

263. Chương 263: Nhiếp Chính Vương Mời Nàng. Bỏ Trốn (3)

Ô ô, nàng ân hận a!

Sớm biết thế khi ấy liền khiêm tốn chút, đừng để người khác biết nàng khi ấy có ý đồ hồng hạnh xuất tường!

Giờ giải thích thế nào a.

Đóa Đóa nhớ lại trước kia từng xem tiểu thuyết của Quỳnh Dao, hung hăng véo mình một chút, trong nháy mắt nước mắt lưng tròng.

“Biểu ca, bọn hần sao có thể giống huynh, ta đã lập gia đình. giờ ta đã không còn xứng với huynh! Huynh bỏ đi thôi ~”

Đóa Đóa giả vờ che mặt khóc nức nở, giọng nói vừa ai oán lại đáng thương vô cùng.

Ô ô, nàng thật sự oán a!

Chân lại bị thương, chẳng lẽ tối nay Hoàng Phủ Dật lại giúp nàng bôi thuốc sao?

Ô ô, nàng thật sự không cần đôi chân này mà

Cửu Vương gia ở bên nhìn đến lông dựng đứng, cảm thấy mình đã bị ném vào vạc dấm chua.

Nữ nhân này nhìn góc, lại rất có thiên phú diễn kịch, sau này có “chúc thọ”, có thể kéo nàng lên diễn một đoạn ọi người xem.

Đóa Đóa không biết mình đã bị người phát hiện còn có “công dụng kỳ diệu” này, trong lòng ai oán nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tối nay.

Ô ô, cuộc sống lộn độn của nàng.

Đóa Đóa biểu diễn chân thật như thế lập tức lừa được Mạc Lương Ngôn, hần vươn tay ôm lấy Đóa Đóa, “Nói bậy cái gì, ta sao lại chê muội.”

Đóa Đóa đành phải nói nhảm, “Ta đã không còn trong sạch.”

Ô ô, mặc sức ghét bỏ nàng đi, nàng một chút cũng không để ý!

Mạc Lương Ngôn nâng mặt nàng lên, “Mặc kệ muội đã trải qua chuyện gì, muội vĩnh viễn là Hiểu Hiểu trong lòng ta.”

Giọng hần bình tĩnh, trong mắt lóe lên chút sát khí.

“ ” Đóa Đóa khấn trương.

Động tác nâng mặt nàng lên rất quen thuộc, Hoàng Phủ Dật thường làm thế, sau đó liền hôn nàng, chẳng lẽ mỹ nhân biểu ca này cũng làm như thế?

Cứu mạng a ——

Ngoài dự kiến của nàng, Mạc Lương Ngôn chỉ nhìn nàng một hồi, sau đó buông tay, “Hiểu Hiểu, ta nhất định sẽ đưa muội đi.”

“ ” Đóa Đóa ngây người trong nháy mắt.

Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng chỉ cảm thấy khi Mạc Lương Ngôn nhìn nàng, không giống Hoàng Phủ Dật nhìn nàng.

Theo lý mà nói ánh mắt đều phải giống nhau, đều tràn đầy yêu thương a.

Nhưng ánh mắt Mạc Lương Ngôn. Nàng nói không nên lời.

264. Chương 264: Nhiếp Chính Vương Mời Nàng. Bỏ Trốn (4)

Chẳng lẽ vì nàng hiện giờ đang ở cùng với người khác, cho nên tâm tình của hần và Hoàng Phủ Dật khác nhau?

Nhưng mà hiện giờ cũng không có thời gian để nàng lo nhiều việc, còn phải trả lời nữa.

Nàng đành phải ép ra chút nước mắt lần nữa, “Biểu ca, Hoàng Phủ Dật chính là Thái tử, sao hần có thể để muội rời cung? Nếu muội thật sự đi như thế, hần nhất định sẽ phái người truy sát, muội không muốn liên lụy đến huynh. ”

Đóa Đóa giả vờ rơi lệ, “Biểu ca, nếu có duyên, liền hẹn. kiếp sau vậy!”

Ô ô, kiếp sau cũng sẽ không liên quan! Kiếp sau nàng vẫn muốn quen biết Hoàng Phủ Dật cơ.

“Hần là Thái tử thì thế nào?”

Mạc Lương Ngôn cười lạnh một tiếng, “Đóa Đóa, nếu ta đã nói muốn dẫn muội đi, thì nhất định sẽ bảo vệ muội chu đáo.”

“Nhưng hần. ”

“Ta là minh chủ võ lâm của Tây Nguyệt quốc, nếu bàn về thuộc hạ, ta cũng không ít hơn hần.”

“ ” Đóa Đóa bị hoảng sợ.

Cùng lúc kiêm nhiệm Nhiếp Chính vương và võ lâm minh chủ, đây chính là thống nhất hắc bạch đạo trong truyền thuyết nha!

Hơn nữa hần còn giả thành nam sủng của Nhiếp Chính vương, ba thân phận đối tới đối lui, không biết hần có lo lắng mình sẽ bị tâm thần phân liệt hay không nữa.

Đóa Đóa thu suy nghĩ lại, cúi đầu giả khóc, có chút mờ mịt chớp mắt vài lần.

Hần đã thừa nhận thân phận võ lâm minh chủ rồi, vì sao không thẳng thắn thừa nhận mình chính là Nhiếp Chính vương luôn?

Đang nghĩ ngợi, giọng nói của Mạc Lương Ngôn có chút cứng ngắc vang lên, “Hiện giờ không cần lo lắng gì nữa rồi mà muội vẫn không đáp ứng, Hiểu Hiểu, lẽ nào muội ham mê quyền thế của Hoàng Phủ Dật ư?”

Hần nhắm mắt, vẻ mặt thống khổ.

À. thì ra là nguyên nhân này, hẳn đang thử Vân Tri Hiểu, cho nên chưa hoàn toàn thẳng thắn về thân phận.

“Không phải,” Đóa Đóa lắc mạnh đầu, “Muội không có ý đó.”

“Vậy muội theo ta đi!”

“Biểu ca. hai việc này không giống nhau, huynh uội chút thời gian suy nghĩ có được không?”

Đóa Đóa muốn trì hoãn một chút, lại về bảo Hoàng Phủ Dật giúp nàng nghĩ một cái có hay để từ chối.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ xẹt qua tia thống khổ, “Được, ta không bức muội, Hiểu Hiểu, ta không nỡ bức muội.”

“.” Giọng nói của hắn rất bi thương, Đóa Đóa nghe đến cũng trở nên khổ sở.

Ài. Hắn cũng là một người đáng thương.

Có điều nàng vẫn rất ghét hắn vì muốn hãm hại Hoàng Phủ Dật mà gây tổn hại ọi người trong hoàng gia.

265. Chương 265: Lang Quân Chính Quy Vs Tình Nhân Tin Đồn (1)

Thật vất vả mới tiến bước Mạc Lương Ngôn được, Đóa Đóa thở phào nhẹ nhõm, ngã vào giường.

Ài, cuộc sống hai ngày nay thật sự là rất lên bổng xuống trầm!

“Hắn đối với chủ nhân trước kia của thân thể này trái lại rất tốt.” Cửu Vương gia lên tiếng.

“Đúng á.” Ài, cho nên nàng mới phiền não đây.

“Đúng rồi,” Đóa Đóa nhắc nhở hắn, “Người nghìn vạn lần đừng để người khác biết người ngoài có thể nói chuyện ra còn biết rất nhiều bản lĩnh thần kỳ đấy, nếu không hắn sẽ có đề phòng với ngươi, sau này liền nguy hiểm.”

“Điều này đương nhiên ta biết.”

Cửu Vương gia đứng ở gần nàng, ngẩng đầu, cao ngạo đi tới đi lui, vô cùng hài lòng với câu nói hắn biết “bản lĩnh thần kỳ” của Đóa Đóa.

Đóa Đóa không nói gì nhìn hắn, rõ ràng vẫn là hình dạng tiểu hồng điều, bước đi cái gì mà bước đi chứ.

Mạc Lương Ngôn võ công cao cường, tuy rằng chưa từng tận mắt thấy hắn ra tay, nhưng Hoàng Phủ Dật phỏng đoán, hai người bọn họ hẳn là đánh không phân thắng bại.

Dưới tình huống này, để không bị phát hiện thì việc theo dõi cũng chỉ có thể tự hắn đi.

Nhưng làm như thế lại thật sự rất mất thời gian, Hoàng Phủ Dật vội giải quyết chuyện khẩn cấp khác xong, liền tìm thẳng tới tận nơi.

Hắn là quang minh chính đại vào từ cửa lớn, vừa vào cửa, liền hỏi hạ nhân của Vân gia rằng biểu thiếu gia của bọn họ ở đâu.

Phúc thúc mở cửa liền hoảng hốt, tay đều run rẩy, Thái tử gia là đến trừng trị gian phu nha.

“Điện, điện hạ. Biểu thiếu gia ngài ấy.”

Phúc thúc vừa định nói giúp biểu thiếu gia vài câu, liền nhìn thấy Mạc Lương Ngôn từ trong biệt viện đi ra.

Mới từ chỗ Đóa Đóa về không lâu, tâm tình Mạc Lương Ngôn vốn đã không tốt, hiện giờ lại nhìn thấy Hoàng Phủ Dật, hắn cười nhạt, “Thái tử điện hạ thật có nhã hứng, vậy mà lại đến.”

Hoàng Phủ Dật cũng rất bình tĩnh mỉm cười, “Mạc công tử, hôm nay ta đến là có việc tìm ngươi.”

Thế là một anh tuấn một xinh đẹp, hai soái ca đẹp đến người người oán trách liền như thế mà đối diện, so xem ai bình tĩnh hơn.

Nếu Đóa Đóa ở đây, nhất định sẽ khóc ròng phán ra kết quả ——

Không cần so, hai bọn họ đều đồng hạng nhất!

Giọng nói bình tĩnh, ánh mắt Mạc Lương Ngôn lạnh nhạt, “Thái tử điện hạ tìm ta có chuyện gì?”

Hoàng Phủ Dật thật ôn hòa cười cười, “Phúc thúc, người đi làm việc đi.”

266. Chương 266: Lang Quân Chính Quy Vs Tình Nhân Tin Đồn (2)

“Dạ, tiểu nhân cáo lui.” Phúc thúc chân đã mềm nhũn nhanh chóng chạy mất.

Đây, đây có thể đổ máu tại chỗ không? Ông ta kinh hồn bạt vía chạy về phía sảnh chính, báo cáo tình huống này với lão gia.

Hiện giờ trong sân chỉ còn lại hai người bọn họ, Hoàng Phủ Dật hơi hơi nhướng mày, “Trước khi chưa gặp mặt, ta vẫn cho rằng giống như trong đồn đãi, Mạc công tử là nam sủng của Nhiếp Chính vương Tây Nguyệt quốc.”

Mạc Lương Ngôn ung dung thản nhiên, “Ta vốn là nam sủng của chủ tử.”

“A? Vậy làm sao lại thích Đóa Đóa được?”

“Hiểu Hiểu?”

Mạc Lương Ngôn hơi híp mắt, như là đang thờ dài, kỳ thực chính là muốn che đậy ánh mắt hẩn nhìn Hoàng Phủ Dật chăm chú nghiên cứu.

“Ta đối với muội ấy chỉ là loại tình cảm huynh muội.”

“Loại tình cảm huynh muội?” Hoàng Phủ Dật cười một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

“Điện hạ, ta có một chuyện muốn hỏi.”

“Cứ nói.”

“Vì sao ngài lại gọi muội ấy là Đóa Đóa?”

“Chỉ là thích mà thôi,” Hoàng Phủ Dật ngay cả chần chờ cũng không có, trực tiếp bịa chuyện, “Ta cảm thấy cái tên ấy rất đáng yêu, rất xứng với nàng, người trong cung cũng đều theo ta gọi như vậy.”

Mạc Lương Ngôn cũng nở nụ cười, “Xem ra điện hạ rất yêu thích Hiểu Hiểu.”

“Đương nhiên thích,” Hoàng Phủ Dật nhìn hẩn, có chút giống như khoe khoang mở miệng, “Đóa Đóa nàng cũng sắp làm mẹ rồi.”

Mạc Lương Ngôn vẫn dáng vẻ bình thản bỗng hơi cứng đờ, nhưng cũng chỉ một cái chớp mắt, hẩn lập tức liền khôi phục lại tươi cười như không.

“Ta đây thật sự phải nói tiếng chúc mừng rồi, sao không nghe Hiểu Hiểu nói qua vậy?”

Hoàng Phủ Dật lộ ra nụ cười sủng nịch, “Chính nàng cũng chưa biết đâu, ba tháng đầu tình hình không ổn định, ta muốn qua một thời gian nữa mới nói, tránh để nàng khổ trương.”

Ý cười của hẩn càng sâu sắc, “Chính nàng vẫn còn là một đứa bé, qua hơn nửa năm nữa, ta sẽ phải cưng chiều hai đứa bé rồi.”

Nụ cười của Mạc Lương Ngôn như dính trên khuôn mặt, tuy rằng hoàn mỹ không thay đổi, nhưng nhìn thế nào cũng không phù hợp.

“Thái tử điện hạ thật sự là hạnh phúc.”

“Hạnh phúc hay không hạnh phúc,” Câu chuyên của Hoàng Phủ Dật đột nhiên biến chuyển, “Không phải ở Thái tử, mà còn phải xem ý của Nhiếp Chính Vương quý quốc.”

Mạc Lương Ngôn nheo mắt lại, “Lời này của Thái tử là có ý gì?”

“Mạc công tử lần này quay về Kì quốc, ở tại Vân gia, là ý của Nhiếp Chính vương sao?” Hoàng Phủ Dật vẫn giả vờ không biết bọn họ là một người.

267. Chương 267: Lang Quân Chính Quy Vs Tình Nhân Tin Đồn (3)

Cho rằng hẳn ta không tìm được bằng chứng, Mạc Lương Ngôn đương nhiên sẽ không thừa nhận, “Ta chỉ về thăm quê nhà, không có ý gì khác”.

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Mạc công tử đương nhiên có thể không thừa nhận, ta chỉ là muốn nhờ người chuyển lời”.

“Mời nói.”

“Nhiếp Chính Vương nhất định biết rõ, tình hình của Tây Nguyệt quốc không ổn định như vẻ ngoài, mối lo bên trong còn chưa được giải trừ, há gì có sức đối địch với họa ngoại xâm? Lúc này tốt nhất là nên an phận một chút, tránh việc trong ngoài đều là địch.”

Những lời này rõ ràng chính là uy hiếp, Mạc Lương Ngôn cúi đầu, trong mắt lóe lên tia sát khí, nhưng ngữ khí vẫn mang theo ý cười.

“Chỉ có câu này phải không? Nếu Thái tử điện hạ nhờ ta nhắn giùm, ta nhất định sẽ chuyển lời.”

Lời muốn nói đã nói, Hoàng Phủ Dật cười cười rồi đi.

Đến khi quay người đi, vẻ mặt hắn không còn thoải mái như vậy nữa.

Không thích hợp.

Khi hắn ta nghe tin Đóa Đóa mang thai, vẻ mặt tuy có phần nộ và thống khổ, nhưng lại luôn có điểm gì kỳ quái.

Hoàng Phủ Dật cau mày, hẳn chỉ nhất thời nảy ra ý định đó, nghĩ thử xem phản ứng của hắn ta xem mình có thể nói dối trước mặt hắn không, nhưng hình như thật sự thử ra một cái gì đó rồi.

Mạc Lương Ngôn đứng trong sân một lúc lâu rồi mới quay về tiểu viện mình đang ở tạm.

Hai tay vớ nhẹ hai cái, một đám người mặt đồ đen như từ trên trời rơi xuống xuất hiện trước mắt hắn.

Khu tiểu viện này không nhỏ, đủ chỗ cho nhóm người này xông vào, không gian dường như lập tức thu hẹp lại, đếm qua một chút có thể thấy gần trăm người.

Hiếm thấy chính là khi bọn họ xuất hiện đến giờ vẫn chưa phát ra tiếng vang gì, cũng không chút cử động, đứng ở đó như tượng thờ chủ tử ra lệnh.

Mạc Lương Ngôn vẫn đứng yên đó, cũng không biết đang nghĩ gì.

Nửa ngày sau hắn rốt cục ngẩng đầu lên, “Thanh Diễm, người mang một đội người về nước, kêu Bàng Hiên bắt đầu chuẩn bị theo căn dặn của ta lúc trước”.

“Dạ!” Thanh Diễm lập tức mang theo một phần tư người nhận lệnh rời đi.

Những người này đều là tử sĩ do đích thân Mạc Lương Ngôn huấn luyện ra, nhận lệnh chủ tử chỉ biết chấp hành, cho dù có thắc mắc cũng chỉ để trong lòng, không bao giờ hỏi ra.

Hiện giờ trong lòng bọn họ đều thầm nghĩ, chủ tử kêu Bàng đại tướng quân chuẩn bị cái gì? Chẳng lẽ phải khai chiến?

Mạc Lương Ngôn ngẩng đầu nhìn sắc trời, Tây Nguyệt Quốc ư?

Hắn cười lạnh trong lòng, Tây Nguyệt Quốc hưng hay vong, có liên quan gì đến hắn đâu?

268. Chương 268: Lời Thổ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (1)

Điều hắn muốn, chẳng qua là làm cho Hiểu Hiểu trở lại bên cạnh hắn thôi.

“Hiểu Hiểu.”

Mạc Lương Ngôn thì thầm cái tên đã khắc sâu vào lòng hắn nhiều năm như vậy, trên mặt là nụ cười dịu dàng chân chính hiếm thấy.

Hiểu Hiểu, ta nhất định sẽ làm cho nàng trở lại bên cạnh ta, từ nay về sau không bao giờ chia tách nữa.

Hắn nhìn trời, nụ cười trên mặt chuyển thành quỷ dị, lại nhìn về phía thủ hạ của mình, “Thứ ta muốn chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Hồi chủ tử, bây giờ còn thiếu Bích Tỉ Thạch, có điều đã có tin tức rồi, trong ba tháng nhất định sẽ lấy được!”

Ba tháng?

Được, đợi nhiều năm như thế, ắt sẽ đợi được thêm ba tháng.

Trong tiểu viện của Vân gia đang thương lượng âm mưu, trong cung lại vẫn rối ren như cũ.

Các chủ tử đều bị thương, người duy nhất còn mạnh khỏe lại bị tình nghi rất lớn, đây là tình huống mà mọi người không thể ngờ được.

Mọi người trong các cung đều đề phòng cẩn thận hầu hạ, chỉ e chủ tử nhà mình có mệnh hệ gì, đầu của mấy người họ cũng không đủ bồi thường.

“Tứ hoàng tử tỉnh lại ——” Một góc trong hoàng cung đột nhiên vang lên một tiếng hô to kinh ngạc vui mừng.

Đóa Đóa đang ngồi ở Đông cung nghe thấy lập tức đứng phất dậy, xách Cửu Vương gia đang ngủ trên bàn, “Chúng ta đi xem một chút đi”.

“Thật phiền phức, có cái gì hay chứ!”

Có điều Cửu Vương gia cũng chưa quên trách nhiệm bảo vệ Đóa Đóa của mình, cho nên vỗ vỗ cánh đập lên đầu Đóa Đóa, cảm thấy cái giường này cũng không tệ.

Đóa Đóa nhin, bước nhanh hướng chỗ ở của Tứ hoàng tử.

Mọi người thực ra đều đã tỉnh lại từ lâu, tiết hô vừa nãy hẳn là vì Tứ hoàng tử đã có sức lực để mở miệng nói chuyện.

Đường đi không dài, nhưng tiếng hô vừa nãy hơn nửa hoàng cung đều nghe thấy, hiện giờ đều chạy đến chỗ Tứ hoàng tử, cho nên Đóa Đóa vừa ra khỏi cửa đã đụng phải không ít người.

Nhìn thấy Đóa Đóa, bọn họ dường như đều thực đề phòng, có người nhát gan còn lùi về sau né tránh.

Bởi vì tin hiểu lầm nhất định sẽ được làm rõ nên Đóa Đóa cũng không buồn bực, chỉ là cảm thấy.

Khụ, cảm giác được người ta coi là vô lâm cao thủ thật là tốt nha.

Ô ô, tính cách của nàng quả nhiên là quá.... lạc quan! Ngay cả khi bị mọi người căm ghét cũng có thể tìm được chỗ để vui vẻ!

Tâm tình phức tạp đến chỗ ở của Tứ hoàng tử, một đám thị vệ chặn ở cửa.

269. Chương 269: Lời Thổ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (2)

“Xin lỗi các vị chủ tử, điện hạ vừa tình, thái y căn dặn không thể cho nhiều người vào.”

Đóa Đóa cũng biết người bị bệnh nặng mới tình không thể bị nhiều người quấy rầy như thế, nhưng mà nàng rất quan tâm.

“Tứ hoàng tử đã hoàn toàn tỉnh táo chưa? Thái y nói thế nào?”

“Hồi Thái tử phi, thái y nói hiện giờ điện hạ chỉ cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian là có thể bình phục như lúc trước.”

“Vậy là tốt rồi.” Đóa Đóa yên tâm mỉm cười.

Tứ hoàng tử võ công cao cường cho nên là người tỉnh lại đầu tiên, nói như vậy chắc tất cả mọi người sẽ không có chuyện gì.

“Thái tử phi,” Có người vội vàng đi tới, thần sắc cung kính, “Tứ hoàng tử mời người vào”.

Ách.

Đóa Đóa cảm thấy tất cả ánh mắt của mọi người đều lả tả bay đến.

Hoàng Phủ Dật không xuất hiện, hẳn là vốn không ở trong cung, Tứ hoàng tử mới vừa tỉnh lại đã muốn thấy nàng.

Ô ô, nàng lại trèo lên làm nhân vật đầu bảng tám chuyện rồi!

Có điều lại nói, nếu nói về nhân vật đứng đầu bảng tám chuyện, đại khái thì nàng vẫn cứ anh dũng đứng đầu bảng.

Ô ô, cuộc sống nhỏ bé bi thảm của nàng!

Cổ hết sức lấy bộ mặt lo nước thương dân ra, Đóa Đóa thật trịnh trọng gật đầu, “Được, người dẫn ta vào”.

“Thái tử phi, mời.”

Đóa Đóa rất có điệu bộ đi theo hẳn, trên mặt vẫn duy trì vẻ nghiêm túc.

Lúc bước qua bậc cửa, đột nhiên phía sau nàng có một tiếng người nhỏ giọng thì thầm, “Giả đoan trang!”

Đóa Đóa run lên, thiếu chút nữa té ngã.

Ô ô, nguy trang bị lộ tẩy Khi nào thì nàng mới có thể có được kĩ thuật diễn của Hoàng Phủ Dật.

Vi vết thương trên lưng, Tứ hoàng tử nằm nghiêng trên giường, không đắp chăn nên lộ ra tấm lưng quần vải trắng chằng chịt.

Đưa Đóa Đóa vào phòng xong, người dẫn đường lúc nãy liền lui ra ngoài, hiển nhiên đã sớm nhận được lệnh của chủ tử.

Cửa vừa đóng, hiện giờ trong phòng chỉ còn lại Đóa Đóa và Hoàng Phủ Hạo, đương nhiên. còn có bạn học Cửu Vương gia kiêm đủ bóng đèn, phương tiện giao thông, bảo tiêu, đa chức năng.

“Tứ hoàng tử?” Đóa Đóa ngồi xổm xuống, áp sát vào nhìn cho rõ Hoàng Phủ Hạo đang nhắm nghiền hai mắt.

Mở mắt ra, Hoàng Phủ Hạo tuy sức lực không đủ, nhưng khéo miệng giương lên, lộ ra nụ cười thực tà ác , “Tiểu Đóa Đóa, đã lâu không gặp”.

“ ” Đóa Đóa bị cách xưng hô này làm cho sợ tới mức run rẩy một chút.

270. Chương 270: Lời Thỗ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (3)

Bị thương còn có thể lấy sét đánh người thế này, cổ nhân quả nhiên không thể khinh thường a.

Hoàng Phủ Hạo cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ cười nhìn nàng, “Vừa tỉnh lại đã có thể nhìn thấy nàng, cảm giác thật tốt.”

“ Khụ, người người nhìn thấy khi tỉnh hẳn là thái y.”

Hoàng Phủ Hạo nở nụ cười, “Đóa Đóa, nàng không thể để ta cao hứng một chút sao? Hiện giờ ta đang là bệnh nhân mà”.

Hắn thực tà khí cau mày, giống như chắc chắn Đóa Đóa sẽ thỏa hiệp.

“ Được rồi, người nhìn thấy chính là ta.” Đóa Đóa quyết định nhường nhịn người bệnh.

“Có nhớ ta không?”

“ ” Đóa Đóa run lên một chút, khẽ cắn môi, “Nhớ”.

Hoàng Phủ Hạo cười ha ha, “Sao biểu cảm lại giống như chuẩn bị anh dừng hy sinh thế nhỉ.”

Ô ô, nàng vốn chính là mang theo tâm tình anh dừng hy sinh để nói câu nói kia.

Đóa Đóa quyết định chuyển chủ đề về việc chính, “Người có thấy rõ mặt người đã thương mình không?”

“Không, người đó chém sau lưng ta một đao,” Hoàng Phủ Hạo không cam chịu nhưng phải thừa nhận, “Trước đó ta căn bản không phát hiện có người tới gần”.

Đóa Đóa thực giật mình, “Vậy chính là cao thủ trong cao thủ a”.

Có thể nói không kém Hoàng Phủ Dật là bao, có điều có lẽ kiêng kỵ võ công của Hoàng Phủ Hạo cao hơn người thường nên Mạc Lương Ngôn mới đích thân đến đối phó với hắn, chưa chắc trong số thủ hạ của hắn có kẻ có võ công kinh người đến vậy.

“Nghe nói lão Ngũ là cao thủ thâm tàng bất lộ?”

*thâm tàng bất lộ: không để lộ tài năng thật sự

Cảm tình tốt đẹp của Đóa Đóa đối với hắn lập tức bay mất, “Hai người tuy không thích nói chuyện với nhau nhưng người vẫn là người hiểu hắn chứ”.

“Hắn cũng lừa được cả ta mà, nhưng ta tin hắn sẽ không sai người đã thương Phụ hoàng và Mẫu hậu.”

“Đúng đấy đúng đấy.” Đóa Đóa liên tục gật đầu, những người khác thật sự là không biết nghĩ như thế nào.

Hoàng Phủ Hạo nâng ánh mắt tràn đầy ý cười tà khí lên, “Đóa Đóa, đừng nói giúp cho hắn trước mặt ta, ta sẽ ghen đấy”.

“ Chúng ta đều là quá khứ.”

“Thì sao?”

“ ” Ô ô, lại là loại hình cướp dâu nữa rồi.

Nàng đã lập gia đình a a a. Đóa Đóa rơi lệ gào thét trong lòng, ô ô, để nàng làm một tiểu hồng hạnh an phận đi mà!

271. Chương 271: Lời Thỗ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (4)

“Đóa Đóa, vết thương của ta còn cần một thời gian mới tốt lên, nàng ở lại chăm sóc ta đi.”

“ ” Đóa Đóa thanh thanh cổ họng, rất nghiêm túc gật đầu.

“Được, người là Tứ ca của Hoàng Phủ Dật, cũng là tứ ca của ta, ta chiếu cố người là chuyện nên làm.”

Ánh mắt tà khí cười nhìn nàng, “Đóa Đóa, ta cũng không phải Tứ ca của nàng.”

“” Đóa Đóa cố gắng bình tĩnh giả vờ không nghe thấy.

“Hừm. Người mới tỉnh, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều đi, ta đi ra ngoài nói chuyện với thái y.”

“Đóa Đóa, hiện chỉ có một mình ta tỉnh, hơn nữa nếu ta không thấy rõ người động thủ là ai, những người khác liền càng không thể nhìn thấy.”

Hắn cảm thấy thú vị nhìn thần sắc Đóa Đóa, “Ta có thể nói lung tung, nói là lão Ngũ chém.”

Hiện giờ ngoại trừ Bạch Tử Dạ, cao thấp trong triều đều nhận định việc này là Hoàng Phủ Dật làm, hắn nói như thế vừa lúc ứng với tâm tư bọn họ, tội danh này sẽ thành thật.

“Người sẽ nói vậy sao?” Đóa Đóa nghi hoặc liếc hắn.

Trung thực mà nói, nàng đối với Tứ hoàng tử này hiểu không nhiều lắm, cũng không rõ hắn nói thật hay giả.

Trong lòng Hoàng Phủ Hạo có chút ảm đạm.

Nàng có thể không chút do dự tin tưởng lão Ngũ, lại hoài nghi hắn thật sự sẽ làm ra chuyện như vậy?

Nhưng cũng khó trách, nàng ở bên hắn thời gian không nhiều lắm, vốn cũng không hiểu hắn bao nhiêu.

Tự giấu trong lòng cười cười, Hoàng Phủ Hạo cong khóe môi, “Nàng nói xem?”

“Không biết.” Đóa Đóa trung thực trả lời.

Nàng nhìn hắn, “Có điều người hiện rất yếu, nếu người thật sự nói vậy, ta có thể đánh người ngất, khiến người không được mở miệng.”

Sau phút sững sốt, Hoàng Phủ Hạo cười ha ha, “Đóa Đóa, không thể tưởng được nàng cũng có lúc muốn đánh người.”

“Này. Kỳ thật ta thích lấy đức thu phục người.”

Hoàng Phủ Hạo lại cười to, làm động vết thương, không khỏi hít sâu một hơi.

Đóa Đóa vội vàng dề hẳn lại, “Người đừng loạn động a, ta gọi thái y đến.”

Hoàng Phủ Hạo thuận thế giữ chặt tay nàng, “Không cần.”

“”

Hắn thương thế rất nặng, Đóa Đóa cũng không dám dùng sức tránh thoát, rất ngượng ngùng.

Hoàng Phủ Hạo vẫn như cũ nắm chặt tay nàng, “Ta có lời muốn nói, đừng gọi người đến quấy nhiễu.”

272. Chương 272: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (5)

“ Có gì muốn nói chờ người khỏe hãy nói.” Đóa Đóa lại bắt đầu giả ngốc.

“Khỏe rồi sẽ trễ,” Hoàng Phủ Hạo giống như đùa dai nhìn nàng cười, “Ta nghĩ rằng nàng sẽ không đánh người đang bị thương, cho nên nhất định phải lên tiếng vào lúc này.”

“” Ô ô.

Thừa dịp hắn còn chưa nói, Đóa Đóa vội vàng biểu lộ lập trường, “Ta đã lập gia đình, hơn nữa còn rất tuân theo theo mỹ đức truyền thống.”

Hoàng Phủ Hạo nở nụ cười, “Ta cũng không nói nàng phải hồng hạnh xuất tường, chỉ muốn nàng cùng ta vài ngày.”

Đóa Đóa có chút bất đắc dĩ, nàng cùng vị hoàng tử quen hô phong hoán vũ, làm theo ý mình này giống như có chút không thể câu thông a.

“ Khụ, chiếu cố người bệnh có thể, nhưng không phải giống như người muốn, lại nói hôn kỳ của người và Trình tiểu thư cũng sắp đến, người làm thế, sau này nàng ta sao có thể ở trong cung làm người.”

Ánh mắt Hoàng Phủ Hạo kì dị nhìn nàng một lúc lâu, sau đó nở nụ cười, “Đóa Đóa, thái độ của nàng rất kiên quyết, thật ngoài dự kiến của ta.”

“ ” Đóa Đóa lệ quanh tròn, “Ta giống người lập trường không kiên định, thủy tính dương hoa (lãng lơ) sao?”

“Không phải,” Hoàng Phủ Hạo cười nói, “Là nàng thoát nhìn rất lương thiện, như không đành lòng tổn thương người khác, sẽ không hung hăng cự tuyệt người khác.”

“Nếu không thể làm được, còn không bằng triệt để cự tuyệt, dây dưa sẽ khiến người ta có hi vọng.”

“Nàng nói đúng,” Trên khuôn mặt tuần mỹ đến tà ác đều là ý cười, “Đóa Đóa, ta thật sự là càng lúc càng thích nàng.”

“ ” Đóa Đóa run lên một chút, sau đó thanh thanh cổ họng, “Hừm, vết thương của người nhiễm trùng?”

Hoàng Phủ Hạo bật cười, “Ta cũng không phải nói sảng, Đóa Đóa, nàng thật khiến người thích.”

“ ” Ô ô, việc này người thổ lộ quá trực tiếp rồi.

“Sớm biết rằng nữ nhi của Vân gia khả ái như thế, lúc đó ta liền cùng lão Ngũ tranh hôn sự này.”

Hoàng Phủ Hạo mặc dù đang cười, nhưng trong lòng tất cả đều là hối hận cùng tiếc nuối, “Đóa Đóa, ta yêu nàng.”

“ ” Đóa Đóa rất bình tĩnh mà coi câu này trở thành phù vân, “Người đã tỉnh được một lúc, cần phải uống thuốc rồi.”

Nàng đang định cao giọng, gọi người đưa thuốc đến.

“Đừng gọi.” Hoàng Phủ Hạo tà khí mười phần hơi nhướn mi, “Ở đây mọi người chỉ nghe lệnh ta.”

273. Chương 273: Lời Thổ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (6)

Hắn cố ý hạ giọng, “Đóa Đóa, hiện chỉ có hai người chúng ta, có sợ ta có ý đồ không tốt với nàng không?”

“Không sợ.” Đóa Đóa vô cùng bình tĩnh lắc lắc đầu, “Đừng ngủ, tấn công.”

“ ”

Hoàng Phủ Hạo hóa đá nhìn thứ hồng hồng từ đầu Đóa Đóa rơi xuống, trực tiếp ném tới trên giường hắn.

“Đừng phá!”

Cửu Vương gia đang ngủ say còn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy gì, trên giường dù sao so với đầu Đóa Đóa thoải mái hơn, hắn rất tự động chui vào chăn ngủ.

“ ” Giờ là Đóa Đóa và Tứ hoàng tử cùng nhau hóa đá.

“Tiểu Cửu,” Đóa Đóa rơi lệ mà đem tiểu hồng hồng giấu từ trong chăn ra, “Ta là bảo người tấn công ”

Hoàng Phủ Hạo từ trong kinh ngạc hoàn hồn, bật cười hỏi, “Đóa Đóa, nàng muốn con tiểu hồng hồng này bảo vệ mình?”

Câu xem thường rõ ràng này khiến Cửu Vương gia trong nháy mắt liền thanh tỉnh, ria lông xoay người, “Người biết ta là ai không?!”

Hoàng Phủ Hạo không còn lời gì để nói, “Phá điểu đổi lông?”

“Khụ, đây là đệ đệ hắn, cùng tính cách ca ca không khác gì lắm.”

Đóa Đóa long trọng giới thiệu một chút, “Tiểu Cửu rất lợi hại, người tuyệt đối không đánh lại hắn.”

Nàng đang nói lại quay nhìn Cửu Vương gia, “Mộ Dung bảo người nghe lời ta.”

“” Cửu Vương gia khẽ cắn môi, hay cánh hợp lại, làm thành hình dạng chấp tay về trước, “Hân hạnh.”

“” Hoàng Phủ Hạo cảm thấy thương thế của mình trong nháy mắt đã bị sét đánh mà nặng thêm, “Hân hạnh.”

“Khụ, hề hề, người ngủ tiếp đi.” Đóa Đóa quăng Cửu Vương gia lên giường.

Hoàng Phủ Hạo nhìn tiểu hồng điều bên cạnh, áp chế suy nghĩ bắt nó nướng ăn.

“Khụ, chúng ta nói tiếp việc vừa rồi đi.”

Đóa Đóa muốn quay lại đề tài cũ, “Này. Người cũng là người đã dính thân, sau này ở trong cung sẽ tị hiềm đi.”

Hoàng Phủ Hạo cũng không nhìn con chim sét đánh này, “Nghe nói Trình Tuyết Y vẫn quan tâm đến lão Ngũ, sao nàng lại giúp cô ta nói chuyện?”

“Nàng ta. cũng không phạm tội đại ác gì a.”

Khụ, nàng cảm thấy Trình Tuyết Y chính là chỉ số thông minh không quá dồi dào, hơn nữa giáo dục nhà bọn họ có vấn đề, tư tưởng nữ nhân phải dựa vào nam nhân mới có thể sống sót lại thâm căn cố đế, mới không khiến người thích như thế.

274. Chương 274: Lời Thỏ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (7)

Aizz, tư tưởng phong kiến hại người quá.

Đóa Đóa đột nhiên có một ý nghĩ, nàng có nên mở một trường học để tẩy não cho những thiên kim đại tiểu thư như vậy không nhỉ.

Có điều hiện giờ không được, vẫn phải chờ bọn họ đoạt được ngôi vị hoàng đế rồi mới tính tiếp, tránh cho có người nói nàng yêu ngôn hoặc chúng, lôi kéo thế lực để giúp Hoàng Phủ Dật gì gì đó.

Ài, cổ đại thật là phiền phức quá đi.

Đóa Đóa nhìn Hoàng Phủ Hạo, “Nếu người không thích Trình Tuyết Y, thì sao lại đồng ý lấy nàng ấy?”

Hoàng Phủ Hạo nở nụ cười, “Đóa Đóa, không phải tất cả mọi người đều may mắn như nàng và lão Ngũ, nếu không lấy nàng ấy thì ta vẫn phải lấy một nữ nhân khác, ta đã sớm không ôm hy vọng gì đối với hôn nhân của mình rồi.”

Hắn đột nhiên nâng mắt, “Trừ phi là nàng gả cho ta.”

“ uống thuốc trước đi đã.” Đóa Đóa tiếp tục chuyển đề tài.

Lần này Hoàng Phủ Hạo ngược lại rất phối hợp, lên tiếng gọi người bưng thuốc đến.

“Nàng dứt ta nhé.”

“” Khóe miệng Đóa Đóa giật giật vài cái, “Chuyện đó, ta cảm thấy con đường làm nũng này không thích hợp với người lắm.”

Hoàng Phủ Hạo bị chọc đến cười ha ha, vẫn giống như đùa giỡn, “Tay ta không thể cử động.”

“Vậy hay để đệ dứt cho Tứ ca đi.” Giọng nói ôn hòa mang cười đột ngột vang lên.

“” Hu hu, cứu tinh tới!

Đóa Đóa kích động xoay người nhìn Hoàng Phủ Dật, tới rất đúng lúc!

Nhìn Đóa Đóa cười cười, Hoàng Phủ Dật đi vài bước đã tới bên giường, vô cùng cẩn thận mà. ôm lấy Hoàng Phủ Hạo, “Tứ ca, đệ dứt cho huynh.”

Mặt Hoàng Phủ Hạo đen đi phân nửa, nhưng hiện giờ lại không có sức lực gì, chỉ có thể dùng tư thế vô cùng như chim nhỏ tựa vào trong lòng Hoàng Phủ Dật.

“ ” Đóa Đóa khóc ròng.

Một màn này thật sét đánh quá đi.

Bốn hấn uống thuốc xong, Hoàng Phủ Dật vẫn còn chưa chỉnh người ta đủ, cúi đầu, dùng giọng điệu vô cùng thương yêu hỏi, “Tứ ca, thuốc quá đắng, có cần ăn một viên đường hay không?”

“ ” Đóa Đóa yên lặng quay đầu, hu hu, nàng nhất định là bị lời thần để ý rồi.

“ ” Sắc mặt Hoàng Phủ Hạo thay đổi vài lượt, nghiêng răng nghiêng lợi, “Làm sao trước kia ta lại cho rằng ngươi ôn hòa thành thật vậy nhỉ?”

Đóa Đóa kích động nhìn Hoàng Phủ Hạo, ô ô, đồng chí, cuối cùng ta đã tìm được người!

Ầm ỉ đủ rồi, Hoàng Phủ Dật cười đặt hấn lại trên giường, “Tứ ca nghỉ ngơi cho tốt, đệ và Đóa Đóa đi về trước.”

275. Chương 275: Lời Thỗ Lộ Của Tứ Hoàng Tử (8)

“Quay lại đây!” Hoàng Phủ Hạo gọi hấn lại.

Hoàng Phủ Dật thật sự nghe lời mà xoay người lại, dùng giọng điệu vô cùng “hiểu ý người” mà hỏi, “Tứ ca còn muốn đệ ru huynh ngủ nữa sao?”

Đóa Đóa mạnh mẽ tránh khỏi tay Hoàng Phủ Dật, khóc ròng đi tới cửa nằm úp sấp xuống.

Hu hu, nàng không quen biết bọn họ, một chút quan hệ với bọn họ cũng không có, nàng là người bình thường!

Mặt Hoàng Phủ Hạo lúc đen lúc xanh, “Hoàng Phủ Dật! Ngươi không muốn ta giúp ngươi rửa sạch hiềm nghi sao?”

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Đệ biết Tứ ca thích náo nhiệt, đệ nhất định sẽ thường xuyên đến thăm tứ ca, đồ dành huynh vui vẻ.”

“ ” Hoàng Phủ Hạo hoàn toàn bị đánh bại, “Đi ra ngoài!”

Vừa hô lên như thế thì người cũng đi rồi, mà Cửu vương gia bị hai người Hoàng Phủ Dật bỏ quên cũng đã tỉnh lại.

Có điều đầu óc hấn vẫn chưa thật sự tỉnh táo lắm, vừa mở mắt liền nhìn thấy người không quen biết, sát khí đột nhiên nổi lên, hấn lạnh giọng hỏi người ta ——

“Ngươi là ai, vì sao lại ở trên giường của ta!”

“ ” Trước mắt Hoàng Phủ Hạo bỗng tối sầm, lại ngất đi.

Lúc Cửu Vương gia mở miệng nói đã duỗi tay ra, nhưng vừa vươn ra mới ý thức được cái mình duỗi ra chính là cánh.

Từ từ bình tĩnh lại, hấn đã hoàn toàn tỉnh táo.

“Xì, chỉ vậy đã ngất.” Cửu Vương gia khinh bỉ hấn, rồi bay thẳng ra khỏi phòng hấn.

Nhìn thấy mấy thị vệ trong sân, Cửu Vương gia bay tới trước mặt bọn họ, “Nam nhân trong phòng kia đã ngất đi rồi.”

Đám thị vệ hết hoảng, gọi người gọi người, đi đến xem xét xem xét, cuối cùng có người hô lên một câu ——

“Đã xảy ra chuyện gì!”

Cửu Vương gia đang chậm như rùa bay về Đông cung, nghe thấy câu ấy, hần liền vô cùng nhàn nhã xoay người, nói ra ý nghĩ của mình, “Không có gì, có thể là hần cho rằng ta đã làm gì hần.”

“” Đám thị vệ đang lao đi bỗng chân mềm nhũn, suýt chút đã vấp ngã.

Tất cả mọi người thầm reo hò trong lòng, lời thần ơi, ngài trực tiếp đánh chúng con đi!

Cũng không biết có phải bị sét đánh cho sợ hay không, Hoàng Phủ Hạo cuối cùng vẫn là giúp đỡ.

Mặc dù hần không biết người xuống tay là ai, nhưng người đó nói chuyện hần nghe không hiểu, nên tuyệt đối không phải người Kì quốc.

Đương nhiên đó là để nói với bên ngoài.

Còn với bên trong, chờ sau khi Hoàng Thượng tỉnh lại, Hoàng Phủ Dật sẽ nói một phần của sự thật, cho với bọn họ đó là do Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt quốc vì thù oán cá nhân nên đã hạ thủ, cũng không có ý đồ gì đối với Kì quốc.

276. Chương 276: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (1)

Hoàng Thượng không phải là một người không biết lí lẽ, mặc dù Hoàng Phủ Dật không đưa ra được bằng chứng gì để chứng minh lời hần nói, chỉ có Bạch Tử Dạ cùng Hoàng Phủ Hạo bảo đảm cho hần, nhưng Hoàng Thượng vẫn tin.

Ngay cả Hoàng Thượng cũng đã gạt đầu, mặc dù nguyên nhân đã công khai với bên ngoài chưa chắc có thể rửa sạch hiềm nghi của Hoàng Phủ Dật, nhưng trong lòng chư vị đại thần cũng đều có tính toán.

Chuyện của Hoàng gia, bọn họ tốt nhất là đừng hỏi đến quá nhiều, chủ tử nói cái gì thì bọn họ liền nghe cái ấy.

Những người bị thương cũng đang dần dần hồi phục lại, ở trong mắt mọi người, sự kiện này coi như là đã trôi qua.

Có điều với Hoàng Phủ Dật, chuyện hần muốn điều tra vẫn còn rất nhiều.

“Trừ tử của muội ra, muội chưa từng nói với ai rằng ta biết võ công sao?”

Sáng sớm đã bị người ta gọi dậy, tuy rằng vẻ mặt của Hoàng Phủ Dật vẫn rất khách khí, nhưng Vân Tri Dao vẫn cảm thấy mình đang đối mặt với thẩm vấn.

Đây là rắc rối nặng nề sau khi lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Phủ Dật, trực giác cho biết hần chính là tới giáo huấn trả thù, cho nên sợ đến phát run.

Đóa Đóa lên tiếng, “Hay là để ta đi.”

Dao Dao bị dọa thành như vậy, đầu cũng không dám vận chuyển, căn bản không thể nhớ lại.

“Dao Dao,” Đóa Đóa cười tủm tỉm, “Đừng khấn trương, chúng ta chỉ là tới hỏi một chút thôi, muội cứ từ từ nghĩ, có lần nào trong lúc vô tình đã tiết lộ bí mật này ra không?”

Dù lúc sau là Mạc Lương Ngôn bày kể để Dao Dao chứng thật chuyện Hoàng Phủ Dật biết võ công, nhưng ban đầu hần làm thế nào mà biết được chuyện này?

Hần là phải có người mật báo chứ?

“” Vân Tri Dao nhanh chóng liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Dật một cái, nhớ tới lúc hần ở Đông cung vô cùng bình tĩnh nói muốn cưa cổ người, lại run lẩy bẩy.

Đóa Đóa bất đắc dĩ, đẩy đẩy Hoàng Phủ Dật, “Hay là chàng tránh mặt trước đi.”

Hoàng Phủ Dật bật cười đứng dậy, đi đến bên cửa sổ cách xa bọn họ nhất, đưa lưng về phía bọn họ, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Vân Tri Dao quả nhiên cảm thấy thả lỏng hơn, tử mĩ nhớ lại hồi lâu, vẫn lắc đầu, “Không có, trừ tử ra, muội tuyệt đối chưa từng nói với bất kỳ người nào cả.”

“Vậy à.” Đóa Đóa phồng má, “Chẳng lẽ là ta trong lúc vô tình đã nói ra?”

Hình như không có.

Nàng bắt đầu nhớ lại khoảng thời gian sau khi tiến cung, rõ ràng là miệng kín như bưng mà, chỉ có lúc nói chuyện với Trình Tuyết Y, mới đề cập đến chuyện Hoàng Phủ Dật biết võ thôi.

Ừ nhỉ? Sao lại quên mất Trình Tuyết Y chứ?

277. Chương 277: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (2)

Có điều suy nghĩ này chỉ lóe lên một chút thôi, lát sau Đóa Đóa lại lắc đầu, không có khả năng.

Hoàng Phủ Dật từng nói, Trình Tuyết Y đã từng thề độc trước mặt sư phụ họ, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật này, nếu không sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết.

Hiện đại có thể có nhiều người thề loạn, nhưng người cổ đại rất mê tín, sẽ không tùy tiện vi phạm lời thề.

Hơn nữa nàng ta thích Hoàng Phủ Dật a, sao có thể hãm hại hắn chứ?

“Nghĩ gì thế?” Hoàng Phủ Dật vẫn đang đưa lưng về phía bọn họ đột nhiên lên tiếng.

Đóa Đóa thực kinh ngạc, “Chàng quay lưng về phía ta mà cũng biết ta có điều nghi hoặc sao?”

Hoàng Phủ Dật thật bình tĩnh, “Tiếng hít thở thay đổi”.

“.” Mắt Đóa Đóa phát ra sao sáng, thật thần kì a!

Khụ, cẩn thận, phải cẩn thận.

Thu mắt lại, Đóa Đóa đứng dậy đi đến cạnh Hoàng Phủ Dật, nói lại chuyện mình vừa nghĩ cho hắn nghe.

Cho dù người trong cung biết Hoàng Phủ Dật có võ công nhưng cũng không biết hắn bái thầy ở đâu, cho nên hiện giờ những lời này phải giấu Dao Dao.

Trình Tuyết Y?

Hoàng Phủ Dật cũng không phải không hoài nghi nàng ta, có điều cũng nghĩ như Đóa Đóa, hắn cũng biết Trình Tuyết Y không có lý do làm vậy.

Thấy hai người bọn họ nói gì đó sau lưng nàng, Vân Tri Dao lại bắt đầu căng thẳng, chẳng lẽ tỷ tỷ cũng không tin nàng, bọn họ đang thương lượng xem nên xử trí nàng thế nào sao?

Bộ dáng dửng dưng tai nghe lén của nàng ta khiến cho Đóa Đóa và Hoàng Phủ Dật chú ý, mắt Đóa Đóa đột nhiên lóe lên, nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

“Khoảng cách xa như vậy, người có thể nghe thấy chúng ta nói gì không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Vậy Trình Tuyết Y hẳn là biết Dao Dao biết chuyện chàng biết võ công a.”

Hoàng Phủ Dật nhăn mày, “Vì sao?”.

“Lúc ấy cả hai người này đều đến Đông cung, Dao Dao kéo ta đến nói chuyện chàng biết võ công, Trình Tuyết Y vốn chính là sư muội của người nên ta không đề phòng.”, Đóa Đóa hồi hận.

Sát khí nơi đây mất tự lại, Hoàng Phủ Dật lạnh lùng nói “Chúng ta đi xem”.

“Ừ,” Đóa Đóa cũng đi theo hắn ra ngoài, “Dao Dao, chúng ta đi trước, muội đừng lo lắng, không có việc gì”.

“. Dạ” Vân Tri Dao vẫn rất căng thẳng.

Khi bọn họ đi đến trong viện, xa xa liền nhìn thấy Mạc Lương Ngôn đang đứng phía xa nhìn mình.

278. Chương 278: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (3)

Cụp mắt xuống, Hoàng Phủ Dật hạ giọng, “Đóa Đóa, ta phải làm một thí nghiệm”.

“À” Tuy không biết hắn muốn làm gì nhưng Đóa Đóa vẫn gật đầu, tỏ vẻ nàng đã có chuẩn bị tâm lý.

Cong khoe môi cười cười, Hoàng Phủ Dật ghé sát vào tai nàng, “Đóa Đóa, nàng có muốn tưởng tượng khi chúng ta động phòng sẽ thế nào không?”.

Mặt “phùng” một tiếng bị đốt cháy, Đóa Đóa xấu hổ đánh hắt, “Không muốn!”.

Ô ô, nàng sai lầm rồi, nàng không nên gật đầu, nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt! Đây mà là thí nghiệm à!

“Thật sự không muốn sao?” Tuy đang cười hỏi nàng, nhưng mắt Hoàng Phủ Dật lại chú ý tới phản ứng của Mạc Lương Ngôn.

. Không có phản ứng.

Lòng hơi trầm xuống, Hoàng Phủ Dật ôm lấy nàng, thân mật hôn nhẹ dung nhan kiều diễm đỏ bừng của nàng, “Ta lại nghĩ qua rồi đây”.

“.” Đóa Đóa mặt đỏ đến mức sắp nổ mạnh, che miệng hắt lại, “Thế cũng không được nói ra!”.

Hoàng Phủ Dật cười ha ha, thuận thế hôn lên lòng bàn tay nàng một cái, “Tiểu đà điệu.”

“.” Ô ô.

Đóa Đóa che mặt, không còn mặt mũi gặp người khác nữa. Ô ô!

Hoàng Phủ Dật bật cười không ngừng hôn nàng, tuy rằng đang làm thí nghiệm, nhưng ý nghĩ muốn hôn nàng hoàn toàn là thật.

Nhìn thấy một màn này, Mạc Lương Ngôn đứng phía xa xa nắm chặt tay lại, trong mắt ngưng tụ cuồng phong băng hàn, cả người tràn ngập sát khí.

Phản ứng như vậy không thoát khỏi mắt Hoàng Phủ Dật, hắt lại cúi đầu hôn Đóa Đóa một chút, lúc sau nắm chặt tay nàng.

“Đi thôi, về cung trước đã.”

Đóa Đóa có chút nghi hoặc nhìn chỗ tay họ giao nhau.

Làm sao vậy?

Tay hắn dùng sức hơn bình thường nhiều lắm, như là sợ nàng sẽ biến mất vậy, có chuyện gì thế?

Lên xe ngựa, Đóa Đóa mở miệng hỏi hắn, “Vừa rồi làm thí nghiệm gì vậy?”

Trên mặt Hoàng Phủ Dật xuất hiện nụ cười xấu xa, “Thí nghiệm không đứng đắn”.

“. Đáng ghét! Nói nghiêm túc đi!”

“Đây mới là chuyện nghiêm túc quan trọng nhất này,” Hoàng Phủ Dật cười ôm lấy nàng lắc lắc, “Đóa Đóa, về sau ngàn vạn lần không được một mình ở cùng Mạc Lương Ngôn, kể cả có Cửu Vương gia cũng không được”.

Đóa Đóa thực nghi hoặc, “Hắn muốn cưỡng ép bắt Vân Tri Hiểu đi sao?”

Lần trước Mạc Lương Ngôn nói sẽ không ép buộc nàng, lúc ấy vẻ mặt hắn thực thương cảm, có điều đương nhiên lời hắn nói không thể hoàn toàn tin tưởng.

279. Chương 279: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (5)

Nàng vẫn không nhìn thấu được mỹ nhân biểu ca kia, cũng không biết rốt cục hắn có chủ ý gì, chỉ là có đôi khi cảm thấy thật kỳ lạ.

“Hắn sẽ như thế.”

Sợ nàng hoảng hốt lo sợ, Hoàng Phủ Dật không nói lời trong lòng ra.

Việc Mạc Lương Ngôn muốn làm, có thể không chỉ đơn giản là cướp đi “Vân Tri Hiệu”.

Trước đó Cửu vương cũng đã báo trước bọn họ phải đến phủ, làm cho phủ tể tướng trước nay luôn quy củ nghiêm túc có chút rối loạn.

Một đồng người hành lễ vẫn am làm Đóa Đóa sắp hôn mê, bận nửa ngày cuối cùng họ cũng gặp được Trình Tuyết Y.

“Sư huynh, Đóa Đóa.”

Không ngờ hai người bọn họ lại cùng tìm đến mình, Trình Tuyết Y có chút kinh ngạc, nhưng vẻ mặt vẫn thể hiện sự lạnh nhạt.

“Người nói với người khác là ta biết võ công?” Hoàng Phủ Dật lạnh giọng hỏi thẳng vào vấn đề.

Sắc mặt hơi đổi, Trình Tuyết Y mạnh mẽ ngược mắt lên, “Sư huynh, sao huynh lại nói vậy? Huynh biết rõ ta đã thề độc trước mặt sư phụ rồi! Hơn nữa sao ta lại nói chuyện này ra? Điều này không có chút ích lợi gì với ta cả!”

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Nhưng việc này chỉ có người và Đóa Đóa, còn có Vân Tri Dao biết, người nói xem là ai?”

“Có ba người biết sao huynh chỉ nghi ngờ ta?” Trình Tuyết Y cười khổ, “Sư huynh, thật không ngờ làm đồng môn nhiều năm như vậy mà huynh lại nghi ta như thế”.

“Vậy theo người việc này do ai làm?”

“Ta không biết.”

Tuy nói vậy nhưng Trình Tuyết Y lại liếc mắt về phía Đóa Đóa, “Đóa Đóa nhất định cũng sẽ không làm vậy”.

“Người là nói đây là do Vân Tri Dao nói ra?”

“Không có chứng cứ, Tuyết Y không dám suy đoán lung tung.”

Dừng một chút, nàng nhìn Đóa Đóa, “Hơn nữa Đóa Đóa nhất định đã sớm dặn Vân nhị tiểu thư không được tiết lộ bí mật này rồi chứ”.

Hử?

Đóa Đóa đang nghe thì sửng sốt, nói thế nào lại đến trên người nàng rồi?

Đóa Đóa vô cùng khó hiểu nhìn Trình Tuyết Y, đây là chủ ý của nàng ta à?

Thực ra mục đích của Trình Tuyết Y là lợi dụng Dao Dao làm cho Hoàng Phủ Dật giận chó đánh mèo qua nàng?

Tiền đặt cược có chút lớn nhỉ.

Đóa Đóa cảm thấy phán đoán này thật khó có thể tin được.

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Đóa Đóa, đóng cửa lại.”

Hắn nói xong liền chuyển mắt đến người Trình Tuyết Y, cười vô cùng “ôn hòa”.

280. Chương 280: Người Để Lộ Bí Mật Thật Sự (6)

“Ừm.” Đóa Đóa nghe lời làm theo, lúc sau quay người về, “Ách.”

Nàng trợn mắt há hốc mồm nhìn mặt Trình Tuyết Y đã biến thành màu gan lợn, mà cổ và gáy nàng đều có dây thừng quấn quanh, đầu kia của dây nằm trong tay Hoàng Phủ Dật.

Trình Tuyết Y không thể nói, chỉ giãy dựa vươn tay, muốn Đóa Đóa giúp mình.

Không thấy gì cả không thấy gì cả.

Đóa Đóa bình tĩnh cầm lấy một quyển sách, chuẩn bị đi qua một bên để đọc, thế giới này vẫn thật thanh bình, hehe.

“Lại đây.” Hoàng Phủ Dật dùng tay đang rảnh giữ lấy nàng, cười cười hôn nàng một chút, “Che lỗ tai đi”.

“Ừ.”

Đóa Đóa vô cùng bình tĩnh xé khăn lụa nhét vào lỗ tai, ngoan ngoãn đọc sách.

Khụ, nàng là một thiếu nữ nhỏ bé yêu hòa bình mà.

Chờ Đóa Đóa ngồi xong, Hoàng Phủ Dật cười buông lỏng dây thừng trong tay một chút.

“Khụ khụ khụ.” Cuối cùng cũng có thể hít thở một chút, Trình Tuyết Y mãnh liệt khụ lên.

“Nói đi.” Nụ cười của Hoàng Phủ Dật ôn hòa như cũ, “Ta không muốn dùng hình”.

“Sư, sư huynh, huynh muốn ta nói cái gì?”

Nước mắt ào ào tuôn rơi, sự lạnh nhạt nhất quán trên mặt biến thành bộ dáng lê hoa đái vũ, diễm đạm đáng yêu nhìn hấn.

“Sư huynh, sao huynh lại đối xử với ta như vậy?”

Hoàng Phủ Dật làm như không thấy đối với sự giả đáng thương của nàng ta, trực tiếp hỏi, “Người quen Mạc Lương Ngôn không?”

Hơi cứng đờ, Trình Tuyết Y không muốn thừa nhận, “Mạc Lương Ngôn? Hấn không phải là nam sủng của Nhiếp Chính Vương Tây Nguyệt quốc sao?”

“Xem ra là không muốn nói thật.”

Hoàng Phủ Dật cười giật giật dây thừng trong tay, quất trên đất thành tiếng “chát chát”

“Sư, sư huynh.” Sắc mặt Trình Tuyết Y hơi hơi trắng bệch.

“Ta biết mình là sư huynh của ngươi, cho nên ta sẽ không đến nỗi không chút nể tình đâu.”

Hoàng Phủ Dật vẫn cười cực ôn hòa, dùng ngữ khí thương lượng mà hỏi, “Nói đi, muốn ta quất chỗ nào trước?”

“.”

“Quá khó trả lời à?” Hoàng Phủ Dật nhăn mặt nhíu mày, lúc sau lại gật đầu, “Vây đổi câu khác, muốn quất năm mươi cái hay một trăm cái?”

“.” Cơ trên mặt cơ hồ đều co rút, Trình Tuyết Y có chút không thể tin được lời như vậy lại phát ra từ miệng Hoàng Phủ Dật.

“Không đáp?” Sắc mặt Hoàng Phủ Dật lạnh xuống.

281. Chương 281: Tiểu Nhạc Đệm Âm Áp

“Đừng trách ta không cho người cơ hội, ta đây liền giúp người chọn, đánh một trăm roi.”

“ Năm mươi!”

Cầm thấy hấn không phải dọa nạt nàng, Trình Tuyết Y theo phản xạ kinh khủng hô to.

“Cũng tốt,” Hoàng Phủ Dật cười cười, “Năm mươi roi đánh trên mặt, ta còn muốn đánh một trăm roi trên người người.”

“” Trước mắt tối sầm, Trình Tuyết Y ngất xỉu.

Đóa Đóa xem sách đang nhập tâm, liền cảm giác mình bị vòng tay quen thuộc ôm chặt.

Ồ?

Đóa Đóa lấy khăn lụa trong tay ra, “Mau như vậy đã hồi xong rồi?”

“Không có,” Hoàng Phủ Dật thực bình tĩnh cười cười, “Nàng ta ngất xỉu, ta qua đây cùng nàng.”

“Chàng thật sự dùng trọng hình với nàng ta?” Đóa Đóa thực kinh ngạc.

“Không có, chỉ dọa nạt nàng ta vài câu.”

“Vậy liền đem người dọa ngất?” Đóa Đóa chấp tay, “Bội phục, bội phục.”

Hoàng Phủ Dật cũng nghiêm túc chấp tay, “Khách khí, khách khí.”

“” Mồ hôi lạnh trên đầu Đóa Đóa bắt đầu rơi xuống, “Chúng ta hình như càng lúc càng sét đánh.”

Ô ô, nàng là bị bọn họ truyền nhiễm!

Nàng trước kia là đứa trẻ ngoan, không phải lời thần!

Danh hiệu giống hai người cũng không có gì quang vinh a. Đóa Đóa lệ chạy vội.

“Ta thương nương tử thôi,” Hoàng Phủ Dật ôm nàng nhẹ lay động, “Cho nên phụ xướng phụ tùy.”

“ Oan uổng, đổi trắng thay đen!”

Đóa Đóa bị phần lên án, “Rõ ràng ta mới là bị liên lụy! Là phụ xướng phụ tùy!”

“Thừa nhận ta là phụ?” Hoàng Phủ Dật mắt sáng lên, “Vậy chúng ta động phòng đi.”

“” Vậy mà hấn cũng nói qua được chuyện đó!

Đóa Đóa lệ quanh tròng tới góc tường vẽ vòng tròn.

Nhìn người không chuẩn a. Ai nói lão công nàng tìm rất hoàn mỹ? Ai nói?

Ô ô, trả tâm linh thuần khiết của nàng đây!

Ô ô. Thuần khiết là đóa tiểu phù vân. tiểu phù vân của nàng.

Hoàng Phủ Dật cũng không ngăn nàng, chỉ cùng nàng chạy đến góc tường ngồi chồm hổm, thân thân mật mật trên đùi nàng.

Thế là Đóa Đóa mắt thấy đóa tiểu phù vân càng lúc càng xa nàng.

Khi Trình Tuyết Y mở mắt liền thấy hai người kia ngồi xổm ở góc tường, đáng vẽ. khả nghi, mà Hoàng Phủ Dật đang cúi đầu hôn Đóa Đóa.

282. Chương 282: Âm Mưu Của Nhiếp Chính Vương (1)

Người Trình Tuyết Y không động, Hoàng Phủ Dật đã quay đầu nhìn nàng, sau đó lại quay trở về.

“Đóa Đóa, một mình ngồi về đi, ta đi thăm tra người trước.” Hắn cúi đầu hôn hôn nàng.

“” Đóa Đóa ném ánh mắt nhỏ bi phẫn về phía hắn.

Sao nghe giọng điệu của hắn như đang dỗ trẻ nhỏ chứ?

Về vòng tròn là việc cao thượng vĩ đại quang vinh a! Rõ ràng đều người cao nhã làm. mà?

Hoàng Phủ Dật bật cười nhìn nàng bi phẫn, yêu thích ôm mặt nàng, “Đóa Đóa, sao nàng lại đáng yêu như thế.” Hắn cúi đầu hôn nàng thật mạnh.

“” Thuần khiết, người thế nào phù vân như thế. Ô ô.

Giúp Đóa Đóa bịt chặt tai, Hoàng Phủ Dật đứng dậy đi về phía Trình Tuyết Y, vẻ ôn nhu sủng nịch trên mặt đã thu hồi, giống như mang mặt nạ, trên khuôn mặt hắn lại là nụ cười ôn hòa thích hợp.

“Người đã tỉnh, vậy bắt đầu đánh.” Hoàng Phủ Dật nắm dây thừng trước cổ nàng.

Trình Tuyết Y rụt về sau, “Sư huynh, vì sao huynh lại đối với ta như thế? Ta thật sự không biết gì hết!”

Hoàng Phủ Dật ung dung lắc lắc dây thừng trong tay, “Đánh trước rồi nói.”

Nói xong cũng không chờ Trình Tuyết Y đáp lời, hắn nâng cao tay lên, đánh mạnh xuống ——

“A —— ta nói!” Trình Tuyết Y khóc thê thảm kêu to.

Roi cách mũi nàng không đến một tấc liền dừng lại.

“Thật sự?” Nghe vậy, giọng Hoàng Phủ Dật có chút tiếc nuối.

“Thật sự thật sự!” Trình Tuyết Y sợ đến mặt không còn chút máu.

Đừng nói là năm mươi roi, dùng sức như thế, cho dù chỉ là một roi, mặt nàng cũng bị hủy!

“Vậy nói đi.” Hoàng Phủ Dật thông thả ngồi vào ghế, chờ nàng cung khai.

“Ta không nhận ra hắn, là hắn tự mình cho người đến tìm ta, nói có chuyện của huynh phải thương lượng.”

Đối với người coi trọng dung mạo như Trình Tuyết Y mà nói, hủy dung hiển nhiên so với chết còn đáng sợ hơn, cho nên hắn vẫn thẳng thắn.

“Ừm.”

Thật cẩn thận nhìn thần sắc hắn, đầu Trình Tuyết Y nhanh chóng nghĩ xem nên nói tiếp thế nào.

“Người nói dối đi,” Hoàng Phủ Dật cười nói, ra vẻ tâm tình không tệ, “Như vậy ta mới có thể tìm được có đánh người.”

283. Chương 283: Âm Mưu Của Nhiếp Chính Vương (2)

“ Ta không nói dối!” Trình Tuyết Y vội vàng biện bạch, “Ta nói thật, hắn đã hỏi ta có cách gì có thể khiến hai người mâu thuẫn.”

“Hắn nói chính là ‘mâu thuẫn’?”

“Phải.”

Nàng cũng không biết Mạc Lương Ngôn vì cái gì phí tâm tư chỉ muốn đạt tới mục đích đơn giản này.

Có điều nàng nghĩ hãm hại Vân Tri Dao, sau đó Hoàng Phủ Dật nhất định sẽ muốn nghiêm khắc trừng trị ả ta, mà theo tính cách của Vân Tri Diệu, nhất định sẽ bảo vệ muội muội, như vậy có thể đạt tới mục đích của Mạc Lương Ngôn, đối với mình cũng có chỗ tốt.

Không nghĩ đến sự tình hoàn toàn không theo kế hoạch, Hoàng Phủ Dật căn bản là không định trách tội Vân Tri Dao.

“Hắn hứa cho người cái gì, bởi vì chút mục đích như thế, người liền bán đứng ta?”

Nụ cười của Hoàng Phủ Dật vẫn ôn hòa như cũ, nhưng không biết vì sao khiến người ta có cảm giác không lạnh mà run, nhìn Trình Tuyết Y lại sắp ngất.

“Hắn, hắn hứa sau khi thành công, nhất định sẽ làm huynh lấy ta.”

Khẽ cười một tiếng, Hoàng Phủ Dật lên tiếng, “Sau này đừng mơ mộng.”

“ Ta, ta. Sư huynh, huynh đừng hiểu lầm, trước đó ta cũng không biết Mạc Lương Ngôn sẽ sai người chém hoàng thượng bọn họ bị thương!”

“Thật sao?” Hoàng Phủ Dật cười cười, “Mắt người căn bản chỉ có bản thân, chỉ cần có lợi ích, người sẽ không đồng ý sao?”

“ ” Khuôn mặt Trình Tuyết Y trắng bệch.

Cũng không nhiều lời cùng nàng, Hoàng Phủ Dật chậm rãi điều chỉnh dây thừng trong tay quay lại cổ nàng.

“Sư, sư huynh!”

Tưởng hắn vẫn muốn siết chết mình, Trình Tuyết Y run như cây sậy, “Sư huynh tha ta đi, ta cũng chỉ là bởi vì rất muốn gả cho huynh, nhất thời hồ đồ, sau này ta nhất định sẽ không làm vậy!”

Nàng càng không ngừng rơi lệ, nhưng không dám phá hoại hình tượng gào khóc lớn, chỉ dùng vẻ mặt thê thảm đáng thương nhất nhìn Hoàng Phủ Dật, muốn làm hắn mềm lòng.

Lúc này đây, nàng cảm thấy chỉ có khuôn mặt này có thể cứu mình.

“Sư huynh, nể tình đồng môn, huynh tha ta một lần này đi, Tuyết Y sau này nhất định sẽ thành thành thật thật, mọi việc đều nghe sư huynh.”

“Yên tâm đi, ta không muốn giết người.”

Qua được một kiếp đơn giản như thế, Trình Tuyết Y mừng rỡ như điên.

“Bởi vì vạn tiền xuyên tâm rất phiền, giết người mà thôi, ta không muốn phí sức như vậy vậy.”

284. Chương 284: Âm Mưu Của Nhiếp Chính Vương (3)

Hoàng Phủ Dật cười cười, “Cẩn thận lời nói của mình.”

“ ” Mặc dù sắc mặt đã thay đổi mấy lần, nhưng dù sao hiện giờ đã tránh được một kiếp, Trình Tuyết Y vẫn tiếp tục giả đáng thương, hy vọng đáng về ‘lê hoa đái vũ’* của mình có thể làm hắn thương xót.

*lê hoa đái vũ: hoa lê đọng nước mưa, tả cảnh khóc xinh đẹp của người con gái.

Quay đầu nhìn thoáng qua, Đóa Đóa đã không còn vẽ vòng tròn nữa, tiếp tục xem sách của nàng.

Chẳng những thế nàng còn xem vô cùng nhập tâm, sách trong tay cũng không còn mấy trang nữa sẽ hết rồi.

Hoàng Phủ Dật cười cười, ngồi xuống, cũng không ngăn cản Trình Tuyết Y giả vờ đáng thương với hắn.

Trình Tuyết Y mừng thầm, lại tiếp tục tiến bước, cũng không còn giả vờ thảm nhiên, hất mặt như lúc trước nữa, mà là giả vờ mềm yếu khóc thút thút nghẹn ngào, chỉ sợ hắn không nhìn rõ đáng về mình hiện giờ.

Đại khái đợi khoảng một nén nhang, cuối cùng Đóa Đóa cũng xem xong sách trong tay, giống như thật thỏa mãn mà đứng lên vận động một chút.

Hoàng Phủ Dật cũng đứng lên, chuẩn bị đưa thê tử về nhà.

Có điều vào trước khi hắn đi còn để lại một câu ——

“Tổn đồ trang điểm của người rồi.”

“” Trình Tuyết Y vội vàng vọt tới trước gương đồng, thì đối diện với lớp trang điểm trên khuôn mặt mình đã dính lại thành một khối, thật giống như mặt quỷ.

“A ——”

Nghe tiếng thét chói tai ấy, Đóa Đóa đã ra cửa cũng không khỏi sửng sốt, “Gì vậy?”

Hoàng Phủ Dật cười ôm thắt lưng nàng, “Chắc là tự nàng ta thấy bộ dạng mình quá xấu xí đó mà.”

“”

Sau sự kiện này, ba ngày liền Mạc Lương Ngôn đều không có tin tức, trong cung cũng khôi phục lại yên bình trước kia.

Nhưng ngày thứ tư lúc lâm triều, hần lại chạy đến Đông cung, muốn gặp Đóa Đóa.

“ Biểu ca.”

Thời gian này Hoàng Phủ Dật đương nhiên là không ở đây, vì thế Đóa Đóa gặp hần trong hoa viên, bên cạnh ngoại trừ Cửu Vương gia, còn có n thị vệ giả vờ đang làm việc.

“Hiểu Hiểu,” Mạc Lương Ngôn đề thấp giọng, “Trong cung này ta có tai mắt.”

“” Đóa Đóa sửng sốt, không biết vì sao hần lại đột nhiên nói với nàng chuyện này.

Mạc Lương Ngôn như là do dự một chút, sau đó lên tiếng, “Nghe nói hai người chia ra ở hai nơi.”

Đóa Đóa có chút không vui, “Biểu ca, đề tài này hình như không quá thích hợp rồi?”

“Không phải ta muốn mạo phạm muội,” Mạc Lương Ngôn giải thích, “Khi hỏi muội vấn đề này, ta chỉ là xem muội như muội muội, chỉ là muốn quan tâm muội mà thôi.”

“” Đóa Đóa không hé răng.

Vấn đề này nếu là những người thân cận khác cũng không có vấn đề gì.

285. Chương 285: Âm Mưu Của Nhiếp Chính Vương (4)

Ví như Bạch Tử Dạ hoặc là Cửu Vương gia, cho dù là Tứ Hoàng tử hỉ, nàng cũng chỉ là đổ mặt rơi lệ một chút.

Nhưng nếu là người thích Vân Tri Hiểu, còn luôn bày kế muốn chia rẽ nàng và Hoàng Phủ Dật này hỉ, sẽ luôn khiến nàng cảm thấy không bình thường.

Mạc Lương Ngôn cũng mặc kệ nàng vui hay không vui, tiếp tục nói, “Đóa Đóa, ta nghe được chút tin đồn ở trong cung.”

Đóa Đóa cũng không để ý tới hần, có chút nhàm chán mà kéo tay áo mình chơi đùa.

Hơi rũ mắt xuống, Mạc Lương Ngôn có chút chần chờ, “Đóa Đóa, Hoàng Phủ Dật có nữ nhân khác.”

“Ồ.” Đóa Đóa không thân thiện lắm mà đáp một tiếng.

“Muội không tin sao?”

“Ừm.”

Đóa Đóa bắt Cửu Vương gia đang lấy đầu mình làm ổ chim xuống, buồn bực nhìn Tiểu hồng điểu kia còn đang ngủ vùi.

Hu hu, còn có thể ngủ nữa, nàng ngay cả một người để mắt to trừng mắt nhỏ cũng không có. Thật nhàm chán quá đi.

“Ta biết muối sẽ không tin,” Mạc Lương Ngôn cũng không quá để ý phản ứng của nàng, “Hôm nay ta tới chính là đưa muối đi xem.”

“À,” Đóa Đóa gật đầu, sau đó vô cùng bình tĩnh lắc đầu, “Không đi.”

“Vì sao?”

“Chỉ là muối tin tưởng hần mà thôi.”

Nếu thật sự đi cùng hần ta, còn không nhất định sẽ bị lừa đến một nơi nào đó sao, nàng không đi.

Ánh mắt hơi lóe lên, Mạc Lương Ngôn thoát nhìn vẫn không quá để ý, “Muối không yên tâm với ta sao? Vậy có thể gọi người đi cùng muối, gọi bao nhiêu người cũng không sao, chỉ cần không cho Hoàng Phủ Dật biết là được.”

Hả?

Việc này làm Đóa Đóa có chút tò mò, hần lại có trò gì nữa thế?

“Gọi Bạch Tử Dạ theo muối cũng có thể chứ?”

Hoàng Phủ Dật từng nói, một Bạch Tử Dạ cộng thêm Cửu Vương gia, sẽ có thể đánh được hần.

“Có thể.” Mạc Lương Ngôn không chút do dự nào.

“Được rồi,” Đóa Đóa đồng ý, “Lúc nào?”

“Sau khi kết thúc buổi lâm triều ngày mai, chờ Bạch Tử Dạ tới thì chúng ta có thể đi xem.”

Chuyện cứ như thế mà quyết định rồi, lúc ban ngày, Đóa Đóa đã tìm được Bạch Tử Dạ, mà Bạch Tử Dạ. tương đối hưng phấn.

“Bắt gian? Được được được, ta nhất định đi, cô cứ yên tâm, dù thế nào ta cũng sẽ không tiết lộ bí mật với Dật.”

Hần mang một vẻ mặt hưng phấn, giống như đã không chờ được nữa, “Ngày mai có náo nhiệt để xem rồi!”

“ ” Hai người này thật sự không phải anh em thất lạc chứ?

286. Chương 286: Bắt Gian Tại Giường (1)

Mỗi ngày sau khi lâm triều kết thúc, Hoàng Phủ Dật đều về muộn hơn một khoảng thời gian so với người khác, cho nên chờ Bạch Tử Dạ chạy tới, tiểu đội “bắt gian” liền xuất phát.

Không có gì bất ngờ, nơi đến chính là một tòa cung điện bỏ hoang ở một góc hẻo lánh trong cung.

Yêu đương vụng trộm mà, đương nhiên phải chọn nơi không ai phát hiện thôi, Đóa Đóa nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Mạc Lương Ngôn, khó hiểu rất cuộc tự tin của hần từ đâu đến vậy.

Lại đi gần hơn một chút, bọn họ liền nghe thấy một âm thanh làm người ta mặt đỏ tim đập.

Mạc Lương Ngôn lên tiếng, “Thái tử ở ngay bên trong cùng người ta. yêu đương vụng trộm, các người đi xem sẽ biết.”

Ách.

Đóa Đóa chần chờ một chút, nàng cũng không muốn đi thưởng thức xuân cung sống đâu.

“Vậy, huynh đi đi.” Đóa Đóa nhìn Bạch Tử Dạ nói.

“Được, ta đi ta đi.”

Bạch Tử Dạ hoàn toàn là một dáng vẻ “Cuối cùng cũng có náo nhiệt để xem“, hưng phấn khác thường mà áp sát vào khe hở của cửa xem.

. Sau đó hần liền hóa đá.

Có điều trong chốc lát, hắn đã bình tĩnh trở lại, trên khuôn mặt có chút cứng ngắc xoay người, cổ hết sức tự nhiên nhìn Đóa Đóa cười cười.

“Đừng nghe hắn ta nói nhảm, người bên trong căn bản không phải Dật, chúng ta trở về đi.”

Đóa Đóa buồn bực, “Nhìn ta để lừa vậy à?”

Dáng vẻ Bạch Tử Dạ vừa nhìn đã biết là đang nói dối rồi.

Đóa Đóa nói xong liền tự mình đi quá nhìn, bất chấp tất cả, xuân cung sống thì xuân cung sống!

“Đừng nhìn!”

Mặt Bạch Tử Dạ trầm xuống, định mạnh mẽ lôi Đóa Đóa lại.

Ruột của hắn cũng muốn kêu lên hối hận, đang yên đang lành đi xem náo nhiệt làm gì chứ! Nếu hắn không đồng ý, hôm nay Đóa Đóa cũng sẽ không tới đây!

“Bạch tướng quân,” Mạc Lương Ngôn đưa tay ngăn trở hắn, “Hiểu Hiểu có quyền biết sự thật.”

Hắn nhìn về phía Đóa Đóa, “Hiểu Hiểu, Thái tử ở ngay bên trong, đang lên giường cùng một nữ nhân.”

Vì bị trì hoãn như thế nên có chút chậm, Đóa Đóa cũng đã chạy đến bên cửa, nhìn trộm vào bên trong.

Ách.

Đóa Đóa cũng hóa đá.

Trên giường lớn trong phòng có một nam một nữ trần trụi đang quần lấy nhau,. rất rõ ràng là đang làm cái kia.

Khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp, còn nam nhân.

“A.” Nam nhân trong phòng đang phát ra một tiếng thở nhẹ, khuôn mặt thấm một lớp mồ hôi mỏng ngẩng lên, ngũ quan tuấn mỹ như vậy, rõ ràng chính là Hoàng Phủ Dật mỗi ngày nàng đều nhìn thấy .

“” Đóa Đóa tiếp tục hóa đá.

287. Chương 287: Bắt Gian Tại Giường (2)

Mạc Lương Ngôn đi tới, “Đã thấy chưa? Hiểu Hiểu, Hoàng Phủ Dật thật sự phản bội muội, lên giường với nữ nhân khác”.

Gặp quỷ! Bạch Tử Dạ mắng một tiếng, đây là có chuyện gì.

“Thấy rồi.” Đóa Đóa thực bình tĩnh quay đầu nhìn Mạc Lương Ngôn.

Phản ứng của nàng khác với những gì hắn nghĩ, Mạc Lương Ngôn thu tay đang đưa ra một nửa, tạm thời gác ý tưởng ôm lấy nàng mà “an ủi” lại.

“Hiểu Hiểu, không phải ta cố ý muốn làm muội tổn thương, ta chỉ là cảm thấy muội có quyền biết sự thật.”

“Đây là sự thật sao?”

Đóa Đóa vô cùng bình tĩnh, “Mạc Lương Ngôn, ta không biết người đã làm như thế nào, nhưng ta tin thứ ta nhìn thấy không phải sự thật, ta tin hắn, chỉ tin hắn.”

Mắt Mạc Lương Ngôn hơi lóe lên, “Tận mắt nhìn thấy nàng cũng không tin?”

“Không tin. Cho dù ngay bây giờ người gọi hắn ra bảo hắn tát ta một cái, ta cũng tin Hoàng Phủ Dật sẽ không phản bội ta”.

Bạch Tử Dạ nghe thấy thì chấn động, Đóa Đóa quá tin tưởng Dật, so ra bạn tốt là hắn cũng không bằng.

“Đóa Đóa, muội quá ngây thơ rồi.”

Mạc Lương Ngôn cup mắt xuống, giấu đi tia sáng trong mắt, tay chậm rãi tích tụ nội lực, “Trong lòng hẳn có lẽ có muội, nhưng sau khi hai người thành thân cũng không có quan hệ vợ chồng, muội chưa từng nghe câu này sao? Nam nhân đều là động vật nửa thân dưới”.

“Ta còn nghe qua một câu nữa, là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Đóa Đóa cười tủm tỉm, “Người không thể trung trinh như một với nữ nhân người yêu, không có nghĩa là Hoàng Phủ Dật không thể.”

Sắc mặt đột nhiên thay đổi, Mạc Lương Ngôn âm ngoan nheo mắt lại, “Ai nói ta không trung trinh như một với Hiểu Hiểu?”

“Người. . . .” Đóa Đóa và Bạch Tử Dạ đồng thời cả kinh.

Hắn nói “Hiểu hiểu”, không phải “muội”!

Hắn đã sớm biết Đóa Đóa không phải Vân Tri Hiểu!

Đóa Đóa nhanh chóng lui về phía sau, Bạch Tử Dạ cũng vội vàng muốn kéo Đóa Đóa đến cạnh mình, “Tiểu Cửu!”.

Giọng điệu lo lắng của hai người bọn họ khiến Tiểu Cửu còn đang ngủ nhảy mắt tỉnh táo lại, bay vọt đến.

Lúc sau hắn dừng lại, mặt biến sắc nhìn chiếc lưới không biết đã xuất hiện cạnh bọn họ từ lúc nào.

Lưới được dệt cực dày, không rõ chất liệu, thoát nhìn không dễ đánh tan được, hơn nữa nó lấp lánh ánh sáng màu lam, vừa nhìn đã biết được ngấm độc được.

288. Chương 288: Bọn Bắt Cóc Bắt Hạnh Và Con Tin Kiều Ngạo (1)

Không thể mang Đóa Đóa bay ra ngoài, Cửu Vương gia đơn giản giả vờ bản thân ngu ngốc không biết làm gì, chỉ chửi Mạc Lương Ngôn âm ỉ.

Đóa Đóa không dấu vết lắc lắc cổ tay, tiếng chuông vang lên, nàng cầu nguyện Hoàng Phủ Dật có thể xuất hiện nhanh chút.

Mạc Lương Ngôn cười âm lãnh, khinh thường nhìn Bạch Tử Dạ, ra tay như gió, chiêu chiêu đều công đến yếu huyệt trên người hắn.

Còn chưa bắt đầu đánh, bước chân của Bạch Tử Dạ đã có chút không vững.

Nguy rồi, nhất định Mạc Lương Ngôn đã hạ độc!

Đóa Đóa trong lòng sốt ruột, vội vàng bắt lấy Cửu Vương gia nhét vào tay áo rồi hô to về phía Mạc Lương Ngôn, “Dừng tay! Ta đi theo người!”.

Mạc Lương Ngôn lập tức dừng tay nhưng mày nhìn Đóa Đóa, “Thật sao?”

“Đóa Đóa,” Bạch Tử Dạ suy yếu mở miệng, “Không được!”.

“Thật!” Đóa Đóa hơi trấn định, “Ta đi theo người, nhưng người không được đả thương người khác”.

“Tiểu thư, suy nghĩ quá mức nhân từ cũng không phải là tốt đâu.”

Mạc Lương Ngôn cũng sửa lại cách gọi nàng, không khách khí điểm mấy huyệt trên người nàng, âm trầm cười với Hoàng Phủ Dật đang xa xa vừa tới.

Tiếng nổ “ầm ầm” vang lên, một làn khói xang xộc đến.

“Đóa Đóa ——” Hoàng Phủ Dật vội vàng vọt tới.

Sương khói chưa tan, nhưng trong đó sớm đã không còn bóng dáng của Mạc Lương Ngôn và Đóa Đóa.

Tiếng gió vù vù bên tay, khinh công của Mạc Lương Ngôn và Hoàng Phủ Dật bất phân cao thấp, nhanh đến kinh người, mang theo Đóa Đóa mau chóng bay theo nơi đã định trước.

Đóa Đóa hít sâu mấy hơi, muốn cho chính mình trấn định xuống.

Đừng sợ đừng sợ, còn có Cửu Vương gia ở đây, hơn nữa hắc cũng chưa bại lộ thân phận là con người biết võ công, chỉ cần có cơ hội hắc có thể cứu nàng ra.

Vừa rồi Bạch Tử Dạ đã trúng độc, hai người bọn họ không thể đánh bại hắc ta, cho dù có thể kéo dài thời gian đến khi Hoàng Phủ Dật tới, Hoàng Phủ Dật sa vào lưới cũng có thể bị trúng độc.

Hơn nữa Cửu Vương gia còn có thể đưa tin cho Hoàng Phủ Dật.

Nghĩ như vậy, nàng lại càng bình tĩnh, coi như du lịch đi, sợ gì chứ.

“Người không khóc?” Mạc Lương Ngôn hừ một tiếng, “Thì ra cũng không vô dụng như ta tưởng”.

Đóa Đóa cũng không tức giận vì lời nói này, cứ nhìn nàng cho rõ đi, như vậy mới không phòng bị với nàng a. cái này gọi là giả heo ăn thịt hổ.

“Người đã sớm biết ta không phải Vân Tri Hiểu?”

289. Chương 289: Bọn Bắt Cóc Bắt Hạnh Và Con Tin Kiều Ngạo (2)

Trong mắt hiện lên sát khí, Mạc Lương Ngôn âm ngoan nhìn chằm chằm nàng, “Người cho rằng ai cũng có thể giả mạo Hiểu Hiểu?”

Đóa Đóa không bị thần sắc hắc dọa, tiếp tục bình tĩnh, “Vậy người đóng kịch cũng thật giống nhỉ”.

“Thật ra người đóng cũng rất giống, ngay cả người nhà Vân gia cũng bị lừa.”

Mạc Lương Ngôn hừ một tiếng, “Nhưng người không biết, Hiểu Hiểu nàng ấy chưa bao giờ gọi ta là biểu ca”.

“.” Ô ô, thất sách

Xung hô thân mật của hai người, người ngoài bọn họ vĩnh viễn không bao giờ biết.

“Vậy người cướp ta đến làm gì? Vân Tri Hiểu không phải do ta giết.”

“Câm miệng!”

Về mặt Mạc Lương Ngôn càng lúc càng tàn bạo, như là bị ác quỷ nhập thân vậy, “Hiểu Hiểu nàng ấy chưa chết! Chỉ cần đuổi người đi, Hiểu Hiểu có thể trở về!”

“.” Đóa Đóa hóa đá.

“Người có biết là ta bị xuyên tạc. Ý ta là người có thể đưa người ta xuyên về sao?”

Hừ một tiếng, Mạc Lương Ngôn không để ý tới nàng nữa, mang theo nàng xuống dưới.

Lúc này Đóa Đóa mới thấy rõ bọn họ đã rời khỏi kinh thành, người đợi là tên cười ngựa mặc đồ đen.

“Người muốn mang ta về Tây Nguyệt quốc?”

Thấy Mạc Lương Ngôn không để ý tới nàng, Đóa Đóa thanh minh, “Ta không biết cười ngựa, cũng không muốn người ôm ta suốt dọc đường”.

Mạc Lương Ngôn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm u như Diêm Vương, “Người nghĩ ta có hứng thú với người chắc?”

“Cho dù không có ta cũng không muốn người ôm!” Đóa Đóa cười tủm tỉm, “Chỉ bằng người làm ghế dựa, công ta đi”.

Nàng nói xong còn khoa tay múa chân hai cái, “Chính là cái loại đằng sau có chỗ tựa lưng mềm chút nha, còn đằng trước người chạy hồng hộc, hay là gọi là kiệu người ấy?”

Chưa thử qua nhưng đã xem qua.

Miêu tả của nàng làm ắt Mạc Lương Ngôn tràn đầy sát khí, “Người nghĩ ta bắt người đến để hầu hạ người à?”

“Nhưng người cũng không dám ngược đãi ta a.” Đóa Đóa tiếp tục cười tủm tỉm, “Không phải người muốn Vân Tri Hiểu trở về sao? Vậy phải chăm lo cho thân thể hiện tại của ta chút chứ, người không đành lòng dả thương thân thể của nàng ấy chứ? Nếu người không đồng ý, ta sẽ tự làm bị thương bản thân”.

“” Mạc Lương Ngôn và thuộc hạ đều hóa đá.

Bọn họ đã lên kế hoạch rất lâu mới bắt nữ nhân này đi, có điều con tin này. không quá giống với những gì họ tưởng tượng.

290. Chương 290: Bọn Bắt Cóc Bắt Hạnh Và Con Tin Kiều Ngạo (3)

Trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, Mạc Lương Ngôn âm trầm nói, “Người không biết có một thứ gọi là điểm huyết hã?”

“Biết a.” Đóa Đóa rất là nhu thuận gật đầu, cười tủm tỉm, “Tiểu Cửu, ra đây ra đây, nếu hấn điểm huyết ta, người cứ mổ ta một chút, tùy tiện bị thương cũng không sao”.

Cửu Vương gia lập tức bay ra từ trong tay áo nàng, giống như vô cùng hưng phấn mà vỗ cánh.

“” Mặt Đóa Đóa liền suy sụp xuống, “Tiểu Cửu, hình như người rất cao hứng thì phải.”

“Đương nhiên,” Cửu Vương gia mừng rỡ chỉ kém mức nhảy cẫng lên, “Ta chờ ngày này đã lâu rồi!”

“” Ô ô, rất dả kích người mà.

Thấy một màn này, mặt Mạc Lương Ngôn phủ đầy hàn sương, hung ác nhìn chằm chằm Đóa Đóa một lúc rồi lại nhìn con chim hồng hồng bay qua bay lại linh hoạt kia.

Thuộc hạ của hấn đã thử rất nhiều lần nhưng hoàn toàn không có cách nào bắt được nó.

“Người đâu,” Thanh âm lạnh buốt làm không khí xung quanh đột nhiên hạ xuống mấy độ, “Làm theo lời nàng ta!”

Hì hì, thành công!

Đóa Đóa rất thích thú, quả nhiên như nàng sở liệu a, Mạc Lương Ngôn sẽ không làm tổn thương nàng, hoặc nói đúng hơn là sẽ không làm tổn thương thân thể của Vân Tri Hiểu.

Có điều không biết đến bao giờ Hoàng Phủ Dật mới tìm thấy nàng a. Aizz.

Ghế dựa rất nhanh được làm xong, có điều bọn họ hiện giờ đang nóng lòng chạy về nên muốn cưới ngựa, mà người cưới ngựa không thể công Đóa Đóa như thế.

Cho nên vì không làm chậm tốt độ của mọi người, chỉ có thể để Mạc Lương Ngôn khinh công giỏi nhất đến tự công nàng.

Không có cơ hội trả đũa Đóa Đóa, Cửu Vương gia vô cùng buồn bực, lập tức đem tinh lực dư thừa của mình dùng để trêu đùa Mạc Lương Ngôn.

Mạc Lương Ngôn không nói không rằng, đen mặt nghiêm túc bay về phía trước để bảo trì tốc độ bằng những kẻ cưới ngựa.

Mà Cửu Vương gia đứng bên cạnh mãnh liệt vỗ cánh ——

“Cố lên! Cố lên! Ta thấy người thật tốt nha nha nha ~”

Giọng nói này làm cho thuộc hạ của Mạc Lương Ngôn đều bực bội, nhưng mà lại không bắt được cái con chim hồng hồng đó, chỉ có thể mang theo sát khí đằng đằng tiếp tục lên đường.

Mạc Lương Ngôn đại khái không phải là người.

Đây là cảm giác sau cả một ngày nghiên cứu của Đóa Đóa.

Thuộc hạ của Mạc Lương Ngôn tất cả đều cười ngựa tốt, tốc độ rất nhanh.

Cho dù khinh công của con người dùng toàn lực có thể đuổi kịp tốc độ của tuần mã, nhưng vì hạn chế thể lực nên cũng chỉ giữ vững được không quá một ngày.

291. Chương 291: Bọn Bắt Cóc Bất Hạnh Và Con Tin Kiều Ngạo (4)

Thế nhưng Mạc Lương Ngôn vẫn cứ không nói một tiếng mà chạy cả ngày, thuộc hạ của hắn đã mấy lần yêu cầu đổi người nhưng đều bị hắn từ chối.

Hiện giờ sắc trời đã tối, nhưng Mạc Lương Ngôn vẫn chưa kêu thuộc hạ nghỉ ngơi, bọn họ vẫn tiếp tục đi như ban ngày để cho kịp đường.

Mà cứ tiếp tục như vậy, suốt ba ngày.

Trong ba ngày này, những người này cũng không hề dừng lại nghỉ nửa khắc nào, cuối cùng cũng ra khỏi quốc cảnh của Kỳ quốc, tiến vào Tây Nguyệt quốc.

Chân mới bước vào Tây Thủy thành biên cảnh Tây Nguyệt Quốc, Mạc Lương Ngôn đột nhiên kéo Đóa Đóa đang ngồi thảnh thơi nghỉ ngơi sau lưng hắn xuống.

“Này.”

Sau một trận trời đất đảo lộn, Đóa Đóa phát hiện Mạc Lương Ngôn đã ngã trên đất, mà mình thì ngã trên người hắn, bị hắn ôm chặt.

“Chủ tử ——”

Thuộc hạ của hắn đầu tiên là kinh sợ kêu lên, sau đó bình tĩnh lại, kiểm tra hơi thở của hắn, xác định hắn không sao thì lập tức hợp lực khiêng hai bọn họ vào trong khách điểm.

Đúng vậy, là hai bọn họ.

Bởi vì cánh tay Mạc Lương Ngôn ôm Đóa Đóa không thể gỡ ra nổi, bọn họ chỉ có thể khiêng luôn cả Đóa Đóa lên cùng.

“.” Đóa Đóa đã cảm nhận được cảm giác bị người ta khiêng cả tứ chi đã lâu không thấy là như thế nào.

Ô ô, lần liền trước bị người ta nâng thế này, là lần đầu tiên nàng gặp bọn Hoàng Phủ Dật, “đụng gậy” xương sườn của hắn.

Sau đó nàng mới biết, đó vốn không phải do nàng đụng, là hắn nghĩ nàng đang thử xem hắn có võ công hay không, cho nên mới dùng nội lực làm gãy hai cái!

Ô ô, oan quá, khi ấy nàng đã cảm thấy mất mặt biết chừng nào.

Khiêng họ vào phòng hạng nhất của khách điểm xong, cả đám áo đen đều nhìn Đóa Đóa với ánh mắt cảnh cáo.

Sau đó vì không quấy nhiễu đến chủ tử nghỉ ngơi, bọn họ đều rời khỏi phòng.

Cơ hội tốt!

Đóa Đóa dùng ánh mắt ra hiệu cho Cửu Vương gia, bảo hắn thử xem có đưa nàng đi được không.

Nhìn nhìn Mạc Lương Ngôn chẳng biết là ngủ say hay là hôn mê kia, Cửu Vương gia biến mình lớn thêm vài lần, sau đó thử gỡ tay Mạc Lương Ngôn ra.

. Không gỡ được.

Biến lớn thêm. vẫn không gỡ được.

Không còn cách nào khác, hắn đành mạo hiểm biến về hình người, nhưng vẫn không có cách nào lôi Đóa Đóa ra khỏi lòng hắn ta.

Tay Mạc Lương Ngôn giống như là mọc ra từ người Đóa Đóa vậy, có kéo thế nào cũng không mấy may dịch chuyển.

Đóa Đóa bất lực, sao có thể như thế a.

Nàng cúi đầu nhìn nhìn, bị mặt hắn dọa đến nhảy dựng lên, á á á!

292. Chương 292: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (1)

Ba ngày nay vẫn ngồi trên lưng hắn, không thấy mặt hắn, hiện giờ mới biết sắc mặt hắn kém đến nỗi giống như người chết, có hai đôi mắt vàng thâm đen thật lớn, hình như ngũ quan cũng có chút méo mó.

Không chỉ là không được nghỉ ngơi, dường như hắn mệt đến mất hết sức lực.

“Thì ra hắn cũng biết mệt a. xem ra hắn chỉ là cứng rắn chống đỡ thôi.” Đóa Đóa cảm khái.

Chưa ra khỏi quốc cảnh Kỳ quốc nghĩa là hắn chưa an toàn, cho nên hắn cứng rắn mang nàng đi, đến nơi an toàn cuối cùng cũng gục ngã.

“Người cũng hôn mê rồi mà còn ôm chặt như thế!”

Cửu Vương gia phun ra một câu, “Thì cứ cưa tay hắn xuống là xong.”

“. Có chút máu me.”

“Cô còn nói chuyện giúp hắn à? Nam nhân này căn bản là một tên khốn, giả vờ thâm tình chân thành, thật ra là có chủ ý hãm hại người, nếu Hoàng Phủ Dật mà đuổi đến đây nhất định sẽ một kiếm giết hắn!”

“. Hắn vốn chính là thâm tình chân thành a, chỉ có điều là đối với Vân Tri Hiểu.”

Đóa Đóa thở dài, “Cứ thử đặt người vào vị trí của hắn đi, nếu có người chiếm lấy thân thể Mộ Dung, người sẽ đối đãi thiệt tình với hắn ta sao?”

“.” Cửu Vương gia không nói nên lời, chỉ bực tức vỗ vỗ hai cánh.

“Thấy cô mấy ngày trước ăn nói sắc bén, còn tưởng cô lợi hại lắm cơ, thì ra vẫn là con thỏ trắng, ngu ngốc!”

“.” Ô ô.

Đóa Đóa rơi lệ, “Ta chỉ là không muốn bị một nam nhân ôm thôi, cũng muốn tìm một cái bùa bảo mệnh ỉn, hơn nữa thật ra cũng trả thù hắn một chút, không ngờ hắn tự biến mình thành như thế.”

“Đây là hắn đáng bị như thế!”

Không có cách nào cứu Đóa Đóa ra ngoài, Cửu Vương gia thực buồn bực, đập đập cánh vài cái rồi mới đậu qua một bên hờn dỗi.

Trước mắt chỉ có thể tìm hiểu mục đích của Mạc Lương Ngôn rồi nhanh chóng quay về Vũ Linh quốc gọi người đi báo tin cho Hoàng Phủ Dật.

Ít nhất hiện giờ Đóa Đóa cũng được an toàn, cũng không có làm hắn tức chết.

Tức giận một hồi, hắn nhìn Đóa Đóa đang mang bộ mặt buồn bực kia, “Không phải cô nói không muốn bị nam nhân ôm sao? Lần này ta muốn xem cô làm sao bây giờ.”

“. Thì coi hắn là nữ nhân chứ còn gì, dù sao mặt hắn nhìn cũng hơn giống ta.”

“Nữ nhân?”

Mắt đảo đảo vài vòng, Cửu Vương gia bay tới hắt cửa ra, ồn ào với vài thuộc hạ đứng ngoài, “Đi mua cho ta ít son bột nước về đi!”

293. Chương 293: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (2)

Một đám người hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trầm giọng tức giận, “Một con chim như người cần sơn bột nước làm quái gì!”

Bọn họ đã quan sát Đóa Đóa lâu rồi, biết nàng ta cần bản là không trang điểm.

Cửu Vương gia đặc ý khoanh cánh, “Ta trang điểm không được à?”

“” Đóa Đóa yên lặng rơi lệ, sét à sét , thôi cũng quen rồi

“Nhanh đi đi!”

Cửu Vương gia lại hét với đám người kia, “Nếu không đi ta sẽ ồn ào chết chủ tử của người!”

“” Không còn cách lựa chọn nào khác, bọn họ đành phải chạy ra ngoài lâu đi mua, rất nhanh đã trở về.

Đóng cửa lại, Cửu Vương gia cười gian như trộm, lấy ra một hộp sơn phấn vẽ loạn lên mặt Mạc Lương Ngôn, sau đó rất đặc ý vỗ vỗ cánh.

“Thế nào? Thế này càng giống nữ nhân nhỉ?”

“” Đóa Đóa nhìn đôi môi như châu máu, hai má giống như bị người ta đánh cho sưng đỏ lên đến kỳ dị, mắt thì thâm sì, Đóa Đóa nuốt nuốt nước bọt, “Giống nữ quý.”

“Là nữ là được rồi, đang tính thế đặc thù, chấp nhận đi!”

“ Được.”

Lần hôn mê này Mạc Lương Ngôn kéo dài suốt mười canh giờ.

Sau khi tỉnh lại, hắn còn chưa mở mắt ra đã nghe một loạt tiếng “chóp chép chóp chép” như là có con chuột đang gặm gỗ.

“Cô thật là, lúc này là lúc nào rồi mà còn có tâm tư ăn hủ!”

Cửu Vương gia khinh bị nhìn nàng, vô cùng bức tức dùng một cái cánh quạt mát ỉnh.

Người bị nhốt rõ ràng là nàng ta, sao chỉ có mình hắn lo lắng nhỉ, sao nàng ta lại không chút hoang mang gặm táo thế kia?!

“Không ăn cho no, cho dù có cơ hội chạy cũng không có sức a.”

Đóa Đóa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, rồi tiếp tục ăn táo.

Nàng muốn chạy sao? Trong lòng cười lạnh, Mạc Lương Ngôn không tính mở mắt ra vội, muốn nghe thử xem họ muốn nói gì.

“ Thế nhất thiết phải ăn như cô à!”

Cửu Vương gia chưa từng thấy một con tin nào như thế này, nếu không phải còn phải chú ý đến an toàn của Đóa Đóa thì hắn thật muốn bịt hai mắt lại, coi như không thấy gì luôn.

“Ta lạt quan a.”

Cuối cùng cũng ăn xong một quả táo, Đóa Đóa xoa xoa tay, bởi vì không thể động dậy, đành phải nhàm chán tiếp tục nằm trong lòng Mạc Lương Ngôn, thôi miên mình thật ra đây chỉ là một tảng đá lớn mà thôi.

“Lúc mới xuyên không ta chẳng quen biết a, không biết bất kì thứ gì, chỉ có Mộ Dung suốt ngày lú lú bên cạnh mà ta còn vui vẻ được nữa là.”

294. Chương 294: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (3)

Cửu Vương gia khinh bỉ nàng, “Hình dáng thì xinh đẹp, lại là đại tiểu thư Vân gia, còn có một vị hôn phu là Thái tử, xuyên qua thành người như vậy đương nhiên thích thú rồi.”

“Đó là vì người chưa nhìn thấy ta lúc trước bao giờ, ta khi ấy rất bị kịch, rất. uy vũ.”

Đóa Đóa kể cho Cửu Vương gia những bị kịch cuộc đời liên tiếp sau khi mình xuyên qua, hu hu, đây căn bản là một bộ sử không ngừng phấn đấu vượt lên mà, cố gắng rất nhiều đấy!

Cửu Vương gia cũng là lần đầu tiên nghe được đoạn chuyện cũ này, không khỏi cảm khái, rất hiếm khi thu hồi ngạo mạn của ngày thường, dùng cánh vỗ vỗ Đóa Đóa nói lời thăm thía.

“Với độ thông minh của cô, có thể kiên trì đến bây giờ cũng không dễ dàng gì.”

“.” Đóa Đóa bị phần , huhu, chỗ bọn họ đều khen người ta như thế ư!

Cửu Vương gia lại cảm thấy những gì mình nói là sự thật, chỉ chỉ Mạc Lương Ngôn, “Xem ra hắc chưa từng nhìn thấy hình dạng Vân Tri Hiểu lúc bé, không thì cũng sẽ không nhớ nhung nàng ta nhiều năm như thế.”

“Chuyện đó cũng không hắc đâu, nói không chừng tính tình của Vân Tri Hiểu rất khiến người ta yêu mến thì sao.”

“Có khiến người ta yêu mến đi nữa thì được cái gì, nghe lời miêu tả của cô, hình tượng kia cũng quá dọa người ta rồi.”

“Hoàng Phủ Dật cũng không bị dọa chạy mà.”

Thật ra nàng vẫn cảm thấy khả năng chịu đựng của Hoàng Phủ Dật rất mạnh mẽ, lúc biết được nàng chính là Vân Tri Hiểu vậy mà cũng có thể không ngắt ngay tại chỗ.

“Không bị dọa chạy thì không bị dọa chạy, nhưng cô cứ thử làm hắc cười người xem!”

“Hắc vốn là cười ta vào lúc ta còn rất béo mà, hắc hắc hắc.”

Cửu Vương gia khinh bỉ nàng, “Cười đắc ý như vậy làm gì!”

Sau khi quan sát nàng một lúc, “Thôi được, tính cách cũng không làm người ta thấy phiền.”

“.” Một người các người khen người ta thật là uyển chuyển đấy.”

Nàng còn nhớ Mộ Dung và Tiểu Bại cũng là dùng loại giọng điệu này mà khen nàng.

Một người một chim đang âm ỉ, Mạc Lương Ngôn đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt lạnh sâu thẳm nhìn chằm chằm Đóa Đóa.

Đóa Đóa đầu tiên là bị hoảng sợ, sau đó ——

“Phụt. Khụ khụ.”

Sau khi bật cười, Đóa Đóa nghiêm túc gạt đầu, “Tĩnh ngữ rồi sao? Vay lên đường thôi.”

Mạc Lương Ngôn căn bản không biết nàng đang cười cái gì, lạnh lùng liếc mắt đến con con chim hồng đang cười đến lẩn lộn, hắc xoay mạnh người đứng lên, ấn Đóa Đóa vào ghế dựa ở một bên, công nàng định ra cửa.

295. Chương 295: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (4)

“Chờ một chút!” Đóa Đóa đột nhiên lên tiếng, “Ta có vấn đề muốn hỏi!”

Mạc Lương Ngôn ngừng tay, dùng ánh mắt lạnh giá hỏi nàng.

Đừng sợ đừng sợ, cứ coi như mùa đông đến sớm vậy. Đóa Đóa giống như không đếm xỉa đến khí lạnh ở ánh mắt hắc.

“Lúc trước ở trong cung, người làm sao để ta tưởng cái mình nhìn thấy đúng là Hoàng Phủ Dật đang yêu đương vụng trộm vậy?”

Nàng vẫn tò mò vấn đề này, đáng tiếc trên đường Mạc Lương Ngôn luôn chạy như điên, nàng không có cơ hội hỏi.

“Người biết yêu pháp ư?” Cửu Vương gia đã ở một bên hỏi chen vào.

Mạc Lương Ngôn cũng thành thật trả lời vấn đề của bọn họ, “Huyền u, sau khi nghe được âm thanh này thì người bên cạnh nói gì, trong mắt sẽ lập tức xuất hiện cảnh tượng đối phương nói.”

Thật ra mạnh mẽ bắt người đi là một nước cờ nguy hiểm, lúc đầu hắn cũng không định làm như vậy, lại thêm bảo người chuẩn bị lưới, cũng chỉ là muốn phòng ngừa vạn nhất.

Huyền u là mấy năm trước hắn ngẫu nhiên biết được từ một gã thuật sĩ, cũng từng thấy được chỗ thần kỳ của nó, bất luận võ công cao thấp, tâm trí kiên định như thế nào, một khi đã trúng chiêu, cũng không cách nào tránh được.

Kế hoạch ban đầu của hắn là khiến nữ nhân đã chiếm thân thể của Hiểu Hiểu này cho rằng Hoàng Phủ Dật đã phản bội nàng ta, dưới thương tâm tuyệt vọng mà sà vào vòng tay của hắn, thì hắn có thể đem người về Tây Nguyệt quốc bất cứ lúc nào.

Hắn không ngờ lại có người không chịu ảnh hưởng của Huyền u——

Hoặc là nói nàng ta căn bản đã trúng Huyền u, nhưng đến cả cái mình tận mắt thấy nàng ta cũng không tin, nửa phần do dự cũng không có, vẫn kiên định tin tưởng Hoàng Phủ Dật.

Hắn có chút rung động.

Những kẻ yêu nhau luôn có câu cửa miệng “Ta tin người”, nhưng có mấy người có thể làm được như nàng ta?

Hắn cho rằng Huyền u là thiên hạ vô địch thủ, thì ra nó vẫn không địch nổi lòng người, không địch nổi tình yêu, cũng không địch nổi tín nhiệm giữa hai người yêu nhau.

Đóa Đóa không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, chỉ là bình tĩnh đại ngộ.

À. hình như gần giống với thôi miên, chỉ là cái này dùng được vật để thực hiện.

Hắc hắc hắc. Đóa Đóa mang một vẻ mặt ranh mãnh cười, “Thì ra gọi là Huyền u, đã biết đã biết.”

Mạc Lương Ngôn không hỏi nàng đang cười cái gì, mặt vẫn âm u như cũ, công ghé dựa lên định ra cửa.

Đóa Đóa lại bắt đầu cười, “Ta cảm thấy hắn nên nói với người một tiếng, Huyền u của người đã bị ta học trộm được rồi, hiện giờ cũng cho người nghe thấy.”

Bước chân không dừng lại, Mạc Lương Ngôn căn bản không tin lời của nàng.

296. Chương 296: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (5)

Đóa Đóa buồn bực, khoe khoang một chút cũng không có ai tin, nàng nhìn không giống cao thủ như vậy sao. Hu hu!

“Ta nói thật đấy, không tin thì ngay bây giờ ta sẽ làm trước mắt người xuất hiện ảo giác cho xem!”

Đóa Đóa nhảy từ trên ghế dựa xuống, cầm lấy gương đồng trên bàn đưa cho Mạc Lương Ngôn.

“Chuẩn bị tâm lý cho tốt nha, ta định cho người thấy một nữ quỷ trong gương đồng đó.” Ha ha ha.

Mạc Lương Ngôn không đưa tay cầm, nhưng Đóa Đóa đã trực tiếp đem gương đồng đến trước mắt hắn.

Thế là hắn đã nhìn thấy một nữ quỷ trong gương đầu.

Vành mắt đen, hai má bầm đỏ, miệng như bồn máu.

Ánh mắt lạnh như băng chuyển từ gương đồng, sang đối diện với Đóa Đóa.

Thật trấn định nha, Đóa Đóa nhin cười, nghiêm trang, “Nữ quý này bộ dạng cũng được đó chứ?”

“Làm sao người có thể học trộm được Huyền u?”

“Việc đó.” Đóa Đóa mang vẻ mặt cao thâm, “Thật ra cao thủ đều rất khiêm tốn, cái gọi là thâm tàng bất lộ chính là ý này.”

“Xi.” Cửu Vương gia ném cho nàng một ánh mắt khinh bỉ.

Đóa Đóa bi phần, “Đừng phá sân khấu của ta!” Hu hu.

“Làm sao người có thể học trộm được Huyền u?” Mạc Lương Ngôn lạnh lùng sâu thẳm hỏi lại một lần.

“Việc đó. ta không thể cho người biết,” Đóa Đóa đằng hắng cổ họng, bày ra bộ dạng bình tĩnh của cao thủ, “Thật ra hiện giờ người nhìn thấy cũng là ảo giác, ta đã chạy rồi.”

Mạc Lương Ngôn cuối cùng cũng động dung, “Người đâu!”

Ha ha ha. Bị lừa rồi, bị lừa rồi! Đóa Đóa và Cửu Vương gia cười lẫn lộn.

Một đám hắc y nhân xông tới, nhìn thấy mặt Mạc Lương Ngôn đều ngẩn ngơ, “Chủ tử.”

“Các người có thể nhìn thấy nàng ta không?” Chỉ vào Đóa Đóa, giọng Mạc Lương Ngôn âm trầm giận dữ hỏi.

Nhất khuôn mặt mỹ nhân hoàn hảo giờ hoàn toàn vắng vẻ, lại phối hợp với giọng nói. rất không làm ... thất vọng trang điểm nữ quý trên khuôn mặt hắc.

“. Có thể.” Chủ tử làm sao vậy?

“Ha ha ha ha.” Đóa Đóa không nhin được, bật cười đỡ lấy tường.

“Chủ tử,” Đám hắc y nhân cũng không nhin được, “Mặt ngài.”

Có người bình tĩnh đại ngộ, trừng mắt Cửu Vương gia, “Là con Tiểu Hồng điều kia! Nó vừa mới bảo bọn thuộc hạ đi mua son bột nước!”

Sát khí ngút trời, Mạc Lương Ngôn bước nhanh đến bên bồn nước, rửa sạch mặt một chút, lại soi gương đồng, nữ quý không còn nữa, trước mắt quả nhiên vẫn là khuôn mặt mỹ nhân của mình.

297. Chương 297: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (6)

“Nhan, Đóa, Đóa!” Tiếng hét giận giữ nghiêng rặng nghiêng lợi vang lên.

“Ha ha ha.” Đóa Đóa và “con chim hồng nhỏ” tiếp tục vui vẻ cười to.

Không thể đánh không thể giết không thể ngược đãi, ngay cả một biện pháp để trừng phạt cũng không có, Mạc Lương Ngôn phát hiện bản thân mình trừ việc tức giận trừng mắt nhìn nàng ra thì không còn việc khác để làm.

Ánh mắt lạnh lùng mang theo sát khí của hắc tửng làm cho các thần tử cáo già của Tây Nguyệt quốc thiếu chút nữa tè ra quần, nhưng tiểu nha đầu mà trước kia hắc tửng nghĩ là dễ đối phó này lại hoàn toàn không sợ.

Không những thế, hình như nàng ta căn bản là thấy hắc tửng tức giận thì càng cười sung sướng hơn.

Nhìn chằm chằm cái miệng đang cười của nàng, Mạc Lương Ngôn đột nhiên cười lạnh, “Đừng quên, người lập tức sẽ phải cắt khỏi thân thể của Hiểu Hiểu, biến thành cô hồn dã quỷ”.

Đóa Đóa làm mặt quỷ, “Thế thì cẩn thận ngày ngày ta sẽ chạy đến hù dọa người”.

“.”

Mọi người tiếp tục lên đường, tuy đã vào đến lãnh thổ Tây Nguyệt quốc nhưng dù sao cũng chưa an toàn bằng trong đại bản doanh của Mạc Lương Ngôn, cho nên dọc trên đường đi bọn họ cũng không dám nghỉ ngơi nhiều.

Ba ngày sau, cuối cùng họ cũng tới kinh thành, ở tại biệt viện của nhiếp Cchính vương Tây Nguyệt quốc tại kinh thành.

“Đây là. phòng của người?” Đóa Đóa nhìn những đồ vật chạm khắc đơn giản mà không kém phần mạnh mẽ trong phòng đoán.

Vừa bước vào đã cảm thấy lạnh cả người rồi, đồ đạc gia chế từ gỗ mà cứ như được chạm khắc bằng băng vậy.

Đóa Đóa cảm khái, sống bên cạnh Mạc Lương Ngôn thật không dễ dàng a, đồ đạc, bọn mi chịu khổ rồi!

Mạc Lương Ngôn không trả lời, đi thẳng ra sau bình phong thay quần áo.

“À mà..... không phải người muốn ta ở cùng người đấy chứ?”

Đóa Đóa vô cùng buồn bực, cho dù Hoàng Phủ Dật có nhận được tin thì cũng phải vài ngày nữa mới tới được.

Chẳng lẽ nàng còn phải sống chung phòng với nam nhân này sao?

“Quá không được hưởng thụ a.” Đóa Đóa rầu rĩ oán giận.

Ô ô, nàng phải được đãi ngộ cao cấp cơ.

Cửu Vương gia không nhịn nổi nữa dùng cánh đỡ trán, “Nhan Đóa Đóa, người hiện là con tin, con tin vốn không có thân phận hưởng thụ gì hết!”

“Ta còn tưởng nhà Nhiếp Chính Vương phải cao cấp lắm cơ.”

Đóa Đóa vẫn buồn bực, hoàn toàn không có tính tự giác của con tin.

Mạc Lương Ngôn đang thay quần áo trên trán nổi lên một số gân xanh.

Cửu Vương gia cũng dựng lông, “Người ở Đông cung có thứ xa hoa gì mà chưa từng thấy chứ!”

298. Chương 298: Cuộc Sống Bị Nuôi Nhốt Vui Vẻ (7)

“Hoàng Phủ Dật là Thái tử tốt nha, người chuyên hiệp đáp dân chúng, cướp đoạt mồ hôi nước mắt người ta thành nghiện như Mạc Lương Ngôn, hẳn phải có tác phong của nhà giàu mới nổi chứ, nên có giường vàng, góc giường còn khảm vài viên dạ minh châu mới đúng a.”

Đang nói dở thì có mấy người cầm hộp đi vào, “Chủ tử, đây là dạ minh châu mới đổi cho người”.

“.” Đóa Đóa và Cửu Vương gia đều run rẩy khóe miệng.

Tuy không phải giường vàng, nhưng mà dạ minh châu lại đổi mới mỗi ngày cơ.

“Quả nhiên là tác phong của nhà giàu mới nổi a.” Đóa Đóa cảm thán.

Gân xanh ở thái dương kịch liệt nhảy lên, khuôn mặt mỹ nhân của Mạc Lương Ngôn âm trầm như diêm vương nhập thân, vọt ra từ sau bình phong.

“Người không thể bóp chết ta, bằng không thân thể Vân Tri Hiểu sẽ bị thương!” Đóa Đóa vội vàng tuyên bố.

Đôi mắt âm lệ quét qua Đóa Đóa rồi rơi xuống thuộc hạ của mình, “Chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ, chỉ chờ thời gian tới.”

Cười một cái, Mạc Lương Ngôn quay người ra khỏi cửa, cũng chẳng thèm so đo thêm với Đóa Đóa.

Để dạ mình châu cẩn thận tại một chỗ, đám thuộc hạ kia cũng ra ngoài, chặt chẽ khóa cửa lại, bên ngoài còn truyền ra một loạt tiếng xột xoạt của kim loại.

Hắn đi rồi?

Đóa Đóa dùng ánh mắt hỏi Cửu Vương gia?

Mắt chim ghé ra khe cửa nhìn nửa ngày, lúc sau lên tiếng, “Đi rồi, thuộc hạ của hắn cũng đi luôn, có điều hình như cửa có gì đó, ta ra ngoài xem”.

Bay đến nóc nhà, Cửu Vương gia dang cánh đẩy mái ngói ra, lúc sau nhả lại mi. mi của chim.

“Sao thế?” Đóa Đóa ở dưới tuy không thấy vẻ mặt hắn nhưng thấy hắn rất lâu không lên tiếng, nhất định là có chuyện gì đó.

“Ở ngoài cửa, giống như có gì đó bao lấy, hình như lưới, hơn nữa có lẽ là có độc.”

“Nha.”

Azzz, chẳng trách Mạc Lương Ngôn chẳng thèm để thủ vệ lại mà cứ thế bước đi, thì ra đã chuẩn bị tốt, căn bản không sợ nòng chạy.

Ánh sáng trắng lóe lên, Cửu Vương gia biến nhỏ lại cỡ trứng chim cút, thuận lời chui ra ngoài từ mắt lưới, lúc sau lại trở về.

“Người quay về Vũ Linh quốc phải mất bao lâu?”

“Nhanh nhất cũng phải một nén nhang mới có thể quay lại.”

“Ừ, vậy người đi báo tin đi, Mạc Lương Ngôn sẽ không về nhanh như thế, hơn nữa hắn ta cũng sẽ không tổn thương ta.”

299. Chương 299: Ông Vua Bình Tĩnh Chân Chính (1)

Đóa Đóa nói xong thúc giục Cửu Vương gia, “Yên tâm đi, ta thật sự không có việc gì, đợi nữa sẽ không còn cơ hội.”

Do dự một chút, Cửu Vương gia cắn răng nhổ một sợi lông chim của mình, “Giữ cho tốt, vạn nhất gặp nguy hiểm, người còn có cơ hội thuận đi, có điều khoảng cách không xa, chỉ khoảng hai ba bước”.

Nhưng nếu vận khí tốt, còn có thể cứu mình một mạng.

“Thuần đi? Dịch chuyển tức thời à? Đóa Đóa thực kinh ngạc, “Cái này rất quý phải không? Cho ta vậy người làm sao bây giờ?”

Mỗi Vũ Linh quả thật chỉ có một sợi lông chim duy nhất là có thể giúp họ thuận đi, có điều. . . .

Cửu Vương gia lắc lắc đầu, “Sau này trả ta là được, nếu để người bị thương, có lẽ Mộ Dung sẽ nhờ trui lông ta!”.

Đóa Đóa không nhìn được nở nụ cười, bắt lấy con chim hồng nhỏ trước mặt, “Kỳ thật người cũng là bạn bè của ta, sợ ta bị thương phải không?”.

“Ai nói!” Cửu Vương gia chết sống không thừa nhận, “Ta sẽ lập tức quay lại!”

Nói xong liền vung cánh, bóng hình nho nhỏ càng lúc càng xa tầm lưới.

Mạc Lương Ngôn rời nước lâu nay, lần này trở về có rất nhiều chuyện phải xử lý, thật sự không có khả năng sẽ quay về trong thời gian một nén nhang.

Mà thực tế hắn cũng không về, theo lý mà nói, Đóa Đóa chỉ cần an tâm đợi Cửu Vương gia đi báo tin về là được.

Có điều. tục ngữ nói thế sự khó lường a.

Cửu Vương gia vừa đi không lâu, Đóa Đóa ở trong phòng nhàm chán đi nhìn đông xem tây, muốn tìm coi có quyển sách nào giải sầu không.

Bỗng có một cái bóng xám che trước mặt nàng.

“Tiểu Bội?” Bội con chim xám đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, Đóa Đóa theo bản năng hỏi.

Nhưng nàng lập tức liền phát hiện ra nó không phải Tiểu Bội, nhưng nó là một con chim nhìn rất quen.

Khóe miệng liên tục run rẩy mấy cái, Đóa Đóa nhìn cửa sổ vẫn đóng chặt này giờ, lại quay ra nhìn con chim màu xám không lẫn đi đâu được, cuối cùng khóc không ra nước mắt với cái mặt chim bình tĩnh kia.

“Nghiêu Phi, thì ra mi cũng không phải chim bình thường à.”

Ô ô, đã bảo chim bình thường sao có thể biết nhiều “ngoại ngữ” như thế mà!

Hiểu biết nhiều như thế, nói thế nào cũng phải là quan ngoại giao a.

“Người là ai a. không phải thuộc Vũ Linh quốc à?”

Đóa Đóa vô cùng muốn rời lệ chạy ra góc tường vẽ vòng tròn, thì ra bên cạnh vẫn luôn có trộm cướp rình rập a! Ô ô!

Nghiêu Phi trước đây không phải “meo meo” thì là “gâu gâu” nay cuối cùng cũng đã chịu phun ra tiếng người, thanh âm trầm thấp dễ nghe lại mang theo ý cười vang lên, “Ta là người của Thiểm Linh quốc”.

300. Chương 300: Ông Vua Bình Tĩnh Chân Chính (2)

. Đóa Đóa ngây ngốc .

Ô ô, đã nói không thể coi khinh người ta mà! Người ta là nằm vùng!

“Người tới đây làm gì.”

Đóa Đóa cảm thấy đã không nén được cảm xúc đang dâng trào của mình, vẫn nhịn không được chạy ra góc tường vẽ vòng tròn.

“Trước kia ta không có ngược đãi người, người lời nhân như thế, cũng chỉ có ta không chê cười người bao giờ.”

Ô ô, “Không phải người đến để ăn thịt ta chứ. hai ngày nay ta chưa tắm, thịt không thể ăn, chỉ bằng người chờ một chút đi.” Ô ô!

Nghiêu Phi cười trầm trầm, lúc sau nâng nàng dậy, “Ta tới cứu người mà”.

A a a?

Đóa Đóa nháy mắt lập tức cảm thấy thần hy vọng đang vẫy vẫy khăn với mình, gọi nàng đến.

Đến nước này còn do dự à? Đương nhiên là phải chạy thực mạng rồi!

Chờ Đóa Đóa thôi không vẽ vòng tròn nữa, cao hứng phấn chấn chạy đến trước mặt thần hy vọng thì ——

“Rầm” một đạo sấm sét đánh xuống, Nghiêu Phi nói tiếp, “Tiện thể lấy nàng về nhà luôn”.

“Ầm” một tiếng, Đóa Đóa ngất đi.

Trước khi ngất đi, ý nghĩ cuối cùng trong đầu Đóa Đóa là ——

Ô ô, gạt người!

Cái gì mà thần hy vọng chứ, rõ ràng là thần sấm cải trang!

Chờ đến khi Đóa Đóa tỉnh lại, mở mắt ra lập tức nhìn thấy toàn là kẹo bông trắng xóa.

Nhưng nàng lập tức nhận ra đây không phải kẹo bông, nàng đang bị Nghiêu Phi công bay trên không trung, trước mắt là mây bay hàng thật giá thật hãn hoi!

Ô ô, nàng chỉ là thường xuyên kêu gọi một chút thuần khiết của bản thân từ những đóa phù vân này, không ngờ sẽ có lúc được nhìn thấy rất nhiều phù vân tụ hội.

Đóa Đóa đang rơi lệ trong lòng, đỉnh đầu liền truyền đến giọng nói của Nghiêu Phi, “Tĩnh rồi à?”

“”

Đóa Đóa bi phần, “Vì sao ngươi lại chạy đến bên cạnh ta giả trang là con chim nhỏ gốc nghềch!!” Ô ô.

“Ta chỉ là chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân, nghỉ ngơi ở Điều Thị một lát đã bị thuộc hạ của Hoàng Phủ Dật là Võ Đại chọn trúng.”

“ Vậy sao ngươi không bay đi?”

“Ta muốn bay, nhưng Mộ Dung lập tức nhảy ra, hỏi tại sao Võ Đại lại không mua hãn.”

“” Ô ô, thì ra là Mộ Dung gây họa, cuộc sống bị kịch của nàng a!

Đóa Đóa ở trong lòng nhỏ lông phanh thầy chiêm xào một lần, đột nhiên phát hiện có điểm không đúng.

“Sao ngươi mang ta ra ngoài được? Tiểu Cửu nói không có cách nào có thể mang ta ra a.”

301. Chương 301: Ông Vua Bình Tĩnh Chân Chính (3)

“Đó là do hãn không đủ bản lĩnh.”

“” Còn lợi hại hơn cả Tiểu Cửu, vậy ít nhất... cũng bằng Mộ Dung, lẽ nào Nghiêu Phi cũng là vương công quý tộc gì ở Thiểm Linh Quốc à?

Suy nghĩ lóe lên, Đóa Đóa đột nhiên nhớ lại hãn vừa mới nói là mình đào hôn phải không nhĩ

Không phải chứ?

Đóa Đóa yên lặng rơi nước mắt, “Bạn học Nghiêu Phi, ngươi đừng có nói với ta ngươi chính là Nhiếp Chính Vương của Thiểm Linh Quốc nhé.”

Giọng nói của Nghiêu Phi mang theo vài phần ý cười, “Đóa Đóa, nói đúng rồi đó ...”

“” Đây mới thật sự là thâm tang bất lộ nè, lịch sử ghi chép lại các ông vua bình tĩnh, thiếu Nghiêu Phi này thì hơi phí a.

Ô ô, giờ không ai có thể ngăn cản nàng đi vẽ vòng tròn nữa đâu!

Hiện giờ nàng đã biết lần trước ở biên cảnh của Vũ Linh Quốc, vì sao sát thủ Thiểm Linh Quốc nhìn thấy nàng thì lập tức rút lui.

Thì ra không phải bởi vì hình tượng uy vũ của nàng, mà là bởi vì khi ấy trong tay nàng đang cầm Nhiếp Chính Vương của bọn chúng!

Ô ô. “Làm người tốt bỏ xừ ra, không có việc tự nhiên biến thành chim làm quái gì.”

Thu hồi tâm trạng bi phần, Đóa Đóa quyết định phải tự cứu mình, “Ngươi muốn dẫn ta về Thiểm Linh Quốc sao?”

“Đúng vậy.”

“ Ngươi không phải thật sự muốn lấy ta đấy chứ?”

“Giả.”

“” Đóa Đóa thở phào một hơi thật dài, cuộc sống nhấp nhô của nàng cuối cùng cũng có một tia ánh nắng rạng đông.

“Có điều cô thật sự rất đẹp, tính cách cũng rất dễ thương, lấy về cũng không tệ đâu.”

“ Ta không đáng yêu không đáng yêu!” Đóa Đóa vội vàng bêu xấu chính mình, “Kỳ thật ta hết ăn lại nằm ham ăn biếng làm thích tiền tài ham danh vọng!”

Ô ô, tha hồ mà chán ghét nàng đi, nàng không để ý chút nào đâu

“Đóa Đóa, cô rất đả kích người khác.” Nghiêu Phi cười nói, “Nữ hoàng Thiểm Linh Quốc rất muốn gả cho ta đấy.”

“ Ta đã lập gia đình rồi.”

Ô ô, vì sao dường như tất cả mọi người đều không nhớ điểm này thế, vì sao!!!

Chờ nàng trốn qua kiếp này rồi, nàng nhất định sẽ thêu lên tất cả quần áo của mình hai chữ thật to và bắt mắt ——

Đã kết hôn!

“Người đã không phải là muốn lấy ta thật, thế thì đưa ta về Kì quốc đi.” Ô ô.

“Không được, ta vẫn muốn đưa cô về Thiểm Linh quốc, cố muốn về thì có thể, có điều phải qua một thời gian nữa đã.”

“Vậy có thể cho người đi thông báo cho Hoàng Phủ Dật không?” Đóa Đóa vô cùng sốt ruột hỏi.

302. Chương 302: Mau Động Phòng Đi (1)

“Ta đã cho người đi tìm hấn rồi.”

A. Đóa Đóa bây giờ mới thấy yên tâm , “Nghiêu Phi, người quả nhiên là một đồng chí tốt a!”

Có điều nàng lập tức không thể nghĩ vậy nữa, bởi vì câu tiếp theo của Nghiêu Phi là ——

“Gặp mặt rồi các người tranh thủ thời gian động phòng luôn đi.”

“ ” Đóa Đóa nghe thấy tiếng khóc lớn của nội tạng của mình.

“Vi, vì sao?”

Ô ô, Vũ Linh cái gì, Thiểm Linh cái gì, bọn hấn nhất định đều là truyền nhân của thần sét!

“Chờ gặp Hoàng Phủ Dật rồi nói.”

“ ” Ô ô, hiện giờ nàng không muốn gặp hấn nữa!

Tới Thiểm Linh Quốc đã thấy Hoàng Phủ Dật ở đó, thấy Đóa Đóa đến lập tức kích động vượt đến.

“Ô ô, ta không muốn gặp chàng. ” Đóa Đóa rơi nước mắt chạy vội sang một bên.

“Sao vậy?” Hoàng Phủ Dật bật cười đuổi theo nàng, ôm chặt nàng trong lòng, “Nhìn thấy ta nàng không vui sao?”

“ Không vui. ” Nói là nói vậy, Đóa Đóa vẫn ôm chặt hấn.

“Đóa Đóa.” Hoàng Phủ Dật ôm chặt nàng, thở dài.

“Dạ?”

Cánh tay hấn thu chặt lại, như là phải trói chặt nàng vào thân thể, hơi đau, nhưng Đóa Đóa không để ý, cũng ôm chặt hấn như vậy.

“Sau khi đăng cơ, ta ngay cả vào triều cũng sẽ dẫn nàng đi, không bao giờ để nàng rời khỏi ta nửa bước nữa.”

“Ta cũng không gặp nguy hiểm gì cả, Mạc Lương Ngôn chưa làm gì với ta.” Đóa Đóa cười trấn an hấn, “Ta vẫn có năng lực tự bảo vệ bản thân mà.”

“Ta biết thật ra nàng rất thông minh, cũng biết Mạc Lương Ngôn sẽ không làm hại nàng.”

Hắn cẩn thận quan sát phản ứng của Mạc Lương Ngôn, dường như hắn ta không để ý chuyện trong lòng nàng chỉ có Hoàng Phủ Dật hắn, chỉ khi nào hắn làm chút hành vi thân mật với nàng, hắn ta mới tức giận đến không thể không chế bản thân.

Khi đó hắn đã đoán được Mạc Lương Ngôn đã biết Đóa Đóa không phải Vân Tri Hiểu thật sự, mà cái hắn muốn, là thân thể này của Vân Tri Hiểu.

Không ngờ hắn đoán đúng, Mạc Lương Ngôn thật sự muốn chiêu hồn về.

Hoàng Phủ Dật hôn Đóa Đóa một chút, “Ta không bao giờ muốn rời xa nàng nữa, một khắc cũng không muốn.”

“Được.” Đóa Đóa ngọt ngào mật mật nở nụ cười, “Không bao giờ rời ra.”

“Vừa đúng lúc, mau động phòng đi!” Nghiêu Phi đứng cạnh thúc giục họ.

“” Trên đỉnh đầu hai người đang ôm nhau hiện lên chữ “ ” rất to.

303. Chương 303: Mau Động Phòng Đi (2)

Thật ra trên đường đến Thiểm Linh Quốc, Hoàng Phủ Dật cũng đã bị người Nghiêu Phi phái đi tiếp hắn “giáo dục” suốt đường đi, toàn là chuyện động phòng.

Đại khái là thấy bọn họ thành thân lâu vậy rồi mà vẫn chưa động phòng, cho nên tưởng hắn không biết “làm” thế nào, nên dạy hắn từ động phòng là có ý gì đến “những công việc cần chú ý” của động phòng.

Mấy con chim đó cứ như vậy mà lải nhải suốt dọc đường

Đóa Đóa nuốt nuốt nước miếng, “Nghiêu Phi, sao người cứ mãi để tâm chuyện này thế.”

Nghiêu Phi không muốn giải thích, “Tóm lại các người mau động phòng đi!”

Nói xong hắn còn thêm một câu, “Đóa Đóa, ta cứu cô, việc này coi như các người báo đáp ta.”

Ô ô, hắn không thể chọn một phương thức báo đáp thuần khiết hơn được sao!

Đóa Đóa rơi lệ đầy mặt, lập tức nghe thấy một trận đập cánh phạch phạch và giọng nói, “Đừng động phòng _____”

“” Chân mềm nhũn, Đóa Đóa vô lực tựa vào lòng Hoàng Phủ Dật.

Ô ô, đừng có cứ luôn đem chữ động phòng treo trên miệng thế chứ!

Hoàng Phủ Dật bật cười ôm chặt lấy nàng, hạ thấp giọng hỏi, “Đóa Đóa, có phải nàng đang hối hận sao không động phòng sớm một chút đúng không?”

“” Ô ô, vui sướng như người khác gặp họa kia!

Đóa Đóa vô cùng bị phản trường mắt nhìn hắn, đổi lấy một nụ hôn nóng bỏng của Hoàng Phủ Dật

“Đóa Đóa, ta nhớ nàng.”

“” Nàng cũng nhớ hắn, nhưng là không muốn hắn hôn nàng trước mặt mọi người như thế.

Ô ô, mặt mũi của nàng đều thành phù vân hết rồi!

Những người. chim đuối tới đây, đều là thuộc Vũ Linh quốc, cầm đầu là Mộ Dung, Tiểu Bại và Cửu Vương gia đang thở hổn hển.

Người là bị mất từ trong tay hắn, cho nên người đứng lông cao nhất trong số họ chính là Cửu Vương gia.

“Không thể tưởng được người giấu mình sâu như vậy, khi ấy ở trong Hoàng cung Vũ Linh quốc chúng ta nên bắt người làm lâu mới phải!”

Nghiêu Phi rất đặc ý, “Mặc kệ nói thế nào, Đóa Đóa là do ta cứu, hiện nàng đang thiếu ta một món nợ ân tình, hai người bọn họ cũng không phải loại người nhận ân mà không báo, đúng không?”

Ánh mắt hần nhìn Đóa Đóa và Hoàng Phủ Dật, câu cuối cùng này là hỏi bọn họ.

Hình như có bấy a?

Trong lòng Đóa Đóa đấu tranh tư tưởng kịch liệt một phen, cuối cùng để chắc chắn được an toàn, ai đó đừng cảm nếm mặt mũi của mình đi, “Ta chính là người nhận ân không báo đáp đấy.”

Ồ ô. Sau khi nàng xuyên không có rất nhiều điều không dễ dàng á !

“ ” Nghiêu Phi hóa đá, bọn Mộ Dung lại cười ha ha.

304. Chương 304: Mau Động Phòng Đi (3)

Hoàng Phủ Dật cũng bất cười cúi đầu hôn nàng một chút, “Đóa Đóa, nàng thật cẩn thận a.”

“Khụ. cũng bình thường.”

Ồ ô, vẫn là lão công của nàng tốt nhất, chừa lại mặt mũi cho nàng!

Ôm Đóa Đóa, Hoàng Phủ Dật ngẩng đầu, ánh mắt lạnh xuống, “Sao lại như thế?”

Ngữ khí của hần bình tĩnh, nhưng lại mang một khí thế không giận mà uy, làm cho bọn người Vũ Linh Thiểm Linh luôn tự nhận là cao cấp hơn con người đều chấn động.

Mặt này thì người đã quen nhất là Mộ Dung, hiện giờ cũng chỉ có hần là mở miệng đáp.

“Chúng ta biết lời tiên đoán vạn năm trước có ý gì rồi.”

Mộ Dung nói xong lạnh lung liếc Nghiêu Phi, “Xem ra Thiểm Linh quốc cũng từng có người đã làm theo lời tiên đoán, mà hiện giờ bọn họ cũng biết điểm mấu chốt.”

“Có liên quan tới con của Đóa Đóa?”

“ Phải, ” Mộ Dung có chút tức giận khẽ cắn môi, lúc sau dùng cánh đập Tiểu Bụi một cái, “Người nói đi!”

Đáp lại cho hần một ánh mắt xem thường, Tiểu Bụi đành phải mở miệng nói tiếp, “Thật ra ý nghĩa thật sự của điều gọi là diệt tộc tức là có một chủng loài khác trở nên cường đại đến mức làm cho chúng ta không có năng lực chống đỡ lại, cho nên bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm diệt tộc.”

Hần nhìn Đóa Đóa, lại nhìn nhìn Mộ Dung, cuối cùng cũng không tình nguyện chỉ Đóa Đóa, “Cô ta là điểm quan trọng nhất trong đó, lời tiên đoán nói cô ta đến từ một thời không xa xôi, khí tràng hoàn toàn không giống người ở đây, có thể mang đến thay đổi nghiêng trời lệch đất cho tộc nhân hai tộc chúng ta.”

“ ” Chẳng lẽ là vấn đề thay đổi phong thủy hả? Đóa Đóa nghe xong bán tín bán nghi.

Có điều bọn Mộ Dung không phải đều có thể biến thành người sao. còn có cái gì không thể tin tưởng chứ?

Đây là bản chân thực, mọi việc đều có thể xảy ra a.

Thật ra nàng muốn hỏi là. việc này liên quan gì tới việc bọn họ động phòng?

Hoàng Phủ Dật biết nghi vấn của nàng, cũng biết nàng ngại ngùng không dám hỏi, cũng không không biết xấu hổ đến mức đứng nghe, cho nên hần đưa tay che tai nàng lại.

“Việc này liên quan gì tới việc động phòng của bọn ta?”

Tay hần nhìn thì như bịt chặt lỗ tai Đóa Đóa, nhưng thật ra còn để một khe hở, bọn họ nói gì, Đóa Đóa đều nghe thấy rõ ràng.

Ồ ô, Đóa Đóa rơi lệ.

Hoàng Phủ Dật quả nhiên là rất hiểu nàng, rất quan tâm nàng nàng đúng là ngại ngần nghe, nhưng là ngại để người ta biết là mình đang nghe!

Ồ ô, nàng đạo đức giả, nàng sám hối!

Tất cả mọi người nhìn ra xa, cố hết sức bình tĩnh.

305. Chương 305: Mau Động Phòng Đi (4)

“Từ sau... đó đến lúc con các người sinh ra, trong khoảng thời gian này, khí tràng là cực mạnh.”

Mọi người đưa mắt ra xa, nhìn về những đám mây bay bay phía chân trời.

“ ” Đóa Đóa cũng chỉ dám rơi nước mắt trong lòng, vẫn duy trì bình tĩnh trên khuôn mặt.

Nàng không nghe thấy cái gì cả, không nghe thấy cái gì cả.

“À.” Hoàng Phủ Dật rất bình tĩnh gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Dưới ánh mắt ra hiệu của Mộ Dung, Tiểu Bụi bắt đầu bay qua, thấp giọng nói với Hoàng Phủ Dật.

“Lời tiên đoán chỉ hữu dụng với tộc nhân chúng ta, không ảnh hưởng tới con người.”

” Mộ Dung không phản đối cơ à?”

Tiểu Bụi quay đầu nhìn bạn tốt một cái, sau đó nhỏ giọng nói, “Hắn phản đối cũng vô dụng, tên người cũng được khắc trên đá tiên đoán, hai người được thiên mệnh chú định là yêu nhau rồi.”

Hả? Đóa Đóa sửng sốt, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu Bụi lập tức phát hiện, cười hắc hắc cùng một cánh chỉ vào nàng, “Người nghe lén!”

“ ” Đóa Đóa thực bị phẫn, quyết định trả thù, kéo kéo tay Hoàng Phủ Dật xuống, “Thiểm Linh quốc rất được a, chúng ta ở lại chơi một thời gian đi.”

Hoàng Phủ Dật rất phối hợp cười gật đầu, “Được, chúng ta ở lại.”

Mộ Dung nghe xong sắc mặt biến đổi, “Không thể, Đóa Đóa, Nghiêu Phi hẳn ta tâm địa bất chính! Người không thể giúp bọn hắn!”

“Ai tâm địa bất chính ?” Nghiêu Phi cắn tức hừ một tiếng.

“Chúng ta đã muốn điều tra ra, chính người đã giết chết Thiết Lạc!”

Ồ bọn Đóa Đóa bưng tỉnh đại ngộ, nói như vậy chuyện sau đó xương sườn của Thiết Lạc bị đánh gãy cũng là Nghiêu Phi làm rồi, chẳng trách chẳng trách.

“Thiết Lạc vốn chính là gián điệp là lão Hoàng để phái tới nước các ngươi!”

“Cái rắm! Nếu thật sự như thế, người giết hắn làm gì!”

“Hắn tâm địa bất chính, ăn cắp tình báo nước ta muốn bán cho các ngươi, ta đương nhiên phải trừ khử hắn!”

“Người cũng đã chết, người đương nhiên là nói gì chả được !”

. Vì thế một đám “chim” thân phận cực kỳ tôn quý liền cứ vậy mà ầm ĩ lên.

Đóa Đóa và Hoàng Phủ Dật đứng cạnh nghe thật không biết nói gì.

“Đóa Đóa, ” Hoàng Phủ Dật ôm chặt nàng, cười hạ giọng, “Chúng ta đi thôi.”

“Quay về Kì quốc sao? Không có bọn họ đưa, chúng ta không thể quay về a.”

Ồ ô, nếu có dù để nhảy thì tốt rồi.

306. Chương 306: Mau Động Phòng Đi (5)

“Có điều nhìn bọn họ cãi nhau ở đây.” Đóa Đóa thực buồn bực, “Ta chẳng muốn giúp bên nào cả, hiện giờ họ thế lực ngang nhau như vậy cũng rất tốt, miễn đi việc có nước nào mạnh hơn lại âm mưu đi xâm lược nước khác.”

“Nhanh lên quay về Kì quốc đi.” Ô ô, nàng phải đi về động phòng, đừng ai nghĩ có thể ngăn được nàng!

“Không cần quay về Kì quốc, ” Hoàng Phủ Dật thực thần bí nháy mắt mấy cái, “Nhắm mắt lại.”

Hả?

Đóa Đóa hoảng sợ, “Này có rất nhiều quần chúng vây xem á!”

“Nghĩ linh tinh gì thế.” Hoàng Phủ Dật bật cười bốp bốp cái mũi của nàng, “Đương nhiên không thể ở chỗ này, nhắm mắt lại nào.”

“. Được rồi.” Đóa Đóa nghe lời nhắm mắt, lúc sau cảm thấy được mình bị ôm lấy từ phía sau.

Bọn Mộ Dung Nghiêu Phi đang tranh cãi kịch liệt, căn bản không nghĩ tới hai con người bình thường sẽ chạy được.

Cho nên cũng không ai thấy Hoàng Phủ Dật ôm Đóa Đóa, nhảy lên một đám mây bay nho nhỏ.

“Được rồi.” Hoàng Phủ Dật đã không chế tốt đám mây dưới chân, hôn nhẹ Đóa Đóa, “Mở mắt ra đi.”

Ặc. Đóa Đóa kinh ngạc đến ngây người nhìn xuống dưới, “Chúng ta biết bay sao?”

“Không phải biết, là lúc tới ta quan sát kỹ thuật khống chế mây của bọn họ một chút.”

Lúc ấy hẳn là để ngừa vạn nhất, nếu Đóa Đóa không có ở đó, hẳn có thể tự mình thoát thân, hiện giờ lại có công dụng thế này.

“Thật thần kì.” Đóa Đóa thực sùng bái nhìn hẳn, mắt đầy ánh sao.

Bật cười hôn nhẹ nàng, Hoàng Phủ Dật làm ây bay dừng lại, “Đóa Đóa, giờ chúng ta động phòng được không?”

“.” Rõ như ban ngày, giữa trời đất bao la. không tốt lắm đâu?

“Nơi này thực lãng mạn, ” Hoàng Phủ Dật ôm nàng nhẹ nhàng lay lay, “Ta luôn luôn tưởng tượng đêm động phòng hoa chúc của chúng ta sẽ như thế nào, nhưng chỗ này so với những nơi ta nghĩ ra còn đẹp hơn.”

“.” Ô ô, nàng còn chưa có nghĩ á. có điều nơi này thật sự rất đẹp rất mộng ảo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đóa Đóa đỏ bừng, nói quanh co nửa ngày, thực uyển chuyển, “Nơi này đúng là rất lãng mạn a.”

Ô ô. rơi lệ!

Cái đầu nhỏ cúi thấp của Đóa Đóa bị Hoàng Phủ Dật nâng lên, trong ánh mắt dịu dàng mang theo ngọn lửa nguy hiểm, dính chặt trên mặt nàng.

Nhìn đầu của hẳn từ từ cúi thấp, tim Đóa Đóa đập như trống, nụ hôn lần này chính là có ý nghĩa khác với trước kia a.

307. Chương 307: Mau Động Phòng Đi (6)

Khi cánh môi hai người sắp sửa dán lại với nhau, Đóa Đóa đột nhiên vội vàng tránh né, rồi lại bị Hoàng Phủ Dật ôm về.

“Từ giờ sẽ không buông nàng ra nữa.”

Hắn dán vào cánh môi nàng khăn khăn nói nhỏ, nhiệt khí làm Đóa Đóa đỏ mặt, vọt vào cơ thể nàng, như đang đốt cháy toàn thân nàng.

“Ta. ừm.”

Sự ngượng ngùng kháng nghị của Đóa Đóa bị Hoàng Phủ Dật nuốt mất, cánh môi nóng bỏng triền miên dây dưa một chỗ, gợi lên nhiệt tình của nàng.

Mơ mơ màng màng, Đóa Đóa cảm thấy mình ngã vào đám mây, bốn phía là những sợi bông tựa như ảo mộng, mà Hoàng Phủ Dật trong mắt nàng hiện giờ vô cùng rõ ràng.

Trần trụi gần gũi, da thịt thân thiết, nóng bỏng quấn lấy nhau, triền miên.

.

Chờ cho bọn Mộ Dung và Nghiêu Phong ý thức được người đã mất tích thì đã. . . . không kịp nữa rồi.

Nơi họ chọn để động phòng không thuộc Vũ Linh quốc cũng không thuộc Thiểm Linh quốc, không có sinh vật khác tồn tại. thật không?

Sau đó Hoàng Phủ Dật và Đóa Đóa mới phát hiện bọn họ tính sai. bBởi vì hôm đó có một con chim ưng bay ngang qua.

Trải qua sự kiểm tra của Mộ Dung và Nghiêu Phi, xác định nó thật sự chỉ là một con chim, không có tư duy của con người.

Có điều Đóa Đóa vẫn đối với sự kiện có chim đứng nhìn khi động phòng thật là muốn rơi lệ, nhưng lại không thể giết chim diệt khẩu được. nuôi đi, miễn cho nó chạy ra ngoài tám hướng với đồng loại. Khụ.

Có điều nuôi mãi nuôi mãi, Đóa Đóa vừa được chẩn đoán mang thai vô cùng hoài nghi nhìn chằm chằm con chim ưng kia, “Chàng không cảm thấy nó..... to hơn trước nhiều sao?”

“Ta cũng thấy thế ” Hoàng Phủ Dật thử kéo kéo cánh của nó, nhưng lại bị nó né tránh, “Hơn nữa phản ứng của nó cũng nhanh hơn trước nhiều”.

“” Chẳng lẽ là. thành tinh?

Lại nuôi nữa nuôi nữa, Đóa Đóa bụng đã to ra trông thấy vẫn nhìn chằm chằm con chim ưng kia, “Còn to thêm nữa sẽ thành gấu.”

Sau đó lại trải qua kiểm tra kỹ lưỡng của bọn Mộ Dung và Nghiêu Phi, bọn họ vô cùng chán nản đưa ra một kết luận ——

Con ưng này biến mạnh mẽ rồi, hiện giờ đã thành một giống mới, mà việc này hoàn toàn liên quan đến chuyện nó đứng nhìn bọn Đóa Đóa động phòng

Đóa Đóa bắt đầu lo lắng đề phòng, chỉ e nó tiếp tục lớn thêm nữa, cũng sẽ mở miệng phun ra tiếng người.

Ô ô, nó từng là quần chúng đứng xem a! Vậy nàng sẽ không còn mặt mũi gặp người ta nữa!

308. Chương 308: Kết Thúc Hạnh Phúc

Có điều cũng may, việc Đóa Đóa lo lắng không xảy ra, tuy nó càng ngày càng lớn, ngay cả Hoàng Phủ Dật cũng bị nó dễ dàng đánh bại, nhưng nó cũng trở nên ngày càng ngoan ngoãn.

Đương nhiên, sự ngoan ngoãn này chỉ giới hạn nhỏ bé trong đối tượng Đóa Đóa, những người khác nói nó một mực không nghe, hơn nữa chỉ cần có người lườm Đóa Đóa một cái, nó sẽ lập tức quơ cánh làm người kia bị thổi bay mất.

Vì thế trong cung Đóa Đóa có một vị bảo tiêu mạnh mẽ như thế, nàng có đi ngang cũng chẳng sao
(đi ngang chỉ việc hoành hành ngang ngược)

Mà đương nhiên nàng vốn đã có thể đi ngang, bởi vì Hoàng Phủ Dật đã đăng cơ, hiện giờ nàng đã là lão đại của hậu cung!

Nghe đi nghe đi, cái tên thật là phong cách, lão đại hậu cung! Nhưng mà.

Ồ ô, hậu cung có mỗi một mình nàng! Nàng không có thuộc hạ.

Đóa Đóa vẫn cảm thấy chuyện này vô cùng làm cho người ta phải rơi lệ, có điều nếu hậu cung có những người khác, nàng lập tức sẽ cấp đồ chạy mất.

Mấy tháng sau, hai đứa con sinh đôi của Đóa Đóa và Hoàng Phủ Dật ra đời, toàn quốc từ trên xuống dưới vui mừng, chỉ có bạn học chim ưng bình thường rất ngoan ngoãn nay nháo loạn khó chịu không thôi, không thấy bóng ưng đâu.

Hoàng Phủ Dật còn bận cạnh Đóa Đóa, không có thời gian đi tìm nó, vì thế nhiệm vụ này liền bỏ lên người Bạch Tử Dạ.

Khi Bạch đại tướng quân đã sa vào kiếp sai vặt tìm thấy bạn học ưng thì phát hiện ra nó đã bị chủ nhân dạy hư, đang ngồi trong góc tường vẽ vòng tròn.

Bạch Tử Dạ đã nhìn cảnh này thành quen không khỏi lắc lắc đầu, bình tâm rồi mới tiến đến, “Này. người đang làm gì thế?”

Bạn học ưng nghe hiểu tiếng người, nhưng Bạch đại tướng quân không hiểu tiếng chim, vì thế hần đoán từ “cảm thấy bản thân không đủ tuần dật trai tráng” đoán đến “tự nhiên cảm thấy cả người đầy lông chim rất phiền”.

Lăn qua lăn lại nửa ngày, Bạch Tử Dạ vẫn không hiểu được bạn ưng đang lưỡng lự cái gì, ngáp một cái hỏi ra câu thứ n, “Thấy tên mình không đẹp à?”

Y phục đột nhiên bị ngâm lấy, một đôi mắt siêu to sáng long lanh nhìn hần.

“” Bạch Tử Dạ tí tách tí tách chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, bộ dạng nhưng ông cụ thể này còn giả cô gái mơ mộng gì chứ a.

Nhưng mà thực lực chênh quá xa, lời này không thể nói được.

Bạch Tử Dạ ngẫm lại cũng đúng, mấy hôm nay trong cung từ trên xuống dưới đều thảo luận về tên của hai vị tiểu hoàng tử, vị ưng gia này hần là “thấy cảnh sinh tình” nhỉ?

Hơn nữa cứ gọi nó là ưng cũng không đúng lắm, nó hiện giờ đã cao bằng một người, làm gì có con ưng nào lớn thế này?

Nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, Bạch Tử Dạ nói sự kháng nghị nho nhỏ của bạn ưng cho bọn Đóa Đóa.

Vì thế hai người liền rối rắm không biết nên đặt tên nào.

“Tịch Linh thế nào?” Đóa Đóa đề nghị, “Rất êm tai a.”

“Cô ~” bạn ưng vẫn chờ một bên. hiện giờ nên gọi là bạn Tịch Linh, vô cùng vừa lòng kêu lên một tiếng, ngoan ngoãn cọ cọ vào người chủ nhân.

Đóa Đóa cười hắc hắc hắc, có lão ông hoàn mỹ, có con trai đáng yêu, bây giờ còn có. Sủng vật (?) ngoan như thế, cũng thật hạnh phúc nha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quang-thai-tu-di-ngoai-tinh>